

Điệu nhạc Blue trên chuyến tàu điện ngầm

Contents

Điệu nhạc Blue trên chuyến tàu điện ngầm	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02	11
4. Chương 03 Phần 1	17
5. Chương 03 Phần 2	20
6. Chương 04 Phần 1	24
7. Chương 04 Phần 2	30
8. Chương 05 Phần 1	35
9. Chương 05 Phần 2	39
10. Chương 06 Phần 1	42
11. Chương 06 Phần 2	46
12. Chương 07 Phần 1	51
13. Chương 07 Phần 2	54
14. Chương 08 Phần 1	57
15. Chương 08 Phần 2	61
16. Chương 09 Phần 1	64
17. Chương 09 Phần 2	68
18. Chương 10	71
19. Chương 11 Phần 1	75
20. Chương 11 Phần 2	79
21. Chương 12	82
22. Chương 13 Phần 1	87
23. Chương 13 Phần 2	90
24. Chương 14 Phần 1	94
25. Chương 14 Phần 2	97
26. Chương 15 Phần 1	101
27. Chương 15 Phần 2	104
28. Chương 16	107
29. Chương 17 Phần 1	113
30. Chương 17 Phần 2	118
31. Chương 18	123
32. Chương 19 Phần 1	129
33. Chương 19 Phần 2 (hết)	133

Điệu nhạc Blue trên chuyến tàu điện ngầm

Giới thiệu

Tống Vô Y - Tên thật là Tống Lực, 25 tuổi, tốt nghiệp cao đẳng. Hiện là nhân viên một công ty có v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-nhac-blue-tren-chuyen-tau-dien-ngam>

1. Chương 01 Phần 1

Trong cuộc sống, mỗi người đều có những phương cách riêng cho việc đi lại của mình. Có người thích ngồi tàu điện, có người thích ngồi xe buýt, người lại thích tự lái xe, tự đạp xe, người thì thích đi bộ.

Đó cũng là những cách mà mọi người sử dụng để đi lại trong cái thành phố ồn ào náo nhiệt của chúng tôi. Trong cuộc hành trình đi lại đó, chúng ta có thể sẽ gặp những người mà chúng ta chưa bao giờ gặp, hoặc sẽ gặp lại những người đã quen biết. Có những người cả đời chỉ gặp một lần, nhưng cũng có những người trở thành những người bạn thân thiết của cả cuộc đời chúng ta.

Còn tôi, tôi chọn tàu điện ngầm làm phương tiện phục vụ cho sự di chuyển của mình. Tôi lựa chọn tàu điện ngầm vì sự nhanh chóng, thuận tiện và cũng bởi khả năng chứa được rất nhiều người của nó. Việc làm tôi cảm thấy rất thú vị là mỗi ngày khi bước lên tàu vào những lúc đi làm hay tan ca, tôi có thể nhìn thấy những khuôn mặt mới, thấy dáng vẻ vội vã của họ, nhìn thấy những đôi tình nhân tay trong tay, thấy sự rách rưới của những người ăn mày, thấy những nghệ nhân đường phố, những người đi làm.

Trong tất cả những người bước lên chuyến tàu điện ngầm, tôi chỉ là một phần tử mà thôi. Hàng ngày, mỗi thành viên lên tàu rồi lại lần lượt xuống tàu, chẳng ai biết người đứng cạnh mình là ai, duyên phận của mình và họ chỉ là trên cùng một chuyến tàu mà thôi.

Tôi là Tống Vô Y, chưa kết hôn, là một nhân viên mẫu mực của công ty, giống như một con ong chăm chỉ, hàng ngày cần mẫn se một sợi dây thăng tắp từ nhà đến công ty rồi lại từ công ty về nhà. Năm qua năm, ngày qua ngày, hai mươi lăm năm nay, tôi đã quen với sự vô vị, nhạt nhẽo đó, thậm chí đến giờ còn chưa biết một nửa còn lại của mình đang ở phương trời nào. Có những lúc tôi rất muốn đi tìm, hoặc rất muốn có người nào đó tìm mình, dù chỉ khiến tôi khoáng rung động thôi cũng được, nhưng sự quá đỗi bình thường của tôi làm người ta không thể có chút ấn tượng nào, thế nên tôi đành lặng lẽ một mình ngồi trong văn phòng, viết ca từ thời Tống, làm thơ, viết email cho tất cả đồng nghiệp trong công ty mà không chờ sự hồi âm của họ, chỉ cần biết rằng phương pháp này có thể chứng minh với mọi người sự tồn tại của mình, không để họ lãng quên trong một xó xỉnh nào đó.

Khi ngồi trên tàu điện ngầm, tôi thường mở điện thoại nghe nhạc, và tiện mở luôn Bluetooth. Tại sao lại mở Bluetooth ư? Đó là vì tôi đã coi phương thức kết nối này là cửa thoát ra vào trong thế giới nội tâm của mình. Mỗi lần tìm kiếm đến điện thoại của người khác bằng Bluetooth, tôi cảm thấy họ đang rất gần mình. Và tất nhiên mục đích của tôi là để lựa chọn ra những cô gái. Nếu như tinh thần của tôi có thể phụ thuộc vào cái Bluetooth không dây này thì tôi cũng có thể thâm nhập vào điện thoại của người ấy, hòa nhập vào thế giới của họ, cho dù không thể thay đổi được gì thì ít nhất cũng có thể mỉm cười đi bên nhau trong cái sân nhỏ của gia đình người ấy. Hãy tha thứ cho ý đồ đen tối của tôi, tôi cũng day dứt với suy nghĩ đó lắm, nhưng tôi không có đủ dũng khí để tiếp xúc trực tiếp với những cô gái xinh đẹp, chỉ có thể dùng phương pháp này để thể hiện mong ước của mình đến chủ nhân của một chiếc điện thoại khác.

Lại thêm một lần tìm kiếm vô vị, trong tất cả những cái tên của chủ điện thoại, tôi đã nhìn một cái tên tiếng Anh rất ngọt ngào – Candy. Tôi nhìn vào cái tên đó và bắt đầu tưởng tượng dáng vẻ tuyệt đẹp của cô ấy ra sao, sau đó sự tưởng tượng của tôi sẽ kết thúc khi xe tới trạm và cô ấy tắt Bluetooth đi. Có thể duyên phận của tôi và chủ nhân của chiếc điện thoại tới đó sẽ kết thúc, nhưng kết nối Bluetooth của người có tên Candy lại không hề kết thúc, tiếp đến ngày thứ hai, thứ ba... tôi luôn thấy điện thoại của cô gái đó trên chuyến tàu điện ngầm. Không biết đó là việc tốt hay xấu, chỉ biết rằng mỗi ngày sau khi trở về nhà, tôi lại tưởng tượng một cách rất tự nhiên về khuôn mặt, thậm chí dáng vẻ, hình thể của cô ấy. Kết thúc của những lần tưởng tượng ấy thường chẳng có kết quả gì, có lúc tôi còn nghi ngờ liệu người có tên gọi “Candy” đó có phải là một cô gái? Biết đâu lại là của một người già nào đó có ý để cái tên như vậy?

Thành phố vào những ngày giữa thu đã có một chút se lạnh. Nhưng trong lòng tôi, cái cảm giác lạnh lẽo ấy mới thật sự rõ nét. Tôi quay đầu lại, đưa mắt nhìn tòa nhà cao tầng nơi tôi làm việc, rồi lại nhìn đồng hồ, vậy là đã mười giờ rồi. Anh bảo vệ nhìn tôi cười cười, như giục cợt việc tôi lại đi làm về muộn. Tôi nhún vai đáp lại sự chào hỏi của anh ta và đi bộ ra trạm tàu điện ngầm. Trên tàu có một vài toa đã vãn khách, người thì đang ngủ, người thì đọc báo, người thì ngân nga hát, xem ra họ cũng như tôi, đều đã quá quen với việc về nhà muộn.

Tôi lấy điện thoại ra, mở Bluetooth, thử tìm kiếm xem có người tên Candy ấy trên chuyến tàu này không. Quả nhiên, người đó cũng đang ở trên tàu, cứ như một âm hồn vậy. Tôi bắt đầu thấy lạnh xương sống, đang trong suy nghĩ có nên liên lạc với cô ta bằng một tin nhắn không thì bỗng thấy điện thoại của mình sáng lên, “Bạn có kết nối mới, có nhận không?”. Không phải là một tin nhắn, mà là một nhắc nhở của đường truyền tín hiệu Bluetooth, và bên trên hiển thị tên Candy.

Trời ạ, cô ấy chủ động liên lạc với tôi, và còn liên lạc qua dữ liệu thông tin nữa chứ. Tôi hoảng hốt ngừng đầu nhìn những người trước mặt mình, nhưng tất cả là nam giới, với lại họ đều đang ngủ. Tôi lại quay sang nhìn người ở hai toa bên cạnh, trong đó có vài người phụ nữ, nhưng nhìn họ đều như đang trong trạng thái cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Tôi thực sự cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng không thể cầm điện thoại chạy ngược chạy xuôi hỏi từng người rằng: “Chào bạn, có phải bạn vừa kết nối Bluetooth với tôi không?”, hoặc gào to lên, “Sao lúc nào bạn cũng có thể kết nối được vậy?”.

Nếu là mạng internet thì tôi sẽ không cảm thấy lạ, nhưng đây lại là tàu điện ngầm, kết nối được với nhau chỉ có thể là Bluetooth, nó chỉ có tính năng trong một khoảng không gian và thời gian nhất định. Cũng giống như hai ngôi sao chổi trong vũ trụ ngoài kia, nếu gặp nhau một lần còn có thể hiểu được, chứ gặp nhau vài lần là điều bất thường.

Trong đầu tôi lúc này hiện ra vô số những suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn quyết định bấm nút nhận, thì ra đó là một tin nhắn với nội dung, “Chào anh, hình như hôm nay anh đi làm về muộn hơn so với bình thường thì phải!”. Tôi thấy lạnh xương sống, đây chắc chắn không thể là các đồng nghiệp trong công ty, vì nếu là đồng nghiệp cũng không thể theo sát tôi suốt cả nửa tháng trời vào những giờ tôi đi làm về như thế. Chẳng lẽ lại là người của công ty tàu điện ngầm? Công nhân vệ sinh? Hay bảo vệ? Tôi nhanh chóng viết lại câu trả lời, “Vâng, công việc hôm nay hơi nhiều” rồi chuyển tin nhắn đi. Candy chắc chắn là tên của một người con gái, nhưng liệu tôi có quen cô gái nào có cái tên này không nhỉ?

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ thì Bluetooth lại được chuyển đến, “Vậy chắc là anh mệt mỏi lắm rồi, về nhà nghỉ sớm đi nhé!”.

Đọc xong câu này, lòng tôi bỗng thấy có một chút ấm áp, tuy không biết tôi và cô ấy có quen nhau không, nhưng ngay lúc này đây, khi đọc những lời quan tâm này, tôi thực sự cảm thấy rất xúc động, nên vội vàng trả lời, “Có phải cô tên là Candy không? Chúng ta quen nhau chứ? Chúng ta có thể kết nối thế này cũng được vài ngày rồi nhỉ?”. Nhưng chờ mãi mà không thấy cô ấy trả lời.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa xong, tôi nằm lên giường và mở điện thoại ra, đọc tin nhắn, chỉ thấy có một vài câu đối thoại của tôi và Candy, bất giác tôi cảm thấy có một chút bồn chồn. Chẳng lẽ vì hàng ngày nhìn thấy sự vất vả của tôi, rồi lại không có thời gian mà nói chuyện yêu đương nên ông trời ban thưởng cho tôi một duyên phận? Đêm đó tôi đã mơ một giấc mơ, thấy ngày hôm sau đi làm, quả nhiên tìm được cô gái mang tên Candy đó, và giống như Dương Quá với Tiểu Long Nữ, chúng tôi đã tay trong tay bỗng bồng bềnh cùng bay trên bầu trời.

Chương 1:

Cô gái Bluetooth trên chuyến tàu điện ngầm

Ngày thứ hai, tôi đến công ty với tâm trạng khắp khởi, chạy từ phòng nghiệp vụ đến phòng kế toán, hỏi cả những người trong phòng nhân sự, nhưng đều không ai biết cô gái nào tên Candy. Thất thểu quay về văn phòng, tôi bỗng thấy bên cạnh chỗ ngồi của mình có thêm một cô gái lạ, gật đầu cười chào tôi, nụ cười mê hồn của cô ấy làm trái tim tôi đập loạn lên; mà cô gái này là ai nhỉ? Chẳng lẽ lại là người mới đến?

Đúng lúc đó, sếp của tôi là Cổ Đại Nhân đi đến cười và nói, “Vô Y, tôi nghe mọi người nói cậu vừa chạy đi tìm tình yêu đích thực của mình, tình hình thế nào rồi?”. Tôi gượng gạo cười, “Làm gì có ạ, tôi vừa chạy đi làm quen với mọi người một chút thôi, đến công ty làm đã một năm nay nhưng có rất nhiều đồng nghiệp tôi còn chưa biết mà!”. Sếp tôi nghiêm mặt lại nói, “Hãy làm tốt công việc đi, đừng có lơ đãng như thế nữa!”. Tôi gật đầu về nhận lỗi. Sếp cũng nhanh chóng thay về mặt nghiêm nghị bằng một khuôn mặt rất thân thiện nói với cô gái lạ, “Lý Nhược, đây là đồng nghiệp của cô, Tổng Vô y, có gì không hiểu cô cứ hỏi anh ta, anh ta là trợ lý đắc lực của tôi đấy”. Tôi quay người cười chào với cô gái kia, đồng thời định đưa tay ra bắt tay làm quen thì ngay lập tức bị sếp ngăn lại, “Rút ngay cái móng vuốt của cậu lại, Lý Nhược tuy mới chuyển đến, nhưng đã là nhân viên cũ của công ty rồi, ít gây chú ý với người ta thôi!”. Tôi ngại ngùng đưa tay day mũi, gượng gạo ngồi xuống chỗ làm việc, Lý Nhược tròn mắt nhìn tôi rồi quay đầu đi cười.

Sau khi giảng xong cho Lý Nhược về cơ cấu của văn phòng cũng như trách nhiệm của từng người khi làm việc thì cũng đã hơn tám giờ tối. Tôi thở dài, bây giờ mà về tới nhà chắc cũng hơn mười giờ, nhưng biết đâu lại gặp được cô gái Bluetooth có tên Candy đó. Thấy dáng vẻ có gì khác lạ của tôi, Lý Nhược nhẹ nhàng hỏi, “Anh có chuyện gì không vui à? Hay là thấy tôi tiếp thu chậm quá làm tốn nhiều thời gian của anh?”. Tôi cười gượng đáp, “Không có việc gì đâu, tôi hay đi làm về muộn, vậy nên thường không có nhiều thời gian cho bản thân”. Lý Nhược như hiểu ra nói, “Vâng, tôi cũng biết anh thường hay làm thêm”, Tôi ngạc nhiên, “Sao cô biết?”. Lý Nhược làm bộ mặt hề trả lời, “Anh nghĩ chỉ có mình anh là làm thêm trong công ty này chắc?. Tôi đáp lại “Bộ phận nào cũng làm thêm, vậy sao cô còn chuyển tới phòng này làm gì?”. Khuôn mặt của Lý Nhược hơi đỏ lên sau câu hỏi của tôi, cô quay đầu đi và không trả lời. Cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng không tiện hỏi nên sau khi xong việc, tôi liền ra khỏi công ty một mình.

Ngay sau khi bước lên tàu điện, tôi lập tức dán mắt vào những cô gái đang cầm điện thoại trên tay, đồng thời cũng mở luôn Bluetooth trong điện thoại của mình để tìm kiếm. Một lúc sau tìm thấy cả tập tên, nào là, Một Ngày Ngàn Dặm, Mỹ, Tiểu Tân, Thiên Hạ Đại Bổng, Vương Tử..., nhưng tuyệt nhiên không có cái tên nào là Candy cả. Tôi gấp điện thoại lại, có phần hơi thất vọng, xem ra đành chờ cô ấy tìm tôi vậy. Vừa nghĩ đến đây thì điện thoại trên tay tôi rung lên, nhìn vào thì đúng là kết nối Bluetooth. Cuộc nói chuyện của tôi và cô gái mang tên Candy được ghi lại như sau:

“Xin lỗi, hôm qua tôi xuống xe nên không kịp trả lời anh. Hôm nay vừa lên xe là tôi đã mở luôn Bluetooth để xem có tìm được anh không, quả nhiên là anh cũng có ở đây!”

Tôi hỏi, “Cô là Candy phải không? Hình như chúng ta không quen nhau thì phải!”.

Cô ấy trả lời, “Đúng vậy, chúng ta không quen nhau, cũng chưa từng gặp nhau. Anh có biết tại sao tôi lại có thể tìm thấy anh không?”.

Tôi vừa trả lời, vừa kín đáo đưa mắt nhìn ra xung quanh, quan sát một tốp các cô gái, nhưng cũng không thể biết cô ta là ai trong số đó.

“Tất nhiên là tôi biết chứ, sử dụng Bluetooth để tìm kiếm, nếu tôi không mở điện thoại, thì chắc chắn cô sẽ không tìm được tôi đâu!”

“Vâng, đúng vậy, nửa tháng trở lại đây, cứ khoảng thời gian này tôi cũng mới đi làm về. Vì buồn chán nên tôi hay mở Bluetooth để xem phản ứng của mọi người trên tàu như thế nào. Và mỗi lần tìm kiếm tôi lại thấy hiện lên cái tên NEO, cho nên hôm đó tôi đã gửi tin nhắn cho anh”.

Vừa nhận được tin nhắn này của cô ấy thì đã tới trạm tôi phải xuống. Tôi ngồi xổm ngay tại ga tàu, lôi giấy bút trong cặp tài liệu của mình ra và tính toán dựa theo trật tự lên xuống của tàu. Lần này tôi xuống tàu trước, cứ theo trật tự trước sau mà phân tích thì trạm mà tôi đi làm sẽ là A, nơi cô ấy đi làm sẽ là B, trạm dừng tôi về nhà là C, trạm dừng cô ấy về nhà sẽ là D. Nhưng hôm đó cô ấy lại xuống xe trước, như

vậy thì khó tính quá. Ngồi nghĩ mãi mà tôi không thể biết vấn đề nằm ở đâu, đã thế còn bị bảo vệ nhà ga tưởng là dân buôn đang ngồi tính toán nên đuổi ra khỏi nhà ga.

Có một điều chắc chắn cô ấy cũng giống tôi, đó là một người tận tâm trong công việc, mỗi lần đi làm về, bước lên tàu điện lại mở điện thoại ra để giết thời gian nhàm chán, và cũng biết rằng trong cái thành phố ồn ào này, trên chuyến tàu điện ngầm này, cũng có một anh chàng giống mình, đang phải chịu áp lực của công việc, thêm vào đó là những suy nghĩ mông lung về chuyện tình cảm và hàng ngày cũng bon chen trong đám người đông đúc trên chuyến tàu. Kết nối điện thoại là kết nối hai đường thẳng song song giữa nam và nữ, tuy rằng giữa họ chỉ là một khoảng cách rất ngắn, nhưng lại chứa đầy duyên phận trong đó.

Tối hôm ấy, tôi lại nằm mơ, tôi và cô gái đó biến thành cặp điện thoại, bồng bềnh bay trong toa xe điện ngầm.

Tôi ngáp dài nhìn đồng hồ, mới gần bảy giờ. Cảm thấy lượng công việc hôm nay không nhiều, không lẽ đã có sự nhảy vọt về chất trong hiệu suất công việc của tôi? Liệu có phải hôm qua mơ thấy là điện thoại nên đầu óc trở thành hệ thống điện thoại chăng?

Nhìn sang phía Lý Nhược, thấy cô ấy đang bận bịu với một đồng hồ sổ sách, tôi cười hỏi, “Lý Nhược, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”. Hơi dẩu chiếc miệng nhỏ xinh, cô ấy trả lời, “Hừm, hỏi tuổi của phụ nữ là chuyện chẳng lịch sự chút nào, mà sao tự nhiên anh lại hỏi tôi chuyện này? Hay là anh có ý đồ gì đấy? Tôi sẽ mách với Cố Đại Nhân!”. Tôi vội vàng tắt nụ cười, nói, “Được rồi, coi như tôi đã sai. Cô nghĩ xem, những người làm việc chăm chỉ như chúng ta, rốt cuộc là vì cái gì nhỉ? Nếu cô cho là để có thể mua được nhà cửa, xe cộ thì với mức lương vài nghìn tệ thế này, sau mấy chục năm liệu có thể mua nổi một căn phòng một trăm mét vuông không? Nếu cô cho là để tích lũy kinh nghiệm, thì tôi thấy, hàng ngày tôi và cô gọi điện thoại, phân tích giá cả, sử dụng máy tính bập bôm, như vậy cũng coi như chả tích lũy được gì!”. Lý Nhược dừng tay quay đầu nhìn lại tôi, từ khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của cô ấy, tôi nhận thấy một vẻ kinh ngạc và khâm phục, cô ấy nói, “Đúng vậy, vì cái gì nhỉ? Thôi, tháng lương này của anh để tôi đi lĩnh giúp cho!”.

Tôi trợn trừng mắt lên, chút xíu nữa là ngã nhào từ ghế xuống đất. Đùa cô ấy có vài câu, thế mà không ngờ lại nhận được về câu nói đáng yêu ẩn chứa sự tức giận. Vậy là lần đầu tiên trong vòng mấy tháng trở lại đây, tôi đã rời khỏi công ty lúc bảy giờ ba mươi. Người bảo vệ đứng ngăn người ra nhìn tôi, vì trong suy nghĩ của anh ta, hình như tôi chưa bao giờ rời khỏi công ty sớm đến thế.

Tôi mỉm cười, ngẩng đầu bước thẳng về phía ga tàu điện ngầm. Khi còn chưa bước vào ga tàu, tôi bỗng nghe thấy có ai đó đang gọi mình đằng sau. Quay đầu lại thì thấy Lý Nhược đang xách túi chạy lại. Chờ cho cô ấy chạy đến bên cạnh, tôi cười hỏi, “Sao nhanh vậy? Làm xong việc rồi à?”.

Tôi nghĩ bây giờ có đến ga tàu thì cũng chưa chắc gặp được Candy, nên nói với Lý Nhược, “Có muốn đi ăn cơm cùng tôi không? Cô vừa chuyển đến phòng tôi làm việc, nên mời cô đi ăn một bữa chứ nhỉ!”.

Lý Nhược đáp trả, “Anh còn nói mà không biết ngược, công ty chúng ta đông người như vậy, chỉ có anh là chưa bao giờ mời tôi đi ăn thôi!”. Tôi giải thích, “Công ty chúng ta đông người như vậy, nhưng tôi cũng chỉ biết có mấy người, đến cả cô ở phòng khác tôi cũng đâu có biết”. Tôi chỉ tay về phía quán cơm gần đó, rồi vỗ nhẹ vào vai Lý Nhược. Rất nhanh, tôi băng qua bên đó.

Lý Nhược đuổi theo sau, nói với theo, “Anh làm gì mà đi nhanh vậy, không đi chậm hơn một chút được à?”. Nghe thế, tôi đi chậm lại để cô ấy theo kịp. Nhưng cô ấy vẫn kêu ca, “Chẳng có ai đi với phụ nữ mà đi nhanh như anh, anh không nghĩ tới cảm nhận của người khác sao!”.

Tôi cười méo mó, gật đầu nhận sai, “Gần đây tôi gặp một chuyện rất kỳ lạ ở trên tàu điện ngầm, đợi lát nữa tôi kể cho cô nghe.”

Vừa nghe nói tôi có chuyện muốn chia sẻ, Lý Nhược vui vẻ ngay, hai má cô ửng hồng, ánh đèn đường rực rỡ càng làm cho khuôn mặt và dáng điệu trở nên đẹp mê hồn, không ít người đi đường cũng phải liếc nhìn.

Tôi ngạc nhiên nói, “Cô cũng xinh đấy chứ, bây giờ tôi mới phát hiện ra cô là một cô gái rất đẹp”. Lý Nhược nhún đôi vai thanh tú, kiêu ngạo đáp lại, “Hừ, bản cô nương từ trước tới giờ lúc nào cũng xinh đẹp, đâu cần sự phát hiện của anh!”.

Vào quán cơm, sau khi gọi xong thức ăn, chúng tôi còn gọi thêm hai chai bia. Dưới ánh đèn, mái tóc dài

óng mượt của Lý Nhược xoa xuống, có một vài sợi bay nhẹ nhờ khí lạnh từ máy điều hòa tỏa ra; đôi mắt cô cũng trở nên mơ màng với bộ lông mi dài cong vút, đã hút lấy tâm hồn tôi. Không chờ tôi lên tiếng, Lý Nhược vội vàng hỏi, “Cuối cùng thì có chuyện gì mà anh nói là kỳ lạ vậy?”.

Tôi nhấp một ngụm bia rồi kể cho cô nghe chuyện cô gái với chiếc điện thoại kết nối Bluetooth. Lý Nhược vừa ăn thịt dê vừa gật đầu lắng nghe. Chờ tôi nói xong, cô mới lau lau chiếc miệng nhỏ xinh của mình và nói, “Anh được đấy, cũng biết học cách bắt chuyện với người khác qua những phương tiện kỹ thuật công nghệ cao cơ đấy!”. Vừa nghe xong câu này, tai tôi như ù đi, thế mà chỉ trước đó vài giây còn hy vọng cô ta sẽ giúp tôi phân tích sự việc và có những lời khuyên bổ ích. Lý Nhược tiếp tục nói, “Chẳng trách hôm ấy anh tìm người loạn lên như vậy, thì ra anh cho rằng người đó ở trong công ty chúng ta!”.

Tôi gật đầu, nhưng tay thì không ngừng gắp, vì lúc này trong khi tôi mãi kể chuyện, thịt dê đã bị Lý Nhược gắp ăn gần hết rồi. Trong đầu tôi nghĩ, tại sao cô ta ăn nhiều như vậy mà vẫn giữ được phom người chuẩn đến thế nhỉ? Thấy tôi nhìn chăm chăm nhưng Lý Nhược không tỏ ra khó chịu mà hỏi tiếp, “Thế hai ngày trở lại đây hai người vẫn liên lạc với nhau trên tàu điện ngầm chứ?”. Tôi đáp, “Thì là vì hai ngày nay cô ấy có thể tìm thấy tôi thông qua Bluetooth, nên tôi mới thấy kỳ lạ. Cô thấy đấy, tôi và cô ấy đều trên tàu điện ngầm cùng một thời điểm, làm gì có chuyện thời gian lại giống nhau đến vậy? Huống hồ tàu điện ngầm cứ cách vài phút là lại tới trạm dừng, sao lại có thể khéo như vậy chứ?”. Lý Nhược không nói gì, cúi đầu nhìn chai bia trên bàn, vẻ mặt có gì đó khác lạ.

Lúc đó một suy nghĩ đột nhiên nảy sinh trong đầu, tôi liền quay sang hỏi Lý Nhược, “Không phải là cô đấy chứ?”. Lý Nhược hả một tiếng ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi nói như rít lên, “Tôi không nhàn rồi đến thế, anh có bị sao không mà hỏi vậy!”. Tôi nghĩ cũng đúng, bình thường có làm thêm rồi về cùng nhau thì Lý Nhược cũng không đi cùng tôi đến ga tàu điện, hơn nữa cô ấy mới đến phòng tôi làm việc, chứ trước kia chúng tôi đâu có quen biết đâu. Bởi vậy mà mối nghi ngờ của tôi lập tức tan biến.

Gác vấn đề này sang một bên, chúng tôi vừa uống rượu vừa nói chuyện về công ty, cùng cười vui vẻ khi nghe cô ấy kể chuyện Bát Quái ở công ty. Có lẽ lâu lắm rồi không được vui thế này, áp lực công việc đã làm tôi cảm thấy mệt mỏi, hôm nay Lý Nhược đã khiến tôi vô cùng thoải mái, và hình như cô ấy cũng rất vui. Cứ thế chúng tôi uống hết bốn chai bia, khi thấy khuôn mặt đang đỏ lên của tôi Lý Nhược cười nói, “Anh có vẻ say rồi đấy, có cần tôi đưa về không?”.

Tôi nhún vai, “Chạm cốc đi! Tôi mà say á? Uống thêm vài chai nữa nhé?”. Miệng thì nói vậy, nhưng cả hai chúng tôi đều biết, hôm nay chỉ là bữa cơm bình thường, không phải ở quầy bar, cũng không phải là bữa cơm đãi khách nên không cần uống hết mình.

Nhìn đồng hồ thấy đã chín giờ, tôi nói, “Ừm, đủ rồi, chúng ta về thôi Lý Nhược!”. Lý Nhược nheo một mắt nhìn tôi nói, “Gi cơ? Về vội để gặp cô gái xinh đẹp trên tàu à?”. Tất nhiên trong lòng tôi nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói, “Vậy cô muốn gì? Muốn tôi đưa cô đi dạo hay đưa về nhà?”.

Lý Nhược mỉm cười, quay đầu nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, thấy dáng vẻ cô ấy như vậy tự nhiên tôi thấy chóng mặt. Sao thế nhỉ, chẳng lẽ cô ấy đang ghen? Tôi nhíu mày định giải thích thì nghe cô ấy cười khì khì, Lý Nhược quay lại nhìn tôi rồi nói, “Đùa với anh chút thôi, tôi là người như thế nào nhỉ? Đi dạo với anh chẳng hóa hạ thấp mình sao!”.

Tôi im lặng nhìn Lý Nhược, sau khi uống bia cô ấy càng xinh đẹp hơn, giống như bông hoa đào đang nở làm say đắm lòng người. Bỗng nhiên lòng tôi có một chút xao động. Thấy tôi im lặng, Lý Nhược cho là tôi bị sốc bởi câu nói của cô ấy lúc này liền chữa ngay, “Được rồi, thân phận tôi cao quý mà, phải không? Đi thôi, bản cô nương sẽ đi cùng anh lên tàu để giúp anh tìm ra cô gái xinh đẹp kia!”.

2. Chương 01 Phần 2

Lúc này là hơn chín giờ, ở ga vẫn rất đông người, thời tiết se lạnh. Lý Nhược mặc một chiếc áo màu đen với chiếc quần tây màu vàng rất vừa người, đúng dáng của một nữ nhân viên văn phòng, tôi chợt nghĩ, nếu

Lý Nhược là cô gái trên tàu điện ngầm kia thì tốt biết bao. Lý Nhược bên cạnh vừa ăn vừa cười nói, “Nếu hôm nay có thể gặp cô gái đó trên tàu, anh ít nhất cũng có thể đưa ra hai kết luận, một là hai người đã có duyên với nhau, anh có biết mỗi ngày có bao nhiêu người ngồi trên chuyến tàu điện ngầm này không? Chỉ có một phần mười nghìn là duyên phận thôi! Hai là cô ấy là một hồn ma, ha ha...”. Tôi nghĩ, nếu đúng là do duyên phận thì có lẽ kiếp trước tôi đã làm nhiều việc thiện; nếu là hồn ma thì tôi không tin, có phải là tiểu thuyết kinh dị gì đâu, chẳng lẽ phải học “Chuyện tình hồn ma trên tàu điện ngầm” trong phim sao?

Tôi cười một cách đau khổ, không biết đáp lại Lý Nhược thế nào. Đúng lúc đó thì tàu đến, tôi và cô ấy vào toa giữa, vì đông người nên chúng tôi đành phải đứng. Lúc đó trong lòng tôi cảm thấy rất hồi hộp, nếu như thực sự gặp được cô gái đó trong chuyến tàu này, tôi nhất định sẽ tìm ra cô ấy, để xem cô ấy là ai!

Nhưng thật đáng tiếc, suốt cả chuyến tàu từ lúc xuất phát đến khi tới ga về nhà tôi, cái Bluetooth của tôi không hề tìm được tên của cô gái đó. Tôi cảm thấy đầu óc hơi quay cuồng, nhưng trong lòng bỗng thấy lạnh lẽo, nên đã không nói một tiếng nào với Lý Nhược. Thấy thần sắc tôi không được tốt, Lý Nhược cũng không biết phải an ủi tôi thế nào, nhưng khuôn mặt của cô ấy lại có vẻ rất thoải mái. Lúc này, đồng hồ ở ga đã chỉ chín giờ năm mươi, chuyến tàu tiếp theo cũng đã chạy.

Tôi nhìn những người trong toa, tay vẫn khư khư chiếc điện thoại đến nỗi toát cả mồ hôi. Cửa toa đóng lại, bắt đầu khởi hành, đột nhiên chiếc điện thoại của tôi rung lên, có một tin từ Bluetooth, chưa chờ tôi ấn nút nhận, phần kết nối đã bị tắt mất.

Giây phút này, tôi biết rằng cô gái đó đang ở trên chuyến tàu vừa đến, và có khi tôi và cô ấy còn có thể vừa chạm vào nhau.

Tôi không nói cho Lý Nhược biết những gì vừa xảy ra, mà quay sang cười nói cô ấy, “Bây giờ cô về nhà như thế nào?”. Lý Nhược đáp, “Tôi quay lại trạm sau là được rồi, anh về nhà nghỉ sớm đi, mặt anh vẫn còn đỏ đấy”. Tôi mỉm cười nhìn cô ấy bước lên tàu, khi tàu lặn bánh, cô ấy quay lại nhìn tôi với ánh mắt chứa đầy sự quan tâm, trong lòng tôi dường như cũng cảm nhận được những gì cô ấy đang dành tình, nhưng cụ thể là gì thì tôi không thể biết được.

Ra khỏi ga tàu, tôi nhận được một tin nhắn, đó là tin nhắn của Lý Nhược, nội dung tràn đầy sự quan tâm. Nếu là bình thường, có lẽ tôi đã phát điên lên vì sung sướng. Một người con gái đẹp như vậy quan tâm đến tôi cơ mà, tôi nhất định sẽ trả lời cô ấy với những lời lẽ không kém.

Nhưng thật đáng tiếc, bây giờ tôi lại đang yêu mù quáng một cô gái trên Bluetooth chưa từng gặp mặt, có lẽ đó là bệnh của con người, giống như cái quần bò tôi đang mặc, dù đã cũ đến nỗi không còn nhìn thấy hiệu LEE đâu nữa, nhưng cũng không muốn mua một cái mới hiệu CK.

Về đến nhà, tôi liền soạn trước tin nhắn lưu trong máy để có được sự chuẩn bị tốt cho lần gặp gỡ vội vàng tới. Tôi biết là không có nhiều thời gian để nói chuyện được lâu với cô gái trên Bluetooth đó, nên tôi phải soạn trước những gì mình muốn nói.

Candy:

Tôi không biết đây là lần thứ bao nhiêu chúng ta dùng Bluetooth để tìm nhau. Duyên phận trong những giây phút ngắn ngủi đó đáng quý biết bao! Tôi cảm thấy cách mà chúng ta quen biết nhau thật mới mẻ. Cô có biết tâm trạng này như thế nào không? Tôi nghĩ chắc chắn cô biết và cũng thường cảm nhận được. Khi màn đêm buông xuống, những người trên chuyến tàu điện ngầm dường như chìm vào giấc ngủ trong cái thành phố ồn ào này. Tâm trạng ấy giống như đang dạo bước trên một cánh đồng bát ngát, giống như một người đang đứng lạc giữa ngã tư đường, trên tay cầm chiếc điện thoại nghe nhạc, cả hai hoàn cảnh ấy đều làm con người ta cảm thấy cô đơn. Khi cô nhận được tin nhắn này, tôi đang không đứng trước mặt cô, chỉ cần biết rằng cô đang cách tôi chỉ mười mấy mét. Tôi rất thích cái cảm giác đó! Cô đã từng xem bộ phim “Người yêu không gặp được” chưa? Trong đó nói về một đôi nam nữ từ lúc quen cho đến lúc yêu nhau, nói chuyện với nhau nhưng cách nhau cả về thời gian lẫn không gian, mỗi một thời khắc đều cảm thấy người mình yêu thương đang rất gần, mặc dù trên thực tế họ cách nhau rất xa. Tôi đã bị đắm chìm vào cảm giác này. Nếu cô chưa từng xem bộ phim đó, tôi nghĩ cô nên đi xem đi. Nếu hai người đã có duyên gặp nhau trên tàu, lại đã nói chuyện với nhau, chỉ bằng chúng ta hãy liên lạc với nhau bằng hòm thư giống như đôi nam nữ trong bộ phim kia, hãy tìm một nơi cố định để liên lạc với nhau. Vì mỗi tối, thời gian liên lạc bằng Bluetooth trôi quá nhanh, nên nếu cô đồng ý, tôi muốn chúng ta hãy liên lạc với nhau cả khi đã xuống tàu.

Tuy không gian rộng hơn, nhưng tôi vẫn tin chúng ta có tìm thấy nhau bằng Bluetooth. Hãy định thời gian là mười giờ mỗi tối! Tôi đoán địa điểm và thời gian này có thể phù hợp với cô!.

Rất mong sự hồi âm của cô!

NEO

Ngày hôm sau khi ngồi tàu điện, tôi mở điện thoại ra đọc lại bức thư mà tôi qua đã kỳ công viết và cảm thấy tương đối hài lòng. Đọc đi đọc lại, tôi cười một mình giống như một tên ngốc. Mọi người trên tàu nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ khi thấy tôi cười như vậy, chắc họ nghĩ tôi có vấn đề về thần kinh, nên không ai bảo ai đều tự động nhích ra xa.

Đến công ty, tôi vừa làm việc vừa khe khẽ hát. Thấy tâm trạng vui vẻ của tôi, Lý Nhược hỏi, “Tôi thấy anh hôm nay rất vui, không phải là đã tìm được cô gái đó rồi đấy chứ?”. Tôi nhấp một ngụm cà phê, cười nói, “Vẫn chưa, nhưng tôi có linh cảm, hôm nay có liên lạc được với cô ấy. Đúng rồi, cô thử nói xem, nếu thực sự liên lạc được với cô ấy, chúng tôi có nên gặp mặt nhau không? Song, không hiểu sao tôi lại thích cái cảm giác không biết mặt nhau, không giống tình yêu trên mạng, cũng không giống một cuộc hẹn hò, nhưng lại có thể cảm nhận thấy người đó đang ở cách mình có mười mấy mét, ha ha...”.

Lý Nhược ngẩn người hỏi, “Vậy sao, thế thì anh phải thật cố gắng vào”. Mãi cười, tôi không phát hiện ra một chút buồn trong mắt của Lý Nhược. Cả ngày hôm đó, mắt tôi chỉ dán vào cái đồng hồ treo tường, mong cho hết giờ làm việc. Cố Đại Nhân gọi tôi vào phòng của anh ta, bố trí những công việc sắp tới, chẳng qua vẫn là những câu cũ rích như phải tăng thêm hiệu suất công việc, phải giữ mối quan hệ tốt với khách hàng. Đồng thời còn nói thêm một làm tôi vừa vô cùng cảm kích, vừa thấy rất đau khổ, đó là bảo tôi hãy không chểnh mảng làm thêm, không cần làm quá muộn như thế. Tôi cứ nghĩ sếp nói vậy là vì thông cảm với nỗi vất vả của tôi, ai ngờ sếp lại nói là vì gần đây, cả tòa nhà này đều đang nói công ty chúng ta qua hà khắc với nhân viên, lúc nào cũng bắt nhân viên làm thêm giờ đến mười giờ đêm; hơn nữa còn vì gần đây không biết một nhân viên nữ ở một công ty nào đó, vì làm việc quá muộn mà xảy ra chuyện, cho nên sếp nói tôi và Lý Nhược sẽ xảy ra chuyện nếu đi làm về quá muộn.

Tôi cảm thấy tức giận với những câu nói đó nhưng lại không thể trút ra được. Như thế cũng tốt, sau này sẽ ít phải làm thêm. Nhưng nếu không làm thêm, thì làm sao có thể sắp xếp thời gian để gặp được cô gái trên tàu điện ngầm? Lúc đó, Lý Nhược đi từ phòng làm việc của Cố Đại Nhân ra, nhìn về mặt có gì đó hơi ngượng ngùng, thấy kỳ lạ, tôi liền hỏi, “Sao thế? Không làm thêm nữa thì không vui à?”.

Lý Nhược tức giận nói, “Không làm thêm nữa tất nhiên là vui rồi, nhưng anh có biết anh ta nói gì không? Anh ta nói, tôi và anh làm thêm quá muộn có thể sẽ xảy ra chuyện ở văn phòng!”. Ý của câu nói này có nghĩa là tôi có ý đồ gì đó với Lý Nhược. Trong lòng tôi thầm chửi rửa Cố Đại Nhân, nhưng ngoài miệng vẫn cười và nói với Lý Nhược, “Kệ anh ta, chúng ta trong sạch. Người đầu mà cứ thích đi đường của người khác, để họ không còn đường để đi nữa!”.

Vẫn là mười giờ, tôi chuẩn bị vào ga tàu. Tuy hôm nay công ty đã yêu cầu chúng tôi sáu giờ phải tan ca, nhưng tôi vẫn ở lại công ty chơi điện tử suốt ba tiếng đồng hồ. Lý Nhược đã ra về từ lúc sáu giờ. Tôi cầm điện thoại, mở Bluetooth để tìm Candy, nhưng đúng là người tính không bằng trời tính, suốt cả chặng đường tôi đã không tìm thấy. Tôi không xuống tàu điện mà vẫn cứ ngồi trên tàu như vậy.

Vì tôi biết trạm nhà cô ấy xuống chắc chắn là mấy trạm sau, tuy rằng sẽ còn đến bảy trạm nữa, mà tôi không thể biết chính xác được cô ấy sẽ xuống trạm nào. Tôi chọn xuống ở trạm thứ ba. Thời gian cứ thế trôi đi, mỗi chuyến tàu cũng cứ thế chạy qua, pin điện thoại của tôi đã gần hết. Đến hơn mười một giờ, tôi mới tìm thấy cô ấy trên một chuyến tàu, xem ra cô ấy vẫn còn phải đi tiếp tới trạm sau nữa. Hay quá, mục đích hôm nay đã đạt được rồi, ngày mai là thứ Năm, nếu đến trước thứ Sáu mà không xác định được ga cô ấy xuống thì tôi đành để tuần sau tiếp tục tìm kiếm thôi, tin nhắn đã viết cho cô ấy đánh tiếp tục nằm lại trong điện thoại mất.

Ngày hôm sau khi đi làm về, tôi ngồi tàu đến trạm thứ năm trước lúc mười giờ, cũng xuống cả trạm thứ tư. Làm thế này thì tỉ lệ phát hiện ra vị trí của cô ấy mới cao được, tất nhiên đây cũng là chỉ là cách làm của tôi mà thôi. Đến hơn mười một giờ. Trong những chuyến tàu đi qua, có một chuyến tôi thấy có cô ấy. Nhưng tôi vẫn hơi buồn, đằng sau còn hai trạm nữa, mà không thể xác định được cô ấy sẽ xuống trạm nào, xem ra quyết tâm tìm ra cô ấy trước ngày cuối tuần đã bị thất bại mất rồi.

Trong khi tôi bắt chuyến tàu cuối cùng để quay về nhà, tôi nhận được một cuộc điện thoại, đó là của Lý Nhược. Khi cô ấy nói đã tìm thấy Candy ở thang máy của trạm thứ ba, tôi đã cảm thấy vô cùng sung sướng, vội vàng cảm ơn Lý Nhược, song trong lòng tôi lúc đó vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì cái gì mà Lý Nhược nhiệt tình giúp tôi đến vậy?

Thứ Sáu trời đẹp, hơi có chút nắng. Tôi ngồi trên tàu điện đưa mắt nhìn ra quang cảnh ngoài cửa sổ. Pin điện thoại tôi đã nạp đầy, thành bại là ở ngày hôm nay! Tuy không gặp mặt, nhưng tôi cũng chải chuốt ỉnh một chút, soi trong gương cũng thấy mình bảnh bao. Tôi cầm điện thoại đứng ở cầu thang máy. Thời gian trôi đi từng giây một, tôi cũng cứ đứng đó đón hết tốp người này đến tốp người khác cho đến tận lúc mười giờ...

“Đã tìm thấy Candy”

Tôi đứng ở chỗ rẽ vào cầu thang máy, nín thở nhìn điện thoại, rồi nhẹ nhàng thở ra. Vậy là tôi đã tìm thấy điện thoại của cô ấy, ông trời cuối cùng cũng đã giúp tôi!

Tôi gửi tin nhắn đi, nếu cô ấy đồng ý, chắc chắn sẽ nhanh chóng nhận được. Chuyển tin nhắn xong, tôi quay người bước lên tàu điện đang định quay về, nhưng đúng lúc ấy thì điện thoại của tôi lại rung lên, tôi vội vàng lấy điện thoại ra xem, đó là hiển thị Bluetooth. Tôi nhíu mày nghĩ, chẳng lẽ Candy vẫn chưa rời khỏi ga tàu? Tôi dừng bước, quay đại nhìn bốn phía xung quanh, bao nhiêu người đang đi lại trên ga nhưng tuyệt nhiên không có một cô gái trẻ nào, tất cả đều là học sinh trung học. Tôi đoán có thể cô ấy đang ở trên tầng hai.

Tôi ấn nút nhận, tin nhắn viết, “Tại sao gần đây không tìm thấy anh?”. Đó là Candy, tôi trả lời, “Mấy hôm nay ngày nào tôi cũng tìm cô, tìm cô thật vất vả. Đúng rồi, cô đã nhận được thư tôi gửi cho chưa?”. Candy hồi âm lại, nhưng có lẽ lỗi mạng nên đường truyền bị ngắt quãng.

Tôi gửi lại cho Candy lá thư đã viết tối qua, sau đó còn gửi thêm một tin nhắn, “Bây giờ cũng đã muộn rồi, cô về nghỉ ngơi sớm đi”. Vài giây sau Candy trả lời lại, “Sao anh phải vất vả tìm tôi đến vậy? Có phải anh vì muốn xem hình dáng tôi thế nào không?”. Tôi trả lời, “Ha ha, cũng có chút suy nghĩ như vậy, nhưng cái chính là tôi đã viết trong thư, cô về nhà rồi đọc nhé”.

Candy trả lời, “Được rồi, anh cũng lợi hại thật, lại còn muốn biết xem tôi xuống trạm nào nữa chứ. Chúc anh ngủ ngon!”.

Về đến nhà, lòng tôi vẫn cảm thấy lâng lâng, sau năm ngày làm việc vất vả, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi thoải mái. Tôi vẫn mãi cầm điện thoại trên tay đọc đi đọc lại những tin nhắn mà tôi và Candy nói chuyện với nhau với tinh thần phấn chấn. Tuy trong cuộc nói chuyện, chúng tôi cảm thấy rất hợp nhau, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy có một chút lo lắng, liệu cô ấy có biến mất?

Tôi dậy mở cửa sổ, ngắm nhìn những chậu hoa cảnh, cảnh sắc vào ban đêm thật đẹp. Ngay lúc đó, trong đầu tôi lại thấp thoáng hiện lên hình ảnh của Lý Nhược, nhớ nụ cười, ánh mắt, nhớ cả những lúc cô ấy tức giận. Trời ạ, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra đây? Tôi thấy ông trời sao mà vừa công bằng lại vừa không công bằng đến thế, trước kia thì chẳng có ai, nay tự nhiên lại có hai cô gái cùng xuất hiện, tôi phải làm sao đây? Tôi đã cố gắng không nghĩ đến cái dáng vẻ đáng yêu của Lý Nhược, nghiền đi nghiền lại những tin nhắn của Candy, song lại không thể quên được chuyện hôm Lý Nhược gọi điện cho tôi nói cho tôi biết vị trí tìm thấy Candy, càng không thể quên được những lời nói hờn giận của cô ấy.

Một đêm không ngủ!

Một tuần mới đã đến, tôi thay ngày thứ Hai chán chường hàng ngày bằng một bộ mặt tràn đầy sức sống, sự mệt mỏi trong công việc đã được thay bằng cuộc hẹn thú vị trên chuyến tàu vào buổi tối. Cố Đại Nhân thấy hài lòng với tâm trạng đó của tôi, còn Lý Nhược thì cứ nhìn tôi một cách khó hiểu. Sau khi tan ca, tôi đến quán trà gần tàu điện, ngồi ở đó để chờ đợi giây phút hẹn hò.

Trả tiền xong, tôi thông thả đi về phía ga tàu điện, cái mím môi thật chặt không thể che dấu sự hồi hộp như muốn vỡ ra trong lòng tôi. Trong khoảng cách chuyển tải Bluetooth, một trong hai bên có thể sẽ giáp mặt với bên kia, đó là nguyên nhân khiến tôi hồi hộp đến vậy. Lọt giữa vào dòng người đang đi lại tấp nập trên ga tàu, tôi vừa bước đi vừa nhìn đồng hồ. Chờ đợi kết nối Bluetooth với một người giữa ga tàu rộng

gấp ba lần sân bóng rổ thế này, nghĩ đến đây tôi không nhịn được cười, xem ra có khi tôi phải làm phép để ngừng tất cả sự chuyển động của mọi người lại may ra mới có cơ hội tìm thấy cô ấy.

Đi lại ở sảnh ga tàu chừng mười mấy phút thì điện thoại của tôi đột nhiên đổ chuông, trong đầu tôi lúc đó bỗng nhiên cũng như đang có tiếng sấm vang lên, vậy là cuối cùng cô ấy cũng đã đến rồi. Tôi đứng lại giữa dòng người đang qua lại, giây phút đó, tất cả những âm thanh huyền ảo xung quanh đều biến mất trong cảm quan của tôi, cả không gian và thời gian như đang dừng lại, còn tôi giống như người đang lạc vào giữa một cánh đồng rộng mênh mông. Tôi run rẩy ấn nút nhận, hộp thư nhanh chóng được mở ra, “Tôi đến rồi, thật quá vất vả để tìm ra anh!”.

Tôi không ngẩng lên nhìn, vì tôi biết cô ấy đang đứng cách tôi chỉ mười mấy mét và tôi tin rằng cô ấy cũng không tìm tôi một cách vất vả như lời cô ấy nói. Tôi đáp lại, “Có sao không khi gặp nhau vào lúc hơi muộn thế này?”.

Vài giây sau, cô ấy trả lời, “Không sao đâu, nhưng ngày nào cũng đến đây rồi dùng Bluetooth nói chuyện với nhau như vậy liệu có hơi kỳ kỳ không?”.

Bỗng nhiên tôi toát cả mồ hôi, vội vàng đáp lại, “Không hay lắm với một người con gái đẹp, thế ý của cô thế nào?”.

Cô ấy nói, “Mỗi tuần gặp nhau vào thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu đi! À, tôi đã xem bộ phim anh nói rồi đấy, thực sự rất cảm động, suýt nữa thì tôi đã khóc!”.

Tôi không nhịn được cười!

Cô ấy lại nhắn tiếp một tin, “Tôi cũng đã viết một lá thư cho anh, tí nữa nhận xong anh không được đọc luôn nhé, về nhà rồi hãy đọc, hoặc đọc trên tàu khi quay về. Thôi, tôi phải về đây?”.

Nghe cô ấy nói phải đi, tôi không ngạc nhiên lắm, vì cô ấy đã đến đúng hẹn, và hy vọng của tôi cũng đã thành hiện thực.

Nhận được thư của cô ấy xong, tôi biết cô ấy đã đi rồi, không chịu được tôi vội ngẩng đầu lên. Trong dòng người ở cầu thang máy ga tàu điện, tôi thấy bóng dáng của một cô gái trong bộ váy màu trắng, mái tóc dài, dáng người gọn gàng, trong tay của cô ấy còn đang cầm điện thoại, bàn phím vẫn còn sáng!.

Sáng sớm ngày thứ Ba, tôi ngồi trên tàu điện đi làm, tay nắm chặt cái điện thoại. Bức thư mà Candy gửi cho tôi tối qua, tôi vẫn chưa dám đọc, cho đến tận bây giờ mới lấy hết dũng khí để mở ra đọc. Sự ồn ào trong toa lúc này không hề ảnh hưởng đến tôi, tôi lặng lẽ cúi xuống đọc thư:

NEO:

Sau khi nhận được thư của anh, tôi rất cảm động, điều này còn ý nghĩa hơn cả cuộc gặp gỡ tình cờ lãng mạn trên đường. Có những lúc đi trên đường, tôi đã tưởng tượng đến hình dáng của anh, nhưng tôi biết, khoảng cách giữa tưởng tượng và hiện thực cách xa nhau lắm! Ha ha, không nên quá xúc động, thực tế thì trong anh cũng có suy nghĩ như thế, đúng không? Nếu tất cả đều có sự do dự, chỉ bằng chúng ta hãy thử giao tiếp, nói chuyện với nhau qua tư tưởng, chúng ta không cần lên mạng, không cần viết tin nhắn, chỉ liên lạc với nhau qua Bluetooth, vì tôi biết, một khi đã có được số điện thoại của người kia hoặc có những phương thức liên hệ khác với nhau, thì ngay tức khắc duyên phận này sẽ nảy sinh sự khác biệt. Đúng rồi, cuối tuần này anh có thời gian không, chúng ta đi leo núi nhé? Trên đỉnh núi có một quán cà phê, tuy không lớn lắm, nhưng rất đông người, tôi nghĩ rằng sẽ phù hợp với việc sử dụng Bluetooth của chúng ta. Đến lúc đó, có thể anh không phải nhìn lung tung nữa.

Candy.

Đọc xong, tôi không chịu được kêu lên một tiếng. Thế là cô ấy đã chủ động gặp tôi, thật là vui sướng! Niềm vui này còn đẹp hơn cả tình yêu của Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyền, một tình yêu trong sáng trong tư tưởng? Tôi thực sự nghi ngờ khả năng của mình, vì tôi đã nhìn thấy hình dáng rất đẹp của cô ấy, nên rất sợ mình không giữ được cô ấy. Tôi nở một nụ cười tự nhiên với những người đang đứng trước mặt, họ nhìn tôi ngạc nhiên và đều lùi ra xa.

3. Chương 02

Chương 2:

Thông báo bất ngờ

Hôm nay là Thứ Ba. Chúng tôi đã hẹn sẽ gặp nhau vào thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu hàng tuần, nên tôi đánh dấu tất cả những ngày đó lên quyển lịch bàn. Cố Đại Nhân đi qua, nhìn tôi nói, “Bây giờ không phải làm thêm buổi tối nữa, nên cuộc hẹn hò có vẻ phong phú nhỉ? Lịch hẹn đã kín hết rồi cơ đấy!”. Không chờ tôi phản ứng lại, Cố Đại Nhân quay người đi và kèm thêm một câu đùa, “Đồng chí Tổng Vô Y, có gì vui nhớ gọi tôi đấy nhé!”.

Tôi gật đầu nghiêng mình cung kích tiễn Cố Đại Nhân. Lý Nhược ngồi bên cạnh lạnh lùng hỏi, “Tiến triển với cô gái xinh đẹp kia đến đâu rồi?”.

Tôi ngượng ngùng trả lời, “Người ta hẹn tôi cuối tuần này đi leo núi”.

Nét mặt của Lý Nhược bỗng trở nên u ám, nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh nói, “Hai người đã hẹn nhau đi leo núi rồi cơ à, nhanh thật đấy!”.

Tôi gật đầu, nhưng không dám nhìn vào mắt Lý Nhược, nói một cách uể oải, “Tuy là hẹn đi leo núi cùng nhau, nhưng thực tế là leo một mình, sau đó hẹn gặp nhau ở quán cà phê trên đỉnh núi!”. Nói đến đây, tôi mức sức nhớ ra là trong thư Candy không nói rõ thời gian nào, cũng không biết lúc nào sẽ gặp nhau ở quán cà phê, có khi ngày mai phải hỏi lại cô ấy.

Lý Nhược quay người đi, cúi đầu làm công việc của mình. Đúng lúc đó, giọng tức giận của Cố Đại Nhân vọng ra từ phòng làm việc, “Lý Nhược, cô vào đây một lát!”. Nghe cái giọng có vẻ rất tức giận ấy, tôi quay sang nhìn Lý Nhược, trong khi đó Lý Nhược nói với tôi với vẻ mặt lạnh tanh, “Không sao đâu, chắc là tôi đã phân tích sai giá thành nào đó”. Tôi ngẩn người, từ ngày Lý Nhược chuyển đến phòng này, cô ấy làm việc chưa từng để xảy ra sai sót nào, ngược lại, tôi mới là người hay làm sai các bảng biểu, suốt ngày bị Cố Đại Nhân giáo huấn. Khi Lý Nhược đứng dậy, còn quay sang nói với tôi, “Tối nay, chúng ta ăn cơm với nhau nhé, được không?”.

Tôi im lặng gật đầu. Khi Lý Nhược ra khỏi phòng, ngay lập tức tôi bị Cố Đại Nhân gọi vào phòng, chưa kịp ngồi xuống, tôi đã bị Cố Đại Nhân hỏi, “Vô Y, có phải là cậu không?”.

Tôi ngạc nhiên, “Cái gì có phải là tôi không? Đại Nhân, anh có thể nói lại một lần nữa không?”.

Cố Đại Nhân trừng mắt nhìn tôi lạnh lùng nói, “Có phải cậu đã ra tay với Lý Nhược không? Tôi thấy thường ngày cô ấy làm việc rất cẩn thận, sao dạo này lại không như vậy?”.

Tôi ngẩn người ra, chẳng lẽ Cố Đại Nhân đoán vì tôi và Lý Nhược có chuyện gì xảy ra nên cô ấy chảnh mắng trong công việc?

Tôi lắc đầu nói, “Đại Nhân, anh không phải là người không hiểu tôi! Tôi đã làm việc dưới quyền anh lâu như vậy, hàng ngày lại tan ca rất muộn, rất ít khi giao tiếp với mọi người chứ đừng nói đến việc có ý đồ gì với Lý Nhược, người ta vừa mới đến mà!”.

Cố Đại Nhân đáp lại, “Rất ít giao tiếp? Thế hai người khi làm thêm đã gửi rất nhiều thư cho chúng tôi? Ha ha, nhưng thư của cậu cũng được đấy, có cơ hội thì dạy tôi với nhé! Hừm, điều quan trọng bây giờ không phải là chuyện này, mà là nơi Lý Nhược làm việc trước kia đồn rằng, hình như sau khi Lý Nhược đọc những bài thơ của cậu đã nhanh chóng quyết định đến phòng chúng ta làm việc”.

Ồ! Ha ha, thế là tài văn chương của tôi cuối cùng cũng có người thưởng thức rồi, nghĩ đến đây tôi cảm thấy vô cùng khoái trá.

Cố Đại Nhân nghiêng răng nói, “Cậu đừng có mừng vội, trước mặt tôi, cấm không được nói chuyện yêu đương gì, muốn theo đuổi ai thì đến phòng khác!”.

Tôi lấy lại tinh thần, cố gắng kìm chế sự kích động trong lòng, thở dài nói, “Đại Nhân, anh yên tâm, cứ cho là Lý Nhược có ý với tôi thì tôi cũng không có gì đâu. Tôi chỉ là một nhân viên quèn. E rằng anh đã hiểu nhầm cô ấy rồi!”.

Thấy vẻ thê thảm của tôi, sếp liền an ủi, “Được rồi, tôi nói đùa đấy, năm nay cậu đã hai mươi tuổi rồi, cũng nên nắm bắt lấy cơ hội mà yêu đương đi!”.

Tôi và Lý Nhược bước ra khỏi quán lẩu. Chúng tôi uống hết sáu chai bia nên cả hai đều cảm thấy hơi say, cứ thế dựa vào nhau đi đến quảng trường. Nhìn thấy bước chân của Lý Nhược hơi xiêu vẹo, tôi vội vàng đỡ lấy cánh tay cô ấy rồi dìu đến chiếc ghế cạnh đó.

Quảng trường lúc ấy có rất nhiều người già đang tập thể dục dưới ánh trăng, không khí rất náo nhiệt. Lúc uống rượu thì cả hai không ngừng nói cười, bây giờ chẳng ai nói câu nào, dường như trong lòng mỗi người đều có cái gì đó chặn lại.

Lý Nhược thở dài, nhẹ nhàng dựa vào vai tôi. Tôi không dám quay đầu lại, hơi thở của cô ấy làm tai tôi hơi buồn, nhưng trong lòng lại thấy hơi sợ, chẳng lẽ những gì Cố Đại Nhân nói đều là sự thật?

Tôi nhẹ nhàng hỏi, “Cô không sao chứ?”. Lý Nhược đáp ừ một tiếng, vài giây sau mới ngẩng đầu lên, vuốt lại mái tóc của mình, nhìn chằm chằm vào tôi rồi nói, “Hỏi anh một vấn đề nhé?”. Tôi gật đầu, nhả ra một hơi thuốc để che giấu sự hồi hộp trong lòng. Lý Nhược nói, “Anh có biết là em thích anh không?”.

Tôi búng ngón tay vào điều thuốc, im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn vào màn đêm hỏi lại Lý Nhược, “Cô thích tôi? Thích cái gì ở tôi? Tôi chỉ là một nhân viên quèn, không nhà, không xe, thu nhập mỗi tháng chưa đến ba ngàn. Cô say rồi, để tôi đưa cô về nhé?”. Lý Nhược lắc đầu nói, “Anh có biết, khi em chưa chuyển đến phòng làm việc của anh, mỗi ngày em đều làm thêm rất muộn, lúc đó em đã ngồi đọc những lá thư do anh viết, tự nhiên em có cảm giác rất muốn quen biết anh. Chắc anh sẽ cười em ngốc, nhưng nếu anh biết, cách anh chùng vai bức tường cũng có một cô gái giống như anh, thì anh sẽ hiểu đó là gì? Sau khi được điều đến phòng anh, em càng muốn khám phá thế giới nội tâm của anh. Khi cùng anh làm thêm, em luôn cảm thấy thời gian trôi đi quá nhanh, anh có hiểu những gì em nói không?”.

“Thương cho sự đa tình! Tiếc cho kiếp đa tình! Thằng ngốc hận nụ cười cô gái đẹp! Để ly biệt đến giá băng. Lá phong yên lặng! Lá dâu cũng yên lặng! Xuân qua thu lại buồn cô quạnh! Gió đến làm hoa rơi tả tơi.”

Đó là một vài lời tôi ngẫu hứng viết ra khi làm thêm, không thể nghĩ rằng Lý Nhược lại có thể đọc thuộc đến vậy. Lúc đó thực sự tôi không biết phải nói gì nữa.

Lý Nhược đứng dậy, vận tấm lưng thon thả của mình, rồi nhìn thẳng tôi nói, “Hôm nay em nói những điều đó với anh, là vì em thực sự cảm thấy rất khó chịu khi nghe anh liên lạc với cô gái kia, trong em có một chút ghen tuông, và còn hơn thế là sự đau khổ...”.

Tôi đau khổ vô đầu, cuối cùng là cô ấy say hay là tôi say?

Cả hai chúng tôi đều không nói gì, lặng lẽ chia tay nhau ở quảng trường, ai về nhà nấy.

Sáng sớm thứ Tư, bầu trời lúc nắng lúc râm, giống y như tâm trạng của tôi lúc đó. Chuyện xảy ra tôi qua ở quảng trường làm tôi không biết phải đối diện thế nào với Lý Nhược.

Sau khi cả hai đã hoàn thành công việc của mình, Lý Nhược ngồi ở bàn phía sau tôi cất tiếng hỏi, “Tối nay anh đi đâu à?”.

Tôi nhú mày, kỳ lạ, sao cô ấy biết tối nay tôi đi đâu? Tôi quay đầu lại nhìn thẳng vào Lý Nhược, cô ấy cười một cách cay đắng chỉ tay vào quyển lịch nằm trên bàn tôi.

Tôi nhắm mắt lại gật đầu. Không hiểu sao chỉ nghĩ đến Candy thì hình ảnh của Lý Nhược trước mắt chẳng còn quan trọng gì nữa, điều này có lẽ là do tôi đang cố gắng thoát ra khỏi cuộc sống hiện thực để đưa mình vào hư vô.

Tôi nhẹ nhàng hỏi, “Lý Nhược, còn nhớ tối qua cô nói gì không?”

Không thấy Lý Nhược trả lời, tôi lại hỏi, “Chúng ta vẫn là bạn chứ?”.

Lý Nhược phá lên cười, “Anh đúng là, tối qua tôi đùa anh vậy đấy, chúng ta vốn là bạn mà!”.

Tôi như trút được gánh nặng, cười nói, “Cô cố gắng giúp tôi nhé!”.

Lý Nhược gật đầu rất mạnh, trong đôi mắt không biết là đang vui hay buồn.

Sáu giờ hết giờ làm, tôi chuẩn bị đi về, Cố Đại Nhân từ đâu đi đến đập mạnh vào vai tôi nói, “Có hẹn với Lý Nhược hả? Cậu cũng khá thật đấy! Tôi thực sự khâm phục cậu!”.

Tôi dở khóc dở cười, nhìn vào vị cấp trên hơi có vấn đề về thần kinh của mình nói, “Làm gì có? Anh nghe ai nói vậy?”.

Cố Đại Nhân ra vẻ kín đáo nhìn xung quanh rồi nói nhỏ với tôi, “Còn giả vờ à! Tối qua khi tôi và vợ tôi ra khỏi rạp chiếu phim ở quảng trường đã nhìn thấy hai người ở bên nhau. Lý Nhược là một cô gái được đấy, cậu cố lên!”. Nói xong, vỗ vào vai tôi rồi đi thẳng ra khỏi công ty.

Tôi đứng ở cổng chính suy nghĩ một lúc lâu, có cần giải thích cho Cố Đại Nhân về cuộc hẹn này không nhỉ? Tôi lắc đầu xua đi suy nghĩ đó rồi đi thẳng về phía ga tàu. Candy đang chờ nên tôi không thể đến muộn được.

Khi đi trên đường, trong lòng tôi có một chút do dự. Tôi tưởng tượng, nếu khuôn mặt Candy giống như một vong linh dáng hình người đội lốt bò, da dẻ giống như ma, vậy mà bản thân vẫn liên lạc với cô ấy, điều này sẽ đau khổ giống như tự bán linh hồn mình cho ác quỷ. Cho nên tôi quyết định hôm nay sẽ ngẩng đầu lên nhìn bằng được dáng vẻ của Candy, để chứng thực sự chính xác mà ông trời đã trao tặng cho tôi.

Đồng hồ đã chỉ mười giờ, tôi đứng ở ga tàu chờ. Vài phút sau, tôi nhận được tin nhắn của Candy, “Xin lỗi, tôi đến muộn!”.

Tôi cúi đầu viết tin nhắn trả lời, nhưng đôi mắt vẫn lặng lẽ liếc sang bốn xung quanh để quan sát. Nhưng thật không may cho tôi, tôi nhìn thấy có ba cô gái thì có đến hai cô đang cầm điện thoại trên tay.

Trời ạ, không phải là một trong hai người đó chứ? Mồ hôi tôi bắt đầu chảy ra, giống như mình đang làm một việc gì đó đen tối, lương tâm cảm thấy hơi áy náy.

Tôi trả lời, “Không sao, tôi cũng mới đến. Đúng rồi, cô nói cuối tuần này chúng ta đi leo núi, vậy mấy giờ thì có thể gặp nhau trên đỉnh núi?”.

Trả lời xong tôi lại đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Có cô gái đang đứng dựa vào tường bên phải tôi, cô ấy mặc một chiếc áo trắng, chiếc quần tây màu sẫm, đeo một chiếc túi nhãn hiệu LV. Không phải là tuyệt vời đến thế đấy chứ? Tôi nhìn thấy cô ấy có hàng lông mi cong dài, chiếc mũi cao thanh tú, khuôn mặt trái xoan, cổ cao ba ngón, tôi không nhìn rõ đôi mắt của cô ấy. Dáng vẻ của cô ấy mới đẹp đẽ, cao quý làm sao!.

Bây giờ tôi nên nhảy lên vui sướng, hạnh phúc? Hay tự ti? Nếu đúng thực Candy là cô gái đó, tôi thực sự không biết là cuộc gặp gỡ tình cờ này liệu có được kết quả tốt đẹp không.

Candy trả lời lại, “Mười hai giờ trưa chúng ta sẽ gặp nhau trên đỉnh núi! Này, có phải anh đang nhìn trộm tôi không đấy?”.

Tim tôi bỗng đập mạnh như con sóng lớn vỗ vào mạn tàu. Phải trấn tĩnh lại, phải trấn tĩnh lại! Tôi mỉm cười quay người về phía nhân viên ga tàu đang đứng trong quầy nói một vài câu, đồng thời bấm điện thoại lại trả lời, “Làm gì có, chẳng lẽ cô nhìn thấy tôi?”.

Tôi nghĩ, cũng đúng thôi, nếu như cô ấy không nhìn mọi nơi để tìm tôi thì làm sao biết có người cũng đang nhìn cô ấy? Xem ra cô ấy cũng không thật thà, cũng muốn biết tôi là người thế nào đây.

Tôi lặng lẽ cúi đầu liếc sang cô gái lúc nãy, quả nhiên điện thoại của cô ấy sáng lên, chắc chắn là đang nhận cái gì đó. Bây giờ thì tôi dám chắc chắn, cô gái đó là Candy!

Cô ấy trả lời, “Hôm nay tôi cảm thấy có gì đó hơi lạ, tôi rất lo lắng cuối tuần này, một trong hai người sẽ nhận ra đối phương trên đỉnh núi, thì hãy coi như hôm nay không nhận ra nhau đi, nhưng nếu thường xuyên đứng ở đại sảnh, tôi thấy vẫn dễ dàng để nhận ra đối phương là ai?”.

Trong lòng tôi thấy hãnh diện, đúng là một cô gái thông minh. Nhưng rồi tính tự ti của tôi lại nổi lên. Cô ấy tuyệt vời như vậy, liệu tôi có thành công khi đeo đuổi cô ấy không nhỉ? Hay là quay về tiếp nhận tình

cảm của Lý Nhược? Suy nghĩ đó vào lúc này đúng là hơi có chút vô sỉ, bỗng nhiên tôi thấy thật khinh thường bản thân mình.

Lúc này tôi có một suy nghĩ, sẽ xuất hiện đột ngột trước mặt Candy, nắm lấy vai cô ấy và gào to lên, “Tôi là NEO, tên Tổng Vô Y! Cô thấy tôi thế nào, giao lưu với tôi nhé, làm bạn gái của tôi nhé!”.

Khi thoát khỏi dòng tưởng tượng đó, tôi cảm thấy mình như vừa rơi vào một cái hầm đầy đá lạnh, không biết tự bao giờ Candy đã đứng cạnh tôi, tôi hơi lạnh, da thịt trên mặt tái nhợt, mồ hôi không ngừng tuôn ra, một cảm giác thật khó tả, chắc lúc đó khuôn mặt tôi phải xấu lắm. Tôi muốn chạy thật nhanh và tìm một cái thùng nào đó để chui vào. Lúc ấy khoảng cách giữa tôi và cô ấy rất gần nhau, nên tôi đã ngửi thấy mùi thơm từ cơ thể cô ấy, điều đó đã khiến cho đầu óc tôi thanh thản hơn rất nhiều.

Hình ảnh tôi đang nằm gọn trong mắt của cô ấy, trong tận sâu thẳm đáy lòng tôi bỗng nhiên trào lên một cảm giác khó tả. Còn về mặt Candy lúc đó lại càng kỳ lạ hơn, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mắt tôi, đôi môi run rẩy, giống như đang gặp phải ma vậy.

Khi ấy lòng tôi như đông tro tàn, hình dạng tôi không biết có đáng sợ như vậy không?

Ôi, chắc tôi bị nhận ra rồi, nhiệt độ trên mặt từ lạnh vì căng thẳng mà chuyển sang nóng ran. Phải công nhận rằng, tôi rất hay xấu hổ và hay tưởng tượng, khi đối diện với thực tế, thường không được tự tin lắm.

Tôi không chịu đựng được sự ngột ngạt của bầu không khí này, cúi đầu đi thẳng cho đến khi đến chân tường. Điện thoại lại rung lên, tôi lấy ra đọc tin nhắn, “Lúc này là anh đấy à? Tại sao lại chạy đi vậy? Tôi đáng sợ đến vậy sao? Được rồi, tôi về nhà rồi, đã biết mặt nhau thì tôi nghĩ không cần thiết phải hẹn gặp như này nữa đâu. Nhưng cuộc hẹn trên đỉnh núi vào cuối tuần vẫn thế nhé!”.

Đọc xong câu cuối cùng tôi mới thở phào nhẹ nhõm, thế mà tôi cứ cho rằng cô ấy sẽ nói dừng bao giờ gặp nhau nữa cơ. Tôi sung sướng nhảy lên tự chúc mừng cho hạnh phúc ngày hôm nay. Đến khi vào ga tàu, tôi mới phát hiện ra cái áo sơ mi của mình đã ướt sũng mồ hôi, hình như quần cũng bị ướt thì phải...

Ngày hôm sau đi làm, tinh thần của tôi hơi rệu rã. Cả đêm qua không ngủ được, trong đầu cứ hiện lên chuyện xảy ra ở ga tàu, tự cảm thấy bản thân mình sao mà kém cỏi thế, sao lại có thể nhút nhát đến vậy khi đứng trước mặt một người con gái đẹp?

Lý Nhược đi đến, lạnh lùng hỏi, “Sao thế? Hôm nay anh có vẻ hơi mệt, bị ốm à?”.

Tôi trả lời một cách yếu ớt, “Không sao đâu!”.

Lý Nhược quan tâm hỏi, “Không sao? Hôm qua khuôn mặt anh còn đầy sức sống, hôm nay lại như thế này, không phải bị sốc chuyện gì đấy chứ?”.

Tôi trả lời, “Tối qua gặp mặt cô ấy rồi. Ôi, lẽ ra là sẽ không gặp đâu, nhưng cả hai chúng tôi đều không chịu được nên...”.

Tôi chưa nói xong, Lý Nhược đã ngạc nhiên hỏi lại, “Chẳng lẽ hai người...”.

Sắc mặt cô ấy lập tức thay đổi, tôi lắc đầu nói, “Không đâu, cô nghĩ đi đâu vậy? Tôi và cô ấy vốn đã nói sẽ không gặp nhau, nhưng vì cả hai người lại đều rất tò mò, cho nên không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nhận ra nhau...”.

Nghe xong, sắc mặt của Lý Nhược trở lại bình thường, cô cười nói, “Thế cô ấy có nhìn thấy anh không? Cô ấy có xinh không?”.

Thực ra, nếu so sánh Candy và Lý Nhược thì Candy có vẻ hiện đại và cao quý hơn, nhưng lại không có vẻ dịu dàng bằng Lý Nhược.

Tôi cười đáp, “Cũng được”.

Lý Nhược cố ý nhìn đi chỗ khác, nhẹ nhàng hỏi, “Vậy anh có thấy rung động không?”.

Khi ấy Cố Đại Nhân đang đứng cách chỗ chúng tôi không xa và nhìn tôi cười một cách bí hiểm, sau đó lại trợn trừng mắt lên nhìn tôi. Cái nhìn của anh ta như muốn nhắc nhở tôi không được để chuyện tình cảm ảnh hưởng đến công việc.

Tôi trả lời gần như nói thầm, “Tôi không biết, có lẽ là hơi có một chút...”.

Lúc đó tôi nhìn thấy thân hình Lý Nhược hơi run lên. Chẳng lẽ, câu nói là bạn với tôi của cô ấy trước kia là giả sao?

Tôi nhận ra rằng, cái chau mày lo lắng của Lý Nhược xuất hiện trong quá trình tình bạn giữa tôi và Candy đã luôn làm tôi cảm thấy khó xử. mỗi lần nghĩ đến Candy, hình ảnh của Lý Nhược lại vụt qua rất nhanh trong đầu tôi. Tôi luôn nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ giữa ban ngày, và rơi vào trạng thái ấy.

Sau khi tan ca, Lý Nhược cứ chăm chăm nhìn tôi thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc. Tôi thực sự không dám nhìn vào đôi mắt của cô ấy, tôi sợ đối diện với ánh mắt không có chỗ lẩn tránh của cô ấy. Tôi xách cặp, lặng lẽ bước ra khỏi văn phòng. Lý Nhược buồn rầu nhìn theo tôi, bên ngoài có vài đồng nghiệp đang nhìn chúng tôi với ánh mắt khó hiểu, hình như họ biết là giữa chúng tôi đã phát sinh chuyện tình cảm gì đó, tôi liếc sang Cố Đại Nhân, thấy anh ta đang lắc đầu thờ dãi.

Tôi thong thả bước dưới ánh đèn trên vỉa hè của con đường, còn Lý Nhược thì không đi song song cùng tôi, mà cứ im lặng đi sau. Đột nhiên tôi cảm thấy rất sốt ruột, liền quay người chờ cô ấy đến gần. Nhìn thấy tôi, cô ấy đột nhiên dừng lại, mở to mắt nhìn. Tôi thở dài nói, “Rút cục là thế nào? Không phải chúng ta đã nói sẽ là bạn của nhau sao? Chúng ta không thể, tôi chỉ là người bình thường, không thể gánh vác được nhiều trách nhiệm...”.

Lý Nhược không đáp lại, chỉ ngẩng lên nhìn tôi, mắt như đang trào ra một đám sương mù, đồng thời những giọt nước mắt cũng rơi ra. Tôi thực sự không thể chịu được khi nhìn thấy phụ nữ khóc.

Điều này khiến tôi vô cùng áy náy và cũng không biết phải làm thế nào. Hơn nữa phải biết rằng, bây giờ chúng tôi đang đứng ở một con đường náo nhiệt nhất cái thành phố này, có ít nhất tám người đi qua chúng tôi mỗi phút.

Tôi vội vàng chạy đến trước mặt Lý Nhược, khẽ nói, “Đừng như vậy được không? Có chuyện gì cứ nói ra đi, đừng đứng khóc ở đây, mọi người nhìn thấy không hay đâu!”.

Nghe tôi nói xong, Lý Nhược đột nhiên lao vào ôm chặt lấy tôi mà khóc như mưa. Cảm giác khi tôi ôm Lý Nhược lúc đó giống như cảm giác đang ôm một ngọn lửa đang bùng cháy, trong lòng như có một cơn chấn động mạnh, còn tiếng khóc của cô ấy như những cây kim châm vào ngực mình.

Tôi có cảm giác mọi người xung quanh đều đang nhìn chúng tôi, cũng may mọi người ở thành phố này không quá hiếu kỳ, họ chỉ liếc qua rồi lại vội vàng đi tiếp.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện thấy bầu trời thành phố đêm nay đẹp một cách lạ thường, qua ánh đèn nê-ông, tôi thấy rõ những ngôi sao sáng lấp lánh giữa những đám mây trên bầu trời. Trên đường, những dòng người đi lại không ngừng, chỉ có tôi và Lý Nhược đứng lặng lẽ dựa kề vào nhau dưới bầu trời đêm, thời gian và không gian quanh chúng tôi như ngừng lại. Ngay lúc ấy, một điệu nhạc buồn được phát ra từ một cửa hàng điện thoại gần đó.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy trái tim mình như tan ra, cùng với điệu nhạc, tôi vòng tay ôm lấy eo Lý Nhược, ngửi mùi tóc của cô ấy, và không muốn nói thêm câu nào...

Hai chúng tôi cứ dựa vào nhau và chìm vào trong tiếng nhạc như thế. Trong đầu tôi bỗng lóe lên những suy nghĩ mông lung về tình yêu, bất kể là chủ động yêu hay được yêu, đều chẳng có ai sai cả. Có lẽ bao nhiêu năm sau, nếu có kết hôn với một người con gái khác, tôi cũng không thể quên được giây phút này.

Không biết khoảng thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi nghĩ đến Candy, lúc này chắc cô ấy cũng đang chờ tôi ở ga tàu? Trong vòng tay tôi, Lý Nhược đã ngừng rơi lệ, nhìn thấy khuôn mặt đỏ đến tận tai của cô ấy, tôi cười nhẹ nhàng nói với Lý Nhược, “Tốt hơn rồi chứ?”. Lý Nhược lùi lại một bước, lấy khăn giấy ra lau mắt. Một cô gái đẹp như hoa vừa rơi lệ, làm tóc tai rối bù, hình ảnh đó thật đáng để người ta thấy thương tiếc. Cô ấy cười nói, “Xin lỗi, lúc này em...” Tôi cắt lời, “Đừng nói gì nữa, người nên nói lời xin lỗi phải là anh”.

Nghe tôi nói xong, khuôn mặt vốn đã trở lại bình thường của Lý Nhược dường như lại bắt đầu tuôn trào nước mắt. Tôi cười một cách đau khổ nói, “Đừng khóc nữa được không? Nói cho anh biết em đang nghĩ gì đi?”

Lý Nhược hít một hơi dài rồi nói, “Anh thật sự thích cô ấy đến thế sao? Chẳng lẽ trong lòng anh, em không thể so sánh với một cô gái mà anh mới quen biết mấy ngày sao?”

Thực ra tôi đã đoán trước được tình cảm của Lý Nhược, nhưng không biết phải trả lời thế nào? Nếu nói không thích thì tôi đang lừa dối bản thân mình, cũng xin được xin lỗi duyên phận kỳ diệu ngăn ngui này. Nếu Lý Nhược không hỏi, có lẽ mãi mãi tôi cũng không muốn nói ra câu trả lời.

Tôi đáp, “Lý Nhược, thực ra anh cũng rất có thiện cảm với em, cũng rất có thiện cảm với cô ấy... anh không dám theo đuổi, đó là vì anh biết anh không xứng đáng với em...”

Lý Nhược cắt lời, “Chẳng lẽ anh xứng đáng với cô ấy sao?”

Nghe xong tôi ngẩn người ra. Đúng vậy, Candy đẹp như thế, nhìn cách trang điểm cũng đoán được cô ấy con nhà khá giả. Một nhân viên quèn như tôi liệu có phúc phận đấy không? Tôi tự chất vấn mình như vậy. Lý Nhược thấy tôi không nói gì, lại hỏi tiếp, “Cô ấy có thích anh không?”

Tôi đã không nghe thấy những câu Lý Nhược nói lúc ấy, chỉ biết gật đầu trả lời. Đúng vậy, đối với tôi mà nói, tất cả những điều này giống như một giấc mơ. Một duyên phận ảo ảnh, tôi phải bước tiếp thế nào đây?

Tôi nhìn khuôn mặt Lý Nhược, đôi mắt to tròn lúc trông thật đẹp đẽ, lúc lại toát lên vẻ giận dữ. Nói đến câu cuối, giọng cô ấy dần chuyển sang tức giận. Xem ra cô ấy đã thực sự tức giận trước sự vô tình của tôi. Tôi lắc đầu cười nói, “Vậy cuối cùng em muốn anh như thế nào?”

Lý Nhược không nói gì, chỉ đứng trân trân nhìn tôi, “Hay là bây giờ chúng ta bắt đầu mối tình duyên này?”

Nói xong, ánh mắt Lý Nhược bỗng trở nên mơ màng, giây lát lại sáng bừng lên. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Không phải là muốn anh hôn em đấy chứ?”

Khóe miệng Lý Nhược đột nhiên dẩu ra, cô quay đầu nhìn xung quanh rồi nói, “Anh nghĩ mình cao quý lắm đấy?”

Tôi tiến lên một bước, giả vờ sẽ hôn cô ấy, nhưng cô ấy lại chep một tiếng rồi né ra. Sao phụ nữ lại thay đổi nhanh thế nhỉ, mấy phút trước còn khóc lóc thảm thương, mấy phút sau lại vui vì hành động xấu xa của tôi. Chẳng trách người ta mới có câu, “Đàn ông không xấu đàn bà không yêu”

Tôi vốn định ăn cơm cùng Lý Nhược, nhưng cô ấy nói có việc phải về nhà nên tôi chỉ đi cùng cô ấy đến ga tàu. Hai chúng tôi ngồi cạnh nhau, không nói câu nào nữa. Có lẽ do lúc này nói nhiều lại căng thẳng nên bây giờ cả hai đều im lặng, chỉ thỉnh thoảng liếc trộm nhau. Tôi biết rằng, qua tối nay chuyện của chúng tôi sẽ tiến thêm một bước nữa, nhưng không biết kết cục là bước tiến này tốt hay xấu đây.

Sau khi đứng với Lý Nhược ở ga tàu, tôi quay về nhà cảm thấy tâm trạng rối tung lên, bèn lôi một chai bia ra uống. Uống đến khi gần say thì bỗng nhận được tin nhắn của Lý Nhược, “Anh ăn cơm chưa? Ngày mai có thời gian không? Đưa em đi chơi nhé?”. Đọc xong tin nhắn, đột nhiên tôi cảm thấy thương cô ấy vô cùng. Tôi nhất định sẽ phải gặp Candy, dù kết quả giữa chúng tôi như thế nào? Dù tôi có xứng với cô ấy không, tôi đều rất muốn đi tới cùng duyên phận này, để xem kết cục ông trời sắp xếp cho tôi ra sao, nhưng với Lý Nhược, tôi thực sự không muốn thêm dầu vào lửa, tôi không thể và càng không có cách nào tiếp tục mối quan hệ mơ hồ không rõ ràng với cô ấy như vậy. Nghĩ vài phút, tôi nghiêng rằng đưa ra quyết định, nói rõ sự lựa chọn của mình cho Lý Nhược biết. Nhưng tôi thực sự không nỡ làm tổn thương cô ấy, đành viết gửi cô ấy vài câu:

Thoa đầu phượng

Hồng nhan nâng chén rượu sầu,

Gió thu thổi đến nhuộm màu bìn hoa

Thôi rồi! Thôi rồi! thôi rồi!

Ánh đèn leo lắt dưới trăng,

Người chờ tóc bạc nhuộm sao bây giờ?

Sợ quá! Sợ quá! Sợ quá.

Đó là những từ tuyệt tình, nên tôi biết chắc Lý Nhược sẽ vô cùng đau khổ khi đọc chúng. Tôi nghĩ dù cho tôi và Candy có không quen biết nhau, thì tôi sẽ vẫn nói như vậy với Lý Nhược, bởi tôi và Lý Nhược đã thiếu đi duyên phận do trời sắp đặt.

4. Chương 03 Phần 1

Chương 3:

Xin lỗi, anh không yêu em

Sáng sớm thức dậy, tôi nhìn lên bầu trời, ở đó một đàn chim đang bay lượn. Tôi ưỡn oải ngồi dậy nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ rồi cơ à! Từ chỗ tôi đi đến chân núi Ngô Đồng cũng phải hết một giờ ngồi xe, đã hẹn với Candy là mười hai giờ gặp nhau trên đỉnh núi, như vậy tôi chỉ có một giờ để leo núi.

Muộn mất rồi! Tôi vội vàng vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, mặc quần áo xong tiện tay lấy hai chai nước mát và cái bánh mỳ trong tủ lạnh, rồi vội vã chạy ra bên xe buýt.

Đến chân núi, tôi nhìn đồng hồ, chỉ còn mười mấy phút nữa là mười hai giờ. Cáp treo lại hết mất rồi, tôi đành đau khổ leo lên từng bậc thang. Trên đường đi tôi không còn tâm trạng nào để thưởng thức phong cảnh xung quanh. Những người leo núi cùng nhìn thấy một thanh niên mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hỗn hển, quần áo xộc xệch nhưng vẫn cố gắng leo lên với tốc độ rất nhanh lập tức cũng leo theo với tốc độ nhanh không kém, nhìn chúng tôi cứ như một đội leo núi vậy.

Gặp được Candy thì toàn thân tôi đã ướt đầm mồ hôi. Cô ấy ngồi cạnh cửa sổ, còn tôi ngồi ngay chỗ cửa chính ra vào, vừa vặn để nhìn thấy nửa khuôn mặt của cô ấy. Candy đang cúi xuống xem điện thoại, vài lọn tóc mềm mại rủ xuống làm tôn thêm vẻ đẹp kiều diễm của mình, tôi đã phải thảm sát dương trong lòng như vậy. Quán ăn hôm nay rất đông khách, có thể thấy mọi người ưa thích hoạt động và hưởng thụ đến thế nào.

Tôi bước đến chỗ Candy, gạt bỏ nỗi nhút nhát trong lòng, ngồi xuống trước mặt cô ấy, và khẽ cất lời chào, “Tôi đến muộn rồi”.

Candy ngẩng đầu lên, vẻ mặt cô hơi sững lại, hình như cô đang ngạc nhiên khi nhìn thấy dáng vẻ của tôi, nhưng rồi lập tức mỉm cười nói, “Tôi cũng mới đến. Anh...”

Cô ấy chỉ vào cái áo ướt đầm mồ hôi và những giọt mồ hôi đang lăn tăn từ đầu xuống mặt tôi, nhăn cái mũi đáng yêu của mình lại nói, “Trời ạ, nhìn anh giống như vừa mới đi bơi về vậy!”

Tôi cười, “Tôi đâu có hy vọng có thể tắm trên núi! Nhưng không có cách nào khi tôi đến chân núi thì chỉ còn cách thời gian hẹn có mười mấy phút, nên đành phải cố gắng leo lên!”. Vẻ mặt của Candy lộ vẻ áy náy, cô nhẹ nhàng nói. “Tôi thực sự xin lỗi, nếu biết sớm tôi sẽ hẹn ở nơi khác để anh không phải vất vả”.

Tôi xua tay, cười nói, “Không, tôi thấy nơi này tốt đấy chứ, như vậy mới có thể rèn luyện sức khỏe, phong cảnh lại rất đẹp, hơn nữa lâu lắm rồi tôi cũng không vận động!”.

Candy im lặng một lúc, giọng nói có vẻ hơi ái ngại, “Nhưng... tôi lại lái xe lên!”.

Tôi cúi xuống nhìn đôi giày của cô ấy, một đôi giày trắng nhỏ nhắn vừa vặn, thêm vào đó là cả một bộ quần áo cũng màu trắng, thật đúng là hình dáng tiêu chuẩn của một cô gái hiền thực. Khi cô ấy hẹn gặp tôi trên đỉnh núi. Tôi cứ nghĩ mọi người sẽ cũng tự mình leo núi, ai ngờ cô ấy lái xe lên, còn tôi lại cực nhọc leo bộ.

Tôi gượng cười nói, “Thật vậy ư, chẳng phải hàng ngày cô đều ngồi tàu điện đó sao?”

Candy trả lời, “Bình thường thì tôi không thích lái xe, Anh cũng biết đấy, giao thông thành phố này đâu có tốt”.

Tôi khẽ kêu lên một tiếng trong lòng, vậy là tôi đã đoán đúng, cô ấy thực sự là một cô gái con nhà khá giả, có cả xe, cả nhà.

Lòng tự ti trong tôi lại bùng phát trong giây lát, khiến tôi ngẩn người không biết phải đáp lại cô ấy thế nào. Candy cười, nói với tôi một cách áy náy, “Anh muốn uống gì? Anh xem thực đơn đi”.

Tôi gọi một cốc trà chanh lạnh và một suất cơm thịt bò cà ri. Candy gọi một cốc nước lạnh và một suất cơm sa lát hoa quả. Tôi thầm nghĩ, đây có lẽ là sự khác biệt thân phận giữa tôi và cô ấy qua cách gọi đồ ăn cũng có thể biết được điều đó.

Vì phải vất vả leo núi, nên tôi cần bổ sung năng lượng cho cơ thể. Khi đồ ăn vừa được bày lên bàn, tôi liền quên ngay vẻ ung dung, điềm đạm giả vờ thể hiện trước mặt cô ấy, uống từng ngụm nước to, nhai ngon lành miếng thịt bò. Biết mình như thế là mất lịch sự, nhưng Candy dường như không thấy khó chịu vì điều đó, cô ấy vừa ăn nhỏ nhẹ những miếng sa lát, vừa chốc chốc lại nhìn tôi, ánh mắt thể hiện sự hiếu kỳ và quan tâm.

Tôi bị cô ấy nhìn đến nỗi cảm thấy hơi xấu hổ, liền cười nói, “Có phải đáng về tôi trông rất ngốc nghếch không?”

Candy cười nói, “Không phải thế. Anh khác với những người con trai đã từng ăn cùng tôi, tôi luôn cảm thấy họ ăn uống rất gò bó, chậm chạp”.

Cô ấy nói vậy làm tôi không biết nên tiếp tục ăn như cũ, hay học cách ăn uống nhỏ nhẹ như cô ấy. Xem ra, những người con trai mà cô ấy đã quen biết rất biết kiềm chế tình cảm, chẳng giống như tôi, lần đầu tiên gặp mặt ăn uống như dân tị nạn vừa được thả ra vậy.

Candy quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ màng như có tâm sự. Tôi dừng ăn vì cảm thấy cô ấy có điều gì muốn nói.

Quả nhiên, cô ấy hỏi, “Có thể cho tôi biết tên của anh không?”

Tim đập thình thịch, tôi đáp, “Tôi là Tống Vô Y, Vô trong chữ vô tình, Y trong chữ y phục”.

Nghe xong, Candy hơi đỏ mặt, tròn xoe mắt hỏi tôi, “Tên anh lạ thật đấy!”.

Tôi cười đáp, “Cô nghĩ quá nhiều rồi đây, tên tôi lấy từ trong kinh thi Tân Phong Thiên Vô Y mà!”.

Candy trầm ngâm gật đầu, tôi lại nói tiếp, “Còn cô? Tôi chỉ biết tên tiếng Anh của cô là Candy”.

Candy lắc đầu cười nói, “Tên tiếng Anh là do đồng nghiệp trong công ty gọi, chỉ ở công ty tôi mới sử dụng tên đó, còn bình thường là dùng tên tiếng Trung”. Ngừng một lát, cô ấy nhẹ nhàng nói tiếp, “Tôi tên là Vương Hình Văn, Hình trong chữ hương thơm, Văn trong chữ văn bên trên có bộ vũ. Anh có thể gọi tôi là Hình Văn”.

Tôi cười, “Hơi giống tên của các cô gái Đài Loan!”.

Hình Văn ngạc nhiên hỏi, “Sao anh biết?”.

Khách hàng của tôi đa số là người Đài Loan, các cô gái khi gọi đến thường có cái tên như Vận Kỳ, Lệ Nha... nghe rất phóng khoáng. Nhưng tôi lại giải thích với Candy, “Tôi đoán vậy thôi”.

Hình Văn nhìn tôi chăm chú nói, “Bà nội tôi là người Đài Loan, tên của tôi là do bà đặt đấy”.

Tôi cười đáp, “Vậy thì coi như tôi đoán đúng rồi”.

Hình Văn gật đầu, ánh mắt lại trở nên mơ màng, những sau khi quay lại nhìn tôi đã sáng lên, nói, “Quen anh, thực sự làm tôi thấy rất tuyệt”.

Tôi nhẹ nhàng đáp lại, “Tôi cũng vậy mà!”.

Hình Văn cười bình thản nói, “Sau khi nhận được thư của anh, tôi đã hiểu được một câu”. Tôi đứng dưng đáp, “Câu gì?”.

“Nếu cảm thấy cô đơn lạnh lẽo, hãy ngược nhìn bầu trời đêm, ở một nơi nào đó cũng sẽ có một người đang nhìn lên bầu trời”.

Tôi gật đầu, lặng lẽ nghe cô ấy nói, “Mỗi khi đi làm về, tôi không biết đi đâu cả, tôi ghét sự lạnh lẽo trong ngôi nhà của mình, ghét sự ồn ào của pub, thậm chí tôi còn rất sợ khi đứng giữa đám đông, giống như cảm giác đứng trên miệng núi lửa vậy. Cho nên tôi đã quyết định ngồi trên tàu điện về nhà vào mười giờ tối hàng ngày, lúc đó thường rất ít người”. Nói xong, cô ấy nhấp môi uống một ngụm nước.

Tôi nhẹ nhàng nói, “Mọi người trong thành phố này, không ai biết tại sao lại sống, tại sao phải cố gắng. Đối với tôi, đã là một người đàn ông thì phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu, phải tỉnh táo để hiểu hôn nhân là gì, phải mua được nhà khi rời xa quê hương đi làm việc, sau đó là tìm một người con gái để kết hôn. Để làm được tất cả những điều này đều cần sự nỗ lực và cố gắng rất nhiều, nhưng thực sự tôi không biết rằng, khi đạt được những điều đó rồi, thì bản thân mình mất đi cái gì và có được cái gì...”.

Tôi quay ra nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, Hình Văn thì nhìn vào cốc nước, trong quán lúc ấy rất náo nhiệt, nhưng cảm giác giữa hai chúng tôi lại trầm lặng như trong đêm khuya.

Tôi không muốn phá vỡ sự trầm lặng này, Hình Văn cũng vậy, có lẽ đối với chúng tôi, sự trầm lặng trong giây phút đó chính là một sự nhận thức chung, một kiểu thưởng thức, một bí mật mà chỉ tâm hồn hai chúng tôi mới hiểu được.

Không biết chúng tôi đã ngồi bao lâu, cho đến khi Hình Văn nói, “Chúng ta đi ra đỉnh núi dạo một lát đi”.

Chúng tôi đứng sát nhau trên đỉnh núi, cùng nhìn xuống tầng sương mờ mờ bao phủ những ngôi nhà và dãy núi đằng xa, bỗng một cơn gió thổi đến làm chúng tôi cảm thấy vô cùng sảng khoái. Vai tôi chỉ cách vai Hình Văn vài centimet, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được hơi thở của cô ấy, mái tóc rất thơm của Hình Văn bị gió thổi vương lên cả mặt tôi. Tôi thầm nghĩ, nếu được nhẹ nhàng ôm cô ấy vào lòng, cũng ngắm bầu trời thì tuyệt biết bao!

Hình Văn vuốt lại mái tóc, ngại ngừng cười nói, “Tôi rất thích đứng từ trên cao nhìn xuống, cảm giác như mình đang đi trên mây vậy, có thể cảm nhận tốc độ của gió, thoải mái vô cùng”.

Tôi cổ vũ theo, “Ừ, giống như là tiên vậy!”.

Hình Văn không trả lời, đôi mắt nhìn nghiêng sang tôi mơ màng. Tôi bỗng cảm thấy đau khổ, ánh mắt của cô ấy sao giống Lý Nhược đến thế, giờ này không biết Lý Nhược có đang rất đau khổ không? Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ rồi. Hình Văn thấy tôi lấy điện thoại ra, như hiểu được, cô ấy cũng lấy điện thoại ra, giơ về phía tôi, hai chúng tôi cùng nhìn nhau cười. Tôi nói, “Cho tôi số điện thoại của cô được không?”. Hình Văn gật đầu, cầm điện thoại của tôi bấm số của cô ấy, vài giây sau điện thoại của cô ấy đổ chuông, cô ấy nói, “Có thể đồng ý với tôi một việc được không?”.

Tôi đáp, “Nếu là việc tôi có thể làm được, nhất định tôi sẽ đồng ý!”.

Hình Văn nói, “Tuy rằng bây giờ chúng ta có thể tìm thấy nhau bất cứ lúc nào, nhưng thực sự tôi rất nhớ cái cảm giác trên tàu điện, tôi muốn anh đồng ý với tôi là sẽ cùng tôi ngồi trên một chuyến tàu điện ngầm”.

Trong lòng tôi hơi có một chút khó hiểu. Cô gái này thật kỳ lạ, bản thân đã có xe riêng, nhưng lại có sở thích khác với những người có tiền khác.

Tôi tất nhiên là vui vẻ gật đầu. Thấy tôi đồng ý, Hình Văn liền nói, “Cũng muộn rồi, chúng ta xuống núi thôi, ý anh thế nào?”.

Tôi hơi khó xử nói, “Tôi vừa mới nghỉ được một chút sau chuyến leo núi vừa rồi, để một lúc nữa được không, xuống núi cũng vất vả lắm”.

Hình Văn lấy ra một chùm chìa khóa xe, ý nói hãy ngồi xe cô ấy xuống núi, tôi liền đồng ý ngay. Sau khi lên xe, Hình Văn hỏi nhà tôi ở đâu, tôi trả lời, không ngờ cô ấy bảo tiện đường nên sẽ đưa tôi về tận nhà. Tôi thầm cảm thấy sung sướng vô cùng, có thể sau khi đến nhà tôi, cô ấy sẽ muốn lên nhà ngồi một chút, và tiếp đến có thể sẽ... Tôi nuốt nước miếng, tiếp tục mơ tưởng. Nhưng khi xe chạy đến trước cửa khu nhà, tôi bỗng nhìn thấy một dáng vẻ rất quen thuộc khiến tôi sửng sốt.

Cố Đại Nhân đang đứng đó, một tay chống sườn, tay kia cầm thuốc hút, với dáng vẻ rất sốt ruột. Tôi thấy lạ, tại sao anh ta biết tôi ở đây. Hình Văn hỏi, “Tôi cho xe chạy vào nhé?”. Tôi cười một cách đau khổ nói, “Ồ đây được rồi”. Nói xong tôi mở cửa xe bước xuống. Nhìn thấy tôi từ trong xe bước ra, Cố Đại Nhân trợn

tròn mắt lên nhìn, điều thuốc trên tay tự nhiên cũng rơi xuống đất, sau đó chỉ tay về phía tôi như muốn nói điều gì. Tôi quay người lại vẫy tay chào Hình Văn, nhìn theo chiếc xe của cô ấy cuốn theo một lớp bụi chạy đi.

Cố Đại Nhân đi đến trước mặt tôi, một tay giữ lấy tôi nhưng đôi mắt thì vẫn nhìn chiếc xe đã chạy đi rất xa kia, rồi hỏi, “Cô gái đó là ai vậy? Xinh thật đấy, lại còn có cả xe nữa cơ chứ!”. Tôi không trả lời câu hỏi của anh ta, mà hỏi ngược lại, “Sao anh biết tôi sống ở đây? Còn nữa, hai ngày cuối tuần, anh tìm tôi có việc gì vậy?”. Cố Đại Nhân dường như vẫn chưa hết ngạc nhiên, thì thào nói, “Không công bằng, không công bằng, cậu xấu như vậy, còn tôi thì đẹp trai thế mà sao hàng ngày cứ phải nhìn bộ mặt già cỗi, xấu xí của bà vợ chứ?”. Tôi cười, xem ra Cố Đại Nhân đang rất hối hận về quyết định năm xưa của mình. Nghe nói vợ của Cố Đại Nhân ngày trước là kế toán của công ty tôi, không biết anh ta có giở trò gì, cuối cùng để người ta mang thai, cho nên bị ép cưới khi mới hai mươi lăm tuổi.

Tôi đẩy tay anh ta ra, cười nói, “Anh Cố, sao anh lại tìm được nhà tôi?”. Cố Đại Nhân nghiêng răng nói, “Cậu nói cho tôi biết trước, cô gái kia là ai đã, sau đó tôi sẽ nói nguyên nhân tôi đến đây cho cậu biết!”.

Tôi chỉ tay lên lầu, ý nói hãy lên đó nói chuyện. Khi bước vào nhà tôi, Cố Đại Nhân không ngừng lắc đầu ngạc nhiên vì sự gọn gàng, sạch sẽ trong căn phòng của tôi, anh ta nói, “Không ngờ cậu sống một mình mà lại sạch sẽ đến vậy!”, dừng một lúc, anh ta lại tiếp tục, “Không lẽ cậu sống cùng cô gái kia? Trời ơi, không ngờ cậu lại bắt cả hai tay, lần này thì Lý Nhược khổ rồi!”.

Tôi rót cho anh ta một cốc nước, rồi ngồi xuống cạnh anh ta. Sáng nay leo núi khiến tôi mệt lử, tôi thông thả nói, “Anh Cố, đừng có đoán lung tung, anh nói cho tôi biết trước nguyên nhân hôm nay anh đến đây đi. Rồi tôi sẽ nói chuyện của tôi cho anh nghe”.

Cố Đại Nhân cười nói, “Vợ con tôi hôm nay về quê, một mình ở nhà thấy buồn nên muốn đi chơi một chút, nhưng lại không biết đi đâu, liền nghĩ ngay đến cậu. Không phải lần trước tôi đã nói khi nào có cơ hội thì cùng nhau đi chơi đó sao? Lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm, sau đó tìm một quán pub chơi, rồi đi tắm hơi, chà, chẳng mấy khi vợ không có nhà...”

Tôi lại hỏi, “Sao anh biết nhà tôi?”.

Cố Đại Nhân chép miệng nói, “Tôi là sếp của cậu, đương nhiên là biết địa chỉ nhà cậu, cậu vẫn cho rằng buổi chiều có thể tiếp tục đi với Lý Nhược được à? Ài, thật không ngờ, không ngờ...”.

Tôi nhún mày nói, “Sao không gọi điện trước để tôi còn chuẩn bị?”.

Cố Đại Nhân xoa đầu, cười mỉa nói, “Không thể gọi điện thoại được vì sợ vợ tôi sẽ kiểm tra danh sách điện thoại!”. Tôi tròn xoe mắt, phục anh Cố thật. Tôi nói, “Bây giờ mới bốn giờ, hơn nữa tôi vừa mới leo núi về, mệt quá!”.

Cố Đại Nhân cười hi hi, “Vừa mới cùng cô gái đó phải không? Tôi thấy không hề giống người của công ty. Cậu nói đi, cuối cùng là có chuyện gì vậy? Sao cậu lại bỏ mặc Lý Nhược?”.

5. Chương 03 Phần 2

Tôi ngạc nhiên nói to, “Anh đừng nói vậy, làm xấu danh dự của con gái nhà lành là không tốt đâu!”.

Cố Đại Nhân làm ra vẻ hiền từ nói, “Tôi cũng là người từng trải, cậu yên tâm đi, tôi sẽ giữ bí mật cho cậu”.

Ồi, giữ bí mật hay không thì có tác dụng gì chứ? Lý Nhược biết hết rồi, hơn nữa tối qua tôi còn gửi cho cô ấy bài thơ tuyệt tình, chắc đã làm tổn thương cô ấy nhiều lắm, không biết ngày mai sẽ đối diện thế nào với cô ấy đây. Liệu cô ấy sẽ hận tôi hay sẽ không để ý đến tôi nữa? Tôi không dám tưởng tượng tiếp nữa...

Ai biết rằng, tiếp theo câu nói đó của Cố Đại Nhân là một câu suýt làm tôi ngã nhào xuống đất, chỉ một lúc mà anh ta làm tôi dở khóc dở cười. Cố Đại Nhân lấy điện thoại ra chăm chăm nhìn tôi với vẻ mặt không thể đau khổ hơn rồi nói, “Hôm nay tôi tìm cậu còn vì một lý do khác. Tối qua, thằng cha đáng ghét là cậu đã

gửi cho tôi một tin nhắn hại tôi làm vợ tôi thắm vấn đến tận nửa đêm, suýt nữa còn cãi nhau đây!”. Không lẽ tối qua vì quá say, nên tôi đã gửi nhầm bài thơ đó cho Cố Đại Nhân? Không thể thế được. Tôi mở điện thoại ra xem, đúng là cả bài Thoa Đầu Phương. Toàn thân tôi như bị tê liệt, tôi dựa vào sofa, đầu óc quay cuồng. Có cần phải gửi lại lần nữa không nhỉ? Tôi tự hỏi mình, vẫn có một chút không nỡ. Hôm qua viện lý do say rượu để gửi tin nhắn còn hôm nay tôi thấy ngón tay mình nặng trĩu.

Tôi xoa tay vào thái dương, đau khổ nói, “Anh Cố, tôi phải làm gì bây giờ?”.

Cố Đại Nhân làm ra vẻ hiểu biết, lớn tiếng nói, “Nói ra đi, để tôi phân tích giúp cậu, trước kia tôi cũng có tiếng trong công ty là người trong sạch...”

Tôi đem hết chuyện tôi và Lý Nhược cũng như việc quen biết Hình Văn kể cho Cố Đại Nhân nghe, nghe xong đáng về Cố Đại Nhân như bị sét đánh, miệng cứ há ra, đồng thời tay vỗ mạnh vào đùi nói, “Những chuyện này có thể xảy ra sao? Có lẽ ngày mai tôi phải đổi điện thoại có Bluetooth thôi, để cũng có một tình yêu lãng mạn trên tàu điện!”. Tôi chết lặng nhìn anh ta, thế này mà gọi là phân tích giúp tôi à? Tôi nhẹ nhàng hỏi, “Chị dâu bao giờ thì về hả anh?”, thế mới kéo anh ấy ra khỏi sự mơ tưởng.

Cố Đại Nhân bình tĩnh nói, “Việc của cậu đã rất rõ ràng rồi còn gì. Tôi tặng cậu một câu này, tiến một bước, tính một bước. Tuy không thể xác định được cậu và Hình Văn có thể bắt đầu hay không? Nhưng Lý Nhược thì đã nói cho cậu biết rồi. Nếu cậu muốn một tình yêu lãng mạn, hãy chọn Hình Văn. Nếu cậu muốn cả hai thì phục cậu thật đấy! Có thể bay được với cả hai...”. Cậu nói sau tôi nghe không lọt tai chút nào, tôi cầm chiếc gối tựa ném vào anh ta. Đối với kiểu sếp này, chỉ có thể coi trọng trong công việc, còn ngoài ra không kiêng nể anh ta nhiều.

Nghĩ một lát, tôi cảm thấy anh ta nói cũng có lý, xem ra chỉ còn cách đi bước nào tính bước nấy thôi. Tôi hỏi, “Tối nay chúng ta đi uống rượu chứ nhỉ?”. Cố Đại Nhân cười mỉa mai nói, “Tất nhiên là phải đến quán rượu tốt nhất thành phố này. Đúng rồi, cậu có muốn gọi thêm cả Lý Nhược và Hình Văn đến không?”. Tôi lại cầm gối ném sang anh ta.

Sau khi tắm rửa và thay quần áo xong, tôi vốn định mời Cố Đại Nhân ăn món đầu cá ướp ớt. Nhưng Cố Đại Nhân nói để có cảm giác về rượu hãy đến nhà hàng phương Tây ăn cơm, và nói ở đó còn có các cô phục vụ xinh đẹp nữa. Vậy là tôi trở thành người bắt đắc dĩ. Tôi thấy pizza ở đó chẳng khác gì bánh rán quét một lớp sữa, thực không đáng. Nhưng hương vị của bánh ga tô và... lại rất được.

Ăn cơm xong cũng đã hơn tám giờ, những quán rượu cũng bắt đầu mở cửa, hai chúng tôi lên tàu điện về nhà. Cố Đại Nhân liền lôi điện thoại ra rút rút cái gì đó, tôi tò mò quay sang nhìn, suýt nữa phì cười. Thì ra anh ta mở cổng hồng ngoại để mong tìm kiếm kết nối với một chiếc điện thoại khác, tôi cười nói, “Khoảng cách của hồng ngoại chỉ có thể khi hai chiếc điện thoại ở sát nhau, không giống như khoảng cách mười mấy mét của Bluetooth đâu”.

Cố Đại Nhân dần giọng nói, “Cậu cho là tôi không biết à? Tôi chỉ thử chút thôi, mà biết đâu đấy, lại có một cô gái cũng mở hồng ngoại chạy đến kết nối với tôi thì sao?”. Ở cái thành phố xa xỉ phồn hoa này, rất nhiều người nhiều tiền lựa chọn cách qua đêm ở pub, đem linh hồn, tình cảm, thậm chí cả xác thịt của mình, phó thác trong men rượu, trong sự kích thích của âm nhạc và giữa một bầy các cô gái uốn éo. Tôi đã từng có thời gian đắm chìm trong những điều đó. Hồi ấy, sau khi làm xong, tôi thường đến quán rượu gọi một chai bia hoặc một chai whisky ngồi uống một mình. Tôi thường uống cho tới khi hai mắt đỏ ngầu, rồi ham muốn trời dấy, nhìn những cô gái nhảy múa trên sân khấu, trong đầu nảy sinh biết bao ý đồ xác thịt; rồi cũng reo hò, lắc nhảy, làm nhảy động tác không lọt mắt tý nào cùng với một đám đông... Cuối cùng cho đến một đêm khi đang hoa chân múa tay, tôi bỗng nhớ đến những buổi tối ngồi ở nhà xem phim hoạt hình từ thời thơ ấu, và niềm vui thời niên thiếu cùng bạn bè hái quả bắt chim giữa núi rừng, tôi thấy mệt mỏi rồi nôn hết ra quần áo, và chạy vội ra khỏi cửa. Bây giờ quay lại pub, ngửi thấy mùi của những ngày trước, tôi không thể chịu được nên tay chân cũng bắt đầu động đậy, dục vọng u ám kìm nén trong lòng bấy lâu nay lại trỗi dậy. Sau khi chọn một bàn và gọi rượu, Cố Đại Nhân nói, “Vô Y, tại sao sau khi vào quán rượu cả người cậu lại thay đổi vậy, mắt sáng hẳn lên?”. Tôi nhún vai cười, quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, hôm nay quán bar đông thật, tôi vẫn lăm lăm theo bài hát và uống rượu.

Một cô gái diêm dúa lờ lệt bước qua tôi, cười với tôi bằng một nụ cười dễ thương, tôi nhướng lông mày đáp lại, sau đó cầm cốc lên uống một ngụm to. Đột nhiên Cố Đại Nhân vỗ mạnh vào vai tôi, làm rượu xộc

lên cả mũi, tôi thực rất tức giận. Giọng anh ta thì thầm, “Rất giống Lý Nhược, cậu nhìn xem!”.

Tôi đưa mắt nhìn theo hướng ngón tay chỉ của Cố Đại Nhân, anh ta lại nói to, “Đúng là Lý Nhược, người đàn ông đi bên cạnh cô ấy là Đàm Kỳ Vĩ, giám đốc phòng nghiệp vụ của công ty chúng ta”.

Tôi nhìn thấy Lý Nhược đang cười nói cùng một người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú, thân hình cao ráo với bộ quần áo đen vừa vặn, khi hai người họ nói chuyện đến đoạn vui vẻ, Lý Nhược còn cười dựa vào người đàn ông đó. Nhìn những chai bia trên bàn của họ, có thể thấy họ đã uống rất nhiều. Cố Đại Nhân vỗ vào vai tôi thể hiện sự thông cảm, rồi lại lẩm bẩm một mình, “Sao lại có thể trùng hợp đến vậy chứ?”

Tôi cầm cốc rượu, uống một ngụm to. Chắc hẳn Cố Đại Nhân nghĩ lòng tôi bây giờ như đang có lửa đốt. Nhưng chỉ có mình tôi biết, một cây đá lạnh đang ướp toàn thân tôi, lan truyền đến tận tim gan, tạo ra một dòng nham thạch, rồi từ từ tràn ra, song tôi lại chỉ có thể nhìn cốc rượu mà cười thôi. Thấy tôi như vậy, Cố Đại Nhân đâm ra lo lắng. Tôi cầm cốc rượu lên, ý muốn nói hãy uống tiếp, không cần quan tâm đến chuyện của Lý Nhược nữa.

Cố Đại Nhân uống một mạch hết cốc rượu rồi nói, “Người anh em, xem ra sự phân tích của tôi cho cậu lúc chiều lỗi thời mất rồi, đúng là kế hoạch không thể đuổi kịp sự thay đổi!”.

Tôi nói, “Không sao đâu, chân trời chỗ nào chẳng có cỏ thơm, hơn nữa chính anh cũng đã từng nói, đừng vì một cái cây nhỏ mà vứt bỏ cả rừng cây, đừng vì muốn uống sữa mà nuôi cả đàn bò đó sao?”. Nói xong, tôi cười to, đến nỗi nước mắt chảy ra, làm cho những người khách xung quanh đều quay sang nhìn, trong đó có cả Lý Nhược. Có thể là tôi cố ý, cũng có thể do vô tâm, nhưng lúc đó tôi chỉ cảm thấy có cái gì đó không được thoải mái trong người. Tại sao Lý Nhược sau khi bày tỏ tình cảm với tôi lại có thể ở bên một người đàn ông khác? Chẳng lẽ cô ấy đang cố tình trả đũa lại sự lạnh nhạt của tôi đối với cô ấy sao?

Cố Đại Nhân kéo cánh tay tôi, mắt nhìn sang bên Lý Nhược, rồi nói nhỏ, “Cậu uống nhiều chưa? Hay là chúng ta về trước?”. Vừa dứt lời thì người đàn ông ngồi bên Lý Nhược cầm cốc rượu đi về phía chúng tôi.

Cố Đại Nhân đứng lên chào, “Giám đốc Đàm, trùng hợp quá!”.

Đàm Kỳ Vĩ cười nói, “Đúng vậy, Cố Đại Nhân, các anh cũng ở đây! Nào, cùng uống một ly!”.

Cố Đại Nhân lén đẩy nhẹ tay tôi. Ôi, cho dù anh ấy không đẩy thì tôi cũng sẽ cầm cốc lên mà. Suy cho cùng thì ở công ty, giám đốc Đàm cũng là người được tin cậy.

Chúng tôi uống cạn một hơi, Đàm Kỳ Vĩ nhìn tôi vẻ thân thiện, nhưng lại quay sang nói với Cố Đại Nhân, “Đã lâu chúng ta không ra ngoài uống rượu, có lẽ từ khi anh lấy vợ đấy nhỉ?”. Hai người nhìn nhau cười lớn, tôi cũng cười theo nhưng mắt lại liếc sang chỗ Lý Nhược, chỉ nhìn thấy lưng cô ấy đang quay lại phía chúng tôi. Dưới ánh đèn nhấp nháy, tôi thấy cô ấy hơi co lại như bị lạnh. Cố Đại Nhân hỏi cạnh khoe, “Hình như tôi thấy Lý Nhược. Thế nào, anh lại bắt đầu tiến công đến phòng tôi đấy à?”

Đàm Kỳ Vĩ cười đáp, “Ai tiến công các anh? Chỉ là ra ngoài uống rượu, đi dạo một chút thôi, tôi lại tò mò muốn biết tại sao hai người đàn ông các anh lại ở bên nhau vậy?”.

Trong mắt tôi quả thực con người Đàm Kỳ Vĩ rất có sức hấp dẫn, từ vẻ thể hiện đến lời nói đều làm người khác thấy rất ấn tượng. Tôi chắc chắn Lý Nhược có ý với anh ta. Hai người trêu chọc nhau vài câu rồi ai lại về chỗ người ấy. Cố Đại Nhân thở dài nói, “Xem ra lần này tôi không giúp gì được cậu rồi”.

“Ai cần anh giúp? Từ đầu đến cuối đều là chuyện của tôi, có chạy cũng không chạy được!”

Cố Đại Nhân cười đáp, “Ha ha, hình như hôm nay còn có người đi nhờ xe của một người đẹp về nhà!”.

Nghe anh ta nói vậy tôi bỗng nghĩ tới Hình Văn, không biết bây giờ cô ấy đang làm gì nhỉ? Tôi lấy điện thoại ra gọi cho cô ấy. Bấm số xong, nhưng vì xung quanh quá ồn ào nên tôi chạy ra nhà vệ sinh nghe, một giọng nói dịu dàng cất lên, “A lô, là anh à?”.

Bỗng nhiên trong lòng tôi có gì đó ấm áp như mùa xuân, nghe thấy giọng nói ấy, tự nhiên những gì không vui trong lòng tôi đều biến mất.

Tôi đáp lại có phần luống cuống, “À... ừ... em đang ở đâu vậy? Có muốn ngồi tàu điện không?”. Tiếng cười khúc khích của Hình Văn từ trong điện thoại, “Cảm ơn anh vẫn nhớ việc đã đồng ý với em, đây là lần đầu

tiên em được người khác hẹn ngồi tàu điện đấy!”.

Bản thân tôi cũng thấy buồn cười, thường thì người ta hẹn phụ nữ đi xem phim hay đi dạo, chứ ai lại hẹn đi tàu điện ngầm!

Hình Văn lại nói, “Không phải hôm nay chúng ta đã đi leo núi rồi sao? Em đang chuẩn bị tắm, xin lỗi anh nhé!”.

“Thế thì để hôm khác vậy!”

Hình như Hình Văn nghe thấy tiếng nhạc bên cạnh tôi, nên hỏi, “Ồ chỗ anh hình như hơi ồn nhỉ? Anh đang ở quán bar à?”.

Tim tôi đập mạnh, nhớ lại có lần cô ấy đã từng nói rất không thích đến các quán bar, tôi vội nói, “Không phải đâu, ở chỗ sân chung cư bên anh có dạ hội giao lưu của quân đội ấy mà!”. Nghe vậy, một anh bạn đang đứng đi vệ sinh bên cạnh phá lên cười.

Hình Văn lại hỏi, “Bên cạnh anh có người cười à, có phải đang diễn tiểu phẩm không?”.

Tôi lau mồ hôi đang chảy trên trán mình, quay sang nhìn anh bạn đang vui sướng “tưới nước”, liền bắt chước giọng điệu của Tống Đan Đan nói, “Đúng vậy, đó là một cảnh rất hùng vĩ!”.

Nói chuyện với Hình Văn xong, tuy tối nay không ra ngoài cùng cô ấy, nhưng lòng tôi vẫn cảm thấy rất vui. Tôi đứng trước gương, rửa mặt rồi nhìn gương mặt nhợt nhạt của mình, khuôn mặt vốn đỏ lên vì rượu đang chuyển sang trắng bệch.

Tôi quay về chỗ ngồi. Cố Đại Nhân cũng uống tương đối nhiều, và có vẻ hơi say, đang ngây người ngắm nhìn cô gái trên sàn nhảy. Tôi quay đầu nhìn sang chỗ Lý Nhược, nhưng không thấy, chắc họ đã về rồi.

Cả tôi và Cố Đại Nhân đều ngây người nhìn cô gái đang nhảy trên sàn, chúng tôi không uống rượu nữa, cho đến tận khi cô ấy nhảy xong tôi mới nhìn đồng hồ, cũng đã hơn mười một giờ rồi. Tuy cao trào vẫn còn ở đằng sau, nhưng ngày mai còn phải đi làm, nên chúng tôi đành phải bước ra khỏi quán bar.

Cố Đại Nhân nói, “Được rồi, tôi phải gọi xe về nhà, cậu hãy tự mình giải quyết mọi chuyện cho rõ ràng, tôi không hy vọng nhìn thấy bi kịch xảy ra giữa hai cấp dưới đắc lực của tôi đâu!”.

Một mình đi trên đường, tôi lại nghĩ đến Lý Nhược. Nhớ lần cô ấy đi đằng sau nững nịu phản đối việc đi quá nhanh của tôi, nhớ lần ôm cô ấy vào lòng và nghe và nghe nhạc trên đường. Tôi cứ mãi nghĩ, không biết đã đến nhà từ khi nào, về nhà tôi chìm ngay vào giấc ngủ mơ màng.

Thứ hai ở công ty bận nhất hợp hành, giải quyết nốt việc từ lần trước, sau đó lên kế hoạch trong tuần, bận bịu đến tận trưa. Tôi không ra ngoài ăn cơm. Hôm đó, Lý Nhược cũng đi qua đi lại trước mặt tôi mấy lần nhưng tôi giả vờ không để ý và tỏ ra lạnh nhạt hơn, ít nói cười hơn thường ngày. Tôi nghĩ, nếu cô ấy đã hẹn hò với người khác thì tôi cũng không nên quá nhiệt tình với cô ấy nữa.

Sau khi ăn qua quýt suất cơm ở căng tin, tôi lại vùi đầu vào công việc, trong lòng chỉ mong nhanh hết giờ làm, để sau đó cùng Hình Văn ngồi tàu điện ngầm. Có thể do quá chú tâm làm việc nên tôi đã làm xong công việc của mình trước giờ tan ca một tiếng. Thế là đành phải cầm bút vẽ linh tinh lên giấy. Có thể biết tâm trạng tôi không được tốt nên Cố Đại Nhân cũng không trêu chọc gì nữa. Tôi liếc nhìn sang Lý Nhược, thấy sắc mặt cô ấy hơi nhợt nhạt, tôi đoán chắc tối qua uống nhiều quá. Có khi tối qua Lý Nhược đã thuê khách sạn với Đàm Kỳ Vĩ rồi cũng nên! Suy nghĩ này vừa ló trong đầu, thì tâm hồn đa cảm của tôi lại bắt đầu trỗi dậy, tôi ngẫu hứng viết một bài:

Sương Diệp Phi

Cây cầu gãy cuối cơn mưa,

Một mình cô quạnh, mưa dầm ướt thân.

Biệt ly làm tóc đổi màu.

Người vô tình cho liễu rủ la đà,

Để thân buốt lạnh, bước đi một mình.

Miệng cười để nước mắt rơi,
Hàng mi nhuốm bụi, thân này ở đâu.
Ánh đèn một bóng trong đêm,
Tĩnh trong giấc mộng, chờ người đi xa.
Đường đi đã thuộc lối về,
Đã là duyên phận, mãi chờ người ơi!

Viết xong, đặt bút xuống là đúng lúc hết giờ làm. Các đồng nghiệp xung quanh đều đang nhìn tôi với ánh mắt dừng dừng, bao gồm cả Cố Đại Nhân, xem ra tất cả mọi người đều biết tâm trạng của tôi đang không tốt. Tôi thông thả bước ra cửa chính của công ty. Điện thoại đột nhiên đổ chuông, tôi không nhìn hiển thị, một mối đưa lên tai nghe, “A lô... A! Hình Văn à? Em tan ca rồi à? Chờ anh ở ga tàu nhé! Được, bây giờ anh đến đó luôn!”. Nhận điện thoại xong, tâm trạng tôi vui vẻ phần khởi hân, vội vàng bước nhanh về phía ga tàu.

Vừa bước được vài bước thì tôi nghe thấy một giọng nói rất dịu dàng sau lưng mình, “Tổng Vô Y...”. Tôi cứng đờ người quay lại với vẻ mặt lạnh tanh, nhìn vào cô gái đang có nỗi oán hận thầm lặng trong lòng ngay gần đó.

Vừa nhìn thấy Lý Nhược đang đứng đó, đôi môi mím chặt lại, tôi lạnh lùng hỏi, “Có chuyện gì không?”.

Thấy tôi lạnh lùng như vậy, Lý Nhược tỏ ra rất tủi thân, mặc dù trong lòng dường như có điều muốn nói. Tuy mối quan hệ của cô ấy và tôi nửa nọ nửa kia, nhưng tối qua cô ấy đã thân mật bên cạnh Đàm Kỳ Vĩ như vậy thì tôi cũng sẽ không quấy rầy cô ấy nữa. Cứ coi như mối quan hệ giữa tôi và Hình Văn cũng giống như mối quan hệ giữa Lý Nhược với Đàm Kỳ Vĩ. Bước năm mươi bước thì mọi người vui một trăm bước. Chỉ là năm mươi bước mà Lý Nhược bước nhiều hơn tôi ấy lại làm tôi không thể chịu được.

Lý Nhược cuối cùng cũng mở miệng, hình như cô ấy phải lấy hết sức mới thốt ra được, “Việc không như anh nghĩ đâu!”.

Tôi mỉm cười, hình ảnh tối qua Lý Nhược vừa ăn vừa cười, vừa dựa vào người Đàm Kỳ Vĩ đã in rõ trong đầu tôi, tôi khẽ nói, “Anh nghĩ em có thể hiểu rõ mối quan hệ giữa anh và em, em có thân mật cùng người con trai khác, uống rượu cũng không cần phải giải thích với anh. Anh không là gì của em cả, cũng chưa từng thích em”.

Lý Nhược ngẩn người, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi, tôi nghĩ chiêu này của cô ấy cũng vô tác dụng thôi. Nghĩ đến việc Hình Văn đang chờ ở ga tàu, tôi định quay người bước đi. Lý Nhược ném soạt một tờ giấy xuống đất, đó là tờ giấy mà tôi ngẫu hứng viết lúc nãy ở công ty, nói với vẻ đau buồn, “Vậy đây là cái gì? Anh còn nói chưa từng thích sao?”.

Đang tức giận tôi bỗng nhiên thấy buồn cười, cười sự sơ suất của bản thân, cười sự ngốc nghếch của Lý Nhược, “Thưa cô Lý, trong túi còn có một tập ca từ thời Tống. Nếu ai đó nhặt được, chẳng lẽ họ cũng nghĩ là anh thích họ sao?”.

Tôi lạnh lùng quay người bước đi, vẫn còn nghe thấy thấp thoáng lời của Lý Nhược nói nước mắt, “Không phải, không phải anh nghĩ vậy, không phải, không phải...”.

6. Chương 04 Phần 1

Chương 4:

Lần đầu tiên gần gũi trên tàu điện

Tôi bước vào ga tàu điện mà trong lòng vẫn cảm thấy một chút áy náy, những lời nói vừa rồi chắc làm tổn thương cô ấy rất nhiều. Nhưng là đàn ông thì nên dứt khoát nếu không sẽ lỡ nhiều việc lớn, ví như việc tôi đang đi đến cuộc hẹn này.

Hình Văn đang đứng ở cửa ra của ga tàu, tôi nhận ngay ra dáng vẻ yêu kiều diễm lệ của cô ấy giữa đám đông. Khi tôi tiến lại từ phía sau lưng, cô ấy đang đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Tôi nhẹ nhàng cất giọng, “Anh đang ở đây mà”. Hình Văn quay người lại, “A! Anh dọa em nhé!”.

Tôi cười, “Ha ha, anh xin lỗi. Bây giờ chúng ta ngồi tàu điện trước hay đi ăn cơm trước?”.

Hình Văn vung tay vỗ nhẹ vào trán nói, “Chúng ta đi ăn đồ ăn Nhật nhé?”.

Mặt tôi lộ vẻ khó coi nói, “Không ngon đâu, ăn đồ nước mình đi”.

Hình Văn mỉm cười, “Không ngờ anh lại có tinh thần dân tộc như vậy!”.

Tôi cười nói, “Đương nhiên rồi!”.

Hình Văn hỏi giọng tỉnh bơ, “Vậy anh thấy AV nào đẹp hơn?”.

“Bản thân anh rất thích Tiểu Trạch Viên...” Nói xong tôi mới phát hiện ra mình trúng kế của Hình Văn, cô ấy cười, trong lòng tôi nghĩ, con gái đúng là rất quỷ quyệt, tôi vội vàng chuyển chủ đề, “Hay là đi ăn ở Đình Thái Phong đi (Ở đó có các món ăn nhẹ có hương vị của Đài Loan)”.

Nghe xong, Hình Văn trả lời, “Được, chúng ta đi”.

Tôi bước nhanh để sánh cùng cô ấy. Đúng lúc đó, điện thoại lại đổ chuông, thật là không đúng lúc chút nào. Thì ra là Cố Đại Nhân gọi đến. Vừa bấm nút nghe, tôi đã thấy Cố Đại Nhân quát, “Thằng cha mày, cậu đã nói gì với Lý Nhược? Bây giờ cả công ty đều biết cậu bỏ mặc cô ấy...”.

Sau khi cùng Hình Văn bước vào Đình Thái Phong, đầu óc tôi rối bời, sắc mặt lúc đó chắc chắn là rất ảm đạm. Trong cuộc đối thoại vừa rồi với Cố Đại Nhân, tôi chỉ trả lời lại vài câu qua quýt, giờ nghĩ mới thấy có lẽ Lý Nhược đã bị các đồng nghiệp nhìn thấy đang khóc ở cửa, chuyện sau đó nhanh chóng được lan truyền đến tai Cố Đại Nhân. Nghĩ đến đây tôi bỗng thấy buồn vô cùng, không biết ngày mai sẽ đối diện với Lý Nhược, với Cố Đại Nhân và các đồng nghiệp thế nào đây?

Hình Văn gọi mấy câu, tôi mới quay lại thực tại, cô ấy nhú mày nói, “Anh sao vậy? Sau khi nghe điện thoại xong hình như tâm trạng anh không tốt lắm, có chuyện gì không vui à?”.

Tôi cố gắng cười, “Không có chuyện gì đâu, vừa rồi khách hàng gọi điện giục anh giao hàng đúng thời gian ấy mà”.

Hình Văn nói, “Không có chuyện gì đâu, vừa rồi khách hàng gọi điện giục anh giao hàng đúng thời gian ấy mà”.

Hình Văn nói, “Không ngờ anh cũng thường xuyên phải liên lạc với khách hàng?”.

Tôi thấy Hình Văn cười rất đẹp, nên cứ ngẩn người nhìn cô ấy. Hình Văn cầm thực đơn rồi đập vào tay tôi, ý muốn nói tôi hãy gọi đồ ăn, sau đó lườm tôi một cái.

Tôi gượng gạo cầm thực đơn rồi gọi mấy món ăn. Đồ ăn nhẹ của Đài Loan rất hợp khẩu vị, ví dụ như cơm sốt thịt mỡ mà không ngấy; còn có cá phúc thọ, vừa tươi vừa mềm, ăn rất tuyệt. Sau khi gọi xong, tôi cười nói, “Những món này em đều thích chứ?”.

Hình Văn gật đầu, “Ừm, cũng được, ngày trước em cũng hay ăn”.

Tôi nhìn vào bộ quần áo màu đen Hình Văn mặc, cười nói, “Anh đoán, màu mà em thích là màu trắng và màu đen”.

Hình Văn cười nhưng không nói, tôi tiếp tục, “Không biết tại sao ngay cả khi em ngồi trước mặt anh, mà anh vẫn cảm thấy em ở cách xa anh quá”.

Hình Văn ngạc nhiên hỏi, “Sao anh lại có suy nghĩ như vậy?”.

Tôi dựa người ra đằng sau, cười nói, “Anh cũng không biết, đó chỉ là cảm giác”.

Hình Văn im lặng một lúc rồi nói, “Có phải anh thấy em quá thanh cao?”.

Tôi cười, “Có một chút như vậy. Em tạo cho người khác cảm giác cách xa, không dám gần”.

Hình Văn nhìn vào mắt tôi, rồi nhẹ nhàng nói, “Điều đó có nghĩa là em đã làm anh ghét một chút?”.

Tôi vội vàng giải thích, “Đương nhiên là không phải, có thể là do anh không biết dùng từ, ý của anh là em cao xa quá không với tới... Không! Cũng không phải ý vậy, có nghĩa là cảm giác cách xa người khác ngàn dặm. Ôi! Không phải...”.

Tự nhiên những lời nói của tôi càng trở nên không có trình tự gì cả.

Hình Văn không nhịn được cười, “Được rồi mà. Em hiểu ý anh, có thể là do hôm nay em mặc quá sang trọng nên anh mới có cảm giác đó, lần sau em sẽ mặc giản dị hơn”.

Nghe xong, tôi thực sự cảm động, nhưng thấy hơi khó hiểu rằng tại sao cô ấy lại có thể nhân nhượng tôi đến vậy?

Đồ ăn được bày ra, lần này tôi học cách ăn uống thật từ tốn, chậm rãi. Hai chúng tôi chốc chốc lại nhìn nhau, ánh mắt cứ thế giao thoa suốt bữa cơm. Trong lòng tôi nghĩ, lần này có lẽ đã tạo cho cô ấy cảm giác lịch lãm hơn nhiều so với lần trước.

Hình Văn cầm đĩa lấy một miếng hoa quả rồi đưa đến trước mặt tôi, tôi xúc động đến mức chỉ thốt lên được một câu cảm ơn rồi đưa bàn tay run run ra cầm. Khi hai ngón tay chạm vào nhau thì cảm giác bị điện giật lan truyền khắp cơ thể tôi, giống như những điều mà tiểu thuyết đã nói tới. Hình Văn nhìn tôi một cách chăm chú, giống như nhìn một người bạn lâu ngày không gặp. Tôi cất giọng nhẹ nhàng hỏi, “Mặt anh có gì sao?”.

Hình Văn thở dài rồi nhẹ nhàng cười nói, “Không có gì đâu, chúng ta đi ngồi tàu điện đi!”.

Khi hai chúng tôi vừa lên tàu thì điện thoại của tôi đổ chuông. Lấy điện thoại ra xem tôi giật mình, là hiển thị kết nối Bluetooth. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Hình Văn, cô ấy không mang theo điện thoại. Thấy tôi nhìn như vậy, Hình Văn cho là tôi đang cảm động nhớ lại duyên phận gặp nhau của chúng tôi nên đã nở một nụ cười rất ngọt ngào với tôi. Bất giác tôi có cảm giác thật ấm áp. Tôi bấm nút nhận trên điện thoại của mình rồi không đọc mà cho luôn vào túi, trong đầu thầm nghĩ, chẳng lẽ vẫn còn duyên phận như thế này nữa sao?

Tôi và Hình Văn ngồi sát vào nhau, tàu điện bắt đầu chuyển bánh, sức hút của quán tính làm cơ thể của cô ấy bị đẩy về phía tôi. Sự tiếp xúc đó khiến toàn thân tôi có cảm giác là lạ. Ngây ngất trước mùi hương từ cơ thể cô ấy tỏa ra, tôi đã bị say rồi.

Hình Văn ngẩng đầu lên nhìn đèn báo ở ga tàu, rồi nói nhỏ câu gì đó tôi không nghe rõ. Tôi lắc đầu cười, ý muốn nói không nghe thấy gì, thế là cô ấy ghé sát vào tai tôi nói, “Cảm ơn anh!”.

Giọng nói nhẹ nhàng như hương hoa lan làm tôi như nổ tung, tôi cố gắng kìm nén sự phấn chấn của mình, run run nói, “Anh không hiểu, em có thể giải thích không?”.

Cô ấy nói, “Anh biết không? Tàu điện ngầm không chỉ là phương tiện đi lại, nhưng từ đây, chúng ta còn có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng của thành phố này. Anh có thể thấy những đôi bạn trẻ tay trong tay, cũng có thể thấy những hành khách cô đơn, những người già lam lũ... mỗi mảnh đời là một thân phận khác nhau, giống như chúng ta đang bước vào một thế giới thu nhỏ, rồi từ đó khúc xạ ra cả một thế giới, và điều sâu xa hơn nữa là có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình không phải là hư vô. Em cảm ơn anh đã đưa em đi cùng”.

Tôi nhẹ nhàng đáp lại, “Không có gì, đừng cảm ơn anh như vậy. Nhưng em có cảm thấy khi hai chiếc tàu điện lướt qua nhau, thì những người ở toa xe đối diện với chúng ta có thể là ân nhân, là kẻ thù, là vợ chồng, hoặc là bạn của em từ kiếp trước, hơn nữa trong mỗi con người đều có một linh hồn, một câu chuyện, nếu như em vô tình gặp gỡ họ thì điều đó chứng tỏ duyên phận đã thành chính quả”.

Hình Văn gật đầu, mặt của cô ấy chỉ cách mặt tôi có vài centimet. Tôi nghĩ, nếu tàu điện mà phanh gấp, tôi sẽ hôn cô ấy một cách không do dự.

Thoảng cái đã đến trạm tôi phải xuống, nhưng lại không yên tâm để Hình Văn về một mình, nên cứ ngồi mãi đó, Hình Văn nhắc, “Đến nhà anh rồi!”. Tôi lắc đầu cười nói, “Không sao đâu, để anh đưa em về!”.

Hình Văn không từ chối. Trong tôi chợt dấy lên một cảm giác ảm áp vô cùng. Có lẽ ông trời thương cho sự cô đơn trước kia của tôi nên đã ban tặng cho tôi một cuộc sống hạnh phúc như bây giờ. Tôi thầm cảm ơn Người về điều đó.

Ra khỏi ga, Hình Văn nói nhà cô ấy còn cách đây không xa nên tôi đi cùng cô ấy về nhà. Đến trước cổng, cô ấy cười nói, “Anh có muốn lên nhà ngồi một lát không?”.

Tôi thầm nghĩ, đã đến đây rồi thì phải lên chứ. Đây là tòa nhà cao cấp, giá thấp nhất cũng phải trên trăm vạn. Tôi nói đùa, “Liệu có bị người nhà em đuổi ra không?”.

Hình Văn cười nói, “Bố mẹ em không đến mức đuổi bạn bè của con ra khỏi nhà đâu!”.

Vừa nghe nói bố mẹ cô ấy cũng ở nhà, tôi bỗng cảm thấy lo lắng. Hôm nay tôi chỉ mặc áo phông, quần bò và đôi giày thể thao, nhìn không được lịch sự cho lắm nên có chút do dự, tôi cười nói, “Hay là để khi khác”.

Thấy tôi nói như vậy, Hình Văn cũng không nói câu nào, cô quay người tìm chìa khóa và mở cửa. Thấy cô ấy chuẩn bị vào nhà, tôi rất mong cô ấy sẽ làm một điều gì đó trước khi bước đi. Quả nhiên, sau khi mở cửa, Hình Văn dựa người vào cửa hỏi tôi, “Cảm ơn anh đã đưa em về nhà, em có thể hỏi anh một câu được không?”.

Tôi lấy lại tinh thần, chuẩn bị đón nhận vấn đề cuối cùng của ngày hôm nay, cười nói, “Ừ, em hỏi đi!”.

Hình Văn cười, “Vấn đề này em đã viết trong tin nhắn, em sẽ gửi qua Bluetooth, nhưng anh phải hứa với em là về nhà hãy đọc, hoặc trên tàu điện khi anh quay về”.

Tôi lấy điện thoại ra, cô ấy gửi, tôi nhận, hai người nhìn nhau lần cuối rồi mỉm cười tạm biệt.

Bước ra khỏi cổng nhà Hình Văn, tôi cảm thấy hơi lạnh vì gió mùa thu, vậy mà cách đó vài phút tôi đâu có cảm nhận được điều này. Trong lòng tôi lúc đó cảm thấy rất ngọt ngào, và bây giờ lại cảm thấy một nỗi buồn man mác. Rút cuộc tôi cũng chỉ là một nhân vật nhỏ trong tầng dưới của xã hội, thực sự có thể xứng với một cô gái con nhà giàu có thể này không?.

Khi ngồi tàu điện quay về, tôi không lấy điện thoại ra đọc tin nhắn, bởi có một chút sợ nội dung trong đó, sợ những gì cô ấy nói tôi sẽ không chịu được. Về đến nhà, tôi nằm trên giường, còn điện thoại để ở trên cái gối bên cạnh, tôi cứ nhìn nó mãi, nhưng cuối cùng vẫn không thể vượt qua được sự tò mò của bản thân, trong lòng nghĩ, dù sao thì cũng phải đọc, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, nên đọc thôi!

Mở điện thoại ra, tôi thấy có hai tin nhắn bằng Bluetooth đến. Nghĩ một lát tôi mới nhớ ra, một tin nhắn nữa được chuyển đến khi tôi ngồi trên tàu điện cùng Hình Văn. Kỳ lạ, ai gửi cho tôi nhỉ?

Vô Y:

Em biết nếu có gọi điện cho anh, anh sẽ có thể không nghe, cho nên em đành học cách mà trước kia anh quen cô gái nọ để giải thích với anh. Tối qua em biết rằng anh đã hiểu nhầm khi nhìn thấy em ở bên Đàm Kỳ Vĩ. Anh còn nhớ, tối hôm đó em đã nhắn tin nói với anh rằng, em muốn anh đưa em đi dạo không? Nhưng anh đã không nhắn lại cho em. Ngày hôm sau, khi em đang đi dạo một mình thì Đàm Kỳ Vĩ gọi điện cho em, hỏi em tối có thời gian không. Anh cũng biết, anh ấy ở phòng nghiệp vụ, chúng ta ở phòng kế hoạch, cho nên có rất nhiều việc sẽ phải liên lạc và cần sự phê chuẩn của anh ấy. Từ lúc biết trái tim anh nghiêng về phía cô gái kia, em cảm thấy không thể quên được nếu làm cùng văn phòng với anh, nên đã muốn chuyển sang phòng khác, thậm chí em còn nghĩ sẽ rời khỏi công ty này. Vì phòng của Đàm Kỳ Vĩ đang thiếu một trợ lý, nên em muốn qua đó, cũng bởi vậy mà em đồng ý đi uống rượu cùng anh ấy. Nhưng em không nghĩ rằng lại vô tình gặp anh ở đó. Hôm nay đi làm, em đã thấy anh viết bài thơ đó, nên em biết, trong lòng anh nhất định đã có em. Em không thể nói với anh hết những tâm tư của em cho anh nghe qua tin nhắn này, em chỉ hy vọng, anh sẽ trực tiếp gặp em để nghe em giải thích. Còn nữa, hôm nay khi em khóc, em còn nhớ anh đã nói không thích con gái khóc, em thực sự xin lỗi, thói quen này em nhất định sẽ thay đổi, tuy rằng em biết điều này sẽ rất khó, nhưng em sẽ cố gắng học cách không khóc, cố gắng không khóc nữa.

Lý Nhục

Đọc đến câu cuối cùng, mắt tôi bỗng thấy nóng ran lên, phảng phất hình ảnh Lý Nhược đứng trước mặt tôi, míu môi để nước mắt rơi xuống. tôi lao vào nhà tắm, mở bình nước nóng lên, để nguyên quần áo như vậy, cứ thế để nước từ vòi hoa sen sả vào người. Tôi chỉ biết rằng nước mắt nóng hổi của tôi hòa cùng với nước nóng từ vòi hoa sen mà chảy xuống. Tại sao Lý Nhược lại làm tôi cảm thấy đau buồn vậy? Tại sao sau khi có những giây phút ngọt ngào bên Hình Văn, trái tim tôi lại bị tin nhắn này làm cho tan tành, không thương xót? Tôi hận trái tim mình quá mềm yếu, hận mình đa tình, hận ông trời trở trêu.

Tôi lại cầm điện thoại lên, không tắt tin nhắn của Lý Nhược đi, cũng chưa mở tin nhắn của Hình Văn ra đọc. Tôi nằm lên giường, ném điện thoại sang một bên, đôi mắt dán lên trần nhà. Câu nói “Cố gắng sẽ không khóc” của Lý Nhược làm tôi biết rằng, kể ngủ nhiều như tôi đêm nay sẽ tràn đầy nước mắt.

Ngày hôm sau, tôi không đi làm, cứ một mình ngồi trên sofa. Ngoài kia nắng đẹp, nhưng đối với tôi lại là một bầu trời u ám. Tôi gọi điện cho Cổ Đại Nhân xin nghỉ, anh ấy nói Lý Nhược cũng xin nghỉ hôm nay, sau đó kêu ca là không có ai làm việc. Tôi cười một cách đau khổ, hứa với anh ấy là lần sau nhất định sẽ không tùy tiện xin nghỉ nữa, Cổ Đại Nhân an ủi tôi vài câu, bảo tôi hãy giải quyết tốt việc của mình.

Khi rơi vào trạng thái do dự, người ta sẽ làm một việc gì đó để che giấu tâm tình của mình. Ví dụ, sẽ chạy không ngừng giống như Kim Thành Vũ trong Trùng Khánh Sâm Lâm, hay như Trịnh Tú Văn, cọ bôn vệ sinh liên tục trong Đồng Cư Mật Hữu. Tôi cũng ngồi vào máy tính và chơi trò Thế giới ma thú, lấy từ trong trò chơi điện tử ra một bụi dây, sau đó đứng trên lan can cầu cao nhất của linh hồn, tết thành những dải băng, đến khi đếm được hơn một trăm dải, tôi nhún người nhảy xuống, âm thanh gãy xương vang lên... Tôi phá lên cười rồi đứng dậy tắt máy tính. Tôi nghĩ, tinh thần mình giờ đã thoải mái hơn một chút, nên cầm điện thoại lên, do dự một lúc rồi cũng mở tin nhắn của Hình Văn ra đọc.

Vô Y:

Trước khi hỏi anh vấn đề này, em muốn kể cho anh nghe một chuyện. Trước khi gặp anh, em thật sự rất mâu thuẫn, nên để ọi chuyện diễn ra một cách lãng mạn, hay cứ để nó tan vỡ vì sự tò mò của hai chúng ta. Em vốn nghĩ rằng, sau khi gặp anh trên đỉnh núi xong thì mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng khi nhìn thấy anh, trong em lại nảy sinh ra sự hiếu kỳ. Khi anh không nói, có một cái gì đó nhạt nhẽo, nhưng khi anh vui vẻ, em vẫn cảm nhận phía sau đó có một cái gì đó rất buồn. Anh thường hay nói, “Mỗi người trong thành phố này đều không biết tại sao mình lại sống, không biết sau khi nỗ lực để đạt được mục tiêu thì có được điều gì và mất điều gì. Vấn đề em muốn hỏi anh là: có thể để em hiểu anh hơn được không?”

Hình Văn

Trước mắt tôi đang hiện ra hai con đường, ở đầu của mỗi con đường đều có một cô gái đang đứng, một Lý Nhược dịu dàng trong sáng, một Hình Văn sang trọng đáng yêu. Một cơn gió thổi đến, Lý Nhược nũng nịu giận dỗi, “Vẫn không đến với em sao?”. Hình Văn mỉm cười nhẹ nhàng nói, “Anh xem kìa, sắc mây mùa thu mới thanh nhã làm sao...”.

Thời gian cứ thế âm thầm lặng lẽ trôi đi, hai người con gái cứ tròn xoe mắt nhìn, khiến tôi im lặng rất lâu mà không thể nào tìm ra được đối sách. Ôi, bây giờ tôi bắt đầu nhớ lại những ngày tăng ca trước kia, không phải lãng phí nhiều tế bào não như thế này, chỉ cần điền các bảng biểu, gọi điện thoại, sau đó là về nhà ngủ.

Hôm sau đi làm, khi vừa nhìn thấy Cổ Đại Nhân, anh ta đã cười nhạt nói với tôi, “Cuối cùng cũng đã nhìn thấy cậu rồi, cậu có biết cả công ty này đang đồn ầm lên rằng, bộ phận tôi có một người đàn ông phụ tình không?”. Ngừng một lát rồi lại thở dài nói tiếp, “Lý Nhược đã xin chuyển sang bộ phận của Đàm Kỳ Vĩ, sau này nếu cậu muốn gặp Lý Nhược thì phải lên lầu tìm cô ấy. Mới đến một tháng mà đã chuyển đi rồi!”

Đúng lúc đó Đàm Kỳ Vĩ đưa Lý Nhược đến, xem ra họ đến thu dọn đồ đạc. Đàm Kỳ Vĩ gật đầu cười chào tôi và Cổ Đại Nhân, sau đó ngoái lại nói với Lý Nhược, “Lý Nhược, em bàn giao công việc lại đi”. Lý Nhược cúi đầu bước đến chỗ ngồi, im lặng sắp xếp lại hồ sơ trên bàn.

Cổ Đại Nhân cười nói, “Vô Y, cậu đi nhận công việc Lý Nhược bàn giao lại, sau đó lên kế hoạch rồi đưa cho tôi”. Nói xong thì cùng Đàm Kỳ Vĩ bước vào phòng làm việc của mình. Tôi đi đến trước mặt Lý Nhược nói, “Thực sự phải sang đó sao?”. Lý Nhược ngẩng lên nhìn tôi, nghe nhàng gật đầu, “Em cũng không nghĩ sẽ nhanh như vậy, báo cáo xin chuyển em còn chưa viết, anh ấy đã trực tiếp nói với tổng giám đốc rồi”. Tôi nghĩ, Đàm Kỳ Vĩ làm như vậy, chẳng trách sao lúc này sắc mặt của Cổ Đại Nhân lại khó coi đến thế, nói

đi nói lại thì đó là sự điều chuyển nhân viên giữa hai bộ phận, nên thông báo với người có trách nhiệm là được rồi.

Tôi đành cười chấp nhận, muốn nói vài lời từ biệt với Lý Nhược, nhưng lời vừa ra đến cửa miệng đã bị nghẹn lại. Lý Nhược nhẹ nhàng nói, “Em biết anh muốn nói gì, chỉ là em chuyển sang phòng khác làm việc thôi, anh vẫn có thể đến thăm em mà”. Tôi gãi đầu nói, “Hôm qua anh đã đọc thư của em rồi”. Nghe xong, Lý Nhược cúi đầu sắp xếp giấy tờ, “Không cần phải nói với em đáp án của anh, hãy cho em một chút thời gian chuẩn bị”. Trong lòng tôi bỗng thấy u uất, xem ra tôi đã làm tổn thương cô ấy rất nhiều, trên thực tế thì tôi cũng không biết sẽ cho cô ấy đáp án như thế nào.

Sau khi bàn giao công việc xong, tôi và Cố Đại Nhân nhìn họ đi ra tới thang máy. Cố Đại Nhân lẩm bẩm nói, “Đám đào đất trên đầu Thái Tuế, đừng có cho rằng làm tốt nghiệp vụ là có thể không coi trời đất pháp luật ra gì!”. Tôi nhìn vào mắt Cố Đại Nhân, anh ấy liền nói, “Nhìn cái gì mà nhìn? Bây giờ cấp dưới của tôi chỉ có cậu, sau này cứ chuẩn bị tiếp tục mà tăng ca đi! Cậu chịu khó vất vả vài ngày, sau đó sẽ tuyển người mới đến chia sẻ công việc với cậu...”. Ngờ kị đến câu cuối của anh ấy có vẻ hơi chùng xuống.

Tôi biết Lý Nhược chuyển đi sẽ tạo ra một chút biến động cho cả phòng, thậm chí sẽ có một chút phiền phức. Vì cảm thấy áy náy, định nói lời xin lỗi với Cố Đại Nhân, nhưng anh ấy đã vỗ vai tôi, cười nói, “Không cần nói nữa, tôi biết hết rồi!”.

Tôi lên kế hoạch lại tất cả những công việc mà trước kia Lý Nhược đảm nhiệm, và phải làm thêm cả những công việc khác nữa, như fax văn bản, ghi lại tiến độ công việc hàng ngày..., quy luật công việc lại quay về những ngày làm thêm trước kia, thời gian tan ca là mười giờ tối. Công việc cứ cuốn tôi đi như vậy phải đến hơn mười ngày, đến nỗi tôi không gặp mặt được cả hai cô gái, chỉ liên lạc qua điện thoại. Hình Văn thấy tôi bận nên không nói gì, cô ấy vẫn hàng ngày dịu dàng quan tâm đến tôi qua điện thoại, tin nhắn bằng Bluetooth thì một chữ cũng không có, Lý Nhược cũng vậy, hình như cả hai đều có hẹn ngầm với nhau, đều chờ tôi đưa ra quyết định trước, tôi bỗng có cảm giác bị bỏ rơi.

Cuối cùng, vào một buổi tối, khi tôi đang ngáp ngấn ngáp dài bước ra khỏi công ty, bỗng thấy ánh đèn xe chiếu lại, sau đó là tiếng còi vang lên mấy hồi, tôi nhìn lại thì ra đó là xe của Hình Văn.

Tôi bước nhanh đến, Hình Văn ngồi trong và ra hiệu cho tôi lên xe, tôi cười nói, “Sao hôm nay em lại lái lái xe?”.

Hình Văn cười nhẹ nhàng nói, “Đến đón một người bạn rợn là anh!”.

Tôi cười vang, “Nửa tháng nay thực sự là anh rất bận”. Ngừng một lát tôi nói tiếp, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”.

Hình Văn đáp, “Đi xem phim nhé, anh thấy thế nào?”.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, nếu xem xong phim thì cũng đến nửa đêm, nhưng vì không nỡ làm trái ý cô ấy nên đáp, “Được!”.

Rạp chiếu phim gần công ty tôi nhất cũng mất mười phút lái xe. Sau khi Hình Văn tìm chỗ đỗ xe xong, tôi định bước xuống thì Hình Văn nói, “Ồ, anh chỉ mặc một áo sơ mi thôi à? Nào, cầm lấy!”. Nói xong, cô đưa cho tôi một chiếc áo gió, sau khi nhận lấy tôi hỏi, “Đưa áo cho anh làm gì?”.

Hình Văn giải thích, “Vì trong rạp chiếu phim rất lạnh, dễ bị cảm lắm!”.

Tôi gật đầu, hai tiếng trong rạp chắc chắn không được hút thuốc, nên tôi tranh thủ châm một điếu, hít những hơi dài. Hình Văn im lặng nhìn tôi, đôi mắt đầy vẻ dịu dàng, tình cảm, tôi bị cô ấy nhìn đến nỗi thấy hơi xấu hổ, nên quay đi chỗ khác hút, nhưng không ngờ vì hút mạnh quá mà bị ho, Hình Văn nhẹ nhàng vỗ vào vai tôi. Tôi đang không biết cảm ơn thế nào, quay lại đã thấy Hình Văn đi cách đó mấy bước rồi, cô nhẹ nhàng nói, “Bắt đầu chiếu phim rồi đấy anh!”. Tôi vội vàng cùng cô ấy đi vào.

Sau khi mua vé xong, hai chúng tôi vào phòng số một. Nghe nói bộ phim Dạ Yến của đạo diễn Tiểu Cương, có diễn viên Cát Ưu đóng được khen ngợi rất nhiều. Chúng tôi vừa ngồi xuống thì phim bắt đầu chiếu. Tôi nghiêng mặt nhìn Hình Văn. Cảm giác có người nhìn mình, Hình Văn quay sang nhìn đối diện với tôi nói, “Anh không xem phim, nhìn em làm gì?”

7. Chương 04 Phần 2

Tôi nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của cô ấy, bản thân không chịu được nên đã nắm lấy bàn tay của cô ấy đang đặt trên thành ghế. Hình Văn hơi giật mình, quay lại nhìn vào màn hình và không hất cái tay không phép tắc của tôi ra. Cảnh giết hại trong phim bắt đầu, những chiếc đầu phun máu, những chiếc áo giáp bị đâm nát, những âm thanh người gọi ngựa hí. Xem cảnh đó, nhưng Hình Văn không hề tỏ ra sợ sệt gì, trong khi vài cô gái xung quanh cúi đầu không dám nhìn.

Khi xem đến đoạn căng thẳng. Hình Văn nắm chặt tay tôi, thì ra cô ấy không kiên cường như những gì mình vừa thể hiện, cũng thấy sợ. Nghĩ đến đây, tôi thấy buồn cười, rút cuộc thì cũng là phụ nữ mà.

Máy điều hòa trong rạp để hơi lạnh, nhưng có thể do nắm tay Hình Văn nên tôi đã cảm thấy ấm áp hơn. Khi xem đến cảnh Cát Ưu quỳ sau Chương Tử Di, nói, “Chị dâu...” rồi đưa tay luồn vào vạt áo của cô ta, như ẩn như hiện xoa vào... Tôi lại quay nghiêng sang Hình Văn. Có lẽ vừa xem cảnh nóng trong phim lại vừa cảm thấy được ánh mắt của tôi, nên khuôn mặt cô ấy đỏ ửng lên.

Tay tôi nắm tay Hình Văn khoảng hơn một tiếng, đến nỗi hai tay chúng tôi đều toát mồ hôi ra, nhưng lại không muốn rời nhau. Hình Văn ngạc nhiên khi thấy tôi rút tay ra, tôi cười, lấy khăn giấy để vào lòng bàn tay của cô ấy. Trong phim, Cát Ưu đang nói, “Khí phách của ta, lấy thành tin làm gốc...”.

Hình Văn bật cười, những người xung quanh cũng cười. Hình Văn đột nhiên lại nắm lấy tay tôi, nắm rất chặt, cô ấy nghiêng về phía tôi, thì thầm bên tai, “Sao anh không cười?”.

Tôi bị hơi thở trong lời nói của Hình Văn làm cho buồn tai, không chịu được nên hơi xoa đầu một chút, lúc đó tai tôi và môi của cô ấy chạm vào nhau, toàn thân tôi tê lại như bị điện giật. Thấy vì không cẩn thận nên đã hôn vào tai tôi, Hình Văn vội vàng nghiêng đầu ra, sau đó nhìn lên màn hình. Chúng tôi cứ im lặng nắm tay nhau cho đến hết phim.

Sau khi ra khỏi rạp, tôi nhìn đồng hồ đã hơn mười hai giờ. Hình Văn nói, “Để em đưa anh về nhà!”. Tôi gạt đầu, bây giờ muộn rồi không còn xe buýt nữa, với lại cũng thuận đường.

Xe chúng tôi chạy trên con đường trống trải, hoàn toàn không giống như dòng xe tấp nập bình thường. Tôi dựa đầu vào cửa kính, mắt nhìn vào những ngọn đèn hai bên đường. Một tháng trước, tôi vẫn cô đơn về nhà một mình; một tháng sau, tôi ngồi xe về nhà với một cô gái, và còn có những tiếp xúc thân mật với cô ấy nữa. Giác mộng Hoàng Lương? Hay mộng Diệp Trang Chu?

Xe chạy về đến khu nhà tôi, tôi cởi áo ra trả cho Hình Văn rồi dặn đi dặn lại, “Em lái xe cẩn thận nhé, trời tối gió lớn lắm, nào, hãy mặc áo vào, về đến nhà thì nhắn tin cho anh!”.

Hình Văn nhìn sâu vào mắt tôi, rồi mặc chiếc áo có hơi ấm của tôi lên người, sau đó cười nói với tôi, “Vây, anh nghỉ sớm đi nhé, em về đây”.

Tôi đứng nhìn cho đến khi đèn xe mờ hẳn!

Vài ngày sau, cuối cùng thì Cố Đại Nhân cũng tuyển được một nữ trợ lý, nên công việc của tôi giảm đi rất nhiều. Để đồng nghiệp mới nhanh chóng làm quen với công việc, nhân lúc trưa không có việc gì, tôi xếp một đồng tư liệu lên và tranh thủ dạy nghiệp vụ cho cô ấy, đồng thời cũng nói cho cô ấy biết sơ qua về sự phát triển và lịch sử của công ty và cả những mối quan hệ quyền lực trong công ty. Tên của cô gái đó tôi quên mất rồi, chỉ biết là Cố Đại Nhân gọi cô ấy là Tiểu Du. Sau khi chỉ bảo cho cô ấy xong thì cũng sắp đến giờ tan ca, Cố Đại Nhân đi đến chỗ tôi, cố ý nói, “Thằng cha này, lần sau chú ý hộ tôi một chút, đừng có mà lại đưa cái móng vuốt ma quỷ của cậu ra với người trong bộ phận của mình nữa đấy!”. Tôi đắm vào vai anh ta, nói một cách vô tội, “Tôi vẫn là một người tốt!”.

Cố Đại Nhân nhăn mũi giễu cợt nói, “Người tốt? Vây tôi là thánh nhân rồi. Nhưng hình thức của Tiểu Du cũng bình thường, ha ha, chắc chắn cậu cũng không để ý đâu!”.

Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Du, đúng vậy, cô ấy thực sự rất bình thường, đeo cặp kính to đen, ngoài việc hỏi những chuyện liên quan đến công việc, còn lại hầu như cô ấy không nói gì. Theo đánh giá của tôi thì

đúng là một quả dưa hấu bí hơi. Cố Đại Nhân bảo tôi đưa Tiểu Du đi làm quen với những phòng khác, bao gồm cả phòng nghiệp vụ của Lý Nhược. Khi bước lên lầu, tôi không tránh được cảm giác hơi hồi hộp. Đã hơn nửa tháng không gặp Lý Nhược, không biết dạo này cô ấy sống có tốt không, không biết Đàm Kỳ Vĩ có trách mắng cô ấy không? Nhưng tôi nghĩ chắc anh ta cũng đối xử tốt với Lý Nhược thôi, dù sao thì hình như anh ta cũng có ý với cô ấy.

Bước đến phòng nghiệp vụ, chúng tôi chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại, tiếng gọi nhau, mắng nhau ồn ào, ai cũng bận rộn với công việc của mình, khác hẳn với sự buồn tẻ ở phòng kế hoạch. Tôi và Tiểu Du cứ đứng ở ngoài cửa, ngay lúc đó, tôi không biết phải đưa cô ấy đi làm quen ai trước.

Tiểu Du đẩy cửa kính vào, quay sang hỏi tôi “Đây là phòng nghiệp vụ ạ? Quầy liên lạc của tôi ở đâu?”.

Tôi không trả lời, né người tránh một người đi lại. Lý Nhược đang nghe điện thoại nên không biết sự có mặt của tôi. Sau khi nói chuyện xong, cô ấy quay người lại thì nhìn thấy tôi, vô cùng ngạc nhiên thốt lên, “Ồ! Sao anh lại đến đây?”.

Tôi cười đáp, “Hôm nay anh đưa trợ lý mới đi làm quen với các phòng trong công ty!”, rồi lại hỏi cô ấy “Em dạo này vẫn khỏe chứ?”.

Lý Nhược tỏ ra rất vui, khuôn mặt thoáng một chút xấu hổ, trả lời tôi với vẻ hứng khởi, “Ở đây được lắm anh ạ, mọi người đều đối xử rất tốt với em!”. Nói xong đưa tay chỉ vào những cô gái đang ngồi cạnh đó. Tôi đưa mắt nhìn, thầm thở dài nghĩ, đây đâu phải là phòng nghiệp vụ, mà là vườn bách thú thì đúng hơn, chẳng trách Đàm Kỳ Vĩ lại xin chuyển Lý Nhược đến đây.

Phụ trách phần liên lạc với Tiểu Du lại chính là Lý Nhược, thế nên ba chúng tôi đứng nói chuyện về gia đình. Cũng đúng lúc đó, tôi có cảm giác có một đôi mắt rất nóng đang quét đến tôi, quay lại, đó là Đàm Kỳ Vĩ, anh ta đang đứng ở cửa phòng của mình lạnh lùng nhìn tôi với khuôn mặt đầy u ám.

Vừa nhìn thấy chủ quản của phòng nghiệp vụ xuất hiện, tôi liền ra hiệu cho Tiểu Du đến làm quen. Lúc đó Lý Nhược ngẩng đầu lên nhìn Đàm Kỳ Vĩ, khuôn mặt đầy tăm tối của anh ta ngay lập tức tươi tỉnh như ánh mặt trời chói lọi, cười với chúng tôi nói, “Đây không phải là Vô Y ở phòng kế hoạch sao? Chẳng lẽ có thời gian rồi mà đến đây!”. Trong lòng tôi nghĩ, bản lĩnh thể hiện trên khuôn mặt của con người này thực sự rất tốt, “Vâng, hôm nay tôi đưa một đồng nghiệp mới đến làm quen với phòng anh. Tiểu Du lại đây, xin giới thiệu, đây là Giám đốc Đàm, giám đốc bộ phận nghiệp vụ, sau này có gì không hiểu có thể đến thỉnh giáo anh ấy. Có thể nói anh ấy là tiền bối của công ty chúng ta đây, cũng rất hay giúp người khác, không tin cô có thể hỏi Lý Nhược là biết”. Lời nói đầy hàm ý châm chọc, chứa đầy mũi kim của tôi làm khuôn mặt Đàm Kỳ Vĩ co lại, nhưng vẫn phải giữ nụ cười trên đó. Nghe tôi nói vậy, Lý Nhược bất giác cũng quay người đi. Tôi nghĩ, Cố Đại Nhân không làm gì được anh nhưng tôi thì có thể, nói thế nào thì tôi vẫn không phải là cấp dưới của anh ta, nên chẳng cần phải lo lắng đến sự quản lý của anh ta.

Tiểu Du quả nhiên rất lịch sự nói: “VẬY sau này mong giám đốc Đàm giúp đỡ nhiều!”. Tôi nói, “Tiểu Du, bây giờ chúng ta đi đến những phòng khác. Lý Nhược, tan ca gặp nhau nhé!”. Nói xong tôi cười thành tiếng rồi đưa Tiểu Du ra khỏi cửa, phía sau lưng vẫn nghe tiếng gầm rất mạnh của Đàm Kỳ Vĩ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đưa Tiểu Du đến các phòng trong công ty thì cũng đã đến giờ tan ca, Cố Đại Nhân nói với chúng tôi là tối nay cùng đi ăn cơm với nhau và coi đó là cuộc gặp mặt của phòng ta. Tôi giễu cợt nói, “Đường đường là phòng kế hoạch, vậy mà ven vện chỉ có ba người!”.

Cố Đại Nhân nói, “Ồi, không phải là tôi không muốn có nhiều người, chỉ vì cấp trên không đồng ý phê chuẩn thôi!”.

Tiểu Du hỏi, “Tại sao phòng nghiệp vụ nhiều người thế, trong khi phòng chúng ta lại ít người vậy? Không phải tôi nghi ngờ hiệu quả làm việc của chúng ta, mà chỉ cảm thấy công ty nên có sự công bằng đối với mỗi phòng, nếu không phòng của chúng ta sẽ dễ dàng trở thành cái cổ chai của công ty mất”.

Tôi và Cố Đại Nhân nhìn nhau, chúng tôi thật sự cảm thấy rất ngạc nhiên trong câu nói vừa rồi của Tiểu Du, thật không ngờ cô ấy lại có thể nhạy cảm đến vậy. Ý trong câu nói của cô ấy là, vì phòng kế hoạch không đủ người nên nhất định đến một ngày nào đó sẽ dẫn đến sự qua quýt trong công việc, và hậu quả của nó sẽ vô cùng nghiêm trọng. Cố Đại Nhân lầm bầm nói, “Thật không ngờ anh ta đào khoét người của tôi, là cũng muốn hại tôi!”.

Tôi đoán, Cố Đại Nhân đang bắt đầu có phản ứng ngầm đây.

Ba người chúng tôi đi bộ đến quán ăn Tứ Xuyên ngay bên cạnh công ty. Tôi và Cố Đại Nhân thực sự cảm thấy ấn tượng với Tiểu Du từ khi cô ấy nói câu đó, thế nên cái nhìn của chúng tôi đối với cô ấy cũng khác đi. Cả ba chúng tôi đều ăn uống rất vui vẻ, rôm rả. Khi chúng tôi ăn xong thì mới chỉ hơn bảy giờ, Cố Đại Nhân đề nghị đi hát karaoke, nhưng Tiểu Du nói không muốn đi nên kế hoạch bị hủy bỏ. Khi chúng tôi bước ra khỏi quán ăn thì nhìn thấy một đôi nam nữ đang đứng cãi nhau, thì ra đó là Lý Nhược và Đàm Kỳ Vĩ. Trong lòng tôi lúc đó bỗng dưng lên một nỗi tức giận, đang định bước lên để xem thế nào, thì không ngờ đã có người bước lên trước tôi.

Cố Đại Nhân bước đến, cười rất lớn từ xa nói, “Ha ha, đây không phải là Mr Đàm sao?”. Nghe thấy có tiếng nói, Đàm Kỳ Vĩ và Lý Nhược quay đầu lại và nhìn thấy ba chúng tôi. Khuôn mặt đang lạnh lùng của Đàm Kỳ Vĩ trong nháy mắt bỗng nở một nụ cười nói, “Anh Cố đây à, mọi người mới tan ca à?”. Trong khi khuôn mặt Lý Nhược đang từ bực bực nổi giận thì sau khi nhìn thấy tôi bỗng trở nên tủi thân đến đáng thương.

Cố Đại Nhân cười nói, “Thật là khéo quá, chúng tôi vừa ăn cơm xong, đang chuẩn bị về nhà thì nhìn thấy hai người. Ồ, Lý Nhược, lâu lắm rồi không gặp, sao, làm việc dưới sự chỉ đạo của giám đốc Đàm thế nào?”.

Lý Nhược gượng cười nói, “Vâng, tốt ạ...”.

Tôi hừm một tiếng rồi nói, “Tốt? Tôi thấy suýt nữa đánh nhau thì có!”.

Đàm Kỳ Vĩ tiến lên vài bước, cao giọng nói, “Chúng tôi chỉ vừa thảo luận một chút về công việc!”.

Tôi không nói gì, cùng Tiểu Du bước đến bên cạnh Lý Nhược, nhẹ nhàng nói với cô ấy, “Tan ca rồi, để anh đưa em về nhé?”.

Mặt của Lý Nhược hình như đã hơi đỏ lên, nhưng đang cố gắng kìm nén lại, sau đó nở một nụ cười rồi gật đầu nói, “Vâng!”.

Nói xong, Lý Nhược nhìn sang Đàm Kỳ Vĩ, dường như chờ cái gật đầu đồng ý của anh ta. Vừa nhìn thấy thế, tôi cảm thấy vô cùng tức giận. Ngày trước khi còn làm việc dưới sự chỉ đạo của Cố Đại Nhân thì được tự do đi lại, không hiểu cô ấy lại trở thành nhu nhược thế này từ bao giờ?

Cố Đại Nhân thấy vậy liền nói, “Anh Đàm, tôi còn có việc muốn thảo luận với anh! Đó là chuyện liên quan đến việc xin nhân viên lần trước...”.

Đàm Kỳ Vĩ cười gượng nói, “Lần trước không phải là tổng giám đốc đã phê chuẩn rồi sao?”.

Thấy họ đang nói chuyện công việc với nhau, tôi liền kéo tay Lý Nhược đi.

Đúng lúc đó, bên kia đường bỗng vang lên tiếng gọi, “Tổng Vô Y!”. Năm người chúng tôi đứng từ bên này nhìn sang, thì nhìn thấy khuôn mặt đẹp như hoa của Hình Văn đang ngó ra từ cửa xe taxi, cô nói to, “Thật trùng hợp quá!”.

Lúc đó tôi giống như ngọn nến đang bị hơi lửa, giống như bị quả cà đang bị những giọt sương rơi xuống, mồ hôi lạnh cứ thế tự nhiên tuôn ra.

Khi đó tôi có thể cảm nhận thấy vẻ mặt của cả năm người đó. Sự đồng cảm của Cố Đại Nhân, sự ngạc nhiên của Đàm Kỳ Vĩ, nụ cười rất hiền dịu của Hình Văn, sự cay đắng của Lý Nhược, cái khó hiểu của Tiểu Du và sự hoang mang của bản thân tôi. Trong một khoảng khắc, sáu con người cứ thế đứng lặng ở đầu đường như những bức tranh tĩnh vật treo trên tường.

Cả sáu người chúng tôi cứ thế mất mấy giây không ai chịu mở miệng trước. Cố Đại Nhân là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng đó, đập tay lên vai Đàm Kỳ Vĩ, người dường như vừa hiểu ra điều gì đó, làm cho động tác định bước đến bên cạnh Lý Nhược của Đàm Kỳ Vĩ bị vô hiệu hóa. Thấy không khí gượng gạo như vậy, khác với vẻ trầm lặng bình thường, Tiểu Du lộ vẻ lo lắng liền bước sang bên cạnh, Lý Nhược thì cắn môi lắc đầu. Thấy phản ứng của mọi người không được thoải mái lắm, Hình Văn mỉm cười bước đến gần một cách rất tự nhiên, lịch sự và dừng chân trước mặt tôi.

Tôi thăm nguyên rủa, tại sao hôm nay tôi lại gặp nhiều rủi ro đến vậy, biết nói gì bây giờ? Tôi ho lên vài tiếng rồi cười nói, “À... đây là bạn tôi, tên Hình Văn!”, tôi chỉ vào Hình Văn giới thiệu rồi lại chỉ vào mấy người kia giới thiệu, “Đây là các đồng nghiệp của anh, Cố Đại Nhân, giám đốc Đàm, Tiểu Du,...”. Tay tôi dừng lại trước Lý Nhược, sau vài giây do dự, tôi nói, “Đây là bạn tốt của anh, Lý Nhược!”.

Sau khi nghe lời giới thiệu đó của tôi, vẻ mặt đang buồn khổ của Lý Nhược như được thả lỏng ra nhiều hơn, có thể là do tôi đã không dùng hai từ “đồng nghiệp” để gọi cô ấy. Cố Đại Nhân, Đàm Kỳ Vĩ và Tiểu Du đều bước đến chào hỏi Hình Văn.

Khi Hình Văn làm quen với từng người xong, tôi mới giật mình phát hiện ra tay của mình vẫn đang cầm tay của Lý Nhược, liền vội vàng nhẹ nhàng thu tay lại.

Hình Văn và Lý Nhược mỉm cười rất dịu dàng chào nhau, nhưng tôi biết họ đều là những người thông minh, nhạy cảm, sao có thể không hiểu gì cơ chứ? Có thể Hình Văn cảm nhận được chuyện gì đó không vui vừa xảy ra giữa bọn tôi nên nói, “Bây giờ mọi người về nhà, hay còn tiết mục gì đây ạ?”. Cố Đại Nhân tiếp lời, “Vô Y, Lý Nhược và Tiểu Du chuẩn bị về nhà, tôi và giám đốc Đàm còn có một chút việc cần bàn với nhau!”. Nói xong, không cần chờ Đàm Kỳ Vĩ trả lời, Cố Đại Nhân liền lôi tay anh ta đi về phía công ty.

Tôi vừa cảm ơn sự cứu nguy của Cố Đại Nhân, vừa hận vì anh ta lại bỏ mặc tôi mà đi thế này. May mà vẫn còn có Tiểu Du ở lại. Lúc đó không biết Lý Nhược và Hình Văn nói chuyện nhỏ gì với nhau, tôi quay sang nói với Tiểu Du, “Tiểu Du, cô sống ở đâu? Cùng chúng tôi ngồi tàu điện về nhé!”.

Tiểu Du biết tôi đang khó xử nên nói, “Vâng, được, chúng ta cùng đi, chị Nhược, chúng ta đi thôi!”. Tôi nhìn Hình Văn gật đầu nói, “Chúng ta cùng đi!”.

Cuối cùng thì tôi cũng thở dài nhẹ nhõm, nhưng còn cả chặng đường dài ngồi tàu điện nữa, cả một thử thách với tôi. Trời ơi, những chuyến tàu điện lãng mạn sao hôm nay lại trở thành nỗi đau khổ của tôi thế này?

Bốn chúng tôi lần lượt bước vào tàu điện. Đây là lần đầu tiên tôi đi tàu điện cùng ba người con gái, nên trong lòng cảm thấy hơi thiếu tự tin, hơn nữa trong đó còn có hai người con gái có mối quan hệ chưa rõ ràng với tôi nữa chứ. Lý Nhược và Hình Văn thể hiện rất thân mật với nhau. Có thể Lý Nhược đang rất buồn, nhưng nếu bây giờ tôi tỏ ra quan tâm tới Lý Nhược thì lại sợ Hình Văn sẽ xảy ra vấn đề gì đó, thế nên tốt nhất là không quan tâm đến cô nào, và quay sang nói chuyện với Tiểu Du. Tiểu Du cũng nhận ra tôi đang ở vào hoàn cảnh khó khăn nên rất biết ý hỏi han tôi nhiều hơn về chuyện công việc, làm cho hai cô gái bên cạnh khó mà chen lời vào được, thế là hai bọn họ quay sang nói chuyện với nhau.

Tàu điện đã chạy rất nhanh mà sao tôi có cảm giác chậm vậy. Mỗi lần tàu dừng đến một trạm là Hình Văn và Lý Nhược lại quay sang nhìn tôi, sau đó lại cười và nói chuyện với nhau. Tôi chỉ nghe thấy Hình Văn hỏi, “Cô dùng nước hoa Lancôme à?”. Lý Nhược nói, “Đúng à, chị giỏi thật đấy. Đây là sản phẩm mới ra, là sự kết hợp giữa mùi thơm của hai loài thảo dược”.

Tôi lắc đầu cười gượng, thì ra là họ đang nói chuyện về mỹ phẩm, thế mà suốt từ nãy đến giờ tôi cứ sợ họ đang bình phẩm về mình. Xem ra khi hai người phụ nữ chưa quen thân mà nói chuyện, thì vấn đề làm họ thân mật với nhau chính là bàn luận về vấn đề sắc đẹp, cũng giống như chủ đề để hai người đàn ông dễ dàng quen biết nhau chính là phụ nữ.

Cuối cùng thì cũng sắp đến trạm xuống của Lý Nhược, cô cất giọng nói, “Trạm tới em phải xuống rồi, chị xuống trạm nào?”. Nói xong thì liếc mắt nhìn tôi, ý muốn nói nhất định là anh sẽ đưa cô ấy về nhà cho xem. Hình Văn trả lời, “Mình còn mấy trạm nữa mới tới nhà, vậy lần sau có dịp thì hẹn cùng nhau đi dạo nhé!”. Trong lòng tôi bỗng thấy lo lắng, nếu thực sự họ trở nên thân thiết với nhau thì chẳng phải tất cả sẽ trở thành một mớ hỗn độn sao?

Lý Nhược xuống tàu, bên cạnh tôi vẫn còn Tiểu Du và Hình Văn, Tiểu Du nói, “Em vẫn còn mấy trạm nữa!”. Hình Văn cũng cười nói, “Không phải là sẽ xuống cùng trạm với mình đấy chứ?”. Tôi đang nghĩ có nên đưa Hình Văn về nhà không, vừa nghe thấy Tiểu Du nói thế liền tiếp lời luôn, “Hai người cùng xuống một trạm à? Vậy tí nữa tôi xuống trước nhé!”. Hình Văn cười rồi nói như có thâm ý, “Về đến nhà rồi nhớ gọi điện cho em!”.

Cái gì đáng đến cuối cùng đã đến, cái gì đáng hỏi cũng đã hỏi, sau khi xuống xe, tôi đưa tay chào hai người và đi ra khỏi ga. Tôi có một chút băn khoăn, những gì xảy ra ngày hôm nay làm tôi thực sự cảm thấy rất khó hiểu. Đầu tiên là tại sao Lý Nhược lại cãi nhau với Đàm Kỳ Vĩ? Có phải giữa họ đã xảy ra chuyện gì không? Sau đó là việc Hình Văn nhìn thấy tôi đang cầm tay Lý Nhược, Hình Văn nhất định sẽ hỏi tôi tại sao..., nếu cô ấy bắt tôi phải trả lời, không biết tôi sẽ trả lời thế nào đây. Trời ơi, trái tim tôi như muốn vỡ ra khi mỗi lần nghĩ lại những giọt nước mắt của Lý Nhược lúc cô ấy nói tình cảm của cô ấy với tôi, khi nghĩ lại nụ hôn nhẹ vào tai tôi của Hình Văn, tất cả đều rất cảm động.

Trên đường về nhà, tôi gọi điện cho Cố Đại Nhân để hỏi mình nên làm thế nào, nhưng điện thoại gọi đi mà chẳng có ai nhắc máy, tôi thầm nghĩ, không phải là anh đã đánh nhau với Đàm Kỳ Vĩ đấy chứ? Về đến nhà, chưa kịp bật điện sáng thì tôi đã thấy di động của mình đổ chuông, thì ra Hình Văn gọi đến. Giọng cô ấy có vẻ yếu ớt trong điện thoại, “Có phải anh thích cô ấy không? Sao anh lại lừa em?”. Tôi trả lời như đinh đóng cột, “Anh không hề lừa em!”. Hình Văn lại nói, “Vậy là anh thích cô ấy? Cô ấy cũng là một cô gái rất được”. Tôi nhấn mạnh, “Anh và cô ấy chỉ là bạn bè mà thôi, thực tế trong lòng anh chỉ có mình em!”. Nghe xong Hình Văn khẽ cười, tôi không biết đó là nụ cười hài lòng với câu trả lời của tôi hay cô ấy đã thấy rõ lời nói dối của tôi. Hình Văn nói, “Anh còn nhớ tin nhắn lần trước em đã gửi cho anh không?”. Tôi nghĩ, nếu lần này tôi do dự thì có nghĩa là duyên phận của tôi và Hình Văn đến đây sẽ kết thúc. Tôi cười nói, “thực ra vấn đề đó anh mới là người hỏi em... Có thể để anh hiểu em nhiều hơn được không?”. Hình Văn im lặng một lúc rồi gác máy.

Tôi ngồi trên sofa chìm trong bóng tối, chỉ có ánh đèn từ ngoài đường le lói hắt vào từ cửa sổ, chiếu xuống nền nhà một màu sáng chói lọi, quần áo phơi ngoài sân thượng đang phất phơ trong gió nhẹ. Bây giờ tôi thực sự thấy khó gọi tên những gì đang xáo trộn trong lòng mình. Những lời nói vừa hứa với Hình Văn làm tôi vẫn chưa bình tĩnh lại được, tôi đã phát hiện ra một điều rằng, trong lòng tôi đã có sự tồn tại của Hình Văn. Nếu cô ấy lựa chọn việc rời xa tôi, chắc lúc đó tôi sẽ rất đau khổ.

Tôi châm điếu thuốc, một đốm sáng lóe lên trong bóng đêm. Tôi lấy điện thoại ra, bấm vào bàn phím để viết cho Hình Văn bài thơ.

Yến Thanh Đô

Con đường dài mong manh, trong dòng người, có gót son thon nhỏ, môi đỏ răng trắng, nhẹ nhàng hương thơm, làm lòng người ngáy ngất! Váy trắng quần thân, che nụ cười e thẹn. Gầy đàn tranh, mái tóc đen dài, làm hoa mai cũng phải ghen tỵ! Đêm sao lạnh lẽo, du dương, bỗng nghe đâu đây giọng nói, như đã từng nghe! Gió đông thấm vào da thịt, căn phòng nhỏ đượm tình, ngồi một mình nhớ về đường xưa! Tại sao cô ấy ngày càng gầy đi? Ngọc ngoài cửa, ngọn đuốc tàn! Lá ngô đồng từng lá tương tư, rụng đưa được vài đêm?

Sau khi phải dùng đến hai tin nhắn mới nhắn hết bài thơ cho Hình Văn, thì điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi ngạc nhiên, sao cô ấy lại có phản ứng nhanh như vậy nhỉ? Không nhìn vào điện thoại tôi bấm luôn phím nghe, “Hình Văn...”. Thì nghe thấy một tiếng cười châm biếm, “Vô Y à, để tôi nói, cậu không quá căng thẳng như vậy với cô ấy chứ?”. Thì ra là Cố Đại Nhân, tôi cười gượng nói, “Sao lúc này tôi gọi điện anh không nghe?”. Cố Đại Nhân trả lời, “Phải cãi nhau với thằng cha Đàm Kỳ Vĩ kia, xem ra sau này hai phòng chúng ta không còn được hòa bình yên ổn với nhau đâu, ha ha...”. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Anh định đối đầu với anh ta à?”. Cố Đại Nhân nói, “Phải ra tay mạnh trước đã, mấy ngày này cậu hãy làm tốt công việc đi, đừng để người khác sấm soi đấy!”. Tôi do dự trong giây lát, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ Cố Đại Nhân định công kích Đàm Kỳ Vĩ sao? Tôi nói, “Anh không công kích vào Lý Nhược đấy chứ?”. Cố Đại Nhân cười to nói, “Vô Y, tôi thấy cậu đa tình lắm đấy, một đảng thì tốt với Hình Văn, một đảng thì lo lắng, chăm sóc cho Lý Nhược. Cậu phải đưa ra quyết định rõ ràng đi chứ?”. Tôi nói, “tôi gọi điện cũng để nói chuyện này với anh!”. Cố Đại Nhân nói, “Vậy cậu quyết định chọn ai?”. Tôi nghiêng răng trả lời, “Người tôi thích là Hình Văn!”. Cố Đại Nhân lạnh lùng, “Hình Văn? Tôi thấy cô gái đó không hề đơn giản đâu, liệu cậu có giữ được cô ấy không?”. Tôi thở dài, “Tôi đành làm một con thiêu thân vậy, dù biết lao vào lửa sẽ bị chết. Nhưng thôi hãy coi như tôi là một con thiêu thân đi...” Cố Đại Nhân ngắt lời, “Ừ, đảng sau vẫn còn hai con thiêu thân nữa đấy. Đó là Lý Nhược và Đàm Kỳ Vĩ”.

8. Chương 05 Phần 1

Chương 5:

Sự gần gũi thứ hai

Vài ngày sau, đúng như những gì đã nói trong điện thoại, Cố Đại Nhân bắt đầu những trình tự để chấn hưng phòng kế hoạch. Trước tiên anh ta “nã pháo” vào Đàm Kỳ Vĩ trong cuộc họp giám đốc các phòng. Tuy tôi không tham gia cuộc họp, nhưng cứ nhìn khuôn mặt xanh xám của Đàm Kỳ Vĩ khi bước ra khỏi phòng họp thì có thể đoán được Cố Đại Nhân đã châm ngòi pháo mạnh thế nào. Tôi hỏi Cố Đại Nhân đã uốn nắn anh ta thế nào, Cố Đại Nhân cười nói, “Làm gì phải dùng đến hai chữ “uốn nắn”, tôi chỉ nói trước mặt tổng giám đốc rằng phòng anh ta chỉ làm nhiệm vụ giao hàng, nhận hàng đúng thời hạn, trong khi nhân sự của phòng kế hoạch lại không đủ, viết đơn xin nhân viên cũng phải có người can dự vào, thế mà còn tự tiện lấy người của phòng khác đi...ha ha, anh ta đều chịu tất!”.

Tôi cảm thấy rất vui, có lẽ đã lâu lắm rồi không thấy sự đấu tranh quyền lực trong công ty, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có một chút lo lắng. Cố Đại Nhân nói, “Cậu yên tâm đi, dù sao ở công ty này tôi cũng đi lên từ một nhân viên, có sóng gió nào tôi chưa trải qua? Tư cách và sự từng trải của anh ta trong cái công ty này không thể sánh được với tôi đâu!”. Tiểu Du đứng bên cạnh nhẹ nhàng nói, “Nhưng sợ rằng anh ta sẽ tìm đến những cái gốc rễ như chúng em thôi!”. Cố Đại Nhân thở dài nói, “Cho nên những ngày này, chúng ta phải đặc biệt chú ý đến những đơn đặt hàng của các khách hàng quan trọng, đừng để anh ta nắm được đằng chuôi!”. Tôi và Tiểu Du nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Nhưng điều làm cho người ta lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, cùng với việc tổng giám đốc đồng ý sắp xếp nhân viên thì chỗ chúng tôi đã xảy ra một sai sót. Hàng hóa của khách hàng bên châu Âu, theo đúng đơn đặt hàng thì hàng sẽ được vận chuyển đến cảng Hồng Kông, và chúng tôi sẽ sắp xếp tàu vận chuyển đến châu Âu, nhưng chúng tôi lại chỉ làm kế hoạch vận chuyển đến cảng Hồng Kông, tất cả những thủ tục còn lại đều do bên khách hàng chịu. Thế là những chất vấn giống như những trái bom liên tiếp nổ ra từ phía khách hàng công kích đến tận phòng kế hoạch của chúng tôi. May mà có Cố Đại Nhân xuất hiện giải quyết em đẹp mọi chuyện. Nhưng nội bộ công ty vẫn truy cứu trách nhiệm. Tuy đơn xin vận chuyển do Tiểu Du làm, nhưng tôi lại là người phê chuẩn, nên căn cứ theo sự việc mức phạt được chia đều như sau: Tiểu Du 30%, tôi 40%, sự quản lý không tốt của Cố Đại Nhân 30%. Đúng như những gì tôi dự đoán, quả nhiên phòng nghiệp vụ bắt đầu yêu cầu truy cứu trách nhiệm sự việc xảy ra lần này trên đơn liên lạc nội bộ. Cố Đại Nhân và Đàm Kỳ Vĩ lại lên gặp mặt nhau, rồi lúc chia tay cũng lại thấy cả hai đều rất hậm hực.

Sau khi tan ca, tất cả nhân viên trong công ty đều đã về hết, chỉ còn lại ba người phòng tôi. Tiểu Du tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng sắc mặt thì rất nhợt nhạt; Cố Đại Nhân không còn vẻ an nhàn nhõm nhõm như bình thường, trong khi tôi thì cứ như đang bay trên mây. Cả ba chúng tôi ngồi ở phòng họp, Cố Đại Nhân nói với sắc mặt không chút biểu cảm, “Cẩn thận đến mấy, cuối cùng vẫn xảy ra chuyện”. Tiểu Du nâng cặp kính nói, “Tôi sẽ xin nghỉ việc! Có thể thì mới không truy cứu nhiều hơn nữa...”. Cố Đại Nhân nói, “Đừng nói vớ vẩn, cô cho rằng xin nghỉ là sẽ không có chuyện gì nữa sao? Sai sót khi giao hàng là điều khó tránh khỏi, tôi thấy lần này phòng nghiệp vụ đang nhắm vào một người đấy!”. Tôi biết Cố Đại Nhân đang ám chỉ tôi. Cố Đại Nhân cười nói, “Được rồi, dù sao tôi cũng là anh cả của hai người, bình thường hai người hay gào tôi là Đại Nhân, cho nên tôi cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ giúp hai người, lần sau phải chú ý hơn trong công việc đấy!”.

Tôi và Tiểu Du gật đầu, nhưng tôi biết, nếu dựa theo tình tiết sự việc mà phạt thì Cố Đại Nhân chỉ bị cảnh cáo mà thôi, nếu phải gánh vác tất cả trách nhiệm thì có thể sẽ bị kỷ luật, thậm chí còn bị giáng cấp, nghĩ đến đây, tôi chỉ muốn đánh cho Đàm Kỳ Vĩ một trận. Nhưng nghĩ lại thì thấy có hơn nữa những oán hận mà anh ta gieo xuống phòng kế hoạch đều do tôi mà ra, xem ra phải hỏi Lý Nhược tình hình bên đó thế nào trước đã.

Sau khi họp xong, Cố Đại Nhân bảo tôi và Tiểu Du về trước, còn lại một mình anh ấy ngăn người ngồi đó. Bình thường anh ấy rất ít hút thuốc, vậy mà hôm nay cũng châm thuốc hút. Tiểu Du từ chối đi tàu điện ngầm cùng tôi mà một mình lên xe buýt về, xem ra tâm trạng cô ấy cũng không tốt lắm. Một trận sóng gió nổ ra, làm tâm trạng của cả ba người chúng tôi đều trầm lắng. Tôi đứng ở cửa chính công ty và gọi điện cho Lý Nhược, Lý Nhược nghe điện thoại nói, “À anh à, Vô Y...”. Tôi nhẹ giọng nói, “Em tan ca chưa? Có

muốn đi ăn cơm với anh không? Anh có một số việc muốn hỏi em”. Im lặng trong vài giây, Lý Nhược trả lời, “Em tan ca rồi, có phải anh muốn hỏi về việc viết đơn yêu cầu phạt phòng anh không?”. Câu sau, giọng của cô ấy rất nhỏ, tôi nói, “Có phải em không tiện nói ra?”. Lý Nhược do dự trả lời, “Vâng, có một chút...”. Thoáng chút buồn, tôi nói, “Không tiện thì thôi, không cần nói đâu.” Lý Nhược vội vàng, “Lát nữa em sẽ gọi điện lại cho anh!”. Tôi tắt điện thoại, trong lòng nghĩ, chúng tôi không thể ở bên nhau, vậy chẳng lẽ đến tình đồng nghiệp cũng không có sao? Có vẻ như có người nào đó đang ở bên cạnh khi cô ấy nói chuyện điện thoại, chắc chắn là Đàm Kỳ Vĩ rồi.

Tôi vừa tức giận vì sự vô tình của Lý Nhược, vừa cảm thấy rất buồn vì hình phạt, nên cứ thế đi bộ chậm rãi đến quảng trường, nhìn những đôi đang ngồi bên nhau trên ghế, trong lòng bỗng cảm thấy rất buồn. Khung cảnh này làm tôi nhớ lại cái ngày say rượu bên Lý Nhược, cô ấy đã bày tỏ với tôi trên cái ghế trước mặt. Đúng lúc đó điện thoại của tôi đổ chuông, tôi nghĩ, Lý Nhược thế là vẫn còn một chút lương tâm, nhưng khi nhìn lại thì ra là Hình Văn gọi tới. Bấm nút nhận, tôi nói, “Hình Văn à...”, giọng ngọt ngào của Hình Văn cất lên, “Anh đang ở đâu đấy? Anh đã tan ca chưa?”. Tôi trả lời một cách uể oải, “Anh tan ca rồi, đang đi một mình ở quảng trường”. Hình Văn hỏi, “Sao thế? Anh không vui à?”. Tôi thở dài trả lời, “Ừ, có một chút...”. Tôi chợt nghĩ, chuyện công việc không nên nói cho cô ấy biết, để tránh những không khí buồn, hơn nữa là đàn ông thì nên để những chuyện không vui trong lòng, không nên để cho người yêu biết, tránh cả hai đều không vui. Tôi lại hỏi, “Em đang ở đâu đấy? Đã ăn cơm chưa?”. Hình Văn cười đáp, “Anh chờ em nhé, em ăn rồi, nhưng em đoán là anh chưa ăn, nên em sẽ đi ăn cùng anh!”. Tôi ừ một tiếng. Vài phút sau đã thấy cô ấy rất duyên dáng đỗ xe bên kia đường. Cô ấy mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, một chiếc váy kẻ sọc màu trắng, đi một đôi xăng đan cao gót màu nâu, mái tóc để xõa, trông rất đẹp.

Tôi tiến đến, nỗi buồn trong lòng đã đỡ hơn một chút. Hình Văn nắm tay tôi nói, “Đi thôi, đi ăn gì nhé, em thấy anh ăn uống không đúng bữa gì cả!”. Nói xong, kéo tay tôi vào một quán ăn đối diện với quảng trường. Tôi nắm bàn tay nhỏ mềm mại của Hình Văn, nó ấm áp và mịn màng quá, cơ thể tôi như có một luồng điện chạy qua. Hình Văn quay đầu lại, nũng nịu nói, “Anh đi nhanh lên có được không, em kéo anh nhé?”. Tôi cười hiền lành, thế là Hình Văn kéo mạnh bàn tay tôi, làm tay tôi bị giật mạnh về phía trước, rồi cứ theo chiều xuôi thế mà vô tình chạm nhẹ vào bộ ngực mềm mại của Hình Văn. Thời khắc ấy, tất cả những gì là hình phạt, là muộn phiền, là rầu rĩ đều tan biến đi cùng với sự gần gũi ấm áp này.

Nếu bạn muốn biết thời khắc ngọt ngào nhất trong tình yêu là gì, tôi có thể nói chắc chắn với bạn rằng đó là giai đoạn khi bắt đầu mới có mối quan hệ qua lại với nhau. Không nhanh cũng không chậm, không nhiều cũng không ít, tươi đẹp rực rỡ, không có sự đau khổ khi tình yêu quá sâu sắc, không có sự buồn rầu như buổi đầu mới có tình cảm, không cần phải lo lắng hôm nay phải liên lạc với cô ấy, không cần phải chú ý đến việc phải tặng hoa vào ngày lễ, khi đi dạo cùng nhau trên phố không cần phải chú ý xem có cô gái nào khác nhìn không, không cần phải chú ý những gì mình làm đã đúng chưa, bởi vì sự gần gũi nhẹ nhàng lúc này đã là sự hạnh phúc tuyệt vời nhất trong lòng của hai con người.

Hai chúng tôi đến một nhà hàng phương Tây, vì Hình Văn ăn cơm rồi nên cô ấy chỉ gọi một cốc kem, còn tôi gọi một suất cơm bò cà ri và một bát canh. Hình Văn cười nói, “Em nhớ lần đầu tiên ăn cơm cùng anh, anh cũng gọi món này”. Tôi cười, “Vì anh rất thích món này nên hay ăn nó”. Hình Văn gật đầu nói, “Câu nói của anh có vẻ hơi triết lý”. Mặt tôi rất nghiêm nghị nói, “Thì giống như anh thích một người nào đó, sẽ mãi mãi kiên trì!”. Khuôn mặt của Hình Văn lộ vẻ xấu hổ, cô cười nói, “Thật không ngờ anh cũng biết lấy lòng phụ nữ cơ đấy! Lại không chút thay đổi sắc mặt khi nói nữa chứ, xem ra anh chắc chắn là một cao thủ trong tình trường rồi.” Tôi ngưng ngưng, “Cao thủ? Em đánh giá anh cao quá rồi, anh chỉ là một con vịt mới chập chững bơi vào cái ao tình ái thôi!”. Giọng Hình Văn nhẹ nhàng, “Vô Y, hôm nay em muốn hỏi anh một vài vấn đề...”. Có phải cô gái nào khi yêu cũng đều rất thích đưa ra vấn đề để hỏi không nhỉ? Chắc cũng ngoài mấy câu: Anh thích em ở điểm gì? Anh sẽ yêu em đến bao giờ? Anh có thấy gần đây vòng hai của em hơi to ra không?...Tôi nói, “Vừa trùng hợp, anh cũng có chuyện muốn nói với em!”.

Khi ấy, kem của Hình Văn được mang đến, chỉ cần nhìn cô ấy cầm thìa, nhẹ nhàng xúc miếng kem rồi đưa lên miệng, tôi đã cảm thấy rất ngọt ngào. Hình Văn lại nói, “Vậy anh hỏi đi, anh có thể lựa chọn nói thật hoặc nói dối, em đều không trách anh...”. Nghe xong những lời nói đó của Hình Văn suýt chút nữa làm tôi tối sầm mặt mũi lại, nói dối hay nói thật cũng đều không trách tôi ư? Một sự phỏng bị hoàn hảo.

Thấy sự nghiêm túc trên khuôn mặt tôi, Hình Văn nói, “Anh ấy à, chưa bắt đầu hỏi thì mặt mũi đã ở trạng thái nghiêm trọng rồi”.

Tôi cười không nói, Hình Văn tiếp, “Anh thích em chứ?”.

Thế là tôi đã đoán đúng, đích thị là loại câu hỏi này. Tôi vẫn biết lựa chiều để gạt đầu ngay phút đầu, vì nếu chỉ cần do dự một giây thôi, phụ nữ sẽ cho rằng trong lòng bạn có uẩn khúc.

Hình Văn xinh đẹp nhẹ nhàng nói, “VẬY, anh có yêu em không?”.

Trống ngực tôi đập thành thịch, vấn đề này rất có độ sâu, nếu trực tiếp trả lời “có yêu”, thì đó là câu trả lời có một chút hơi miễn cưỡng cho qua chuyện, nhưng nếu trả lời “không yêu” thì lại càng không được.

Tôi trầm giọng nói, “Nếu nói anh không yêu em thì đó là lừa em. Anh thấy khi chúng ta mới bắt đầu, anh rất có cảm tình với em, dần dần trở thành rung động, sau đó là thích và đến bây giờ anh đã yêu em một chút. Anh rất hy vọng sau này được nhìn thấy em như thế này, được nghe giọng nói của em, ngửi mùi thơm từ cơ thể em, được chạm vào ngón tay em...”. Tôi nói liên tiếp bốn cảm giác, chỉ còn thiếu một vị giác, nhưng tôi tin rằng với sự thông minh của mình, cô ấy chắc chắn sẽ hiểu.

Sau khi nghe xong, đôi mắt của Hình Văn hơi đỏ lên, nhưng miệng vẫn cười nói, “Cảm ơn anh, em hiểu rồi!”.

Nhìn Hình Văn xúc từng miếng kem ăn, dáng vẻ rất chuyên tâm, tôi đoán chắc chắn cô ấy rất cảm động với những gì tôi vừa nói, tôi trút một hơi thở dài thả lỏng người, thế là cuối cùng cô ấy cũng hỏi xong. Tôi ăn nhanh gọn suất cơm thịt bò của mình, uống một bát canh rồi cười nói, “VẬY bây giờ đến anh hỏi em”.

Hình Văn nhìn thẳng vào tôi, tôi tỏ vẻ nghiêm nghị nói, “Chắc chắn anh sẽ không hỏi em là có yêu anh không, có thích anh không, vì anh đã cảm nhận được rồi, cho nên không cần hỏi nữa”. Ngừng một lát, tôi nói tiếp, “Anh chỉ muốn biết, em có cảm thấy anh xứng đáng với em không?”. Nói xong, tôi châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra một vòng khói tròn, nhìn chúng to lên trong không trung, sau đó tan dần và biến mất.

Hai tay Hình Văn đan vào nhau và chống lên cằm, vài sợi tóc rủ xuống trước mặt, tôi đang chờ câu trả lời của cô ấy.

Hình Văn nhẹ nhàng nói, “Anh thật ngốc nghếch, anh thật ngốc...”.

Tôi đưa tay ra nắm lấy tay cô ấy, nắm rất chặt, và nói với giọng tình cảm, “VÌ anh biết, thân phận bây giờ của anh không xứng với em!”.

Nghe xong, Hình Văn gỡ tay tôi ra nói, “Anh do dự? Anh định rút lại lời nói của mình? Vì điều này mà anh sẽ từ bỏ sao?”.

Tôi trả lời, “Anh xin lỗi, anh không từ bỏ, anh thực sự rất lo lắng, anh sợ mình sẽ trở thành nỗi phiền toái của em...”.

Nghe xong, Hình Văn cười nhạt nói, “Đàn ông nghèo không lo, quan trọng là phải có chí khí và lòng tự tin!”. Rồi cô ấy nói thêm với giọng nhẹ nhàng, “Chẳng lẽ anh không có một chút lý tưởng và mục tiêu nào sao? Bây giờ anh không có tiền, điều đó không có nghĩa là sau này anh cũng không có, chỉ cần anh nỗ lực thì nhất định sẽ đạt được mục tiêu. Hơn nữa em cũng không phải là một cô gái ham muốn giàu có, em có thể không cần dùng nước hoa đắt tiền, không cần đeo vàng bạc, em thích một cuộc sống thanh đạm...chẳng lẽ anh quên mất rằng chúng ta đã quen nhau ở đâu sao?”. Tôi ngẩn người nghe những gì cô ấy nói, trong lòng bỗng thấy ấm áp. Tôi nắm chặt lấy tay cô ấy, bàn tay cô ấy cũng đang run lên, hình như bản thân cô ấy đang rất cố gắng. Cứ cho là Hình Văn không để ý đến điều kiện vật chất, nhưng làm gì có người đàn ông nào không muốn người mình yêu sống một cuộc sống đầy đủ chứ?

“Hình Văn, nhất định anh sẽ cố gắng!”, tôi đưa tay cô ấy lên má mình, cảm nhận hương thơm và sự mềm mại của bàn tay đó.

Hình Văn nhắm mắt lại, hơi thở gấp của cô ấy cũng trở nên bình tĩnh hơn, khóe miệng nở một nụ cười.

Tôi quay đầu hôn nhẹ vào tay cô ấy, ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào từ những ngón tay đó, Hình Văn tròn xoe mắt nói khẽ, “Ồ đây có nhiều người, anh đừng làm vậy!”.

Tôi cười, bỏ tay cô ấy ra. Trong lòng tôi bây giờ như vừa cởi bỏ một hòn đá nặng. Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, cả hai chúng tôi đều như được giải tỏa đi rất nhiều. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa biết tại sao cô ấy lại cảm ơn tôi, nhưng tôi tin sau này cô ấy sẽ tự nói với tôi.

Tôi đùa, “Vây lát nữa chúng ta tìm một nơi không người nhé!”.

Hình Văn tròn tròn mắt rồi cười, “Hay chúng ta đi xem phim?”.

Tôi lắc đầu, nghĩ đến công việc của công ty thì làm gì còn đầu óc đâu mà xem phim nữa, nên nói với cô ấy, “Anh không đi được, hôm nay anh hơi mệt”.

Hình Văn nói, “Vây em đưa anh về nhà, tiện thể qua thăm nhà anh luôn”.

Tôi nhú mày nói, “Không sợ anh sẽ ăn thịt em sao?”.

Hình Văn cười nhẹ một tiếng rồi nói, “Có gan thì anh thử xem!”.

Tôi nghĩ trong lòng, vậy thì thử xem!

Ngồi trên xe, Hình Văn nhìn về phía trước, cười nói, “Đúng rồi, bài thơ mấy hôm trước anh gửi cho em, em nhận được rồi”. Tôi khẽ cười, “Có phải em cảm thấy rất chán không?”. Hình Văn cười đáp, “Không, ngày trước em cũng đã từng nhận được nhưng bức thư tình của những người con trai khác, trong đó họ đều viết về những bài thơ tình hiện đại, đọc xong cảm thấy chán ngắt, kể ra thì tài văn chương của anh cũng khá đấy chứ!”. Tôi cười nói, “Người theo đuổi em chắc nhiều lắm?”. Hình Văn cười và không nói gì, tôi lại nói, “Bây giờ thì em quyết định đi chứ?”. Hình Văn vẫn chỉ cười mà không nói gì, mãi lâu sau mới cười và nói to, “Được rồi, đúng là em có mấy người theo đuổi, nhưng em đều không thích họ”.

Tôi cũng nghĩ vậy, một cô gái đẹp như thế này mà không có chàng trai nào theo đuổi thì kỳ lạ quá, nhưng mà dù sao Hình Văn cũng đã hướng về phía tôi, tôi đâu cần phải để ý đến những điều đó nữa.

Sau khi lái xe đến nhà, tôi và Hình Văn lên lầu. Thật may mắn là do thói quen của bản thân không tôi, nên nhà cửa cũng sạch sẽ gọn gàng. Phản ứng của Hình Văn khi bước vào giống hệt như của Cố Đại Nhân lần trước bước vào nhà tôi, rất ngạc nhiên, có điều khác Đại Nhân là đi thẳng vào nhà vệ sinh, chẳng lẽ cô ấy muốn đi giải quyết sao? Nhưng ngay sau đó cô ấy mỉm cười bước ra rồi nói, “Rất tốt, đến quần áo bẩn cũng không có”. Thật may là hôm qua tôi đã mang hết quần áo bẩn đi giặt rồi.

Chúng tôi cùng ngồi trên sofa xem ti vi. Trong một lúc, cả hai chúng tôi đều không biết nói gì. Thời tiết mới vào thu hơi lạnh, nhưng tôi lại cảm thấy hơi nóng vì Hình Văn đang ôm lấy cánh tay tôi. Chúng tôi ngồi xem Khang Hi đến rồi. Hình ảnh nữ chủ nhân đóng vai quý trong phim khiến tôi và Hình Văn cười như nắc nẻ.

Hình Văn hơi nghiêng người dựa vào sofa, tôi cũng nghiêng người đối diện với gương mặt của cô ấy, hai gương mặt đang cười, bỗng nhiên im lặng rồi nhìn thẳng vào nhau. Tiếng cười trong ti vi, tiếng khóc của những đứa trẻ ở bên ngoài cửa sổ trong khu phố, tiếng gió thổi ngoài cửa, tất cả đều như dừng lại, trong mắt tôi bây giờ, chỉ có đôi mắt quyến rũ, chiếc mũi thanh tú và đôi môi đỏ hồng của Hình Văn...

Tôi đưa người về phía trước, cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt của cô ấy, dường như Hình Văn không chịu được ánh mắt của tôi nên lặng lẽ nhắm mắt lại, lông mi không ngừng động đậy, hơi thở cũng dồn dập theo. Hơi nóng trong hơi thở của cô ấy nhả vào mặt tôi, tôi hít hơi thở đó, thực sự là tôi không thể chịu được, nên nuốt từng miếng nước bọt, bỗng cảm giác cổ họng rất ngứa, tứ chi cũng mềm nhũn ra. Khuôn mặt của Hình Văn đỏ ửng lên, cô ấy cứ thế nhắm mắt không nói gì, trong đầu tôi lúc đó vang lên một giọng nói, “Tổng Vô Y, hãy hôn cô ấy đi!”.

Lúc đó môi của tôi chỉ cách môi Hình Văn đúng ba milimét, và hai môi của chúng tôi cứ thế chạm vào nhau, tôi hôn rất nhẹ nhàng, vì chỉ sợ làm đau cô ấy. Chúng tôi cứ thế nhẹ nhàng chạm vào nhau, cuốn lấy nhau. Môi của cô ấy thật mềm, thật ngọt ngào. Hơi thở của cô ấy hòa quyện với hơi thở của tôi, đôi môi của cô ấy hòa quyện vào đôi môi của tôi.

Có người nói với tôi rằng, khi hai người yêu nhau hôn nhau, nếu một trong hai người mở mắt thì có nghĩa là người đó không thật lòng. Tôi không biết Hình Văn có mở mắt không, vì tôi luôn nhắm mắt.

9. Chương 05 Phần 2

Rất lâu sau tôi mới buông cô ấy ra và quay người nhìn chăm chăm vào tivi. Hình Văn với khuôn mặt đỏ ửng, quay người vuốt lại mái tóc của mình, nói với giọng nũng nịu, “Anh hư quá!”. Tôi quay đầu lại cười nói, “Anh xấu lắm à?”.

Hình Văn đập nhẹ vào cánh tay tôi, sau đó đứng dậy. Tôi cho rằng cô ấy sẽ đi vào phòng ngủ, nên đâm ra luống cuống, không phải nhanh như thế chứ? Trong lòng tôi thấy do dự và mâu thuẫn, nếu thực sự cô ấy tiến nhanh đến vậy, tôi sẽ phát điên lên mất.

Hình Văn cười nói, “Muộn rồi, em phải về đây!”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại cảm thấy hơi hụt hẫng, vì thế quay sang đùa với cô ấy, “Sao em có thể để anh ở lại một mình qua đêm nay nhỉ?”.

Hình Văn lườm tôi rồi nhẹ nhàng nói, “Anh nhắm mắt lại được không?”.

Tôi nghe lời cô ấy nhắm mắt lại, Hình Văn tiến gần đến rồi hôn lên trán tôi, khi tôi mở mắt ra thì cô ấy đã đi ra cửa.

Lúc đó tôi rất muốn mở miệng để giữ cô ấy lại, nhưng tôi cũng biết rằng nếu làm như vậy, Hình Văn sẽ khinh thường tôi, nên đành nhún vai cười nói, “Vậy em đi đường cẩn thận, về đến nhà thì gọi điện cho anh”.

Hình Văn gật đầu, mang theo cả hương thơm của mình về.

Sau khi nhìn Hình Văn ra về, tôi xoa tay lên mặt, cơ thể vẫn còn vương vấn mùi thơm của cô ấy. Nụ hôn ấy là thật, vậy mà sao cứ như mơ vậy. Tôi nằm dài trên sofa, mắt nhìn lên trần nhà, nghĩ lại tất cả những lời nói mà Hình Văn đã nói với tôi trong ngày hôm nay. Đó là phải nỗ lực, vì tình yêu của mình, tôi phải phấn đấu thật nhiều.

Ngày hôm sau khi vừa đến công ty, Tiểu Du đã nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, mang một vẻ oán trách lẫn cảm thông. Chưa kịp hỏi có chuyện gì thì Cố Đại Nhân gọi chúng tôi vào phòng, giọng nghiêm nghị nói, “Một lát nữa ba chúng ta sẽ đi gặp tổng giám đốc, hai người hãy thu xếp cho tốt công việc của mình đi”. Nói xong anh thở dài. Tôi ra hiệu cho Tiểu Du ra trước, sau đó hỏi khẽ, “Đại Nhân, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?”. Cố Đại Nhân cười gượng trả lời, “Sao có thể có chuyện gì? Tôi hôm qua sau khi hai người về, tổng giám đốc đã tìm tôi để đi uống rượu. Tôi vốn định xin tổng giám đốc tha thứ cho ba chúng ta, nhưng tên khốn nạn Đàm Kỳ Vi cũng ở đó, lại còn chúc rượu...chà, Lý Nhược không hiểu rút cục là có chuyện gì, mà vẫn ở bên cạnh Đàm Kỳ Vi”. Tôi cảm thấy rất tức giận, không phải vì Cố Đại Nhân không xin được tổng giám đốc tha thứ mà vì Lý Nhược lại hướng về đối thủ Đàm Kỳ Vi của chúng tôi. Cố Đại Nhân lại nói, “Lát nữa khi gặp tổng giám đốc, hai người đừng nói gì cả, cứ để tôi nói!”. Nói xong thì xua tay bảo tôi đi ra. Trước khi bước ra, tôi thấy khuôn mặt của anh ấy lộ vẻ chán chường và mệt mỏi. Ra khỏi phòng Cố Đại Nhân tôi đã thấy Tiểu Du sắp xếp xong công việc của mình và đang đợi tôi, thấy tôi đi ra, cô ấy lạnh lùng nói, “Tổng Vô Y, anh đúng là không phải đàn ông!”, cảm thấy kỳ lạ với câu nói đó của cô ấy, tôi liền hỏi lại, “Tiểu Du, cô không sao chứ?”. Tiểu Du đang định nói gì đó thì Cố Đại Nhân bước từ trong phòng ra nói, “Được rồi, qua đó thôi!”. Tiểu Du quay sang lườm tôi, còn tôi thì chẳng hiểu gì cả. Hình như tôi không làm gì cô ấy mà? Ba chúng tôi bước vào phòng tổng giám đốc, đứng trước bàn làm việc của ông ta. Tổng giám đốc là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Nghe nói khi Cố Đại Nhân còn là nhân viên thì ông ta là cấp trên của Cố Đại Nhân.

Tổng giám đốc ra hiệu cho chúng tôi ngồi rồi hắng giọng và cười lớn, “Sao? Nhìn thấy tôi thì lo lắng lắm à?”.

Cố Đại Nhân cười gượng nói, “Tổng giám đốc, chuyện lần này hoàn toàn là do tôi quản lý không tốt, phòng nghiệp vụ yêu cầu phạt bao nhiêu tôi cũng nghe, hai người này, một thì mới đến, một thì thường xuyên phải vất vả tăng ca, biểu hiện ở công ty cũng rất tốt, tôi nghĩ trách nhiệm lần này đều do tôi chịu!”.

Yêu cầu phạt của phòng nghiệp vụ mà Cố Đại Nhân nói là tôi bị thay đổi chức vụ, Cố Đại Nhân bị phạt tiền và Tiểu Du bị cảnh cáo.

Tổng giám đốc cười nói, “Cậu Cố này, cậu vẫn giữ tính khí ấy, tại sao làm ở công ty bao nhiêu năm rồi mà vẫn vậy? Ha ha, cậu đang học phong cách mà ngày trước tôi còn là giám đốc phòng cậu sao?”

Thì ra ngày trước tổng giám đốc cũng đã từng nhận lỗi thay cho Cố Đại Nhân. Cố Đại Nhân không nói, tôi và Tiểu Du cũng không dám nói gì. Tôi quay đầu nhìn Tiểu Du, Tiểu Du nhìn lại tôi lắc đầu thất vọng, điều này lại là gì nữa đây?

Tổng giám đốc cầm một tờ giấy đưa đến trước mặt Cố Đại Nhân rồi cười nói, “Việc vận chuyển lần này có sai sót, khách hàng cũng đã khiển trách, nhưng tôi cho rằng phạt chỉ là chuyện nhỏ, phải phòng bị mới là chuyện lớn, chúng ta phải cố gắng tránh để lần sau không xảy ra sai sót nữa, chứ không phải là chuyện phạt các cậu mạnh thế nào. Hơn nữa, những lần trước cậu vẫn ý kiến với tôi rằng phòng mình không đủ nhân viên sao? Ha ha, cậu Kỳ ở phòng nghiệp vụ cũng đã phản ánh chuyện này với tôi rồi, lát nữa tôi sẽ ký đơn xin nhân viên cho cậu!”

Nghe tổng giám đốc nói xong, tôi và Cố Đại Nhân đều cảm thấy rất ngạc nhiên, tổng giám đốc không những không nói sẽ phạt chúng tôi mà còn phê chuẩn việc đề nghị xin nhân viên của chúng tôi. Cố Đại Nhân vội vàng cúi xuống nhìn tờ văn bản của phòng nghiệp vụ, sau vài giây khuôn mặt đang trắng bệch của anh ấy chuyển sang đỏ ửng, rồi trở lại bình thường. Sau khi đọc xong thì tiện tay đưa luôn cho tôi, nội dung văn bản đại khái là sai sót lần này của phòng kế hoạch đã làm khách hàng khiển trách rất nặng, và cũng làm ảnh hưởng nhất định đến uy tín của công ty, nhưng xem xét đến sự vất vả vì công ty của các nhân viên phòng kế hoạch, hơn nữa nhân viên của phòng kế hoạch lại không đủ, với tinh thần đoàn kết của công ty, yêu cầu phòng kế hoạch kiểm điểm và thông báo phê bình.

Thì ra công ty không có ý nhắm vào chúng tôi mà phạt, tôi định đưa văn bản đó cho Tiểu Du, nhưng lại thấy cô ấy nhìn tôi với ánh mắt căm giận, không thêm cầm tờ văn bản, chẳng lẽ cô ấy sớm đã biết được?

Chúng tôi bước ra khỏi phòng tổng giám đốc, cùng nhìn nhau như cởi bỏ được gánh nặng. Cố Đại Nhân nói, “Rút cuộc là chuyện gì thế nhỉ? Đi tìm tên khốn kiếp kia hỏi vậy!”. Nói xong là anh ta bước đi luôn.

Những việc phải lo lắng trong mấy ngày qua cuối cùng đã kết thúc, tôi cười nói với Tiểu Du, “Ha ha, sự việc thế là đã bình an rồi!”.

Tiểu Du thở dài nói, “Vô Y, anh có biết tại sao lại không bị phạt không?”.

Tôi hỏi, “Tại sao?”.

Tiểu Du không trả lời mà đi về phòng làm việc, tôi đi đằng sau hỏi với theo, “Này, cô nói đi, tại sao lại không phạt?”.

Tiểu Du quay người lại, nghiêm giọng nói, “Vì Lý Nhược”.

Tôi như vừa chợt hiểu ra điều gì đó nhưng vẫn cảm thấy hơi mơ hồ, nên hỏi lại, “Vì Lý Nhược cái gì?”.

Tiểu Du ừ ừ nói, “Mấy ngày tôi cũng thấy rất buồn vì hậu quả việc làm sai sót của chúng ta, thậm chí tôi còn nghĩ sẽ xin nghỉ việc, chị Nhược biết đã khuyên tôi rất nhiều, chắc anh cũng biết, Đàm Kỳ Vĩ sẽ mượn chuyện này để báo thù người nào đó trong phòng chúng ta, hừ, người nào đó là anh đấy! Tối qua khi tôi chuẩn bị đi ngủ thì Lý Nhược gọi điện cho tôi, nói đã không sao rồi, chị ấy đã xin Đàm Kỳ Vĩ bỏ qua, chị ấy bảo em đừng lo lắng nữa. Nhưng sao tôi không nhận ra rằng Lý Nhược đâu có vì tôi mà xin Đàm Kỳ Vĩ bỏ qua, mà là vì anh đấy! Còn về việc chị ấy phải dùng điều kiện trao đổi thì tôi không biết”. Tôi choáng váng, nhịp tim như muốn ngừng đập, tôi thấy buồn nôn. Tại sao lại như vậy? Tại sao cô ấy lại ngốc đến thế? Chẳng lẽ Đàm Kỳ Vĩ mượn cơ hội này để ép cô ấy? Tôi chợt nghĩ ra, Cố Đại Nhân nói tối qua có uống rượu cùng họ, Lý Nhược cũng ở đó. Đàm Kỳ Vĩ thật khốn nạn! Tôi nghiêng rằng, định bước lên lầu tìm anh ta để hỏi cho ra nhẽ. Nhưng Tiểu Du thấy tôi mất bình tĩnh như vậy thì ngăn lại, “Anh muốn đi cũng phải chờ đến tan ca đã, kích động thế này dễ xảy ra chuyện là không tốt đâu!”, tôi càng điên lên, cứ nghĩ đến những giọt nước mắt của Lý Nhược rơi xuống khi Đàm Kỳ Vĩ ép cô ấy là tôi không sao chịu được. Đang định gạt tay của Tiểu Du ra thì vừa lúc đó Cố Đại Nhân bước ra từ thang máy nhìn thấy cảnh hai chúng tôi lôi kéo nhau bèn quát lên, “Hai người làm cái gì đấy? Đang giờ làm việc, phải chú ý chứ!”.

Tiểu Du đỏ mặt buông tay tôi ra, tôi cũng bình tĩnh trở lại, Cố Đại Nhân bước đến, “Hai người theo tôi về phòng, có việc phải bàn đây!”.

Vào phòng làm việc, Cố Đại Nhân rót cho tôi và Tiểu Du mỗi người một cốc cà phê, sau đó bước ra mở rèm cửa, nhìn khung cảnh bên ngoài rồi nói, “Vô Y, cậu đến công ty làm việc bao lâu rồi?”. Đang chuẩn bị uống cà phê, nghe Cố Đại Nhân hỏi vậy, tôi không biết nên uống cà phê trước hay nên trả lời câu hỏi của anh ta trước. Cố Đại Nhân cúi đầu nói, “Sự việc xảy ra ngày hôm nay, ngọn nguồn như thế nào tôi không rõ lắm, tính ra thì thằng cha Đàm Kỳ Vĩ là người biết lựa chọn, trong văn bản không hề đề cập đến việc phạt, anh ta còn nói là vì đại cục của công ty, chẳng lẽ tôi lại không hiểu có mối quan hệ gì trong đó”.

Tôi rất nghi hoặc, không phải Lý Nhược dừng cảm thay chúng tôi xin tha thứ sao? Nhưng tôi vẫn cố bình tĩnh hỏi, “Ngọn nguồn là gì?”. Cố Đại Nhân chỉ ra ngoài cửa sổ, quay lại nhìn chúng tôi rồi nói, “Công ty của chúng ta là công ty thương mại, thường là nhận đơn đặt hàng của khách hàng nước ngoài, sau đó chuyển đến các xưởng, lấy danh nghĩa của công ty chúng ta để xuất hàng, lợi nhuận mà chúng ta kiếm được là từ chênh lệch giá và tiền môi giới. Ba tháng trước, tổng giám đốc đã tiết lộ, công ty chúng ta chuẩn bị mua một nhà xưởng, tự mua nguyên vật liệu và tự sản xuất, chúng ta sẽ từng bước phát triển ngành này”.

Tôi đã hiểu ra điều gì nên nói tiếp, “Cho nên nếu mua nhà xưởng thì công ty chúng ta có thể nắm bắt linh hoạt được cả thành phẩm và yêu cầu của khách hàng, đồng thời còn có thể phát huy được tối đa tiềm lực của khách hàng!”. Tiểu Du cũng thêm vào, “Tuy rằng khả năng sản xuất trước mắt của nhà xưởng không thể đáp ứng hết được các đơn hàng của khách, nhưng ít nhất công ty chúng ta cũng đã bước những bước đầu tiên cho sự chuyển đổi”.

Cố Đại Nhân gật đầu, nhìn tôi và Tiểu Du tỏ ý khen ngợi, nhưng tôi vẫn có một chút không hiểu. Lời nói tuy đã hiểu rồi, nhưng điều này có liên quan gì đến việc miễn giảm hình phạt? Cố Đại Nhân hình như đã biết được sự khó hiểu của tôi liền cười nói, “Vẫn chưa hiểu à? Thiết bị nhà xưởng đã được kiểm tra rồi, và đã sản xuất một lượng hàng nhỏ, cậu quên rằng đơn hàng của lượng hàng nhỏ này do cậu giao sao?”. Nghe một lát anh ấy nói tiếp, “Hiện nay đang ở thời kỳ đặc biệt, đó là thời kỳ xem xét tính quan trọng của phòng kế hoạch, chúng ta có trách nhiệm xử lý đơn hàng và sắp xếp thời gian giao hàng nội bộ, đây là nguyên nhân mà phòng kế hoạch không dám tùy tiện làm bừa! Còn một tin tốt lành nữa cho cậu biết, phòng nghiệp vụ còn giúp chúng ta, đó là đưa ý kiến với tổng giám đốc cho tăng thêm người. Haizzz, đường đường là một giám đốc mà chỉ quản lý có hai người, bây giờ thì có thể chiêu binh mãi mã rồi!”. Tôi và Tiểu Du cứ ngẩn người ra nghe. Cố Đại Nhân ra hiệu cho Tiểu Du ra ngoài trước, chắc là có chuyện riêng muốn nói với tôi.

Tôi nói, “Đại Nhân, miễn giảm việc phạt lần này hình như nguyên nhân hoàn toàn không phải như anh đã nói?”. Cố Đại Nhân nhíu mày nói, “Vậy còn gì nữa?”. Tôi thở dài đáp, “Nghe Tiểu Du nói Lý Nhược đã xin cho chúng ta. Hừm, không biết Lý Nhược đã hy sinh cái gì, vừa xong tôi định đến phòng nghiệp vụ tìm Đàm Kỳ Vĩ để hỏi cho ra nhẽ...”. Cố Đại Nhân im lặng một lúc rồi nói, “Vô Y, tôi thấy lần này cậu thực sự đã phụ tấm lòng chân thành của Lý Nhược rồi”. Tôi ngẩn người hỏi, “Tại sao?”. Cố Đại Nhân uống một ngụm cà phê, rồi thông thả đáp, “Tôi hỏi cậu, tin tức về hình phạt đầu tiên của chúng ta là gì?”. Tôi trả lời, “Tôi có thể sẽ bị thay đổi chức vụ hoặc bị sa thải, Tiểu Du bị cảnh cáo, còn anh sẽ phải nộp phạt”. Cố Đại Nhân nói, “Lần này công ty mở nhà xưởng, phòng kế hoạch lại có thêm nhân sự, bởi vậy mà cơ cấu quản lý sau này đều phải điều chỉnh, xét đến quá trình làm việc và khả năng của cậu, có thể sẽ được cân nhắc làm trưởng phòng. Thực tế trước khi xảy ra sự việc này, tôi cũng đã đề cập nhiều lần trong các cuộc họp ban giám đốc, chỉ là chưa nói cho cậu biết. Sự giúp đỡ lần này của Lý Nhược cũng là vì chức vụ và tiền đồ của cậu”. Tôi choáng váng, thấy sốc mạnh hơn với những gì Tiểu Du nói lúc nãy, tại sao Lý Nhược lại ngốc vậy? Tại sao lại giúp tôi. Thấy tôi không nói gì, Cố Đại Nhân vỗ vào vai tôi, nhẹ nhàng nói, “Vô Y, lần này cậu phải nghĩ kỹ hơn, xem ra Hình Văn cũng là một cô gái rất được, nhưng Lý Nhược cũng đâu có kém gì? Cậu lựa chọn người cậu yêu, nhưng lại từ bỏ người yêu cậu, kiểu bi kịch này đến nay vẫn không ngừng diễn ra giữa con người với nhau...Cậu nghĩ kỹ đi!”.

Tôi về bàn mình ngồi, công việc ngày hôm nay tôi đã làm xong trước khi đi gặp tổng giám đốc, cho nên tạm thời tôi không có việc để làm, tôi cứ thế ngồi ở ghế, mắt nhìn một cách không tự chủ vào bàn làm việc của Tiểu Du. Ngày trước Lý Nhược cũng ngồi ở vị trí đó, đối đáp với tôi, cùng tôi nói chuyện cho đến tận đêm khuya, cùng nhau đọc đi đọc lại tư liệu về một đơn giá. Thấy tôi ngẩn người như vậy, Tiểu Du hỏi, “Vô Y, anh không sao chứ?”. Trong lúc mơ hồ, tôi phảng phất thấy nụ cười của Lý Nhược, “Vô Y, anh thật ngốc!”. Tôi thì thầm, “Lý Nhược, anh đã sai sao?”. Trong lòng tôi cảm thấy thực sự rất buồn nên hoàn toàn chẳng

nghe thấy Tiểu Du hỏi gì, rồi lại nghĩ đến việc thăng cấp, trước kia tôi chỉ là một nhân viên, nếu được thăng cấp là trưởng phòng thì cũng có nghĩa là được làm chủ quản một nửa phòng rồi. Sau này cùng với sự phát triển của nhà xưởng, phòng kế hoạch cũng có thể phân thành phòng quản lý sản xuất và phòng kế hoạch, mỗi phòng đều ngang bằng với phòng vật tư, phòng tài vụ, mà xem xét đến bối cảnh phát triển trước mắt của công ty thì sau này có thể mở rộng rất lớn, cho nên địa vị này sẽ cực kỳ quan trọng với tôi.

Cuối cùng cũng đến giờ tan ca, tôi vội vàng ra cửa chính của công ty để chờ Đàm Kỳ Vĩ, nhất định phải hỏi anh ta rõ ràng, nếu thật sự anh ta có dã tâm lợi dụng người khác thì tôi sẽ không cần công việc này, và sẽ tính sổ anh ta! Tôi hút mấy điếu thuốc mà cũng chưa thấy anh ta đâu. Cố Đại Nhân gọi điện cho tôi nói, tối nay tổng giám đốc mời đi hát, bảo tôi đi cùng, cũng là để giao tiếp trước khi thăng cấp, miệng tôi thì đồng ý mà trong lòng lại cảm thấy rất buồn, có thể nói địa vị này đã đánh đổi bằng Lý Nhược, việc này nếu không giải quyết, tôi cứ thấy uất ức trong lòng, dựa vào một người con gái để thăng chức, đó là hạ sách trèo lên quyền lực của công ty.

Chờ rất lâu mà vẫn không thấy Đàm Kỳ Vĩ xuất hiện, tôi nghĩ hôm nay tổng giám đốc mời uống rượu, nhất định có thể gặp được anh ta. Lúc ấy sự tức giận lại phải kìm nén lại. Nhưng không gặp được Kỳ Vĩ thì ít nhất tôi cũng phải gặp Lý Nhược. Tôi lấy điện thoại ra gọi, giọng Lý Nhược cất lên, “Vô Y...”, tôi nói, “Tại sao em ngốc vậy?”. Lý Nhược im lặng vài giây rồi nói, “Anh biết cả rồi à?”.

Tôi chỉ muốn gầm lên để trút hết những tức giận trong lòng, nhưng nghe thấy giọng nói của Lý Nhược nên đành nói, “Anh có thể không cần công việc, chứ không nhẫn tâm nhìn thấy em vì anh quá như vậy! Có đáng không em?”. Lý Nhược không nói gì, tôi lại nói, “Tên khốn nạn đó vẫn chưa làm gì em chứ?”. Lý Nhược lại nói, “Không phải anh đã có Hình Văn rồi sao? Sao vẫn còn lo lắng cho em?”. Tôi phát điên lên, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh lại giải thích, “Đây là hai chuyện khác nhau, tóm lại là em có thể nói cho anh biết, anh ta làm những gì với em? Còn nữa, bây giờ em đang ở đâu?”. Lý Nhược lạnh nhạt nói, “Vô Y, anh đừng hỏi nữa có được không? Trong lòng anh đã không có em thì nhất thiết phải biết để làm gì?”. Nói xong cô ấy tắt máy.

Tôi không còn tâm trí đâu mà ăn cơm nữa, một mình cứ thế đi lang thang trên phố, trong lúc đi tôi nhận được hai cuộc điện thoại, một là của Cố Đại Nhân gọi đến cho tôi biết địa điểm và thời gian hát karaoke, cuộc thứ hai là của Hình Văn, nói tối nay không đến thăm tôi được. Tôi rất muốn biết cô ấy làm việc ở đâu, làm gì? Nhưng lại cảm thấy lần sau gặp mặt rồi hỏi trực tiếp vẫn hơn nên thôi. Bỗng nhiên có một luồng gió lạnh thổi tới làm tôi rùng mình. Tôi làm sao thế này? Tại sao cứ cảm thấy buồn thế? Chẳng lẽ đây là điều tôi muốn sao? Có một bạn gái xinh đẹp, sắp được thăng tiến, vậy mà trong lòng vẫn thấy buồn, cuộc sống là như vậy sao?

10. Chương 06 Phần 1

Chương 6:

Đi dự tiệc

Tôi bước vào hộp đêm với những ánh đèn xanh vàng rực rỡ, đứng ngoài cửa đón khách là hai cô gái mặc lễ phục diễm lệ quý phái, rất vừa vặn với dáng người, “Chào mừng quý khách”. Tôi thoáng nhìn thấy trong đó bộ ngực trắng như tuyết của một cô gái đứng đón khách, dục vọng trong người bất giác lại được thắp lên. Đã đưa tổng giám đốc đi uống rượu hát karaoke thì phải làm tốt, việc của Đàm Kỳ Vĩ cứ để tạm đó đã. Tôi đến quầy báo phòng, một cô tiếp viên vừa nhìn thấy tôi, nụ cười trên khuôn mặt bỗng ngẩn ra một lúc. Tôi nghĩ, cứ cho là tôi đẹp trai, thì cũng đâu đến nỗi như vậy chứ?

Khi vào thang máy đi đến tầng ba tôi buột miệng nói, “Ở đây có tiết mục gì hay không?”. Cô tiếp viên nói, “Tầng hai và tầng ba là để hát và uống rượu, tầng bốn là phòng sauna, tầng năm để mát xa, rửa chân, tầng sáu là nơi đón khách của hộp đêm”. Khu giải trí của cái thành phố này kết hợp với nhau thật đầy đủ, từ đầu đến cuối chẳng thiếu thứ gì. Cô nhân viên lại cười nói tiếp, “Anh có quen cô gái nào ở đây không?”. Tôi gượng cười đáp, “Thật ngại quá, đây là lần đầu tôi đến đây!”. Cô ấy nói, “Vây lát nữa tôi giúp anh

nhảy nhé! Đúng rồi, tên anh là gì?”. Tôi trả lời, “ Tổng Vô Y, mà cô hỏi tên tôi để làm gì?”. Cô gái đó cười và không trả lời.

Những cô gái tiếp rượu với những bộ váy sát người lộ liễu cứ lác lác trước mắt tôi, đi qua mỗi phòng đều nghe tiếng hát, tiếng cười đến chói tai và cả giọng phổ thông lẫn giọng nghịu của các vùng địa phương như Đài Loan, Tứ Xuyên, Hồ Nam, có thể nói là náo nhiệt như cái chợ nhỏ.

Cô tiếp viên mở cửa phòng bên ngoài đề Phượng Hoàng Đài, tôi cười ngược, hộp đêm này cũng thực sự là nơi để cười thôi, có câu thơ, “ Phượng Hoàng thượng đài ức thối tiêu” nay lại bị họ dùng phương pháp này để thu hút khách rồi. Cửa mở ra, đập vào mắt tôi là tổng giám đốc cầm cốc rượu chạm cốc với Cố Đại Nhân, Đàm Kỳ Vĩ và những giám đốc của các bộ phận khác trong công ty. Thấy tôi đến, Cố Đại Nhân cười nói, “ Vô Y, cậu đến muộn, phạt ba cốc rượu!” . Tổng giám đốc cũng nói, “ Ha ha, cậu Tổng đến muộn rồi à, lại đây ngồi cạnh tôi! Cậu Cố, cậu cũng thiệt là, cậu Tổng lần đầu tiên đến muộn mà phạt ba cốc, như vậy hơi có phần nói tôi quá nhỏ mọn không! Cậu nói sai, tự phạt mình đi!” . Cố Đại Nhân cười lớn rồi cầm cốc rượu lên uống cạn.

Tôi ngồi xuống, nhìn loại rượu mà họ uống, có thể tôi cũng uống được, nhưng nếu uống nhiều sẽ bị say mất, tôi cầm cốc rượu cười nói, “ Tổng giám đốc, thật ngại quá, đây là lần đầu tiên tôi được uống rượu cùng anh, rất cảm tạ sự chiếu cố của tổng giám đốc!”. Tôi uống cạn cốc rượu đầy sau đó lại tự rót ỉnh, đang định đọc vài câu thơ về rượu thì tổng giám đốc cắt ngang, “ Ủ, cậu vất vả ở công ty ai cũng biết, cậu Đàm cũng nói cậu rất khá. Được rồi, hôm nay đến đây uống rượu, tất cả đều là bạn bè anh em!”. Tôi, Cố Đại Nhân, Đàm Kỳ Vĩ cùng cười, nhưng tất cả đều biết tổng giám đốc mà gọi anh em huynh đệ?

Tổng giám đốc cười quay sang nói với cô tiếp viên trong phòng, “Gọi mấy cô gái vào đây, chúng tôi đến đủ rồi đây!”. Thì ra là vừa xong mọi người chờ tôi? Tôi cảm thấy có một chút xấu hổ đến toát cả mồ hôi. Cô nhân viên trong phòng gọi mười ba cô gái vào, xếp thành hai hàng, có cô chân dài trắng như tuyết, có cô nữ sinh xinh xắn dịu dàng, có cả những cô đoan trang từng trải... Tất cả đều đeo bít tất, ngực trần, váy ngắn, hơn nữa tất cả các cô đều nhìn thẳng vào bạn một cách rất đa tình, làm tôi cảm thấy có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng nảy sinh những kỳ vọng không được gọi thành tên. Tôi quay sang nhìn Cố Đại Nhân và mọi người, tất cả đang ăn uống, không hề tỏ ngại nhiên gì.

Tổng giám đốc trách, “ Tại sao lại vẫn là những cô này? Đổi những cô gái khác đi!”. Lúc này tôi mới hiểu, thì ra không phải họ chưa gọi mà họ đã thay mấy lượt rồi. Sau khi cô nhân viên trưởng gương cười uống hết cốc rượu phạt, đưa những cô gái sạch sẽ gọn gàng kia ra khỏi phòng để lại vài người đàn ông chúng tôi, người thì hát, vài người đánh bài cùng tổng giám đốc, Cố Đại Nhân và Đàm Kỳ Vĩ thì uống rượu.

Không biết bao nhiêu tốp các cô gái đi vào, cuối cùng cũng làm hài lòng các ông già. Tổng giám đốc chọn một cô gái rất xinh đẹp trong sáng, Cố Đại Nhân chọn một cô gái dung mạo bình thường, Đàm Kỳ Vĩ thì chọn một cô gái dịu dàng đáng yêu, dung mạo hơi giống Lý Nhược, làm tôi rất muốn đập anh ta một trận. Chỉ còn lại tôi là chưa chọn ai, mọi người quay sang nhìn tôi với ánh mắt kì lạ, Cố Đại Nhân đưa mắt ra hiệu là chọn nhanh lên, tổng giám đốc cười nói, “Cậu Tổng vẫn còn trẻ, để tôi chọn giúp cậu!”. Anh cả của công ty đã nói thì tôi chỉ còn cách nghe theo, cuối cùng người ngồi cạnh tôi là một cô gái đã trưởng thành, tuổi chắc cũng không ít, tôi kín đáo bĩu môi tuy trong lòng không hài lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Có người khi uống rượu vào là mượn rượu để làm đủ trò. Ví dụ như cướp micro, khinh bạc các cô gái, chúc rượu liên tục với mọi người, gọi điện thoại lung tung..., đó cũng có thể là nguyên nhân do họ bị đè nén quá lâu. Đàn ông thường vì gia đình , vì sự nghiệp, vì miếng ăn mà ra sức làm việc, giống như con bò không nói, con chó vẫy đuôi, con lợn chờ làm thịt, vận mệnh dường như luôn bị bắt trong tay bởi số ít người. Cứ cho là bản thân có năng lực, có hoài bão thì cũng chỉ có thể dưới quyền của một bộ phận người nhỏ. Trong khi những người mà bạn cho rằng kém cỏi hơn so với mình, làm việc thì ít nhưng tiền lương họ cầm trong tay lại nhiều hơn... cả thế giới hỗn loạn rồi, nhưng lại loạn một cách hợp tình hợp lý. Tôi ngẩng đầu dựa vào sofa, cô gái ngồi cạnh quay sang nhìn tôi, có lẽ cô ấy đang không hiểu sao tôi lại không đụng tay chân vào cô ấy. Tôi cười ngược, tổng giám đốc và mấy người vẫn đang hứng thú cười đùa, uống rượu, hát hò. Tuổi tác không giống nhau thì tinh thần tỏ ra cũng khác nhau.

Người phụ nữ bên cạnh đặt tay lên đùi tôi, mỉm cười nâng cốc rượu lên, tôi không còn cách nào khác cũng phải cười lại nhìn cô ấy uống hết nửa cốc rượu, sau đó đưa đến trước mặt tôi, tôi ngửi thấy mùi nước bọt

của cô ấy trong cốc rượu, ly rượu sóng sánh dập dờn giống như lòng tôi vậy, cũng đang rất dập dờn. Tôi uống cạn cốc rượu, sau đó nhận miếng hoa quả mà cô ấy đưa cho. Cố Đại Nhân tỏ vẻ rất hài lòng với phong cách của tôi, tôi biết anh ấy hài lòng vì sự lịch thiệp của tôi. Điều cần thiết trong trường hợp này không phải là cần mẫn chặt chẽ như trong công việc, mà phải cởi mở phóng khoáng, như vậy sẽ càng làm mọi người gần nhau hơn. Tôi cứ thế uống rất nhiều rồi mơ mơ hồ hồ đi vào nhà vệ sinh để giải quyết. Soi mình trong gương, tôi tự thở dài. Cuối cùng thì mọi người uống cho đến khi hết hứng, tổng giám đốc cũng chào chúng tôi để ra về, có thể là có nguyên nhân riêng của anh ấy. Mấy giám đốc còn lại đều không ai đi cùng với cô gái nào nên đến mãi sau chúng tôi mới chia tay được. Sau khi ra khỏi hộp đêm, Cố Đại Nhân dành quyền đưa tổng giám đốc về nhà, để lại vài người chúng tôi. Tôi nghĩ lại sự việc của Lý Nhược lúc sang, trong lòng tự nhiên thấy tức giận vô cùng, mượn hơi rượu, tôi đi đến trước mặt Đàm Kỳ Vĩ định chất vấn anh ta. Đường như Kỳ Vĩ nhận ra hôm nay sẽ có trò gì đó xảy ra nên cũng lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi cười nhạt, “Giám đốc Đàm, cảm ơn anh hôm nay đã gởi tay đánh khê!”

Đàm Kỳ Vĩ cười nói, “Chỉ là nhón tay làm phúc thôi mà, cũng là vì công ty nữa!”

Tôi chép miệng một tiếng rồi nói, “Vậy sao anh lại ép Lý Nhược? Sao anh lại dùng tình cảm cô ấy dành cho tôi để uy hiếp cô ấy?”.

Đàm Kỳ Vĩ vừa nghe thấy nhắc đến Lý Nhược, giọng trầm nói, “Tổng Vô Y! Đừng có mà cho là mình vĩ đại như vậy, cậu không đủ tư cách để nhắc tên cô ấy!”. Thấy anh ta phản ứng như vậy tôi rất vui nên nói tiếp, “Vậy kẻ tiểu nhân như anh thì có tư cách sao?”. Đàm Kỳ Vĩ không hề tỏ ra tức giận, àm còn cười nói, “Tôi là tiểu nhân? Cứ cho tôi là tiểu nhân thì cũng luôn một lòng chân tình với Lý Nhược! ”. Tôi nhìn thấy trong mắt Đàm Kỳ Vĩ đúng là rất chân tình với Lý Nhược, Hình Văn còn càng hơn thế, họ đều chung một điều là si tình, có người có thể lựa chọn người mình yêu thực sự rồi che chở quan tâm một cách thâm kín cho người ấy, cho đến khi người ấy tìm được tình yêu thực sự bên người khác và rời xa mình; có người cố gắng tranh chấp, giành giật tình yêu ình, bởi vậy không tiếc bất kỳ một cái giá nào. Nếu sự giành giật đó thất bại thì chỉ có thể đau khổ mà lặng lẽ rời xa người mình yêu, nhưng điều làm tôi khinh bỉ nhất là sau khi chia tay rồi, thấy mình thua thiệt đã tìm mọi thủ đoạn mà đối phương không ngờ được để trả thù đối phương.

Tôi nghiêng răng nói, “Đừng có che đậy hành vi bỉ ổi của anh bằng vẻ giả bộ như vậy!”.

Đàm Kỳ Vĩ nói, “Cứ cho là tôi bỉ ổi thì cũng không thể so sánh được với việc cậu đã bắt cá hai tay! Cậu rõ ràng đã có Hình Văn, tại sao còn mập mờ với Lý Nhược? Tại sao?”. Hơi rượu trong tôi bốc lên, tôi cũng lầm bầm nói, “Cứ cho là Lý Nhược không thích tôi, nhưng thủ đoạn uy hiếp của anh với cô ấy thì có thể quang minh đến đâu?”.

Đàm Kỳ Vĩ ngẩng cổ lên trời cười nói, “Tại sao cậu cứ luôn nói tôi uy hiếp cô ấy? Tôi yêu cô ấy, tôi sẽ giành lại một cách quang minh chính đại!”

Lúc đấy tôi không nghĩ ra được câu gì để khiển trách anh ta, nên nói, “Vậy rút cuộc Lý Nhược đã làm gì để anh không đánh văn bản phạt chúng tôi?”.

Đàm Kỳ Vĩ cười gượng nói, “Vô Y, cậu nghĩ tôi tiểu nhân đến thế sao, Lý Nhược chỉ xin tôi đừng mạnh tay với các cậu. Tuy tôi nhìn cậu rất ngứa mắt và luôn đối đầu với Cố Đại Nhân nhưng sót lần này phòng cậu gây ra không lớn lắm, cho nên nể tình cảm của Lý Nhược, tôi đã cho qua việc đó”.

Tôi bỗng ngăn người ra, cứ nghĩ rằng Lý Nhược đã phản đối điều gì đó để cứu chúng tôi, nay nghe xong lời nói này của anh ta mới biết rằng Đàm Kỳ Vĩ không quá nhằm vào chúng tôi. Tất nhiên trong đó cũng có những lời nói của Cố Đại Nhân và dự đoán của Đàm Kỳ Vĩ đối với phòng kế hoạch cho nên không dám mạnh tay. Tôi và Đàm Kỳ Vĩ đứng ở đầu đường, lúc đó đã gần nửa đêm, tuy rằng chúng tôi đã uống rất nhiều rượu, nhưng đầu óc của cả hai càng lúc càng tỉnh táo.

Tôi thở dài, Đàm Kỳ Vĩ nói, “Vô Y, tuy rằng lần này tôi bỏ qua cho cậu, cậu cũng sắp lên chức trưởng phòng, sau này trong công việc tôi sẽ xử lý theo công việc chung, cậu phải chú ý!”. Tôi đáp trả lại, “Vậy thì anh đi mà làm, chỉ sợ phòng nghiệp vụ của anh không nhận được gì mà thôi! Ngoài ra, tôi cũng hy vọng việc của hai phòng chúng ta không liên quan đến Lý Nhược nhiều!”.

Đàm Kỳ Vĩ vừa nghe thấy tên Lý Nhược thì nét mặt tái lại đáp, “Cậu nghĩ tôi cũng muốn thế sao? Đến bây giờ tôi cũng không biết làm thế nào để Lý Nhược thích tôi. Cậu đã có người yêu rồi sao không cho Lý Nhược biết?”.

Tôi gượng cười nói, “Chuyện tình cảm mà có thể nói ra rõ ràng thì đã không phức tạp đến mức này!”.

Đàm Kỳ Vĩ gật đầu, rồi quay lưng bước đi. Tôi bỗng nhớ ra hôm anh ta cãi nhau với Lý Nhược, nên truy vấn tiếp, “Hôm đó hai người cãi nhau vì chuyện gì?”.

Đàm Kỳ Vĩ quay người lại, nói một cách chua chát, “Tôi chỉ cầu xin cô ấy hãy dành cho tôi chút tình cảm, nhưng cô ấy đã giận cự tuyệt. Vô Y, Lý Nhược là một cô gái tốt, cả tôi và cậu đều biết, tôi hy vọng cậu đừng làm tổn thương cô ấy quá!”, nói xong, anh ta đi lẫn vào dòng người đông đúc.

Tôi nhìn theo cái bóng đang mờ dần của anh ta, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác khó tin. Thế giới này thật là kỳ diệu, anh ấy thích Lý Nhược, Lý Nhược thích tôi, còn tôi lại yêu Hình Văn.

Tôi đang định bắt taxi về nhà thì điện thoại bỗng đổ chuông, là Hình Văn gọi, cô ấy nói, “Anh ngủ chưa?”.

Tâm trạng tôi vẫn chưa bình tĩnh trở lại, nên ấp úng đáp, “Chưa, anh vừa đi hát karaoke cùng với mấy đồng nghiệp trong KTV ra!”.

Thấy giọng của tôi khác lạ, Hình Văn nhẹ nhàng nói, “Anh sao thế? Tâm trạng không tốt à?”.

Tôi cười gượng nói, “Đâu có, cùng tổng giám đốc đi hát karaoke, tất nhiên là tâm trạng rất vui rồi! Đây, anh sắp lên trường phòng đấy!”.

Hình Văn cười vui, nói, “Chúc mừng anh, cố gắng lên anh nhé!”.

“Ừ, chắc chắn rồi, chiều mai sau khi tan ca, chúng mình đi ăn cơm nhé! Mà em, vẫn chưa nói cho anh biết em làm việc ở đâu!”.

Hình Văn nói tên một tòa nhà, tôi cười nói, “Vậy cũng gần công ty anh đấy nhỉ?”.

Hình Văn tiếp, “Ngày mai đừng ra ngoài dùng cơm”.

Tôi ngạc nhiên, “Vậy em muốn đi ăn ở đâu?”.

Cô ấy cười, “Đến nhà em, em làm cơm cho anh ăn”.

Tôi nghĩ đến đó mà bố mẹ cô ấy ở nhà, vậy không là ám thị mối quan hệ của chúng tôi hay sao? Thật là khó xử. Nói thật lòng thì tôi có một chút tự ti, dù đã thân mật với Hình Văn, nhưng nếu đến nhà cô ấy với vai trò bạn trai thì tôi hơi sợ.

Thấy tôi không nói gì, Hình Văn nũng nịu nói, “Anh sao thế, không dám đi à? Thực ra còn có một vài người bạn khác cũng đến nữa!”.

Vừa nghe thấy bạn cô ấy cũng đến, tôi vội vàng cười nói, “Sao lại không dám đi, anh đang nghĩ không biết mặc gì đến nhà em đây! Lần đầu tiên đến nên cũng phải ăn mặc chỉnh tề một chút!”.

Hình Văn cười và nói tạm biệt, còn dặn đi dặn lại tôi đi đường phải cẩn thận. Thăng chức, đối với bất kỳ người đàn ông nào mà nói, bất luận là khả năng hay sự tôn trọng, thì cũng đều là sự khẳng định và nâng cao. Điều này không giống như Kim Khải Lợi trong Cướp Tiền, cũng không giống như vai nam chính trong phim Hiệu ứng hồ điệp hai, đều thăng chức dựa vào vận may rủi và kỹ xảo. Nếu bạn làm việc trong công xưởng, thế thì chúc mừng bạn. Bạn chỉ cần tạo mối quan hệ tốt với ban sản xuất, ban công trình, ban bảo quản sản phẩm, phòng nghiệp vụ, tư cách đạo đức tốt, có thêm một chút năng lực, tôi tin rằng bạn có thể dễ dàng lên chức phó giám đốc; nhưng nếu bạn chỉ đơn thuần làm việc trong văn phòng với những con số thì thăng chức đúng là vất vả rồi. Để thăng chức bạn phải cẩn thận với những “cái hố” bốn xung quanh, những câu chuyện nhảm nhí người ta đồn đặt, những cạm bẫy vô hình, và như vậy bạn đành phải chăm chỉ làm việc, chờ cho đến vài năm, khi mọi người cùng vào làm với mình đã đi hết, khi đó bạn trở thành nguyên lão thì tự nhiên sẽ được thăng cấp thôi. Đương nhiên năng lực và tương mạo là chiếm phần lớn. Ít nhất thì tôi cũng cho là vậy.

Khi tôi bước vào văn phòng, những đồng nghiệp không hay bắt chuyện với tôi thường ném vào tôi cái nhìn khác thường. Tôi vừa cảm thấy thư thái, vừa cảm thấy vui vui, là một office boy lâu năm, quen với việc chuẩn bị tài liệu trước cuộc họp, sau đó nghe theo chỉ thị của cấp trên, không ngừng gật đầu khom lưng, ngày qua ngày, tháng qua tháng, dùng câu nói trong Vô gian đạo là, sau ba năm lại ba năm... để xem phản ứng của mọi người, tôi nghĩ có lẽ họ đều biết tôi đã thăng cấp rồi, nên tôi tự nhiên nhìn họ một cái, cười cười. Tiểu Du thấy tôi đến, vội vàng hỏi, “Vô Y, hôm qua sao rồi?”. Tôi nghiêng đầu hỏi lại, “Cái gì làm sao?”. Tiểu Du lạnh lùng nói, “Chuyện của Lý Nhược ấy!”. Tôi cảm thấy một chút giận dữ, về đau khổ của Đàm Kỳ Vĩ lại hiện lên trước mắt. Xem ra tôi và Tiểu Du đều hiểu nhầm người ta rồi, tôi nói, “Lý Nhược không phải hy sinh cái gì cả, chỉ là người ta đã cho chúng ta một con đường khi cô ấy cầu xin thôi”. Mặt Tiểu Du sang lên, tôi lại nói, “Khi Lý Nhược nói với cô, còn nói gì nữa không?”. Tiểu Du đáp, “Tâm tình của chị ấy không được tốt lắm, cho nên khi nghe xong, tôi cho rằng chị ấy đã phải chịu thiệt thòi gì đấy!”. Tôi lầm bầm, “Đàm Kỳ Vĩ sao lại không thể phiền nào!”. Đúng lúc đó Cố Đại Nhân đi đến, ngạc nhiên nói, “A, Vô Y, sao hôm nay ăn mặc đẹp thế, khà, đi xem mặt à?”. Tối nay tôi phải đến hà Hình Văn nên tôi mặc bộ quần áo đẹp nhất của mình, có điều cái quần bò hơi rách ở đầu gối, nhìn vào hơi nhếch nhác, xem ra buổi chiều phải xuống chợ mua một cái quần khác. Tôi khẽ giọng trả lời, “Buổi tối phải đến nhà Hình Văn ăn cơm”. Cố Đại Nhân cười nói, “Đã đi gặp cha mẹ đối tượng rồi cơ à?”. Tôi vội vàng đáp, “Không phải, chỉ đến ăn cơm thôi, cả bạn cô ấy cũng đến nữa”. Cố Đại Nhân gật đầu nói, “Đó là nơi nhạy cảm, cậu phải nhớ phải thể hiện thành thực một chút, còn nữa, cậu phải thay cái quần đó đi, hơi cũ đấy, hay cậu tự cho rằng mình là người thu phí bảo hộ!”. Tôi cười nói, “Trưa nay nhờ anh đi cùng tôi chọn một cái nhé!”. Cố Đại Nhân cười đùa, “Cậu bảo Tiểu Du đi cùng đi, tôi không có thời gian. Đúng rồi, vài ngày nữa cậu cùng người của phòng nhân sự đi tuyển một người có kinh nghiệm, làm việc chăm chỉ đấy. Cứ coi như đó là công việc đầu tiên ở cương vị trưởng phòng của cậu đi!”. Tôi do dự một lát rồi nói, “Hình như vẫn chưa được phê chuẩn?”. Cố Đại Nhân cười đáp, “Hôm qua công ty đã có thông báo xuống rồi, làm cho tốt vào đấy!”. Tôi rất cảm động, Cố Đại Nhân là cấp trên của tôi, trong việc riêng thì coi như anh em, trong công việc thì luôn chiều cố, ưu tiên. Xem ra sau này dù có yêu đương vào, cũng phải thường xuyên đi chơi cùng anh ấy.

Sau khi ăn cơm xong ở căng tin, Tiểu Du đưa tôi tới thẳng trung tâm mua sắm ở tầng dưới, trên đường đi cô ấy vui vẻ nói, “Anh cũng thật là lười thôi lếch thếch, đi đến nhà bạn gái mà dám ăn mặc thế này, anh nhìn hai cái lỗ trên đầu gối anh xem, phục anh thật đấy!”. Tôi cười đáp, “Tôi chưa thấy loại quần của Levis mới nhất năm nay mà?”. Tiểu Du bĩu môi không nói gì.

Chúng tôi đi khắp các gian hàng đến nỗi hoa cả mắt. Vì tôi mặc chiếc áo kaki nâu, thất cả vạt vắn màu trắng nên phải chọn quần có màu phù hợp. Chọn mấy nhãn hiệu nhưng không thấy cái nào cảm thấy hài lòng. Khi đến một cửa hàng tôi chọn được một cái quần màu nâu, đang định cầm đi thử thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ngoài cửa, tôi giật mình, trong lúc bối rối đã kéo Tiểu Du vào phòng thử đồ.

Tiểu Du thấy tôi đột nhiên lôi cô ấy vào phòng thử đồ thì khuôn mặt tái xanh cho rằng tôi có ý định xấu, vội vàng nói, “Anh... anh định làm gì?”. Tôi bật cười, “Nói nhỏ thôi, ngoài cửa có người quen, cô nghĩ tôi định làm gì?”, nói xong, tôi đẩy cánh cửa ra khoảng vài centimet, đưa mắt ra nhìn, Hình Văn đang đứng ngoài cửa với một thanh niên, họ chỉ tay vào quần áo trong gian hàng và gật gật, cười cười. Tuy trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân rằng, đó chỉ là đồng nghiệp hoặc là bạn của cô ấy, nhưng trong tim tôi vẫn thấy nhói lại, không thể không để ý. Hai người đứng một lúc lâu rồi cùng bước vào gian hàng, Hình Văn cầm một chiếc áo khoác in hoa màu đen giơ lên trước người thanh niên đó thử thử, rồi cười bảo anh ta mặc vào.

11. Chương 06 Phần 2

Người thanh niên đó lầm rầm vài câu gì đó rồi khoác chiếc áo lên. Hình Văn tỏ vẻ hài lòng rồi bảo anh ta xoay vài vòng, sau đó bảo người bán hàng gói lại. Người thanh niên đó cũng tiện tay cầm một chiếc áo đông xuân thử. Đôi mắt của Hình Văn lấp lánh vẻ ngọt ngào, ánh mắt đó tôi chỉ nhìn thấy vào buổi tối mà chúng tôi đã hôn nhau.

Thấy tôi nắm tay chặt, Tiểu Du nhẹ nhàng hỏi, “Vô Y, sao rồi? Còn bao lâu nữa mới ra được đây?”. Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Du, cô ấy giật mình, vì lúc này sắc mặt của tôi đã trở nên xanh xám, tôi lạnh lùng đáp, “Chờ tí nữa đi, không cần mua quần nữa!”.

Trái tim tôi cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, thật không ngờ Hình Văn lại như vậy, tôi có cảm giác mình bị lừa. Tiểu Du đứng sát tôi hỏi, “Bên ngoài là ai vậy? Để tôi xem chút!”, nói xong Tiểu Du nhào người về phía trước, tôi đưa tay giữ lấy cánh tay của cô ấy, nhìn cô ấy lắc đầu, ý nói là không được xem. Nếu Tiểu Du nhìn thấy chắc chắn sẽ mắng tôi là đáng đời, cự tuyệt Lý Nhược để rồi bị lừa, chẳng lẽ vừa được làm trưởng phòng đã bị người khác cười rồi sao? Tôi gượng cười nói, “Không cần nhìn đâu, về công ty tôi sẽ nói cho nghe”.

Tiểu Du chậm chậm nhìn tôi rồi gật đầu, hai chúng tôi cứ thế đứng ở trong phòng thử đồ nhìn nhau, tôi không tìm ra được chủ đề nào để nói, trong khi Tiểu Du cũng không biết nói gì. Để tránh sự bối rối đó, tôi nói, “Cô dùng nước hoa gì vậy?”. Tiểu Du đáp, “Làm sao?”. Tôi nói nhỏ, “Thối quá!”. Tiểu Du lườm tôi căm ghét, “Tôi lao ra ngoài, hay hét lên một tiếng vô lễ nhé?”. Tôi nhìn ra ngoài Hình Văn đã mua xong đồ, chắc cũng sắp đi rồi. Tôi cười nói, “Kiên nhẫn thêm tí nữa đi, sắp xong rồi. Đúng rồi, hình như đây là lần đầu tiên chúng ta gần nhau thế này đấy nhỉ!”. Tiểu Du hậm hực nói, “Về công ty tôi sẽ nói với Cố Đại Nhân rằng trưởng phòng vô lễ với tôi!”. Tôi nhanh chóng chuyển chủ đề, “Trưởng phòng? Vẫn chưa thấy thông báo mà!”.

Cuối cùng thì Hình Văn và người thanh niên kia cũng đi ra khỏi cửa hàng, tôi bước ra nhìn theo hai người họ, chiếc quần bò trên tay tôi được trả lại cho cô bán hàng. Tôi buồn rầu cùng Tiểu Du quay về công ty. Thấy tôi quay về mà vẫn mặc nguyên chiếc quần cũ, Cố Đại Nhân liền hỏi, “Không mua à?”. Tôi ưỡn oải đáp, “Vâng tôi sẽ nói sau!”. Nói xong tôi đi thẳng đến vị trí của mình. Thấy kỳ lạ, Cố Đại Nhân kéo Tiểu Du ra để hỏi, nhưng đáng tiếc Tiểu Du cũng chẳng biết gì cả.

Tôi vui đầu vào công việc cho đến tận chiều, làm việc để tránh cái nhìn nghi ngờ của hai đồng nghiệp. Có những người khi trong lòng cảm thấy muộn phiền thì hiệu suất làm việc rất tốt, tôi thuộc kiểu người như thế. Khi đồng hồ đánh sáu tiếng, tôi mới biết đã tan ca, và cũng nhớ ra là lát nữa phải đến nhà Hình Văn. Tôi không biết sẽ đối diện với cô ấy như thế nào đây, giả vờ như không biết gì về chuyện trưa nay, rồi mỉm cười nhẹ nhàng ôm cô ấy? Tôi thực sự không làm được, mỗi một giây trôi qua, cây gai trong tim tôi càng đâm sâu hơn. Tôi và Cố Đại Nhân cùng bước ra khỏi cửa, anh ấy cười ma mãnh nói, “Cố gắng lên! Hết sức cố gắng!”. Tôi gượng gạo gật đầu, trong lòng thì cứ như ăn phải cây Hoàng Liên. Hình Văn, rút cuộc thì em là người con gái như thế nào?

Khi bước vào thang máy, tôi lại gặp phải hai người không muốn gặp là Đàm Kỳ Vĩ và Lý Nhược, thấy tôi bước vào, Đàm Kỳ Vĩ ngẩng đầu nhìn camera, Lý Nhược nhìn tôi nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lộ vẻ đau khổ và khó xử. Tôi hỏi, “Em tan ca rồi à?”. Lý Nhược miễn cưỡng đáp, “Vâng, tan rồi!”. Thấy chúng tôi nói chuyện, Đàm Kỳ Vĩ nói, “Chúng tôi đi ăn cơm, cậu có đi cùng không?”. Tôi lắc đầu, “Cảm ơn, tôi có việc rồi!”. Ba chúng tôi cùng lúc đó chẳng biết nói thêm gì nữa, cùng nhìn vào đèn báo trong thang máy, tôi cảm thấy thời gian trôi đi sao mà lâu thế.

Đàm Kỳ Vĩ và Lý Nhược đi ra trước, tôi đứng trong thang máy, nhìn theo dáng của hai người họ, cảm thấy xúc động. Nếu không có sự tình cờ trên tàu điện ngầm thì người bên cạnh Lý Nhược lúc này có lẽ là tôi.

Tôi thầm trách bản thân nghĩ ngợi lung tung, đã đi đến bước này rồi, người mà tôi đối diện bây giờ phải là Hình Văn, chứ không phải giả dụ như trước kia, giả dụ như bây giờ, biết quý trọng những gì đang có là đủ rồi. Nhưng sự xuất hiện của Hình Văn trưa nay làm ý nghĩ đến lúc này của tôi có một chút dao động. Khi tôi ra khỏi công ty, Hình Văn gọi điện nói “Anh biết nhà em ở đâu chưa?”. Tôi trả lời, “Ừ, anh biết rồi”. Hình Văn cười ngọt ngào nói, “Em đã ngồi xe công ty về rồi, khoảng mười phút nữa sẽ đến nhà, anh đến nhanh nhé!”. Tôi đồng ý rồi tắt máy, trong lòng bỗng hiện lên ý nghĩ không muốn đi chút nào, bởi tôi rất lo lắng, bản thân sẽ không kim nén được rồi lại truy vấn Hình Văn chuyện trưa nay, lại sợ sẽ biết được chân tướng sự việc. Vừa lắc đầu tôi vừa ỉu xiu đi về phía tàu điện.

Đứng dưới khu nhà của Hình Văn, tôi ngẩng đầu nhìn những tòa nhà cao chót vót, tất cả đã bật điện sáng, tôi lại thờ dãi, cuối cùng là lên hay không lên đây? Sau khi rút hai điều thuốc, tôi quyết định đi vào. Người bảo vệ của tòa nhà thấy tôi bước vào, vội vàng gọi tôi lại hỏi, “Anh muốn tìm ai?”. Tôi khó chịu lăm bậm một tiếng, vì không biết Hình Văn ở tầng bao nhiêu, phòng mấy nên tôi rút điện thoại ra gọi cho cô ấy,

giọng Hình Văn trong điện thoại nói, “Anh đang ở đâu đấy, sao vẫn chưa đến?”. Tôi trả lời, “Anh đến rồi, giờ đang đứng ở khu trước nhà em, bảo vệ yêu cầu anh phải đăng ký”. Hình Văn nói, “Thế này đi, để em xuống đón anh”. Vài phút sau, Hình Văn bước xuống với những bước đi uyển chuyển, cô nói với bảo vệ vài câu rồi cùng tôi cũng bước vào khu nhà sang trọng đó. Nghĩ lại khu tôi ở, trình độ quản lý ở đó đúng là như khu ký túc xá.

Hình Văn nhẹ nhàng dắt tay tôi, vừa đi vừa cười nói, “Hôm nay em làm ba món, trong đó có hai món hơi cay, không biết có hợp khẩu vị của anh không?”. Tôi bật cười nói, “Chỉ cần là món em làm thì anh đều thích!”. Hình Văn gật đầu một cách hạnh phúc, kéo tôi bước nhanh về phía trước. Tôi nghĩ đến cách ăn mặc khác người của mình, nên lo lắng hỏi, “Bố mẹ em có nhà không?”. Hình Văn ngạc nhiên nói, “Sao? Anh không dám lên à?”. Tôi cười đáp, “Không phải, anh chỉ tiện hỏi thế thôi”. Nhưng bản thân tôi biết cái quần nạt này của mình sẽ xảy ra vấn đề. Ôi, biết thế này thì mua luôn cái quần đó cho xong!

Bước vào cầu thang mà tôi vẫn thấy mình hồi hộp, vẫn biết rằng còn có bạn của Hình Văn nữa, nhưng cuối cùng vẫn phải gặp bố mẹ cô ấy. Cho dù họ biết hay không chuyện của tôi và Hình Văn, nhưng đã là bạn trai của cô ấy, tôi vẫn thấy rất hồi hộp. Hình Văn lại nói, “Đừng như vậy, anh hãy thư giãn một chút đi!”. Vậy là sự gò bó của tôi đã bị cô ấy nhìn ra mất rồi, tôi hít một hơi dài, nhướn lông mày cười nói, “Không sao mà”. Đến tầng thứ hai mươi lăm thì cầu thang máy dừng lại, Hình Văn lại nắm tay tôi, hai chúng tôi bước ra khỏi thang máy, tôi cười nói, “Nhà em ở cao thật!”. Hình Văn đáp, “Vâng, em thích nhìn ra ngoài từ trên cao”.

Bước vào nhà cô ấy, điều đầu tiên đập vào mắt tôi là ánh đèn màu da cam chiếu rọi, một phòng khách rộng rãi, đang ngồi trên sofa là bốn người hai nam, hai nữ, trong đó có người đang cười nói chính là trưa nay đi cùng với Hình Văn, ngồi bên cạnh là một thanh niên thanh tú, đeo cặp kính có viền vàng xung quanh, miệng đang cười khi nghe cậu bạn đi cùng Hình Văn trưa nay nói chuyện. Tôi không kịp nhìn rõ hơn hai người còn lại, bốn người đều quay ra, khi nhìn thấy tôi bước vào, tất cả những nụ cười của họ dường như phải dừng lại vài giây. Phải thôi, có lẽ họ sẽ không nghĩ Hình Văn lại có thể quen biết một người bạn nhếch nhác thế này, tôi càng hối hận vì đã không mua chiếc quần đó.

Hình Văn chỉ vào bốn người đó giới thiệu, “Vô Y, đây đều là đồng nghiệp của em, và có cả bạn thân nữa!”. Khi nói đến đồng nghiệp, cô ấy chỉ vào cậu thanh niên nho nhã và một cô gái, và khi nói đến từ bạn thân thì chỉ vào cậu thanh niên đi cùng Hình Văn trưa nay và một cậu nữa. Cô gái ngồi bên cạnh cười nói, “Hình Văn, bạn cậu nhìn rất quen!”. Tôi tranh thủ cơ hội nhìn sang cô gái đó, tôi bỗng giật mình, là cô ấy!

Cô gái đó chính là cô tiếp viên đã dẫn đường giúp chúng tôi tại hộp đêm, phản ứng của tôi bị Hình Văn phát hiện, cô ấy cười nói, “Anh sao thế? Hai người quen nhau à?”. Tôi và cô gái đó lặng lẽ nhìn nhau rồi đồng thanh nói, “Không quen!”. Tôi nói không quen là để giấu chuyện tôi ở hộp đêm khi đó, còn cô gái kia sao cũng nói không quen? Tôi nghĩ chắc cô ấy có điều gì đó che giấu, nhưng trong lòng tôi bắt đầu có cảm giác tuyệt vọng, Hình Văn nói là đồng nghiệp của cô gái kia, vậy chẳng lẽ họ đều làm ở hộp đêm sao? Tôi thấy choáng váng khi Hình Văn cười nói, “Tô Tầm tuy làm việc không cùng phòng với em, nhưng mối quan hệ của chúng em rất tốt”. Trong lòng tôi như có lửa đốt, buổi trưa thì sự việc xảy ra như vậy, bây giờ lại đến nghề nghiệp của cô tiếp viên kia, tôi bỗng cảm thấy Hình Văn không còn cao vời vợi như trên mây nữa. Cậu thanh niên có bề ngoài nho nhã đứng dậy bắt tay tôi rồi cười nói, “Chào cậu, tôi tên là Chu Hoàn”. Hình Văn đứng bên cạnh nói, “Chu Hoàn là văn thư phòng giám đốc trong công ty em”. Tôi gượng cười nói, “Vậy em ở phòng nào?”. Tô Tầm cười đáp, “Hình Văn ở phòng chăm sóc khách hàng!”. Lúc đó người thanh niên đi cùng với Hình Văn trưa nay giễu cợt nói, “Làm gì phải khách sáo thế, Vô Y lại không phải khách khứa gì!”. Hình Văn hừ nhẹ một tiếng, rồi cười nói với tôi, “Gia đình Tử Lô và gia đình em là bạn lâu năm, chúng em chơi với nhau từ nhỏ”. Tử Lô cười gượng nói, “Các bạn ngồi nói chuyện nhé, tôi và Chu Hoàn vào bếp xem bác trai bác gái làm cơm”. Nói xong lời Chu Hoàn đi làm chưa kịp để cậu ta phản ứng gì, hai người không ngừng nói thì thâm vào tai nhau điều gì đó. Nghe thấy họ nói cha mẹ Hình Văn có nhà, tâm trạng vẫn cảm thấy gò bó khi nghĩ đến việc gặp cha mẹ Hình Văn đã biến mất ngay sau khi tôi gặp cô gái tiếp viên tại hộp đêm ở đây, thay vào đó là cảm giác buồn chán thất vọng, tôi bắt đầu thấy vô vị.

Cậu thanh niên thứ ba có tên là Đại Dũng, dáng người hơi béo, nhìn thấy tôi cứ như đã thú nhìn thấy con mèo vậy. Tôi nghĩ không biết đám bạn này của Hình Văn cuối cùng là có chuyện gì, mà ánh mắt của ai cũng kỳ lạ vậy.

Cuối cùng thì cũng nghe thấy bước chân và tiếng cười của Tử Lô vang đến, tôi biết bữa tối đã được bắt đầu. Vừa nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên từ bếp bước ra, tôi đoán ngay đó là cha mẹ của Hình Văn, Hình Văn bước đến cạnh và nói, “Bố, mẹ đây là bạn của con, tên là Tống Vô Y...”. Không chờ hai bác kịp nói gì, tôi cười nói, “Cháu chào hai bác!”. Bố mẹ Hình Văn tròn tròn lên mắt nhìn tôi, hình như rất ngạc nhiên với cách ăn mặc của tôi, sau đó hai người gạt đầu, rồi gọi chúng tôi vào ăn cơm.

Bước vào phòng ăn, trước tiên là Tử Lô và Chu Hoàn lịch sự kéo ghế mời bố mẹ Hình Văn ngồi, sau đó ra vẻ rất phong độ ra hiệu cho Hình Văn ngồi, chỉ có tôi cùng Đại Dũng và Tô Tầm ở sau theo thứ tự ngồi phía ngoài, bên trái tôi là Tô Tầm, bên phải là Chu Hoàn. Hình Văn cười nói với mọi người, “Mười mấy món trong này có ba món do em làm, mọi người thử đi, xem tài nghệ của em có tiến bộ không”. Tử Lô nói, “Nhìn thức ăn là biết tài nghệ của Hình Văn tiến bộ rất nhiều rồi!”. Hình như Hình Văn đã quá quen với cách gọi đó của Tử Lô, nhưng lại chẳng lọt lỗ tai tôi chút nào. Nhân lúc Hình Văn múc canh ọi người, Tô Tầm nghiêng đầu sang tôi nói nhỏ, “Trùng hợp quá!”. Tôi cũng nghiêng đầu sang nói nhỏ, “Ừ, trùng hợp quá”. Tô Tầm lại nói, “Cám ơn anh lúc nãy đã không nói ra”. Lúc đó Chu Hoàn đưa canh lại, Tô Tầm vội vàng quay sang nói chuyện với Đại Dũng, tôi nhận bát canh rồi gạt đầu cảm ơn, Chu Hoàn đẩy đẩy cặp kính rồi cười nói, “Không biết Vô Y làm nghề gì?”. Vừa nghe thấy câu hỏi đó của cậu ấy, bố mẹ Hình Văn và Tử Lô đều quay sang nhìn tôi, dường như họ đều rất muốn biết đáp án. Tôi quay lại không phải không biết ý nghĩ của họ, bản thân tôi ăn mặc thế này, chắc chắn họ cảm thấy kỳ lạ là tại sao Hình Văn lại có thể quen biết loại người như tôi.

Tôi cười trả lời, “Là một nhân viên bình thường trong một công ty”. Chu Hoàn nhướn lông mày lên cười, tôi không nhìn thấy sự khinh bỉ trong ánh mắt của anh ta, ngược lại còn rất thân thiện, nhưng tôi lại thấy sự thất vọng trong mắt của bố mẹ Hình Văn.

Tôi thầm thở dài nghĩ, hôm nay thực sự là không nên đến, gặp những người không nên gặp, cũng nghe những chuyện không nên nghe. Tôi quay sang nhìn Hình Văn, cô ấy đang nói nhỏ và cười với mẹ cô ấy điều gì đó. Tôi uống bát canh sung hằm thịt mà chẳng thấy có vị gì cả. Sau khi ăn cơm xong, tất cả chúng tôi ngồi trong phòng khách nói chuyện. Đầu tiên là bố của Hình Văn hỏi Tử Lô gần đây công ty làm ăn thế nào, Tử Lô cười nói, “Rất tốt ạ, chỉ còn thiếu một bà chủ thôi”. Nói xong thì đưa mắt sang nhìn Hình Văn, Hình Văn lườm lại anh ta. Nhìn thấy những điều này, trái tim tôi như bị cửa một nhát rất đau. Sau đó bố Hình Văn quay sang hỏi Chu Hoàn về công việc, Chu Hoàn đang từ cười đùa chuyển sang nét mặt nghiêm túc nói, “Trước mắt công việc của công ty phát triển rất tốt ạ, có kế hoạch để phối hợp cùng với khách hàng của phòng”. Bố Hình Văn gạt đầu, tôi nghĩ sao Chu Hoàn lại lễ phép với bố Hình Văn như vậy, giống như thái độ của Cố Đại Nhân với tổng giám đốc ở công ty tôi vậy, bố Hình Văn không phải là sếp của công ty đấy chứ?

Nói chuyện khoảng chừng mười phút, tôi chỉ chen vào một vài câu, cười theo vài tiếng rồi nhân lúc mọi người đang vui vẻ, tôi lặng lẽ ra ngoài ban công. Ngắm quang cảnh buổi tối từ trên cao quả nhiên là rất đẹp, chỉ đáng tiếc bây giờ tôi không còn tâm trí đâu mà thưởng thức nó. Chim sẻ mãi mãi là chim sẻ, mãi mãi không có cơ hội cùng bay trên bầu trời cao ngắm cảnh cùng thiên nga. Tôi lấy một điều thuốc đưa lên miệng, bồng bật lửa được bật lên trước mặt, tôi quay đầu lại thì ra đó là Chu Hoàn. Tôi rút ra một điều nói, “Anh có hút được không?”. Chu Hoàn cầm điều thuốc, hai chúng tôi cùng chụm đầu vào châm lửa, sau đó ngẩng lên cùng cười. Khi Chu Hoàn cười có cái gì đó dịu dàng giống con gái, cậu ấy nói, “Người không biết thì cho rằng cậu thường xuyên đến nhà Hình Văn, ban công này là nơi duy nhất trong nhà Hình Văn để khách hút thuốc”. Tôi cười rồi hỏi, “Bố của Hình Văn là sếp của công ty anh à?”. Chu Hoàn gạt đầu cười, sau đó nhìn tôi nói, “Vô Y, cậu quen với Hình Văn bao lâu rồi?”. Tôi do dự một lát vì cho rằng anh ta đang thăm dò điều gì đó, “Cũng chưa lâu, khoảng hơn một tháng!”. Chu Hoàn hít một hơi thuốc thật sâu rồi nói, “Hình Văn à? Cậu muốn đi tiếp thì rồi lại quay về thôi!”. Nói xong vút mẩu thuốc vào gạt tàn rồi đi vào, ném lại cho tôi câu nói cuối cùng của anh ta.

Vài giây sau, lại có thêm một người nữa ra ban công, đó là Tô Tầm, vì đây là lần thứ hai chúng tôi gặp nhau nên không còn cảm giác lạ lẫm, tôi cười nói, “Cô cũng ra hút thuốc à?”. Tô Tầm lắc đầu. Một cơn gió thổi đến, tôi ngửi thấy mùi nước hoa khác với mùi nước hoa ở hộp đêm từ cô ấy, cô ấy nói, “Tôi đến xem người bạn mới của Hình Văn, không ngờ lại là anh”. Tôi nói, “Tôi biết là không nên đến”. Tô Tầm ngạc nhiên, “Tại sao anh lại nói vậy?”. Tôi cười, “À, không vì tại sao cả, đúng rồi lúc này khi ăn cơm cô có nói tôi không nói ra chuyện gì?”. Tô Tầm có vẻ lo lắng quay đầu lại nhìn mọi người trong phòng, khi thấy

không ai gần chúng tôi mới nói, “Việc tôi làm ở hộp đêm là làm thêm, anh có thể giúp tôi giữ bí mật được không?”. Trong lòng tôi cảm thấy hơi vui, “Làm thêm? Cô nói cô làm ở hộp đêm là làm thêm sao?”. Thấy tôi nói hơi lớn, Tô Tầm lại quay vào phòng khách rồi nói nhỏ, “Nói nhỏ thôi!”, rồi nhíu mày nói tiếp, “Dù sao anh cũng giữ bí mật giúp tôi nhé!”. Ngừng một lát rồi cô ấy thở dài nói, “Dù cho anh và Hình Văn có mối quan hệ như thế nào nhưng anh nhất định phải chăm sóc tốt cho cô ấy”.

Nói xong, cô ấy lại quay vào trong.

Có một lúc mà vừa vui vừa buồn, vui vì Tô Tầm chỉ làm thêm ở hộp đêm, cũng có nghĩa là hoàn cảnh của Hình Văn không phải như những gì tôi đã tưởng tượng; lo là vì cả Chu Hoàn và Tô Tầm mỗi người đều hỏi một câu không hiểu ra sao cả. Trong lòng tôi có một chút xáo trộn. Nhưng việc Hình Văn đi mua quần áo với Tử Lô lúc trưa nay vẫn cứ canh cánh trong lòng.

Tôi tắt điều thuốc đi, đang định bước vào phòng thì bố của Hình Văn đi ra, tôi cười nói, “Bác Vương, bác hút thuốc chứ ạ?”. Ông ấy gật đầu, tôi vội vàng đưa mời điều thuốc Trung Nam Hải của mình mà trong lòng cảm thấy hơi lo lắng. Dù sao bác ấy cũng là sếp của một công ty, chắc chắn hay hút những loại thuốc đắt tiền trong khi tôi lại chỉ có loại thuốc Trung Nam Hải sáu đồng rưỡi này thôi, Bác Vương không nhìn vào điều thuốc và đưa tay cầm lấy, tôi vội vàng châm lửa, ông ấy rít một hơi dài, chắc cảm thấy mùi vị không hợp lắm, nhưng đã chót hút rồi, tôi thầm mắng bản thân mình, sau này nhất định phải nâng cấp thuốc lá của mình mới được. Bác Vương cười nói, “Vô Y này, cậu đến thành phố này lâu chưa?”. Tôi trả lời, “Cũng được hơn một năm rồi ạ!”. Bác Vương gật đầu nói tiếp, “Tôi hỏi cậu một việc, cậu có thể trả lời tôi một cách thật thà không?”. Tôi trả lời rất thành thực, “Bác nói đi ạ!”.

Bác Vương hút thêm một hơi rồi thở dài nói, “Cậu cảm thấy Hình Văn thế nào?”. Sau khi nghe xong tôi cảm thấy lạnh hết da đầu, không biết câu nói này của bác ấy có ý nghĩa gì, chẳng lẽ muốn cho Hình Văn đính hôn với tôi? Tôi lại tự mắng bản thân mình bởi cái suy nghĩ lung tung ấy, thân phận con cóc thì làm sao xứng được với thiên nga. Thấy tôi không nói gì, bác Vương lại nói, “Đã lâu lắm rồi Hình Văn mới đưa bạn mới về nhà, trước kia nó có nhiều bạn lắm, một năm trước sau khi xảy ra chuyện với nó, từ đó nó không hề đưa bạn về ăn cơm nữa, nó sống khép mình và trầm lặng hẳn đi. Hôm qua nó bỗng nói với chúng tôi là sẽ mời vài người bạn đến ăn cơm, tôi và mẹ nó rất mừng, tôi tự hỏi không biết người đã làm nó thay đổi là ai, cậu có thể nói cho tôi biết cậu và Hình Văn quen nhau như thế nào không?”.

Những gì bác Vương vừa nói làm đầu óc tôi cứ loạn cả lên, tôi không biết phải trả lời thế nào, hay là hỏi bác ấy Hình Văn đã xảy ra chuyện gì trước? Tôi quay nhìn vào phòng khách, Hình Văn đang nói gì đó với mẹ mình, thấy tôi nhìn, cô ấy mỉm cười lại với tôi, làm tất cả những người còn lại trong phòng khách cũng quay lại nhìn. Xem ra tất cả bọn họ đều biết chuyện trước kia với Hình Văn. Vừa rồi Chu Hoàn và Tô Tầm chắc cũng thắc mắc tôi có phải là người làm Hình Văn thay đổi hay không.

Tôi cười nói, “Bác Vương, cháu và Hình Văn quen nhau trên tàu điện ngầm”. Bác Vương lại hỏi, “Sau đó thì sao?”. Tôi trả lời, “Sau đó chúng cháu cùng đi leo núi, ăn cơm, xem phim”. Bác Vương ngạc nhiên, “Chỉ là vậy sao?”. Tôi gật đầu, tất nhiên tôi không thể nói ra chuyện tôi và Hình Văn đã hôn nhau. Bác Vương cười rồi vỗ vai tôi nói, “Cảm ơn cậu!”. Lúc đó Hình Văn đi từ sau chúng tôi nói, “Bố và anh đang nói chuyện gì thế?”. Bác Vương vội vàng nói, “Bố đang hỏi Vô Y về chuyện công việc cậu ấy, mà đúng rồi, Vô Y này, cậu vừa nói cậu làm ở công ty nào nhỉ?”. Tôi cười và nói tên công ty mình, sau đó giải thích qua về hoàn cảnh và loại hình của công ty. Bố Hình Văn cười, “Cậu có hứng thú chuyển đến công ty tôi làm không?”. Chưa để tôi trả lời, Hình Văn nũng nịu, “Bố, bố lại bắt đầu lôi kéo người khác rồi, Vô Y mới được thăng chức mà”. Bác Vương cười nói, “Hai đứa nói chuyện đi, bố vào trước”. Ban công chỉ còn lại tôi và Hình Văn, tôi đưa mắt nhìn theo bố Hình Văn, đồng thời nhìn thấy Tử Lô đi ra phía chúng tôi, nhưng lại bị bố Hình Văn cười kéo lại và ngồi xuống.

Hình Văn hỏi, “Anh vừa nói chuyện gì với bố em thế?”. Tôi cười, “Toàn là chuyện về công việc ấy mà!”. Hình Văn không nói gì, im lặng một lúc rồi buồn buồn nói, “Anh nói dối, em đã nhìn thấy mắt bố em đỏ lên, có phải đang nói về em không?”. Tôi thấy không thể ngụy biện được, nên đành gật đầu, “Bác chỉ hỏi anh và em quen nhau như thế nào?”. Hình Văn hỏi, “Vậy anh trả lời thế nào?”. Tôi cười, “Tất nhiên là trả lời quen nhau trên tàu điện ngầm bằng Bluetooth”. Hình Văn không nhìn tôi nói, “Có những chuyện em chưa thể nói cho anh nghe được, nhưng hãy cho em thời gian được không?”.

Tôi nghĩ, ví dụ như chuyện trưa nay em đi dạo cùng Tử Lô sao? Nhưng nghe ngữ khí của Hình Văn tôi lại

thấy mềm lòng, nhẹ nhàng nói, “Không cần vậy đâu, khi nào em muốn nói thì hãy nói với anh”. Hình Văn gật đầu. Lúc đó Chu Hoàn vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi đi vào, tôi nói, “Họ đang gọi chúng mình đây”. Hình Văn quay lại mỉm cười với họ rồi cùng tôi bước vào phòng khách.

Chúng tôi cùng ngồi nói chuyện với nhau hơn một tiếng đồng hồ, bố mẹ Hình Văn tỏ ra rất vui, trong khi Chu Hoàn nhìn tôi với ánh mắt có một chút thân ý, tôi có thể đọc được một chút niềm vui trong lòng anh ta. Một lúc sau, Đại Dũng nhìn đồng hồ nói, “Ồ, đã gần mười giờ rồi, chúng ta về thôi!”. Tô Tầm hừm một tiếng nói, “Anh lại bắt đầu mất kiên nhẫn đấy!”. Chu Hoàn đứng dậy nói, “Tổng giám đốc Vương, cũng muộn rồi, hai bác còn nghỉ ngơi, chúng cháu không làm phiền hai bác nữa”. Tử Lô trách, “Nói chuyện thêm một chút nữa đi, mọi người đều có xe, về đến nhà cũng chỉ hơn mười giờ, có đúng không cậu Vô Y?”. Tôi không trả lời câu hỏi của anh ta mà chỉ cười, Tử Lô như vô tình nói, “Ha ha, xin lỗi, quên mất là Vô Y đi tàu điện, thế này đi, hôm nay chúng ta đã đến đây rồi, để tôi đưa cậu về nhà!”. Tôi nói cảm ơn rồi quay sang nhìn Hình Văn, Hình Văn nhìn tôi rất nhanh và ra hiệu hãy gọi điện cho cô ấy. Gia đình Hình Văn tiễn chúng tôi đến cầu thang máy.

12. Chương 07 Phần 1

Chương 7:

Bí mật lớn

Ra khỏi thang máy, tôi thấy Chu Hoàn và Tử Lô hình như đang tranh luận với nhau điều gì đó, khi tôi đi đến, thì ra cả hai đang muốn đưa tôi về, tôi cười gượng nói, “Tôi không phải là mỹ nhân mà đến mức phải giành giật để đưa về?”. Tử Lô ngượng ngùng nói, “Thế này đi, cũng còn sớm, ba chúng ta cùng nói chuyện nhé!”.

Tô Tầm ngồi xe của Đại Dũng về, còn ba chúng tôi đi tới khuôn viên trong khu nhà của Hình Văn, ánh đèn mờ trong khuôn viên chiếu xuống, bị một tầng sương mù màu tím bao phủ, một luồng gió thổi đến, cuốn mùi thơm dễ chịu của đất hòa cùng mùi thơm của hoa cỏ len vào mũi tôi. Chu Hoàn đứng trước cây hải đường, ngẩng người nhìn tôi, Tử Lô thì thở dài về mặt tươi vui lúc trước đã biến mất, “Chu Hoàn, có phải cậu lại nhớ cậu ấy không?”. Cặp kính của Chu Hoàn bị phủ một lớp sương nên tôi không rõ ánh mắt của anh ta, chỉ nghe thấy giọng của anh ta buồn buồn, “Một năm trước, mấy chúng tôi còn cùng ngồi uống rượu với nhau!”. Tử Lô vỗ vào vai tôi rồi cười nói, “Vô Y, cậu có thích vào quán bar không?”. Tôi lắc đầu cười gượng, “Tôi rất ít đi, vì tửu lượng tôi kém lắm”.

Chu Hoàn quay lưng lại phía chúng tôi, hạ giọng nói, “Vô Y, tôi và Tử Lô đều rất yêu quý Hình Văn, có thể nói chúng tôi đều rất muốn chăm sóc cho Hình Văn cả đời”. Tôi nhìn Tử Lô, anh ta lại ngẩng đầu lên, Chu Hoàn nói tiếp, “Cậu đoán, cuối cùng Hình Văn đã chọn ai?”. Tôi lắc đầu, dù anh ta không nhìn thấy. Tử Lô tiếp lời, “Thích Hình Văn ngày đó còn có một người anh em khác của chúng tôi nữa. Cuối cùng Hình Văn chọn cậu ấy”. Tôi thấy sốt ruột quá, cứ mỗi người một câu, làm tôi rất mơ hồ, tôi liền rút một điếu thuốc ra hút. Chu Hoàn quay đầu lại cười nói, “Xin lỗi, đã làm cậu khó hiểu. Hôm nay tôi và Tử Lô thấy Hình Văn đưa cậu đến nhà cô ấy, tuy không biết cô ấy và cậu có mối quan hệ như thế nào, nhưng có thể đoán được tình cảm mà Hình Văn dành cho cậu!”. Tôi cười gượng, “Nghĩa là như thế nào?”. Tử Lô nói, “Vô Y, không phải chúng tôi có ý gì với cậu, tôi đoán cậu và Hình Văn quen biết nhau trong một hoàn cảnh không bình thường, nếu không thì cứ như điều kiện của cậu sẽ rất khó để mở cánh cửa nội tâm của cô ấy, đương nhiên là nói về nội tâm tiếp nhận bạn bè của cô ấy”. Tôi gật đầu và kể cho hai người nghe việc tôi và Hình Văn quen nhau như thế nào, Chu Hoàn và Tử Lô nhìn nhau cười nói, “Như vậy chưa đủ để Hình Văn cởi mở tấm lòng”. Tôi hỏi, “Vậy là cái gì?”. Chu Hoàn cười, “Vì cậu rất giống với người bạn trai trước của Hình Văn, cũng là anh em tốt của chúng tôi”. Tôi chỉ cảm thấy lời nói của Chu Hoàn như một cây kéo đâm vào tim tôi, làm tôi bỗng nhiên thấy nghẹt thở, trong tim như đang bị vật gì đó đâm rất sâu.

Tôi từ chối yêu cầu đưa về nhà của Chu Hoàn và Tử Lô, một mình thất thủ bước về phía ga tàu điện ngầm. Đờ đẫn đứng trong chuyến tàu quay về nhà, trong đầu tôi cứ vang lên giọng nói của Chu Hoàn, “Vì cậu rất

giống bạn trai trước của cô ấy”. Tay tôi nắm chặt tay cầm trên tàu, đưa mắt dò dẫm nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhiệt độ ẩm áp như mùa xuân trong tàu điện, đối với tôi bây giờ thật lạnh lẽo vô tình. Tôi có cảm giác muốn khóc, khi nghĩ bản thân mình trong mắt của Hình Văn chỉ như một cái bóng, một sự thay thế, thật cay đắng. Tôi bỗng nhớ ra cái lần Hình Văn nói với tôi, “Em đã nghĩ sau khi gặp anh rồi thì sẽ kết thúc mối duyên này”. Hình Văn đã không kết thúc mà còn để tình cảm của chúng tôi đi xa một cách bừa bãi. Đối với Hình Văn, hình dáng của tôi sau sự gặp gỡ kỳ diệu đó đã làm cô ấy bước ra được khỏi sự trói buộc con tim. Tuy tôi không biết bây giờ bạn trai của cô ấy ra sao, nhưng điều đáng buồn cười là tôi lại luôn theo ý mình cho rằng Hình Văn sẽ hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu lãng mạn cùng tôi. Trong khi, ngay khi chuyện cô ấy bước ra khỏi sự trói buộc và có mối quan hệ không rõ ràng với Tử Lô, lại làm tôi càng thấy đau khổ. Trong lòng như có từng đợt sóng đập vào làm tôi gần như không chịu được.

Ra khỏi ga tàu điện, tôi lảo đảo bước vào quán bia, mua vài chai rồi cứ thế ngồi ở cửa uống hết chai này đến chai khác. Người đi đường đã quen với những kẻ mua rượu bia rồi uống say khướt trong cái thành phố này, cho nên họ nhìn thấy tôi bây giờ cũng giống như nhìn thấy một cái thùng rác bình thường mà thôi.

Tôi uống cho đến khi cảm thấy màu tím của ánh đèn đường thành màu xanh, điện thoại tôi bỗng đổ chuông, khó khăn lắm tôi mới móc được điện thoại ra nghe, lớn giọng nói, “A lô, ai vậy?”. Cổ Đại Nhân cười nói lớn, “Ha ha, sao to tiếng vậy, uống phải thuốc súng à?”. Dạ dày tôi cuộn lên từng đợt, giọng nói dứt quãng, “Đại Nhân, chuyện... chuyện gì vậy?”. Thấy giọng nói của tôi không bình thường, anh ấy vội nói, “Cậu uống rượu à? Không phải là đến nhà Hình Văn sao?”. Vừa nghe thấy hai chữ Hình Văn, tôi cười thành tràng dài nói, “Hình...Văn? Ha ha”. Cổ Đại Nhân vội nói, “Vô Y, cậu đang ở đâu? Đừng uống nhiều đấy, tôi đi đón cậu, cậu đang ở đâu?”. Thấy sự quan tâm của Cổ Đại Nhân với tôi như vậy, tôi ghen ngào nói, “Đại Nhân, có phải tình yêu trên thế giới này đều là giả tạo không?”. Cổ Đại Nhân cười nói, “Không nói trong điện thoại, nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, Đại Nhân tôi gặp cậu rồi sẽ nói cho cậu biết thế nào gọi là tình yêu!”. Tôi lẩm bẩm nói, “Tôi đang ở trước cửa hàng tại lối ra của ga tàu điện...”. Ngừng một lát tôi lại nói, “Cái ga tàu nhà tôi ấy!”. Tắt điện thoại, tôi lại uống tiếp. Tôi không nghĩ sẽ truy vấn Hình Văn rằng có phải cô ấy đã từng yêu tôi, có phải cô ấy coi tôi là một cái bóng không? Cũng không ép cô ấy phải trả lời cô ấy với Tử Lô như thế nào. Hôm nay quen biết được Chu Hoàn và Tử Lô, cả hai đều là những người thành đạt, một người là phó giám đốc, còn một người là ông chủ của một công ty, trong khi tôi chỉ là cái bóng của bạn trai Hình Văn, thì có tư cách và trình độ gì để tranh giành đây? Tôi cầm một chai bia lên đổ từ đầu xuống, cảm giác lạnh làm tôi rùng mình. Lúc đó trước mắt tôi là một cái dáng mờ mờ của Cổ Đại Nhân, sau đó thì dần dần là một màu đen tối.

Tiếng chuông báo thức của điện thoại di động kêu lên, đầu tôi đau như muốn vỡ ra, trở người rồi lại nhắm mắt lại. Chiếc giường mềm mại làm tôi thấy thoải mái hơn. Mùi thơm nhẹ nhàng từ chiếc chăn, bốn xung quanh im lặng, im lặng đến mức có thể nghe được tiếng ù trong tai. Tôi mở mắt nhìn lên chiếc đèn thủy tinh treo trên trần nhà, đây không phải là phòng của tôi, hai tay tôi ôm đầu, nhìn đồ vật xung quanh thì hình như đây là khách sạn. Tôi cố gắng nghĩ lại những gì đã xảy ra tối qua, nhớ là sau khi nhận điện thoại của Cổ Đại Nhân thì không nhớ gì nữa, chẳng lẽ việc tôi đến ở khách sạn là do Cổ Đại Nhân sắp xếp? Tôi thấy rất cảm động, dù sao anh ấy vẫn là anh em tốt, còn giúp tôi cởi quần áo ngoài ra. Chắc tối qua tôi đã nôn hết ra quần áo, để Cổ Đại Nhân lại phải chăm sóc một kẻ say rượu là tôi, ân tình này mới lớn làm sao, lần sau chắc anh ấy sẽ phải dọa tôi một trận, để tôi phải sợ. Tôi gấp dài định bước vào nhà tắm, bỗng nhiên có cảm giác bên cạnh mình có gì đó hơi lạ, ẩm ẩm, hình như là nhiệt độ của một cơ thể con người. Quay sang tôi giật mình ngạc nhiên, đó là một cô gái, đang nằm quay lưng lại phía tôi với mái tóc dài, lúc đó tôi không nhìn rõ mặt cô ấy.

Tôi nhẹ nhàng nhấc chăn lên, không phải để nhìn trộm cơ thể của cô ấy, mà là để xác nhận xem cô ấy có mặc quần áo không. Nhìn thấy rồi, tôi vừa vui vừa buồn, vui vì cô ấy vẫn mặc quần áo để ngủ, buồn vì hôm qua mình lại không nắm bắt lấy cơ hội. Nhưng phải xem xem cô ấy là ai, liệu có phải Cổ Đại Nhân đã giúp tôi gọi một cô gái không nhỉ? Tôi quay người nằm nhoài ra gối, thế là đã nhìn rõ mặt cô ấy, đó là Lý Nhược. Tôi chết đứng, Lý Nhược mắt nhắm mắt mở quay ra nhìn tôi, hai chúng tôi nhìn nhau trong khi tôi vẫn đang chết lặng người. Lý Nhược không tỏ một chút ngạc nhiên, tiếp tục nhắm mắt lại rồi lẩm bẩm nói, “Em ngủ thêm chút nữa”. Tôi đưa tay lên xoa mặt, không phải là mơ đấy chứ? Nhưng đau đớn thay tất cả lại là sự thật.

Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, tôi tắm gội rồi mặc quần áo vào, không thấy quần áo dài bản, có lẽ hôm

qua không nôn, chắc chỉ không được tỉnh táo thôi. Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại của tôi đổ dồn, là do Cố Đại Nhân gọi đến, tôi nói, “Đại Nhân, thế này là thế nào?”. Cố Đại Nhân cười lớn rồi nói, “Thằng quỷ nhỏ, diễm phúc quá nhỉ! Đã làm gì được chưa?”. Tôi chưa chát nói, “Vẫn chưa, tôi ngủ say quá!”. Ngay sau câu nói đó tôi lại thấy mình không đúng, nên chống chế nói, “Nói cho tôi biết sự thật đi, nếu không hôm nay tôi không đi làm nữa!”. Dừng một lát tôi nói tiếp, “Sau này cũng nghỉ luôn!”. Cố Đại Nhân hắng giọng, “Hôm qua lúc tìm thấy cậu thì cậu đã say mềm nhũn ra như một vũng bùn rồi, mà chắc cũng là vì một người con gái? Hình Văn đáng để cậu trở thành như vậy không? Cậu nghỉ đi, Lý Nhược đang trên giường đấy, người ta đối với cậu thế nào? Cậu đặt tay lên trán tự hỏi mình xem, có xứng đáng với người ta không?”. Tôi nói, “Không phải hôm qua anh đón tôi sao? Sao lại là Lý Nhược?”. Cố Đại Nhân định trả lời thì tôi nghe thấy có giọng của một phụ nữ bên Cố Đại Nhân nói, “Mới sáng sớm mà anh đã nhắc đến tên của cô gái nào đấy, anh nói xem nào?”.

Giọng nói hơi chút đáng thương của Cố Đại Nhân với tôi, “Tối công ty rồi nói chuyện với cậu sau!”. Sau đó vội vàng tắt điện thoại. Cố Đại Nhân thật đáng thương, sáng sớm đã bị chất vấn rồi. Nhưng ở đây tôi cũng đang đau hết đầu. Tôi ngồi xuống bên giường, nghe hơi thở của Lý Nhược, lúc đó đã gần tám giờ sáng, tôi nói, “Dậy thôi, còn phải đi làm nữa!”. Lý Nhược quay người lại, tôi nhìn cô ấy rồi thở dài hỏi, “Tối qua....sao lại là em?”. Lý Nhược nói, “Tại sao anh lại uống rượu? Anh không vui à?”. Tôi đáp, “Ừ, tâm trạng anh không vui lắm”. Lý Nhược mở mắt rồi nhìn tôi nói, “Có phải là vì cô ấy không?”. Tôi gượng cười, “Đừng nhắc đến cô ấy được không?”. Lý Nhược ngồi dậy, lấy tay chải tóc, “Rút cuộc là anh yêu cô ấy đến thế nào?”. Tôi ngăn người nhìn những đường cong tuyệt đẹp của cô ấy, mơ màng nói, “Anh không biết!”. Lý Nhược cười, còn tôi lại nghe thấy sự cay đắng trong giọng cười đó, uể oải nói, “Xin lỗi”. Lý Nhược nghiêng mặt nhìn tôi, vẻ mặt lạnh lùng, “Tối qua Cố Đại Nhân nói anh say rượu trên đường, em và anh ấy đã đến tìm anh, anh có biết khi say anh đã nói gì không?”. Tôi vô đầu hỏi, “Anh đã nói gì?”. Lý Nhược lặng lẽ thở dài, sau đó bước xuống giường rồi bước luôn vào nhà vệ sinh.

Khi Lý Nhược bước ra, những giọt nước trên mặt vẫn chảy, đôi môi trắng bệch chứng tỏ tối qua cô ấy đã không ngủ được, lòng tôi thấy quặn đau, “Tối qua chắc anh đã nói gì làm tổn thương tới em rồi”. Lý Nhược hất tay tôi ra, mím môi nói, “Đừng chạm vào em? Không phải anh đã tìm thấy tình yêu đích thực của mình rồi sao? Tại sao lại còn say rượu ở ngoài đường nữa?”. Tôi cường khùng nói, “Tình yêu đích thực? Vẫn còn tình yêu đích thực trên thế giới này sao? Thực chất anh chỉ là một người thể thôi, chỉ là một cái bóng! Đích thực gì mà đích thực!”.

Lý Nhược kéo tay tôi, ánh mắt dịu dàng nói, “Vây...chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé?”. Tôi cười gượng, “Lý Nhược, anh xin lỗi, bây giờ anh không nghĩ đến chuyện đó, chỉ muốn được yên tĩnh một chút, em đến công ty trước đi”. Lý Nhược do dự một lát rồi gạt đầu, cô ấy đi thẳng ra phía cửa, sau khi mở cửa ra, cô ấy đứng lại một lúc rồi nói, “Thực ra tối qua anh chỉ luôn gọi tên cô ấy”. Nói xong bước ra khỏi phòng.

Khi tôi nhìn thấy Cố Đại Nhân thì anh ấy đang ngồi ở vị trí của mình lắc đầu thở dài. Tôi cười từ xa nói, “Đại Nhân chào buổi sáng!”. Cố Đại Nhân quay đầu nhìn tôi rồi cười gượng nói, “Cậu hại tôi rồi!”. Tôi giả vờ ngạc nhiên hỏi, “Sao thế?”. Cố Đại Nhân nói, “Sáng sớm cãi nhau với vợ, tôi đã nhấn nhịn một năm rồi, lần này thì không thể tha thứ được nữa!”. Tôi hỏi, “Không phải vợ anh lại bỏ về nhà ngoại đấy chứ?”. Cố Đại Nhân cười lớn nói, “Đúng vậy, lần này tôi quyết định một tuần sau mới đi đón cô ấy về, để vài ngày yên tĩnh đã”. Tôi đặt tay lên vai anh ấy, dần giọng nói, “Tôi mới là người bị hại mới đúng!”. Cố Đại Nhân hừ một tiếng rồi nói, “Mùi vị của hương đồng gió nội tối qua thế nào?”.

Tôi bỏ tay ra, “Làm tôi sáng nay khi tỉnh dậy sợ suýt chết?”. Cố Đại Nhân cười đầy ẩn ý và nói, “Thực ra tối qua tôi đã bảo Lý Nhược về trước, nhưng cô ấy cứ kiên quyết ở lại chăm sóc cậu, cho nên tôi về trước. Ha ha, định chuẩn bị cho cậu một cái bao an toàn, nhưng tiếc là không có cơ hội gọi cậu dậy”. Tôi giều cợt lại một tiếng rồi quay về chỗ của mình chuẩn bị tài liệu để bắt đầu làm việc. Đến chiều, một thông báo thăng chức được dán lên bảng thông báo của công ty, đồng thời mỗi người đều nhận được một email gửi từ chính phòng của tổng giám đốc, nội dung tất nhiên là Tổng Võ Y ở phòng kế hoạch là tôi được thăng chức trưởng phòng. Các đồng nghiệp xung quanh đều nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ, làm tôi tất nhiên cảm thấy rất vui, nhưng vì vẻ mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc. Thực ra điều tôi quan tâm nhất vẫn là tiền lương tăng được bao nhiêu.

Tiểu Du cười nói, “Tôi mới đến công ty hơn một tháng thì anh được thăng cấp...”. Tôi bật cười, “Được rồi, cô là quý nhân phù trợ của tôi!”. Tiểu Du nói, “Phải mời khách chứ!”. Cố Đại Nhân đi lại nói, “Ừ, lần này

Vô Y phải mời khách. Tái ông thất mã, Yên tri họa phúc!”. Tôi nhẹ giọng hỏi, “Lương của tôi tăng được bao nhiêu?”. Cố Đại Nhân cười, “Theo như chức vị của cậu thì tăng khoảng 80%”. Tôi cảm thấy rất sung sướng, nhưng miệng vẫn tỏ ra trách móc nói, “Như vậy là kế hoạch một trăm năm nữa sẽ mua nhà trước kia, giờ đổi thành năm mươi năm”. Tiểu Du và Cố Đại Nhân cùng quay sang lườm tôi.

Sau khi tan ca, vẫn là ba chúng tôi đến quán lẩu lần trước. Vì tối hôm qua tôi say rượu nên hôm nay hai người không cho tôi uống nữa, một mình Tiểu Du ăn hết đĩa thịt dê. Tôi chế giễu, “Mức ăn của Tiểu Du ít nhỉ, phải chú ý đến cơ thể chứ!”. Tiểu Du cười, “Lần này phải thoải mái, anh được thăng chức cũng phải chúc mừng chứ!”. Nhìn hai người mải miết ăn, tôi lắc đầu. Thấy trong phòng hơi nóng, tôi lấy lí do đi rửa tay để ra ngoài át.

Tôi ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao nhất thành phố, ánh điện nhấp nháy từ tòa nhà làm tôi bỗng thấy xúc động, làm việc mấy năm thế là cuối cùng cũng đã có chút kết quả. Nhớ năm tốt nghiệp mới ra trường, cùng bạn bè ngồi nói chuyện về hoài bão và tiền đồ, có người muốn thành lập công ty, người muốn là nhân viên nhà nước, người muốn trở thành nhà quản lý, còn người lại muốn thành giám sát kỹ thuật. Vài năm sau, người muốn thành lập công ty đã trở thành ông chủ của công ty máy kéo, cậu bạn muốn trở thành nhân viên nhà nước đã về quê làm ở đồn công an, cậu bạn muốn trở thành người quản lý thì đã làm quản lý trong một quán rượu nhỏ ở Bắc Kinh, cậu cuối cùng thì tự mở một cửa hàng sửa chữa máy tính. Chỉ duy nhất một người chưa nói đến tiền đồ là tôi thì bây giờ đã leo lên được chức chủ quản nhỏ nhoi từ một nhân viên quèn trong một công ty nước ngoài. Nghĩ đến đây, tự nhiên trong lòng thấy hơi một chút tức giận với thế giới này, Tại sao lại phải gánh mục tiêu mua nhà, phải phấn đấu vì miếng ăn? Đứng trước cửa vài phút, tôi định bước vào trong thì Hình Văn gọi điện đến, nhìn thấy số điện thoại của cô ấy, trong lòng tôi thấy nhói đau, do dự vài giây, cuối cùng tôi cũng nghe, “Chào em!”.

Hình Văn cười, “Anh tan ca chưa?”.

13. Chương 07 Phần 2

Tôi đáp, “Anh tan ca rồi, đang mời các đồng nghiệp ăn cơm, để khao vì thăng chức mà”. Hình Văn cười nói, “Vậy phải chúc mừng chứ nhỉ!”.

“Em tan ca chưa? Có muốn ăn cơm cùng anh không?”.

Hình Văn hậm hực, “Em vẫn chưa tan ca, công việc hôm nay nhiều quá, em đói sắp ngất rồi”.

Tôi đáp, “Có cần anh mang đến ột thùng cá thịt không?”.

Hình Văn quả mắng tôi, “Anh coi em là heo chắc! Anh có biết công ty em ở đâu không?”.

“Anh biết, nhưng qua đó có tiện không?”.

Hình Văn im lặng vài giây, “Có chút không tiện, nếu không, anh ăn cơm cùng mọi người xong rồi đến công ty em chờ em ở tầng dưới được không?”.

Tôi gật đầu đồng ý, rồi tắt điện thoại bước vào cửa hàng, thấy Cố Đại Nhân và Tiểu Du đã cơm no rượu say và đang ngồi nói chuyện. Thấy tôi bước vào, Cố Đại Nhân bảo phải đi hát, lần trước Tiểu Du bảo không đi, nhưng lần này lại cương quyết đòi đi. Ôi, cuộc sống về đêm ngoài giờ đi làm, không khác gì là đến quán rượu và KTV, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Tôi cười gượng, “Thực sự xin lỗi, lát nữa tôi có việc rồi”. Cố Đại Nhân hắng giọng, “Có phụ nữ là quên anh em ngay, cậu đừng có quên rằng tối qua ai đã cứu con ma rượu là cậu ở ngoài đầu đường đấy!”.

Tôi gơ hai tay lên, “Thế này vậy, Đại Nhân, anh đi đặt phòng trước nhé, tôi sẽ đến sau!”. Cố Đại Nhân hài lòng gật đầu, cùng Tiểu Du đi ra khỏi quán lẩu, tôi vội với theo, “Đi hát ở đâu vậy?”. Cố Đại Nhân không quay đầu lại nói, “Thì ở chỗ lần trước đưa tổng giám đốc đi hát đó!”.

Hình Văn mặc cả bộ màu xanh, tóc được búi lên, để lộ cái cổ cao đẹp như thiên nga đang đứng ngóng ra ngoài đường, tìm tôi thấy hơi hồi hộp, và đứng từ xa gọi lại, “Anh ở đây!”. Hình Văn quay đầu lại cười, “Em cứ nghĩ là anh không đến”. Tôi cười, “Sao thế được? À, Cổ Đại Nhân và Tiểu Du đang chờ anh ở KTV, anh đưa em đi ăn trước, rồi đến đó”. Hình Văn nói, “Thôi ạ, anh đi đi, đừng để họ chờ lâu. Em muốn về nhà”. Tôi bất ngờ, đây là lần đầu tiên Hình Văn từ chối lời mời của tôi, tôi nhẹ nhàng hỏi, “Em giận anh à?”. Hình Văn cười, “Làm gì có chuyện đó. Anh quên mất là em không thích những nơi ồn ào à?”.

Tôi cười gượng, “Ít nhất hãy để anh đưa em đi ăn cơm chứ?”. Hình Văn liếc ngang tôi, rồi bước đến gần, nhẹ nhàng trách, “Không cần đâu, anh đi đi!”. Tôi nghĩ lại những lời nói của Chu Hoàn, định hỏi Hình Văn rút cuộc là có chuyện gì, nhưng lời nói vừa ra đến môi thì bị nụ cười đẹp mê hồn của Hình Văn chặn lại, nên tôi đành gật đầu, giơ tay chào tạm biệt cô ấy, “Vây em đi đường cẩn thận nhé!”. Hình Văn đứng bên đường nhìn tôi khuất dần.

Khi tôi quay đầu lại nhìn Hình Văn thì thấy có một chiếc xe con rất đẹp dừng lại ngay cạnh cô ấy, một người con trai bước ra, đó là Tử Lô, hai người nói chuyện gì đó rồi Hình Văn bước lên xe. Tôi rất muốn chạy đến đó nhưng không tìm ra được lý do nào, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân phải thật bình tĩnh. Giấc mơ đau khổ tôi qua đã qua rồi, chẳng lẽ lại đến một lần nữa sao?

Khi bước vào KTV, tôi nghĩ ngay đến Tô Tầm đang làm thêm ở đây, vội vàng quay sang hỏi một cô tiếp viên, “Xin hỏi ở đây có cô gái tiếp viên nào tên Tô Tầm không?”. Cô gái tiếp viên đó trợn mắt nhìn tôi nói, “Anh nói về chị Tô đúng không?”. Tôi gật đầu, cô tiếp viên hỏi, “Có chuyện gì ạ?”. Tôi cười, “Tôi là bạn của cô ấy”. Cô tiếp viên đó nói trong bộ đàm vài câu gì đó rồi quay sang hỏi tôi, “Anh có đặt phòng không?”. Tôi nói số phòng mà Cổ Đại Nhân đã đặt, cô gái đó lại nói vài câu gì đó với Tô Tầm, sau đó bảo tôi vào phòng chờ cô ấy. Thấy căn phòng quá rộng mà chỉ có ba người, tôi trách móc, “Anh cũng thật là, sao lại tới đây, ba người chúng ta thế này thì rộng quá!”.

Đúng lúc đó có một giọng nói vang lên, “Vô Y muốn đi à”. Tôi quay lại thì nhìn thấy Tô Tầm đang đứng ở cửa cười, Cổ Đại Nhân và Tiểu Du rất ngạc nhiên khi thấy tôi quen biết với cô tiếp tân. Tô Tầm nhiệt tình gọi tiếp viên khác mang cho vài đĩa hoa quả, “Hôm nay chỉ đến đây chơi thôi à?”. Cổ Đại Nhân đáp, “Ha ha, hôm nay Vô Y được thăng chức, nên chúng tôi đến đây để hát!”. Tô Tầm liếc sang tôi hỏi, “Vây các anh có cần gọi cô nào không?”. Thấy Tô Tầm hỏi như vậy, mặt Tiểu Du đỏ ửng lên, vội vàng đứng dậy, “Vây em về trước”. Cổ Đại Nhân cười, “Về đâu? Hôm nay chỉ có ba chúng ta hát thôi, cứ cho là Vô Y muốn thì tôi cũng không để cậu ấy gọi đâu!”. Tôi phản bác một cách vô tội, “Anh mới là người muốn gọi đấy!”. Tô Tầm nhẹ nhàng kéo tôi, “Hình Văn đâu?”. Tôi trả lời, “Cô ấy vừa tan ca xong, đang đi với Tử Lô rồi”. Tô Tầm ngạc nhiên, “Không phải mối quan hệ giữa anh và Hình Văn rất tốt đẹp sao?”. Tôi cười gượng, “Ai nói với cô vậy! Cô nghĩ tôi có tư cách sao? Hơn nữa tôi chỉ là một cái bóng”.

Tô Tầm nói một cách thoải mái, “Các anh Chu Hoàn đều nói với anh cả rồi sao?”. Tôi gật đầu, nói dứt khoát, “Nếu thực sự là như vậy, tôi nghĩ rằng sau này sẽ không xuất hiện trước mặt cô ấy nữa”. Tô Tầm nói giọng run sợ, “Đó chỉ là do anh phỏng đoán mà thôi, đừng vô đoán như vậy được không? Hình Văn đã không dễ dàng vui vẻ trở lại như bây giờ, anh cũng không muốn cô ấy sống khép mình lại chứ?”. Tuy tôi chưa từng thấy Hình Văn sống khép mình, nhưng thấy vẻ sợ hãi của Tô Tầm như vậy, tôi có thể đoán ra được tính nghiêm trọng của sự việc. Tôi lại hỏi, “Đúng rồi, sao cô lại đến đây làm thêm?”. Tô Tầm không trả lời câu hỏi của tôi, “Anh trả lời tôi trước đi, được không? Đừng để Hình Văn bị tổn thương”. Những câu nói này của cô ấy làm tôi thấy hơi tức giận, tôi nhún mày nói, “Cô ấy bây giờ đã khỏe mạnh trở lại rồi, đang đi dạo cùng Tử Lô mà”. Tô Tầm ngăn người, khuôn mặt bắt đầu u ám lại.

Tô Tầm cùng chúng tôi uống một vài ly rượu, rồi thở dài đứng dậy đi ra khỏi phòng. Cô ấy vẫn chưa nói với tôi lý do tại sao lại làm thêm ở đây, nhìn dáng vẻ của cô ấy dường như có một chút u buồn. vì cô ấy đã nói chuyện với chủ nhà hàng nên phòng chúng tôi không bị ai làm phiền.

Chúng tôi hát đến gần mười một giờ. Tiểu Du dường như đã hơi say nên ba chúng tôi rời nhà hàng. Cổ Đại Nhân bảo tôi đưa Tiểu Du về nhà, trong khi tôi rất muốn biết rút cuộc thì Hình Văn và Tử Lô đi đâu, làm gì, cho nên nhẹ nhàng bảo Cổ Đại Nhân đưa Tiểu Du về, dù sao thì vợ anh ấy cũng đang ở nhà bố mẹ đẻ. Trước khi đi Cổ Đại Nhân còn nói lại một câu, “Đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn, tôi đưa một cô gái về nhà”. Tôi cười thầm trong bụng, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhìn hai người họ lên taxi, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Hình Văn, nhưng mãi không có ai nghe máy. Tôi thở dài rồi lên tàu điện về nhà. Sắp

về đến nhà, tôi bỗng giật mình, dường như trong lòng vừa nảy ra một ý nghĩ nào đó, tay tôi muốn nắm vào một cái gì đó. Tôi không xuống tàu mà cứ thế ngồi cho đến khi tới trạm xuống nhà Hình Văn. Tôi phải tìm nhà Hình Văn để hỏi rõ, cho dù kết quả có thể nào, tôi cũng phải hỏi cho rõ ràng.

Đến khu nhà Hình Văn ở, tôi lại bị bảo vệ chặn lại, may mà tôi vẫn nhớ số nhà của Hình Văn và khai họ tên của bố mẹ Hình Văn, sau khi đăng ký xong, bảo vệ cho tôi vào. Một chút gió lạnh thổi vào người trước khi bước vào cầu thang máy, có lẽ bây giờ rượu mới ngấm. Tôi thầm nghĩ nếu Hình Văn không có nhà thì làm thế nào, vậy người mà tôi phải đối mặt là bố mẹ cô ấy rồi. Tôi nghiêng rằng do dự vài giây, trong đầu nghĩ tới hình ảnh một tráng sĩ đang hào hứng vì tình yêu của mình, rồi bước vào thang máy, hình như đã mấy năm rồi tôi không có sự dững cãm này.

Còn nhớ khi học đại học, tôi đã từng tỏ tình với một cô gái cùng lớp ở trong thư viện, lúc đó có rất nhiều học sinh và cả thầy giáo nữa nhìn thấy, kết quả là cô gái đó mặt đỏ tía tai chạy ra khỏi thư viện. Tôi thật hối hận vì ngày đó xem những phim Nhật Bản nên cứ cho rằng nam nhi tỏ tình là phải gào to lên, như vậy mới lãng mạn hạnh phúc. Vài năm sau mới đau khổ nhận ra rằng, khi giữa nam và nữ nảy sinh tình cảm, nên giống như những giọt mưa nhỏ, lặng lẽ âm thầm ngấm dần, chứ không phải nổ một tiếng sét giữa trời quang, làm cho cả hai khi bắt đầu thì tuyệt đấy nhưng sau đó lại thật buồn cười.

Ra khỏi thang máy tôi bước thẳng đến nhà Hình Văn, sau khi bấm chuông cửa vài giây thì mẹ Hình Văn ra mở cửa, ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó cười hỏi, “Là Vô Y à?”. Tôi hơi sợ, “Cho cháu hỏi Hình Văn có nhà không ạ?”.

Ngồi trong phòng khách tôi uống cốc trà do bác trai đưa tới, tôi hỏi, “Hình Văn vẫn chưa về ạ?”. Nhưng bác Vương lại nói, “Vô Y, chắc cậu biết lá chè mùa nào ngon nhất chứ?”. Tôi lắc đầu, bác Vương cười, “Màu của lá chè vào mùa hè thường có màu xám bóng, lá chè thường rất bụ, có nhiều lông tơ, mùi thơm sực nức, cậu biết không?”. Tôi nhú mào, “Vậy chắc là chè mùa xuân là ngon nhất ạ?”. Bác Vương cười lớn gật đầu. Mẹ Hình Văn cười nói, “Hình Văn vẫn chưa về, hai bác chuẩn bị đi ngủ, bác thấy ngày mai cháu liên lạc với Hình Văn thì tốt hơn”. Bố Hình Văn xua tay, ý nói ngồi lại một lát rồi về. Tôi rất hối hận, vốn đã nghĩ rằng nếu Hình Văn không có nhà thì sẽ về ngay, ai ngờ lại bị bác trai giữ lại để uống trà thế này. Không biết sau đó bác Vương còn hỏi tiếp những gì nữa đây, về lá chè, hội họa, hay đồ cổ? Đáng tiếc là tôi không có sở trường về những thứ này, chỉ duy nhất một chuyện có thể bàn luận được, đó là ca từ thời Tống.

Quả nhiên, bố Hình Văn nói về những kiến thức về hội họa, đồ cổ, tôi chỉ có mỗi cách là gật đầu, bác Vương cười nói, “Tiếc là Tử Lô không ở đây, trong những người bạn của Hình Văn thì tri thức của Tử Lô thực sự là rất tốt”. Ý của những lời nói này là tài năng và học vấn của tôi nông cạn. Tôi thầm nghĩ, đây là thời đại nào rồi mà còn thảo luận về những vấn đề này. Thấy bác Vương nhắc đến Tử Lô, tôi liền hỏi, “Cháu nghe Hình Văn nói, nhà Tử Lô và nhà bác là hai gia đình kết bạn lâu năm?”. Bác Vương uống ngụm trà rồi nói, “Ừ, bố của Tử Lô và cha bác rất thân nhau”.

Tôi không biết nói gì nên rất muốn chào về, nhưng xem ra bố Hình Văn dường như đang rất muốn thưởng thức buổi tối muộn uống trà với người khác. Đột nhiên bác ấy hỏi, “Nghe Hình Văn nói, cậu biết làm thơ?”. Tôi đỏ mặt, thật không ngờ Hình Văn lại đem chuyện này kể với bố, tôi vội vàng nói, “Bình thường thấy buồn thì cháu viết thôi ạ, chứ trình độ kém lắm”. Bố Hình Văn cười nói, “Bài Yến Thanh Đô đó cậu viết cũng hay đấy!”.

Mặt tôi càng đỏ hơn, thư tình sao Hình Văn lại có thể cho bố cô ấy đọc chứ? Bác Vương nói, “Vô Y, cảm ơn cậu!”. Tôi có chút nghi hoặc, “Thư bác, có lẽ đây là lần thứ hai bác nói cảm ơn rồi, cháu không hiểu...”. Bố Hình Văn thở dài, “Tại sao phải nói cảm ơn, thực ra là vì trước kia tôi và mẹ Hình Văn rất lo lắng cho Hình Văn, từ khi nó và...”. Nói đến đây thì ngoài cửa có tiếng mở khóa, bác Vương ngạc nhiên, “Hình Văn về rồi!”. Tôi vội vàng đứng dậy, không rõ khi Hình Văn biết tôi đang ở nhà cô ấy thì cô ấy sẽ phản ứng thế nào đây.

Khi cửa vừa được mở ra thì đã nghe thấy tiếng Hình Văn, đồng thời còn cả giọng cười nói của một người đàn ông. “Có thời gian thì đi tắm suối nước nóng, rất tốt cho sức khỏe đấy”. Hình Văn nói, “Được thôi, vậy lần sau cùng đi nhé!”. Nghe thật ngọt ngào hạnh phúc.

Hình Văn đẩy cửa bước vào, thấy tôi đang đứng cạnh bố mình với vẻ mặt tái tái thì nụ cười trên gương mặt Hình Văn bỗng tắt hẳn, sững người lại, ánh mắt lộ vẻ khó xử, đây là đáng về lần đầu tiên tôi thấy ở cô ấy.

Từ trước tới giờ lúc nào cô ấy cũng rất bình thản như không để ý đến chuyện gì, chỉ có hôm nay tôi đột nhiên xuất hiện trong nhà cô ấy, nên cô ấy mới có biểu hiện như vậy.

Lúc đó Tử Lô bước vào từ phía sau Hình Văn, nụ cười cũng tắt ngay sau khi nhìn thấy tôi. Tôi cảm thấy rất tức giận, sự nghi hoặc, nghĩ ngợi trong hai ngày qua đều được bộc lộ ra hết trong thời khắc này. Thấy không khí ngột ngạt, bố Hình Văn cười nói không để tôi kịp mở miệng, “Vô Y đang cùng bố thưởng thức trà!”. Hình Văn hơi mỉm cười, nhìn tôi nói, “Không phải là anh cùng đi hát karaoke với các đồng nghiệp sao?”. Nếu có thể, tôi mong chạy ra khỏi cánh cửa kia, sau đó sẽ quên hết tất cả những gì đã nghe thấy và nhìn thấy, tôi mong muốn không quen biết gì cô gái này, tình nguyện đập nát cái Bluetooth đáng ghét kia, nhưng thật may mắn là tôi đã khống chế được mình và mỉm cười nói, “Có vài chuyện muốn nói với em, nhưng điện thoại em không liên lạc được, nên anh đến nhà em”.

Bố Hình Văn rút cuộc vẫn là người nhiều kinh nghiệm, ông biết nếu cứ tiếp tục thế này thì cả mấy người sẽ đều rất gượng gạo, “Bố vừa thảo luận với Vô Y về lá chè, hội họa, đồ cổ, Tử Lô cũng vừa đúng lúc đến như vậy, có thể cùng bố thảo luận sâu hơn rồi!”. Tử Lô mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh bố Hình Văn, Hình Văn quay sang nhìn tôi rồi cười hỏi bố, “Bố, hai người vừa uống trà gì thế?”. Bác Vương đáp, “Là trà Thiết Quan Âm do bố Tử Lô biếu”. Hai cha con họ quả nhiên là những đạo sĩ tài giỏi, chỉ vài câu là đã làm cho không khí gượng gạo trở nên tốt hơn. Tôi bèn thở dài rồi cười gượng, “Thưa bác, hôm nay cháu xin phép về, cũng muộn rồi”. Tôi nhìn thấy ánh mắt bố Hình Văn hăm hở, cố ý không nhìn sang Hình Văn.

Hình Văn cười nhẹ nói, “Không phải anh còn có chuyện muốn nói với em sao? Sao lại về ngay vậy?”. Về mặt của Tử Lô sáng ngời lên một chút rồi nói với bố Hình Văn là trà do cha mẹ anh ta mua ở đâu, sản xuất ở đâu... lòng tôi thấy cay đắng, cảm thấy mình giống như một tên ngốc, đang được đưa ra làm trò đùa trên một khán đài sang trọng, để nhiều khán giả nữ bên dưới cười chế giễu.

Tôi quay sang nhìn chăm chú vào Hình Văn, sau đó quay lưng bước ra. Hình Văn và bố cô ấy cùng đồng thanh gọi, “Vô Y!”. Tôi nhìn họ không nói, Hình Văn vội vàng, “Người ta có chuyện muốn nói với anh!”. Trong ánh mắt Tử Lô hiện lên một chút ghen tị. Tôi nghĩ thầm, có cần phải như vậy không? Nước trong ấm trên bàn trà đã sôi và đang kêu tiếng chuông cảnh báo, giống như tiếng chuông chùa trên núi vậy, tôi đứng sững như tượng phật, cười và nói, “Cảm ơn sự tiếp đãi của mọi người, tạm biệt”. Nói xong, tôi đẩy cửa bước ra rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

14. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Cuộc hẹn ăn tối

Vài ngày sau, công ty mở cuộc họp chủ quản các bộ phận, khác với những cuộc họp chủ quản khác là các trưởng phòng cũng tham gia. Trước tiên tổng giám đốc giảng giải một chút về hình thái phát triển trước mắt của công ty, trong đó bao gồm cả quyết sách mua một nhà xưởng của công ty. Tất cả các chủ quản đều hiểu rõ từ nay công ty sẽ chuyển sang mô hình là công ty sản xuất, chứ không phải là công ty thương mại, hai điều này hoàn toàn khác nhau. Điều làm cho các chủ quản vui hơn nữa là quy mô công ty sẽ rộng hơn gấp hai lần, điều đó đồng nghĩa với việc quyền lực trách nhiệm cũng lớn hơn, chi trả nhiều hơn và tất nhiên tiền lương cũng cao hơn.

Tôi ngồi ở phía xa nhất ngáp dài, nhìn tổng giám đốc đang nói về giang sơn mà nước bọt bắn tung tóe, hào hứng như đêm hát karaoke ở hộp đêm. Cũng rất lâu rồi mới nhìn thấy Đàm Kỳ Vi và Cố Đại Nhân ngồi hai bên, cạnh tổng giám đốc. Thực ra những nội dung mà tổng giám đốc nói thì Cố Đại Nhân đã nói cho tôi và Tiểu Du trước rồi, nên bây giờ tôi nghe lại thấy nhạt nhẽo, trong khi những trưởng phòng đang ngồi bên cạnh tôi lại rất chú ý lắng nghe với vẻ mặt đầy hưng phấn.

Đúng lúc nào thì điện thoại của tôi lại rung lên, vẫn may là trước khi vào phòng họp Cố Đại Nhân đã nhắc nhở tôi phải để điện thoại ở chế độ rung, đặc biệt là ở các công ty nước ngoài thì đây là một vấn đề rất

ng nghiêm trọng, nhẹ thì cảnh cáo miệng, nặng thì phạt tiền. Tôi nhẹ nhàng mở điện thoại ra xem, là của Hình Văn gọi? Song, trong đầu tôi bỗng nhiên hiện ra hình ảnh của Hình Văn, tự nhiên tôi cảm thấy đau lòng, có phải mình quá tuyệt tình không nhỉ? Đang nghĩ thì đột nhiên đồng nghiệp ngồi bên cạnh huých tay, tôi vội vàng trở về thực tại, ngẩng lên thì thấy tất cả mọi người đang quay ra nhìn tôi, tôi đưa mắt nhìn Cố Đại Nhân, anh ấy đang ra hiệu cho tôi là tổng giám đốc gọi tên tôi. Tôi lạnh hết cả người, vội vàng đứng dậy, tổng giám đốc cười nói, “Đây là trưởng phòng Tổng, trưởng phòng mới của phòng kế hoạch, sau này khi giám đốc Cố đến công xưởng kiểm tra công việc thì công việc ở phòng kế hoạch do trưởng phòng Tổng đại diện”. Tôi ngẩn người nhìn Cố Đại Nhân, khuôn mặt anh ấy đang rất khó xử. Theo ý của tổng giám đốc thì Cố Đại Nhân sẽ thường xuống nhà xưởng. Chẳng lẽ Cố Đại Nhân bị Đàm Kỳ Vĩ ngầm hại? Chẳng lẽ đưa tôi lên thăng chức trước mặt mọi người rồi sau đó mượn tôi để đè nén Cố Đại Nhân sao?

Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi và Cố Đại Nhân về phòng làm việc, vừa bước vào phòng tôi nói với giọng trách móc, “Đại Nhân, chẳng lẽ anh bị lật đổ?”. Cố Đại Nhân cười lớn nói, “Vô Y, xem ra cậu phải học hỏi nhiều hơn đây, thực ra ý của tổng giám đốc là sau này tôi thường xuyên phải đến nhà xưởng để tìm hiểu nhiều hơn về mô hình vận hành của nó, có thể còn để tôi làm giám đốc của bộ phận thu mua”. Tôi nghĩ kỹ lại, nhà xưởng muốn sản xuất được thì phải có nguyên vật liệu, trong khi sự cạnh tranh của công ty và đối thủ trước tiên là ở chất lượng sản phẩm, sau đó là phục vụ, nhưng điều cơ bản là để thu hút khách hàng vẫn là giá cả, cùng một loại sản phẩm do hai nhà cung ứng sản xuất, công nghệ và quy trình như nhau, nhưng thành phẩm lại không thể giống nhau. Lấy một ví dụ, có hai nhà xưởng, một nhà xưởng cả tháng không kịp sản xuất cho đơn đặt hàng, nhưng không có nghĩa là kiếm được tiền; trong khi nhà xưởng khác lại chỉ sản xuất một nửa khả năng, nhưng lại kiếm được rất nhiều lợi nhuận. Khi phân tích ra thì nguyên nhân kiếm được nhiều tiền của nhà xưởng thứ hai có vài điểm sau: Thứ nhất là thành phần nguyên vật liệu, thứ hai là giá thành của đơn đặt hàng, thứ ba là sự quản lý, sắp xếp công việc hợp lý, thông thường mà nói, chỉ cần làm được ba điều trên thì nhà xưởng nào cũng sẽ kiếm được nhiều tiền.

Tổng giám đốc sắp xếp cho Cố Đại Nhân làm quen với mô hình công việc là vì coi trọng năng lực điều tiết công việc trong phòng kế hoạch của anh ấy, sau đó bồi dưỡng khả năng nắm bắt của anh ấy đối với việc thu mua nguyên liệu. Tôi nghĩ vậy nên gật đầu nói, “Thì ra trọng điểm là để đào tạo anh, vậy mà tôi cứ cho rằng là đưa anh đi đấy!”. Cố Đại Nhân thở dài nói, “Vô Y, cậu phải nhớ dù là chuyện gì để người khác nhắc đến là điều không tốt cho bản thân đâu. Cậu phải học cách nhắc chính bản thân mình, như vậy mới trưởng thành được”. Mũi tôi cay cay, “Tôi biết rồi, anh cứ yên tâm mà đi!”. Cố Đại Nhân và tôi cùng cười, tuy hai chúng tôi là sếp và nhân viên nhưng giữa chúng tôi lại còn tồn tại tình cảm anh em. Nói như Cố Đại Nhân nói, anh ấy chăm sóc cho tôi là vì tôi cũng đẹp trai và đầy tiềm năng như anh ấy trước kia vậy.

Vì phòng kế hoạch vẫn chưa đủ nhân viên, nên buổi chiều tôi đi cùng với một đồng nghiệp phòng nhân sự tới khu chợ lao động để tuyển người. Đây cũng là công việc đầu tiên mà Cố Đại Nhân giao cho tôi mấy hôm trước với cương vị là trưởng phòng. Ngồi trên xe công vụ của công ty, tôi sắp xếp tư liệu nhân sự, thấy kì lạ vì mãi không thấy xe chạy, tôi liền quay sang hỏi cô bạn đồng nghiệp ở phòng nhân sự, “Sao xe vẫn chưa chạy?”. Cô ấy trả lời, “Còn chờ người ở một phòng nữa cùng đi.” Tôi ừ một tiếng rồi đặt tập tư liệu lên đầu gối, nhắm mắt lại định ngủ một lát thì cảm thấy hình như có người bước vào xe, nhưng tại sao lại có mùi nước hoa Lancôme? Tôi mở mắt ra nhìn thì thấy Lý Nhược đang quay ra nhìn phong cảnh bên ngoài, nhẹ nhàng nói, “Đi được rồi”. Cô gái phòng nhân sự bỗng phá lên cười rồi nhìn chúng tôi một cách kỳ lạ, tôi hỏi, “Cô cười gì?”. Cô gái đó lắc đầu rồi lại nhìn tôi và Lý Nhược cười, lần này thì Lý Nhược cũng thấy ngạc nhiên hỏi, “Chị cười gì vậy?”

Cô gái phòng nhân sự nhún cái mũi có vết sẹo lại cười nói, “Tôi đã xem phim hai lần ở quảng trường, lần thứ nhất anh và cô ấy cùng ngồi ở quảng trường, lần thứ hai lại thấy anh cùng một cô gái khác bước ra từ rạp chiếu phim”. Cô gái này thật vô duyên, càng làm cho người ta ghét hơn là thiếu nhạy cảm. Cậu nói cũng nói ra rồi! Tôi và Lý Nhược đều quay ra ngoài cửa sổ, không khí sao mà lạnh lẽo không biết.

Khu chợ lao động đông quá, chỉ thấy toàn đầu người là đầu người, bất kể là nam hay nữ đều mờ mờ hời hợt nhại, trông rất mệt mỏi. Nhưng khi nhìn kỹ lại thì sẽ thấy trong mắt của mỗi người đều đang rất kỳ vọng và đầy mơ ước về tương lai, thậm chí giống như ánh mắt của dã thú đang tìm cách kiếm sống. Tôi thở dài cùng với Lý Nhược bước vào đám đông.

Một người đàn ông trung tuổi bên cạnh đang cầm tờ báo lựa chọn, có lẽ đằng sau lưng ông ta là đứa con thơ và bà mẹ già nua, tất cả hy vọng đều đổ lên hết đôi vai của ông. Còn một đôi nam nữ trẻ tuổi, cô gái

đang nhướn mắt nhìn chàng trai, khích lệ chàng trai hãy đi phỏng vấn. Đối với người con trai này mà nói thì không có công việc, có nghĩa là mất đi quyền lợi có trong tình yêu. Một cô gái có dung mạo tương đối xinh đẹp đang vung vẩy bộ hồ sơ của mình, cố gắng chen lên một người thanh niên nho nhã để đưa cho ban phỏng vấn. Người thanh niên nho nhã đó quay lại nhìn cô ta rồi chặn ngang lại một cách không khách khí, sau đó quay lại nở nụ cười rất tươi với ban phỏng vấn, cô gái đứng đằng sau lườm cậu thanh niên với ánh mắt hận thù. Nếu đưa hai người này đặt trên một chuyến xe công cộng hoặc ngoài đường, tôi tin rằng chắc chắn sẽ có cuộc đối thoại rất đẹp, nhưng thật đáng tiếc, vận may lại trêu đùa con người. Ở nơi này, trong ánh mắt của mọi người không tồn tại tình yêu lãng mạn hay tình bạn thuần khiết, chỉ có sự cạnh tranh khốc liệt, người ta sẵn sàng đạp lên bộ hồ sơ nát nhừ của người khác để tìm được bát cơm phù hợp ình.

Thấy quang cảnh như vậy, Lý Nhược lắc đầu, tôi nói, “Con người là động vật kỳ lạ, khi nghèo khó đường cùng thì bản tính mới thể hiện rõ ràng”. Lý Nhược nhẹ nhàng nói, “Bản tính gì?”. Tôi cười, “Đó chính là tư lợi!”. Lý Nhược hừm một tiếng, nhìn có vẻ như không đồng ý với quan điểm của tôi, tôi lại nói, “Chúng ta đã từng cùng cạnh tranh từ trong lòng mẹ, tại sao anh và em, kể cả là những người xung quanh có thể đứng được trong cái thế giới này?”. Dừng một lát, tôi nói tiếp, “Đó là vì chúng ra là người đầu tiên chạy đến buồng trứng, tất cả còn lại đều bị diệt vong, cho nên bản tính tư lợi của con người là thiên bẩm!”. Lý Nhược ngẩn người, trong giây lát không biết phải nói gì, tôi lắc đầu bật cười rồi vỗ vai cô ấy, sau đó vội vàng cùng với cô gái phòng nhân sự đi thẳng tới phòng tuyển dụng của công ty.

Nhìn những tư liệu nhân sự trên tay, lần này số người mà phòng kế hoạch cần chỉ có ba người, phòng nghiệp vụ của Lý Nhược cần một người, nhưng đứng trước mặt chúng tôi phải đến mười mấy người, trong đó có cả người thanh niên nho nhã và cô gái khá xinh đẹp lúc nãy. Tôi và Lý Nhược nhìn nhau tỏ vẻ buồn cười, tôi chỉ vào người thanh niên nho nhã, bảo anh ta đưa hồ sơ cho tôi, nhưng vì cô gái khá xinh đẹp kia đứng cùng anh ta nên cho rằng tôi chỉ cô ấy, bởi vậy mà cả hai người cùng đưa hồ sơ cho tôi, sau đó lại quay sang nhìn nhau một cách bức dọc. Lý Nhược tủm tỉm cười, cầm hồ sơ của hai người rồi đưa cho tôi một bộ. Bộ hồ sơ trên tay tôi là của cậu thanh niên nho nhã kia, trong đó có viết là tốt nghiệp một trường đại học trọng điểm trong nước, chuyên ngành marketing, tôi quay sang Lý Nhược nháy mắt, ý nói là chuyên ngành của anh ra phù hợp với yêu cầu của phòng cô ấy. Lý Nhược nhận bộ hồ sơ, gật đầu, bảo hai người vào một phòng khác. Tôi nghĩ thầm, sao mà vài năm lại đây những người tìm việc đều là nghiệp vụ hay kế toán, chẳng lẽ không có nhân tài mà phòng kế hoạch cần sao?

Thực ra điều này cũng khó tránh, tỷ lệ cao nhất để lựa chọn của xã hội ngày nay là hai ngành nghề trên, trong mấy tiếng đồng hồ tôi đọc biết bao bộ hồ sơ nhưng có người không có kinh nghiệm, có người yêu cầu lương cao hơn cả tôi. Phỏng vấn khoảng 7, 8 người cuối cùng tôi cũng chọn ra ba người ưng ý, nhưng vẫn bảo họ về chờ tin. Khi tôi quay đầu lại tìm Lý Nhược thì cô ấy đang uống trà, còn cô gái ở phòng nhân sự thở dài nói, “Cô ấy... cô ấy chỉ phỏng vấn có hai người, sau đó đều nhận cả hai, mà rõ ràng phòng cô ấy chỉ cần tuyển một người”. Tôi cười nói, “Hai người nào? Vậy sau này không phải sẽ đánh nhau sao?”. Lý Nhược cười, “Đó là vì em muốn chứng minh bản tính con người không phải là tư lợi”. Tôi nhún vai, đâu phải cô ấy đang tuyển dụng mà rõ ràng là đang tranh hơn thua. Chỉ vì một câu nói của tôi mà thay đổi số người, có lẽ cũng thay đổi vận mệnh của hai con người. Cô gái phòng nhân sự nhăn nhó, “Cô quay về nhớ viết thêm một tờ yêu cầu xin nhân viên, nếu không tôi sẽ bị cấp trên khiển trách đấy!”.

Trên đường quay về công ty, gương mặt của đồng nghiệp phòng nhân sự tỏ ra buồn rầu. Tôi và Lý Nhược ngồi ở phía sau, đều cảm thấy xe chạy rất chậm. Giao thông của thành phố này luôn khiến người ta thấy phiền não. Lý Nhược thở dài, vài sợi tóc chạm vào vai tôi, tôi không kìm được nhẹ nhàng nói, “Sao vậy, không thoải mái à?”. Lý Nhược im lặng một lúc rồi đột nhiên nói với lái xe, “Tôi sẽ ngồi tàu điện ngầm về công ty!”. Nói xong là mở cửa xe bước ra ngoài. Cô gái phòng nhân sự quay sang nhìn chúng tôi với ánh mắt ngạc nhiên, tôi thở dài rồi bước xuống xe cùng Lý Nhược. Khi đóng cửa xe, tôi lạnh nhạt với cô đồng nghiệp phòng nhân sự. “Nếu cô cần đơn yêu cầu xin nhân viên thì việc ngày hôm nay coi như không nhìn thấy”. Cô ấy gật đầu, dáng vẻ thần thờ của cô ấy làm người khác thấy buồn cười. Tôi quay người đuổi theo Lý Nhược, nhìn dáng vẻ uyển chuyển dịu dàng của cô ấy, tôi lại nghĩ đến tư thế nằm ngủ của cô vào buổi sáng sớm ngày hôm đó, thế là trong lòng lại nảy sinh một chút cảm giác phạm tội. Chúng tôi cùng đi trên đường, Lý Nhược dường như không thấy kỳ lạ việc tôi xuống xe, mà lại hỏi, “Tại sao anh lại xuống xe?”. Tôi nói, “Một mình em là con gái, anh sợ không an toàn”. Bỗng nhiên Lý Nhược hỏi, “Anh quan tâm đến em sao? Anh nên đi quan tâm Hình Văn của anh ấy!”. Tôi không để ý câu nói của cô ấy, chỉ cười lắc đầu. Lúc này, giữ im lặng là phương án tốt nhất.

Lần trước nói tàu điện với Lý Nhược, bên cạnh còn có Hình Văn và Tiểu Du. Nghĩ đến đây, tôi thầm thở dài, trên con đường tình ái, tôi nên đi về đâu? Tàu điện cũng bắt đầu chuyển bánh, hai chúng tôi đều lấy điện thoại ra nghịch, có lẽ cả hai đều đang nghĩ đến việc khi lần đầu dùng Bluetooth để tìm thấy Hình Văn trên tàu điện, cứ thế mỗi lúc một lâu chúng tôi không nói chuyện với nhau. Thấy tôi không nói gì, Lý Nhược hỏi, “Anh và cô ấy thế nào rồi?”. Trai tim tôi như bị bóp nghẹt khi nhắc đến Hình Văn, tôi quay lại gương cười. “Không sao cả!”. Lý Nhược cười rồi nhìn đồng hồ, bây giờ đã là năm giờ ba mươi rồi, về công ty rồi tan ca là vừa, tôi mở lời mời Lý Nhược, “Tan ca đi ăn cơm với anh nhé, cũng lâu lắm rồi không ăn cơm cùng em”.

Lý Nhược đang định trả lời thì điện thoại của tôi đổ chuông, tôi ngại ngừng nói, “Chắc chắn là Cố Đại Nhân gọi”. Tôi mở điện thoại ra, đó là của Hình Văn, thấy sắc mặt của tôi, Lý Nhược liền hừ một tiếng. Tôi do dự không biết có nên nghe điện thoại không, lúc đó điện thoại của Lý Nhược cũng đổ chuông, tôi liếc sang nhìn, thì ra là của Đàm Kỳ Vĩ, tôi cũng hừ một tiếng, rồi nghe điện thoại của Hình Văn. Trong điện thoại, tôi không thấy Hình Văn nói gì, chỉ nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của cô ấy, tôi không biết là nên hỏi thăm hay nói cái gì khác.

Cuối cùng Hình Văn cũng mở miệng, “Sao lúc trưa anh không nghe điện thoại của em? Có phải anh không muốn nghe?”. Cùng lúc đó Lý Nhược cũng nghe điện thoại, tôi thở dài nói, “Buổi sáng anh họp”. Hình Văn lại hỏi, “Rút cuộc là anh có vấn đề gì vậy?”. Tôi cười gượng đáp, “Em cảm thấy anh chúng ta có thể tiếp tục không?”. Hình Văn đáp, “Vô Y, em thấy chúng mình nên nói chuyện thẳng thắn với nhau một lần”. Ngữ khí của cô thay đổi, “Em thấy chúng mình còn có điều gì phải nói sao? Em và Tử Lô cùng đi dạo, cùng mua sắm quần áo, lại còn ngồi xe của anh ta để đi tắm suối nước nóng nữa... còn nữa, em coi anh là gì? Một cái bóng sao? Hay một người thay thế? Khi muốn lãng mạn thì tìm anh, khi vui vẻ thì lại tìm anh ấy?”. Nghe thấy những lời chất vấn sắc nhọn của tôi, Hình Văn không hề giải thích, lạnh nhạt nói, “Sáu rưỡi em chờ anh ở tầng dưới của công ty anh, không gặp không về!”. Nói xong cô ấy tắt luôn máy, tôi cười khẩy một tiếng, tiếc là không thể cầm điện thoại mà đập vỡ ra. Cô ấy cho rằng tôi còn muốn gặp cô ấy sao?

Tôi quay đầu lại nhìn Lý Nhược, ánh mắt của cô ấy tỏ vẻ kinh ngạc, chắc không nghĩ rằng quan hệ giữa tôi và Hình Văn lại tồi tệ đến vậy. Lý Nhược hơi cúi đầu xuống hỏi tôi, “Sao thế? Cô ấy đến tìm anh à? Vậy tối nay thôi vậy, để khi khác đi”. Tôi hừ một tiếng rồi nói, “Sao phải để lần khác, tan ca anh chờ em ở tầng dưới”. Thấy tôi cương quyết như vậy, biết là không thay đổi được, Lý Nhược đành gật đầu.

Sau khi về công ty, Cố Đại Nhân hỏi tôi về việc tuyển dụng, tôi cũng nói lại một cách đại khái cho anh ấy nghe. Hiện tại những người đã tuyển được đều là những người có kinh nghiệm trong nhà xưởng, hơn nữa lại rất linh hoạt, nhìn dáng vẻ đều đâu ra đấy cả. Cố Đại Nhân hài lòng gật đầu, cuối cùng đã giải quyết được vấn đề nan giải của phòng kế hoạch rồi.

Sau khi tan ca, tôi xuống tầng dưới của công ty rất sớm, Hình Văn nói sáu giờ ba mươi đến, trong khi tôi và Lý Nhược rất có thể sẽ rời khỏi đây trước đó, tôi cứ thế hút vài điều thuốc, trong lòng cay đắng nghĩ. Chẳng lẽ tôi thực sự không muốn gặp cô ấy sao? Thực sự trong lòng tôi hiểu rất rõ cứ cho đó là sai lầm, đó là nỗi khổ tâm, cũng đã làm cho trái tim tôi bị tổn thương, nhưng sự tổn thương càng sâu thì chứng tỏ tình yêu càng đậm, nghĩ đến đây đột nhiên trong tôi lại nảy sinh một chút chờ đợi. Nếu ngay lúc nay Hình Văn đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, tôi có nên rời đi cùng cô ấy, để lại con chim bồ câu là Lý Nhược không? Tôi lắc đầu thật mạnh xua đi suy nghĩ này, tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, những vầng mây đang bao trùm mọi nơi, dưới sự phản xạ của ánh đèn thành phố, làm con người có cảm giác ngột thở.

Kim đồng hồ đã chỉ sáu giờ hai mươi phút, Lý Nhược đúng hẹn xuất hiện trước mặt tôi. Nhưng điều đáng giận là tôi lại vì Hình Văn không đến sớm hơn mà thấy một chút thất vọng. Tôi thầm rửa bản thân mình, không biết rút cuộc thì bản thân thế nào nữa? Gương mặt Lý Nhược lộ vẻ hạnh phúc chưa từng thấy, giống như một đứa trẻ được đi sở thú chơi, như người lâu ngày mới nhìn thấy ánh sáng vậy, mà nhưng điều này đều là quà tặng cho tôi đấy. Tôi nhìn mà thấy xót xa trong lòng, nên nhẹ nhàng nói, “Xin lỗi”. Nghe vậy, khuôn mặt Lý Nhược đầy ngạc nhiên, vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không hề thấy có đồng nghiệp nào của công ty gần đó, chỉ có anh bảo vệ tay đang cầm cây dùi cui và nhìn chúng tôi, đó là người bảo vệ đã mỉm cười hỏi thăm tôi ngày trước. Tôi cúi đầu làm vẻ mặt ma mĩnh với anh ta, anh ta cố gắng nở một nụ cười. Tôi quay người rồi đi cùng Lý Nhược. Trong tôi bỗng thấy nhớ vô cùng những buổi tối tăng ca ngày trước, khi một mình vừa đói vừa mệt, thì người bảo vệ kia luôn khích lệ tôi bằng một nụ cười, làm tôi phải lẩm bầm, “Sao mà có người đáng yêu thế nhỉ”. Lý Nhược cho là tôi nói gì với cô ấy nên nũng

nụ, “Tổng Vô Y, sao anh có thể nói với người ta những câu nịnh bợ ở ngay trên đường thế?”. Tôi bật cười, “Thực ra là em rất đáng yêu”. Lý Nhược lại hừm một tiếng rồi nhanh chân bước lên trước, tôi cười lớn, “Đừng bỏ rơi anh chứ?”. Lý Nhược không nói gì mà cứ bước nhanh lên trước, tôi càng buồn cười hơn, gọi to, “Này, em đánh rơi cái gì rồi này!”. Nghe vậy Lý Nhược quay đầu lại nhìn xuống mặt đất rồi hỏi, “Đánh rơi cái gì ạ?”. Tôi vội vàng bước nhanh tới gần cô ấy, nháy mắt nói, “Đánh rơi anh!”.

Lý Nhược phá lên cười, cầm cái túi đánh vào người tôi, tôi ôm đầu và bỏ chạy, hai chúng tôi vừa đuổi nhau vừa cười như vậy, mọi người đi đường đều quay sang nhìn, nhưng chúng tôi lại chẳng để ý đến điều đó, chạy qua hết các vỉa hè, cửa hàng, bãi đỗ xe. Thành phố đêm nay sao lại đáng yêu và đẹp đến lạ thường vậy. Tôi dừng lại, quay đầu nhìn Lý Nhược, cô ấy đang cách tôi khoảng mười mấy mét, thấy tôi dừng lại, liền cười nói, “Xem em sẽ xử lý anh thế nào nhé!”.

15. Chương 08 Phần 2

Cơn mưa bắt đầu nặng hạt, tôi ngẩng đầu nhìn lên trời. Mưa rồi sao, hạt mưa giống như giọt nước mắt của Lý Nhược ngày trước và cũng giống như người nào đó đang khóc. Có lẽ đã lâu lắm rồi tôi không nghĩ thấy mùi vị của nước mưa, tôi há miệng để giọt nước mưa rơi vào, một chút đắng, một chút chát. Tôi thở dài, lại nghĩ về Hình Văn. Khi tôi đang cảm nhận hương vị ngọt ngào của tình yêu, và cũng đang thử cái đắng chát của giọt nước mưa thì Lý Nhược chạy đến bên cạnh tôi, thấy tôi đang nhìn lên trời, khuôn mặt không còn giữ nụ cười vừa xong, cô ấy nhẹ nhàng nói, “Trời mưa to rồi, sẽ lạnh lắm đấy, chúng ta tìm một chỗ nào đó tránh mưa đi”. Tôi gật đầu, nắm bàn tay mềm mại của Lý Nhược, chạy đến trạm điện thoại gần đó.

Vì trạm điện thoại rất nhỏ, nên chúng tôi phải đứng sát vào nhau, quần áo ướt thấm vào cơ thể Lý Nhược, nên mùi nước hoa của cô ấy càng thơm hơn, trong khi mùi thuốc từ người tôi cũng đang bốc ra. Lý Nhược cúi đầu xuống nhìn những giọt nước mưa dưới mặt đất, hình như cô ấy đang nghĩ chuyện gì đó.

Có lẽ lúc này Hình Văn cũng đã rời công ty tôi rồi và đang ngồi trên xe của Tử Lô. Có câu nói gọi là gì nhỉ: Thà ngồi trong xe con đẹp rồi khóc thút thít còn hơn cười tươi trên xe đạp. Sự xa cách của Hình Văn giống như những giọt nước mưa kia xóa đi những bụi bặm từ bầu trời mang đến của thành phố này. Tôi nghĩ rồi, cô ấy sẽ thích ứng được, và tôi cũng có thể chịu đựng được. Hai chúng tôi trú mưa ở trạm điện thoại đã mười mấy phút mà cơn mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng. Tiếng kêu ọc ọc trong bụng tôi làm phá vỡ đi hình ảnh của Hình Văn. Nghe thấy thế Lý Nhược buồn cười nói, “Anh đói lắm rồi à?”. Tôi cười, “Cũng hơi đói”. Chưa nói hết câu thì bụng Lý Nhược cũng sôi lên, hai chúng tôi cùng im lặng rồi phá lên cười. Tôi cởi áo khoác ra, Lý Nhược ngạc nhiên nói, “Em có lạnh đâu, không cần mà”. Tôi cười nói, “Anh có cởi ra cho em mặc đâu?”. Rồi tôi chỉ sang một nhà hàng đằng xa nói, “Chúng ta qua đó ăn cơm nhé”.

Tôi cầm áo khoác che lên đầu, Lý Nhược chui vào và vòng một cánh tay vào ngay người tôi làm tôi thấy buồn buồn, tôi co người lại, Lý Nhược ngạc nhiên nói, “Anh làm sao thế?”. Tôi nhún mày nói, “Em chạm vào đúng vùng nhạy cảm của anh rồi”. Lý Nhược hừm một tiếng rồi đập vào vai tôi nũng nịu, “Đồ xấu xa!”.

Lý Nhược bám lấy cánh tay tôi, giống như một con cừu non trốn vào ngực tôi. Lúc đó, chắc hẳn bất kỳ người đàn ông nào cũng có cảm nhận giống như tôi, thỏa mãn và đặc ý, vì đã tạo cho người con gái mình thích một cảm giác an toàn, một bến cảng trú mưa, cho dù tôi chỉ có thể ban tặng được một chút thôi, nhưng những điều này tôi đã đều làm được. Có rất nhiều người đàn ông luôn cho rằng khả năng có giới hạn, không thể mang lại hạnh phúc và an toàn cho người mình yêu, nên đã từ bỏ cơ hội, đây thực sự là một việc đáng buồn. Thực ra, những điều người phụ nữ cần không nhiều, họ chỉ mong người đàn ông quan tâm đến nhiều hơn, để ý nhiều hơn đến họ. Ăn uống bao nhiêu không có nghĩa, chim cá thịt thà đều chưa hẳn là những thứ họ cần, có khi cơm canh đạm bạc lại thấy ngon hơn. Nhưng đáng tiếc, suy nghĩ này của tôi dường như đã bị thời đại đào thải, tôi nghĩ đây có lẽ là nguyên nhân cơ bản tại sao tôi lại chạy trốn khỏi Hình Văn. Không phải tôi nói Hình Văn là người con gái tham giàu sang, theo tôi thấy, môi trường mà cô ấy tiếp xúc và những gì cô ấy đang có, đều là những điều mà tôi không thể với tới, cũng có thể đó là tâm trạng tình cảm của tôi.

Cùng với sự phát triển của xã hội, rất nhiều sinh viên đại học đều giống tôi, tất cả đều như giọt nước mưa trên trời rơi xuống trần gian, có hạt rơi xuống biển lớn, có hạt rơi xuống sông nhỏ, có hạt rơi vào rãnh nước thoắt. Về bản chất thì đều là hạt mưa, nhưng lại rơi vào những chỗ khác nhau, bởi vậy mà cũng có những thay đổi trong chính bản thân mình. Có người gặp được cô gái giàu có, có người kết hôn với đồng nghiệp, có người yêu một cô công nhân, có người thích những gái phong trần, có người gặp được, có người lại phải cầu xin...

Vào nhà hàng, Lý Nhược gọi một suất cơm bò ca ri, tôi bỗng nhớ câu nói lần trước của Hình Văn, “Em nhớ lần đầu tiên ăn cơm cùng anh, anh cũng gọi món này”. Lúc đó tôi đã trả lời, “Thì giống như anh thích một người nào đó, sẽ mãi mãi kiên trì”. Đang trong dòng hồi ức thì Lý Nhược đập vào vai tôi, nũng nịu, “Anh đang nghĩ gì vậy, tâm hồn để đâu rồi?”. Tôi cười, “Anh đang nghĩ nên gọi gì”. Người phục vụ thấy chúng tôi là một cặp, nên giới thiệu những món ăn mang ý nghĩa tình yêu, trong khi tôi lại cảm thấy một chút buồn buồn, tôi nói, “Cho tôi một suất mì ống Ý”. Lý Nhược cười, “Anh thích ăn mì ống à?”. Tôi trả lời, “Cảm giác mì ống như bún Quế Lâm vậy, nhưng cứng hơn một chút”.

Sau khi ăn cơm xong thì cơn mưa bên ngoài cũng đã tạnh, Lý Nhược hình như không hề có ý sẽ rời khỏi quán ăn, xem ra cô ấy rất thích ở bên tôi. Tôi nghĩ bây giờ có về nhà cũng không có việc gì, nên ở đây nói chuyện cũng được. Khi hai chúng tôi nói chuyện đến khoảng hơn chín giờ thì điện thoại của tôi đổ chuông, đó là điện thoại của tổng đài công ty. Khuôn mặt Lý Nhược có vẻ hơi chút căng thẳng vì cô ấy cho là của Hình Văn gọi tới. Tôi bật đèn huỳnh quang của điện thoại lên và cười nói, “Là của công ty gọi tới, chắc chắc là Cố Đại Nhân tìm anh để nói chuyện đây mà”. Về mặt của Lý Nhược bớt căng thẳng hẳn đi, đứng là dáng vẻ trong con mắt đa nghi của con gái cũng thật đáng yêu. Tôi nhận điện thoại, những gì đang nói trong điện thoại khiến tôi giật mình làm cốc nước trên bàn đổ ra, nước chảy hết xuống quần áo tôi. Lý Nhược vội đứng dậy lấy khăn tay thấm nước, trong khi tôi vẫn đang sững sờ. Lý Nhược cũng lo lắng vội hỏi, “Có chuyện gì vậy anh?”. Tôi thở dài, những lời nói trong điện thoại đã kéo tôi ra khỏi không khí đang rất ngọt ngào với Lý Nhược, tôi không nói gì, đưa tay vẫy nhân viên phục vụ lại thanh toán, sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay đang cầm khăn của Lý Nhược, “Anh ra ngoài có việc, em về trước nhé”. Lý Nhược cúi đầu không nói, tôi thở dài nói, “Anh xin lỗi”. Nói xong, tôi đứng dậy và bước ra khỏi nhà hàng, không nén được quay lại nhìn Lý Nhược, dáng vẻ xinh đẹp của cô ấy làm tôi thực sự rất xúc động, tôi lặng lẽ quay lại cạnh cô ấy, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô ấy, rõ từng câu, từng chữ, “Những thứ của em không hề mất đi mà sẽ luôn luôn ở cạnh em”. Tôi mỉm cười quay người bước ra cửa, Lý Nhược đứng lên nhìn tôi, tôi không quay đầu lại nữa. Vì tôi biết, cô ấy chắc chắn sẽ khóc, nếu tôi quay đầu lại, tôi sẽ không thể kìm nén được mà ở lại bởi những giọt nước mắt của cô ấy. Nhưng bây giờ tôi không thể làm gì khác, tôi phải quay về công ty, dù Lý Nhược có gọi tôi trong nước mắt, “Vô Y”.

Tôi dừng lại vài giây, tôi nghiêng rằng, nhưng vẫn phải bước đi trong đêm mưa.

Cơn mưa lớn bất ngờ lại ập đến làm cả người tôi ướt hết, nước mưa ngấm vào người khiến tôi thấy rất lạnh, tôi chạy trên đường, dùng hết sức để chạy, mắt tôi lúc đó dường như không còn nhìn rõ vào những cảnh tượng trước mặt. Tôi nghiêng rằng, đôi bàn chân đạp lên những vũng nước, khuôn mặt đã bị nước mưa tạt vào làm đau nhói, trong lòng cũng đau khổ không nói được thành lời, tại sao lại có thể như vậy?

Nhà hàng rất gần công ty tôi, chạy chừng mười phút thì đến cửa tòa nhà cao tầng. Tôi lấy tay lau những giọt nước mưa trong mắt, đứng trước mặt tôi là một người, tay cầm ô và cứ đứng đó, tôi lau mặt rồi gọi lớn, “Cô ấy đâu?”.

Người đó quay người lại nhìn tôi, đó là Đàm Kỳ Vi, thấy tôi tức giận như vậy, liền cười nói, “Năm đó anh Cố vì một lúc không kiểm chế, mà để nợ tình đến giờ vẫn chưa trả hết được. Hôm nay thì tôi hiểu tại sao anh ấy lại bồi dưỡng cho cậu đến vậy, thì ra là trò giỏi hơn thầy”. Tôi nổi nóng, “Hình Văn đâu?”. Lúc đó từ cửa của tòa nhà cao tầng bước ra một người, đó là anh bảo vệ, anh ta gọi tôi, “Lại đây nhanh lên, cô ấy đang nghỉ ở phòng này!”. Tôi vội vàng chạy vào đó, khi chạy qua người Đàm Kỳ Vi, anh ta còn nói nhỏ, “Lúc tối khi tôi về công ty, nhìn thấy cô ấy vẫn cố chấp đứng bên ngoài”. Tôi dừng bước, anh ta tiếp tục nói, “Tôi mượn một chiếc ô đưa cho cô ấy, cho đến trước khi tôi rời khỏi công ty mười mấy phút, vẫn thấy cô ấy đứng đó, thấy dáng vẻ cô ấy sắp xỉu xuống, tôi vội vàng đưa cô ấy vào công ty nghỉ ngơi...”.

Tôi im lặng vài giây, quay đầu lại nhìn anh ta rồi nói, “Cảm ơn!”. Bước vào phòng tiếp khách của tòa nhà, thấy Hình Văn da trắng bệch, cũng giống như tôi, toàn thân ướt hết. Bây giờ tôi cũng cảm thấy chóng mặt,

nói gì đến một cô gái như cô ấy chắc sẽ càng mệt hơn. Trong đầu tôi không còn cảm thấy tức giận như trong điện thoại chiều nay nữa. Tôi đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng gọi, “Hinh Vần!”. Nghe thấy tiếng gọi, Hinh Vần quay ra, đôi mắt từ từ mở ra, miệng thều thào, “Cuối cùng thì anh đã đến rồi...”.

Tôi gật đầu, trong lòng thấy đau xót vô cùng khi thấy hình dạng của Hinh Vần lúc này, tôi bước nhanh đến bên cô ấy, “Tại sao em ngốc vậy?”. Hinh Vần vui vẻ cười nói, “Vì em muốn gặp anh, không phải chúng ta đã nói không gặp không về sao?”. Trong lời nói của cô ấy không hề mang một chút hờn giận, làm tôi cảm thấy áy náy vô vùng. Nhiệt độ trong phòng tuy cao, nhưng quần áo của cô ấy đều ướt hết nên chắc là rất lạnh, tôi vội vàng hỏi Hinh Vần, “Em lạnh không?”. Tôi định cởi áo khoác khoác lên cho cô ấy, nhưng chợt nghĩ ra quần áo của mình cũng bị ướt hết. Hinh Vần nói một cách mệt mỏi, “Sao anh cũng ướt hết vậy?”. Tôi lắc đầu cười gượng, “Sau khi nghe cuộc điện thoại của Đàm Kỳ Vĩ, anh đã chạy ngay đến đây”. Hinh Vần nói, “Anh cũng ngốc quá”. Nghe câu nói này suýt nữa thì tôi rơi nước mắt, muốn cầm tay cô ấy để truyền cho cô ấy một chút hơi ấm, nhưng sao bỗng thấy mình không thể đưa tay ra lúc đó. Người bảo vệ quay lại đưa cho chúng tôi hai chiếc khăn, tôi cầm chiếc khăn tay, quay lại nhìn những giọt nước đang chảy xuống từ người Hinh Vần, thở dài rồi bước đến gần, dùng khăn lau cẩn thận cho cô ấy. Hinh Vần không động đậy, giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt, rồi đột nhiên nói, “Vô Y, có phải anh đang có cảm giác em lừa dối anh?”. Tôi mỉm cười mà không trả lời. Lúc này mà nói với cô ấy những điều này thì tôi thực sự là một thằng đàn ông ích kỷ. Hinh Vần đưa tay nắm lấy cánh tay tôi, bốn con mắt nhìn nhau, Hinh Vần nói, “Em rất nhớ những ngày tìm anh bằng Bluetooth trên tàu điện ngầm”. Tim tôi đập mạnh, “Ừ, anh cũng vậy”. Hinh Vần nói một cách thất thần, “Vô Y, anh biết không? Từ ngày bắt đầu quen anh cho đến bây giờ, em vẫn chưa hề có ý nghĩ lừa dối anh”. Tôi gật đầu không nói.

Hinh Vần nói tiếp, “Có thể anh đã được nghe chuyện của em qua Tô Tầm và Chu Hoàn, ngay sau khi quen anh, em đã định nói với anh, nhưng lại sợ anh sẽ vì điều đó mà rời xa...”. Trong lòng tôi hậm hực, họ chẳng nói gì cho tôi nghe cả, chỉ nghe thấy một manh mối duy nhất là tôi rất giống bạn trai trước kia của cô ấy... thấy ngữ khí trong lời nói của Hinh Vần có vẻ rất mệt mỏi, tôi vội nói, “Để anh đưa em về nhà, cứ thế này sẽ ốm mất”. Hinh Vần lắc đầu cười nói, “Anh đã nghe em nói hết chưa? Tuy Tử Lô rất có cảm tình với em nhưng vì em và anh ấy đã từ bé lớn lên bên nhau, nên em coi anh ấy như một người anh, hôm anh thấy em và anh ấy đi dạo với nhau, đó là lần đầu tiên trong năm nay em đi dạo cùng anh ấy, có lẽ bố mẹ đã từng nói với anh, hơn một năm nay em không hề liên lạc với bạn bè. Cho nên khi thấy em trở lại bình thường, Tử Lô đã rất vui nên van nài em đi cùng anh ấy ra ngoài, em không ngờ anh lại nhìn thấy...”

Tôi cúi đầu nghe những lời cô ấy nói, trong lòng cảm thấy rất xúc động. Cứ cho là vấn đề của Tử Lô được làm rõ, nhưng việc Chu Hoàn nói tôi rất giống với bạn trai trước kia của cô ấy, tôi cũng rất muốn hỏi. Hinh Vần nói tiếp, “Thực ra em luôn muốn nói với anh, đó là anh rất giống với bạn trai trước kia của em...”. Tôi giật mình, vậy là cô ấy đã nói cho tôi biết, tôi nên vui hay nên buồn đây? Đột nhiên cô ấy cầm hai tay tôi rất mạnh, nhẹ nhàng nói, “Khi anh cười rất giống anh ấy, cái dáng vẻ xấu hổ ngại ngùng cũng rất giống, anh có nhớ hôm anh ở nhà em không? Nụ cười cuối cùng khi nói lời tạm biệt của anh đã làm em nhận ra và phân biệt rõ anh ấy và anh trong trái tim em, thời khắc đó em mới hiểu bản thân mình thích ai...”. Giọng nói của cô ấy yếu dần, hình như đang mềm nhũn ra và ngã vào ngực tôi một cách vô thức, cả người tôi như bị sét đánh trúng, trong nháy mắt linh hồn như bị trút ra khỏi cơ thể.

Tôi sững người mất vài giây khi thấy Hinh Vần ngã vào lòng mình, sau đó như bị điện giật nên tỉnh lại, tôi nghiêng rằng bế xốc cô ấy ra ngoài, người bảo vệ vội hỏi, “Sao thế?”. Tôi nói, “Cô ấy bị ngất”, rồi nài xin như điên dại, “Gọi hộ tôi taxi nhanh lên!”. Người bảo vệ ừ rồi chạy ra ngoài đường. Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hinh Vần, trên khóe mắt đang nhắm chặt của cô ấy một giọt nước mắt rịn ra rồi rơi xuống dưới đất. Tuy im lặng, nhưng tôi vẫn cảm nhận được nỗi buồn, điều đó làm tôi thấy đau khổ vô cùng, tôi khẽ nói, “Em hà tất phải chuốc lấy cái khổ vào thân như vậy?”.

Vài phút sau, người bảo vệ chạy vào nói, “Xe tới rồi, nhanh lên!”. Nói xong là quay đi tìm ô, tôi đáp lại bằng một tiếng cảm ơn rồi bế Hinh Vần chạy ra ngoài. Trong cơn mưa, một chiếc taxi đang đậu trước cổng, tài xế chắc hiểu được chuyện gì xảy ra nên vội vàng chạy ra mở cửa xe cho tôi. Tôi cẩn thận bế Hinh Vần đặt vào xe trước, còn mình đang chuẩn bị bước lên xe thì bỗng nghe thấy một tiếng gọi rất dịu dàng từ phía sau lưng, “Vô Y!”. Lúc đó tôi đang giống như con kiến trong cái nồi nóng, hình như là gọi người khác, tôi không quay đầu lại, bước thẳng vào xe rồi nói, “Đến bệnh viện!”.

Người lái xe khởi động cho xe chạy theo hướng bệnh viện, lúc đó tôi mới nghĩ lại giọng nói lúc này gọi tôi,

qua khung cửa phía sau, tôi có cảm giác như một người nào đó đang ngốc nghếch đứng giữa trời mưa nhìn theo tôi.

Rất nhanh sau đó chúng tôi đã đến bệnh viện, tôi bế Hình Văn ra khỏi xe rồi chạy thẳng vào bệnh viện lớn giọng gọi, “Bác sĩ, bác sĩ!”. Mười mấy phút sau, Hình Văn nằm ngủ say trên giường bệnh, tôi thở dài nhẹ nhõm. Bác sĩ bảo cô ấy bị ngấm nước mưa, hơn nữa lại đang sốt nhẹ, bây giờ chỉ cần truyền nước là không sao cả. Lúc này đã là hơn một giờ đêm, tôi đang suy nghĩ không biết có nên báo cho người nhà của Hình Văn không thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi của Hình Văn, tự nhiên tôi lại nghĩ, nếu như đó là người nhà cô ấy gọi, thì tôi phải nói với họ như thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói là Hình Văn vì tôi mà bị ngấm nước mưa rồi bị ngất, và bây giờ đang nằm trong bệnh viện sao?

Tôi thở dài, mở túi lấy điện thoại ra nghe, người gọi đến là Tử Lô. Tôi nghĩ liệu có nên tắt đi không nhỉ! Nhưng lại cảm thấy che giấu anh ta như thế thì hơi bí ối, dù sao anh ta cũng là bạn thân của Hình Văn, Hình Văn cũng coi anh ta như anh, tôi không cần phải hiểm ác như vậy? Tôi bấm nút nghe sau khi chuông điện thoại đã đổ mười mấy giây, nghe thấy giọng nói rất nhẹ nhàng ầm ập từ Tử Lô, “Hình Văn, em đang ở đâu vậy?”. Tôi cười, Tử Lô nghe thấy chắc cũng sưng người một lúc rồi tức giận nói, “Anh là ai? Hình Văn đâu?”. Tôi nói, “Hình Văn?”. Tử Lô phẫn nộ nói, “Chủ nhân của chiếc điện thoại này ấy? Hay cậu là kẻ trộm?”. Tôi nhẹ nhàng nói, “Tử Lô, đừng có kích động như vậy, tôi là Vô Y!”. Tử Lô ngừng một lát rồi cười nói, “À, Vô Y à, Hình Văn đâu? Tại sao cô ấy vẫn chưa về nhà?”. Lời nói nghe có vẻ khách sáo, tôi lại nghĩ thấy mùi thuốc súng trong đó, nhưng vấn đề cuối cùng của anh ta lại đẩy tôi vào cảnh khổ, thấy tôi im lặng không nói gì, Tử Lô nghiệm giọng hỏi, “Tổng Vô Y, Hình Văn sao rồi?”. Tôi đành phải nói, “Hình Văn có việc ra ngoài rồi, có lẽ sẽ về muộn!”. Tử Lô cười gằn giọng, “Về muộn? Là về chỗ cậu hay về nhà cô ấy? Lúc nãy bố cô ấy gọi điện cho tôi nói là điện thoại của Hình Văn không thấy ai nghe, và cho rằng tôi và cô ấy đang ở cạnh nhau...”. Tôi không nghe thấy câu nói sau của anh ta, mà cảm điện thoại giơ lên trước mặt, đúng là có ba cuộc gọi nhỡ, chẳng lẽ là do trên đường đi Hình Văn đến bệnh viện, vì tinh thần hoảng loạn mà không nghe thấy?

Giọng của Tử Lô gầm lên trong điện thoại, “Rút cuộc là cậu thế nào đấy? Hình Văn đi đâu?”. Tôi thở dài đáp, “Tử Lô, Hình Văn có ấy...!”. Tử Lô gào lên, “Cô ấy làm sao? Cậu nói đi!”. Tôi uể oải trả lời, “Bây giờ cô ấy đang trong bệnh viện”. Bên kia đầu dây bỗng im lặng, sau đó một tiếng gầm lên, “Cậu là đồ tồi, cậu đã làm gì cô ấy, bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện nào, cậu là đồ tồi...”.

Tôi nói địa chỉ bệnh viện cho Tử Lô, và tôi hiểu rằng chỉ mười mấy phút sau thôi, tình cảnh của tôi chắc chắc sẽ rất thảm, nhất định bố mẹ Hình Văn sẽ đến, tôi phải đối diện với họ thế nào đây?

16. Chương 09 Phần 1

Chương 9:

Vận rủi theo nhau mà đến

Tôi ngồi trên ghế bên ngoài phòng bệnh của Hình Văn, thầm nghĩ không biết có nên chuẩn đi bây giờ không, tôi đứng dậy nhìn Hình Văn qua cánh cửa kính, cô ấy đang nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, như đang mơ thấy ác mộng.

Tôi đẩy cửa bước vào, ngồi trước giường Hình Văn, tôi rất muốn nắm bàn tay cô ấy và nói với cô ấy vài điều. Nhưng trong lòng lại thấy xót xa, liệu tôi có mang lại hạnh phúc cho Hình Văn không? Lúc nãy trong điện thoại, Tử Lô có mắng một câu, “Một thằng nghèo kiết xác như cậu, cậu cho rằng cậu có thể mang lại cho Hình Văn cái gì? Cậu chẳng có cái gì hết, vậy cậu mang lại gì cho cô ấy?”. Những câu nói đó làm tôi đến tận bây giờ vẫn không biết trốn vào đâu. Nhìn Hình Văn trước mặt, tôi tưởng tượng cô ấy ngồi dậy và nói, “Anh định lùi bước sao? Vô Y, hãy cố gắng vì tương lai của chúng ta!” . Mùi thuốc trong phòng bệnh đã đưa tôi trở về thực tại. Cảm thấy hơi chóng mặt, tôi muốn ra ngoài hút thuốc nên đặt chiếc túi của cô ấy lên đầu giường, đột nhiên tôi nhìn thấy một tấm ảnh giữa khe của cái túi, tôi rất muốn lấy ra xem, có lẽ là ảnh của Hình Văn với bạn trai trước kia của cô ấy. Tôi do dự một lát, nhưng cuối cùng tính tò mò cũng

chiến thắng, tôi lấy tấm ảnh ra xem. Đó là một tấm ảnh chụp chung, quang cảnh là một bãi cát màu bạc và một bãi biển trong xanh vô tận, vừa nhìn là biết ngay không phải ở thành phố này, có lẽ là một hòn đảo nào đó ở nước ngoài. Trong ảnh, Hình Văn rất khác so với bây giờ, một trạng thái tư thế trong sáng hoạt bát, nụ cười cũng rất cởi mở, chứ không ẩn chứa nỗi buồn như bây giờ. Tay Hình Văn thân mật đặt lên vai một người con trai có dáng vẻ xanh gầy. Tôi nhìn kỹ hơn khuôn mặt người con trai đó, ánh mắt tôi bỗng nhiên bừng sáng kinh ngạc vì anh ta giống tôi đến bảy phần. Tôi lắc đầu cười gượng, lẽ ra phải nói là tôi giống anh ta bảy phần. Cả hai người họ đều cười rất vui vẻ. Thấy sự thân mật của Hình Văn và anh ta, nhưng trong tôi không hề có chút ghen tuông. Nếu như trước kia tôi đã tức giận khi thấy Tử Lô và Hình Văn bên nhau, thì hôm nay đối diện với tấm ảnh này tôi lại thấy rất bình tĩnh, giống như đang chậm rãi bước trên con đường không người, lạnh lẽo khác thường. Tôi lật đằng sau tấm hình, có một dòng chữ được viết rất nắn nót: Ký ức biển, màu bạc thể hiện sự vĩnh hằng, màu xanh thể hiện cuộc sống, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau cho đến trọn đời. Bên dưới là chữ ký của Hình Văn, năm 2005.

Tay tôi run lên khi đọc đến đây, tấm ảnh cũng vì vậy rơi xuống đất. Tôi nhặt tấm hình lên và cất lại trong túi của Hình Văn, sau đó rút một liều thuốc và đi ra khỏi phòng bệnh. Tôi đi đến cuối hành lang, dựa mình vào cửa sổ, châm thuốc hút từng hơi dài, rồi lại phả ra từ từ. Cơn mưa bên ngoài vẫn chưa tạnh, mấy giây sau tiếng bước chân chạy từ phía đầu hành lang kia lại, ánh đèn của bệnh viện không đủ sáng, chỉ thấy mờ mờ có bốn người chạy lại, trong đó là một bác sĩ, phía sau là Tử Lô và bố mẹ Hình Văn.

Tôi tắt thuốc, lấy lại tư thế rồi bước về phía trước, trong lòng chuẩn bị sẵn một kết quả rất bi thương: Bị Tử Lô đánh tan xác, bị bố mẹ Hình Văn mắng tôi bởi... hai bên chúng tôi cùng chạy đến cánh cửa phòng bệnh của Hình Văn rồi dừng lại, mẹ Hình Văn là người đầu tiên đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi tức giận, tôi nhú mào, đang định giải thích thì đã thấy khuôn mặt nóng bừng lên bởi một tiếng bốp, tôi hoa hết cả mắt, nửa khuôn mặt thấy đau vô cùng, cái tát đó làm tôi bị đẩy lùi ra phía sau vài bước.

Tôi lại bước lên, mẹ Hình Văn mắng, “Cậu đã làm Hình Văn ra sao rồi?”. Tôi kìm nén nỗi đau trên mặt, chỉ vào trong phòng, “Hình Văn vì bị ngấm nước mưa nên hơi sốt thôi”. Bố Hình Văn thở dài, Tử Lô đẩy cửa để bố mẹ Hình Văn bước vào.

Tôi đứng ngoài cửa, Tử Lô quay người lại nhìn tôi lạnh lùng nói, “Cậu thấy dáng vẻ của mình bây giờ có đủ tư cách để theo đuổi Hình Văn không? Đến một người con gái cũng không bảo vệ được!”. Nói xong anh ta đóng sầm cửa, để lại tôi đứng trơ trọi trên hành lang lạnh lẽo không người.

Khi tôi bước ra khỏi bệnh viện thì trời cũng đã ngừng mưa, những ánh đèn mờ mờ chiếu xuống, soi rõ đám sương mù đầu mùa bốc ra. Tôi dùng bàn tay xoa lên mặt, cái tát của mẹ Hình Văn quả là không nhẹ, cái tát đó đã phá vỡ đi tất cả những thiện cảm trong ấn tượng của gia đình Hình Văn đối với tôi. Thực ra, lúc đó dù bố mẹ Hình Văn có trách mắng tôi thì những lời nói của Tử Lô cũng đủ để tôi thấu hiểu, từng câu từng chữ như kim, cắm vào đầu tôi, khiến tôi có cảm giác nôn ra máu.

Nhưng đầu tôi cũng như vừa trút bỏ một viên đá to, cuối cùng thì những hiểu lầm về Hình Văn đã được tháo gỡ, nhưng không ngờ kết quả là Hình Văn phải vào viện. Nếu có thể thì tôi tình nguyện cứ mãi mãi hiểu lầm như thế, chứ không muốn thấy cô ấy bị như vậy. Đang nghĩ ngợi thì có chuông điện thoại, là Lý Nhược gọi. Tôi mỉm cười, “Em về nhà chưa?”. Lý Nhược nói, “Em về rồi ạ, chị ấy không sao chứ anh?”. Tôi ngơ ngác, “Ừ, cô ấy đang ở bệnh viện rồi, mà sao em biết?”. Lý Nhược đáp, “Em đến công ty, thấy anh đang bế chị ấy lên xe, em còn gọi theo anh”. Tôi thở dài, không biết phải nói gì bây giờ, Lý Nhược lại nói, “Em hỏi bảo vệ, anh ấy nói Hình Văn đã đứng ngoài mưa chờ anh hơn một tiếng đồng hồ...”. Cô ấy dừng lại, hít một hơi dài rồi nói tiếp, “Vô Y, anh có thể thành thực trả lời em một câu được không?”. “Em nói đi.” Lý Nhược hỏi, “Chiều nay khi ngồi trên tàu điện ngầm, có phải Hình Văn đã hẹn anh không?”. Lúc đó tôi rất muốn nói dối, nhưng nghĩ đến Hình Văn đang nằm trong bệnh viện, tôi uể oải đáp, “Đúng là cô ấy đã hẹn anh sáu giờ ba mươi phút ở trước cổng công ty, nhưng anh đã không đồng ý”. Dường như Lý Nhược không nghe câu sau của tôi, nên giận dữ nói, “Vậy tại sao anh còn đi ăn cơm với em?” Thấy Lý Nhược phản ứng như vậy, tôi đành im lặng, Lý Nhược lại nói tiếp, “Người ta đã vì anh mà đứng ướt trong mưa lâu như vậy để chờ anh, đến nỗi phải vào bệnh viện, Tống Vô Y, thật không ngờ anh lại nhẫn tâm và vô tình đến vậy!”. Đầu tôi trống rỗng, có lẽ từ lúc Hình Văn bị ngã, thì đây là sự công kích thứ hai đến với tôi trong ngày. Tôi thở dài, “Nếu đây là sự đánh giá của em đối với anh thì anh không còn gì để nói nữa”. Lý Nhược nói về suy tư, “Nhưng bây giờ sự việc lại như vậy...”. Tôi có chút ngượng lòng nản chí, phải giải thích sao? Có cần không? Thấy tôi không nói gì, Lý Nhược lại nói, “Anh hãy chăm sóc chị ấy thật tốt, anh cũng bị ướt

hết rồi, hãy giữ gìn sức khỏe. Tạm biệt”.

Sau khi tắt điện thoại, nỗi ưu phiền trong tôi lại càng tăng lên. Lý Nhược không biết là tôi đang không ở bên cạnh Hình Văn, mà đã bị người nhà cô ấy đuổi ra khỏi cửa. Đường phố vắng vẻ, những hạt mưa lất phất rơi, tôi bước vào bóng đêm như con dã thú đang bị thương, chẳng lẽ đây là sự trừng phạt của ông trời với tôi sao, tôi đang vì đau tình hay vì đa tình? Từng đám mây trên bầu trời đang từ từ tản ra, để lộ vầng trăng lặng lẽ lướt mình qua áng mây. Sau cơn mưa, ánh trăng sáng chiếu khắp nơi, không gian trở nên yên tĩnh. Ánh trăng dịu dàng chiếu xuống người tôi, dường như đang an ủi một con dã thú điên cuồng là tôi. Tôi nhìn bóng mình trên mặt nước, tự cười với mình. Thật đúng là một tên ngốc, chỉ vì một cửa ải khó khăn của tình yêu mà phải để cho bản thân sa sút vậy sao? Tại sao không có sự chín chắn? Không có sự cởi mở? Nghĩ đến đây, tất cả mọi niềm vui nỗi buồn đều được nén lại, tôi nhảy qua vũng nước đi về nhà.

Cố Đại Nhân bước ra khỏi phòng tiếp khách với gương mặt kỳ quái, tôi vội vàng hỏi, “Đại Nhân, mấy người trong đó thế nào?”. Cố Đại Nhân thở dài, trong lòng tôi thấy hồi hộp, chẳng lẽ cả ba người đều không được? Tôi vội hỏi, “Không được sao? Có thể nói đây là ba người tôi đã rất vất vả khổ cực chọn ra trong mấy nghìn người đấy!”. Thấy tôi nói một cách lo lắng như vậy, Cố Đại Nhân cầm kẹp tài liệu gỗ nhẹ vào đầu tôi cười nói, “Tôi không hề nói không được, đó là tôi đang nghi ngờ có phải ba người này là do cậu tuyển dụng không nữa, mà cứ nghĩ rằng cậu đào những người này từ đâu lên, ba người này rất tốt! Tôi đã nói xong với họ về vấn đề lương rồi, lát nữa cậu đưa họ lên phòng nhân sự báo cáo!”. Tôi nói, “Đó là điều đương nhiên rồi, tôi là cao thủ giỏi nhất dưới tay Đại Nhân, sao tôi có thể phụ lại nỗi vất vả mà anh đã đề bạt tôi chứ?”.

Cố Đại Nhân cười lớn vài tiếng rồi biến mất ở cuối hành lang. Tôi thở dài, nghĩ lại việc xảy ra ngày hôm qua, nỗi buồn lại âm ỉ trong đầu tôi, thật may tôi cũng là người có thể vì công việc mà quên mọi thứ. Tôi vui vẻ bước vào phòng tiếp khách, hai cậu thanh niên và một cô gái cười chào tôi, “Mọi người đi cùng tôi đến phòng nhân sự báo cáo, và chào mừng mọi người gia nhập đội ngũ phòng kế hoạch chúng tôi”. Ba người nhìn nhau, cùng cười rồi nói, “Cảm ơn trưởng phòng, sau này mong anh giúp đỡ nhiều!”. Tôi gật đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng, thế là có ba thuộc hạ, nghĩa là cũng có chút mùi vị của người quản lý, không giống như gương mặt căng thẳng đối với Tiểu Du, cô ấy giống như trưởng phòng, còn tôi là nhân viên vậy. Nhưng cũng vì Tiểu Du thường nói ra những câu làm người khác phải ngạc nhiên trong những tình huống quan trọng, nên cả tôi và Cố Đại Nhân đều rất coi trọng và tin cậy cô ấy.

Sau khi đưa ba nhân viên mới tới phòng nhân sự làm thủ tục, tôi lại phải đưa họ đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Tiếp chúng tôi ở phòng nhân sự là cô gái đã đi cùng tôi với Lý Nhược tới khu tuyển dụng. Tôi nghĩ đến đơn xin nhân viên liền hỏi, “Người hôm qua của phòng nghiệp vụ đã đến chưa?”. Cô gái đó trả lời, “Người ta đã làm xong từ trưa rồi!”. Thấy thể hiện của cô ta như vậy, tôi biết là Lý Nhược đã đưa tờ đơn xin nhân viên cho cô ta, với lại lời nói của cô ta cũng lạnh nhạt, đang định quay về phòng kế hoạch thì cô gái đó nói từ sau lưng tôi, “Không hiểu vì sao, dường như Lý Nhược đã khóc, không phải là vì anh đấy chứ?”. Tôi quay lưng lại như gió lốc, lạnh lùng nói, “Điều này hình như là không phải việc của cô?”. Thấy lời nói của tôi không khách khí, cô gái đó vội quay về chỗ ngồi của mình, tôi hừ một tiếng, trong lòng nghĩ cô gái này suốt ngày chỉ biết tò mò, không sợ đầu lưỡi có sẹo thì phải.

Lúc đó tôi cũng nghe thấy một tiếng hừ rất lớn từ cửa, tôi không quay lại nhìn nhưng cũng biết đó là Đàm Kỳ Vi. Không biết anh ta lại muốn làm gì đây, chẳng lẽ cũng là vì Lý Nhược khóc sao?

Tôi quay người lại, đổi ngay sang một nụ cười tươi rói trên khuôn mặt, rồi nói, “Sao trùng hợp thế, giám đốc!”. Đôi mắt Đàm Kỳ Vi lóe lên một tia sáng như muốn giết chết tôi, nhưng chắc thấy tôi khách khí như vậy nên cũng không bộc lộ ra, đành gật đầu, “Vừa đúng lúc gặp cậu, tôi muốn hỏi cậu mấy việc”. Hai chúng tôi đi đến phòng hút thuốc của công ty, mỗi người hút riêng loại thuốc của mình, Đàm Kỳ Vi nghĩ ra điều gì đó nên hỏi, “Chuyện tối qua thế nào?”. Tôi thở dài, “Đó không phải là chuyện của anh”. Đàm Kỳ Vi cười, “Hãy quý trọng lấy Hình Văn, tôi thấy người ta rất si tình với cậu”. Tôi nghĩ thầm, chắc anh vui lắm nhỉ, có vậy thì anh mới có cơ hội để theo đuổi Lý Nhược mà, tôi cười nói vài câu để đáp lại lời chúc phúc của anh ta, thấy vậy khuôn mặt Đàm Kỳ Vi lập tức tỏ ra ngạc nhiên. Tôi hỏi, “Giám đốc tìm tôi chỉ vì chuyện này ư?”. Đàm Kỳ Vi thở dài hút vài hơi thuốc rồi nói, “Hôm nay Lý Nhược đi làm với đôi mắt thâm quầng, có vẻ như cô ấy đã khóc rất nhiều”. Khuôn mặt tôi vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng trong lòng lại đang rối tung lên, tôi hiểu những tâm tư của Đàm Kỳ Vi. Nếu tối qua không có sự xuất hiện của Hình Văn, anh ta nhất định sẽ cho rằng tôi làm tổn thương Lý Nhược. Nhưng thực tế đúng là tôi đã làm Lý Nhược buồn, bây giờ Đàm Kỳ Vi hỏi tôi điều này, khuôn mặt thể hiện rõ sự lúng túng, xem ra anh ta cũng rơi vào lưới tình rồi.

Tôi cố tình hỏi, “Lý Nhược khóc sao?”. Đàm Kỳ Vĩ gật đầu, “Nếu không phải vì tôi qua tôi thấy cậu ở bên Hình Văn thì tôi nhất định sẽ lại cho là do cậu gây ra”. Tôi nói, “Điều này hình như không giống với tính cách của một giám đốc là anh, lại có thể lôi tôi ra tâm sự chuyện lòng mình trong giờ làm việc thế này, ha ha...”. Đàm Kỳ Vĩ cười, “Buột miệng thì nói thôi, tôi tìm cậu là có việc khác”. Tôi nói, “Giám đốc hình như quên rằng tôi là người của phòng kế hoạch, anh thuộc phòng nghiệp vụ. Hơn nữa nếu có chuyện gì để nói thì nên tìm Cố Đại Nhân chứ”. Đàm Kỳ Vĩ búng đầu thuốc trên tay rồi nheo mắt nói, “Anh Cố sắp phải tới công xưởng rồi, cho nên chắc chắn phòng kế hoạch sau này do cậu tiếp quản”. Tôi ngạc nhiên, không phải là Cố Đại Nhân chỉ ra nhà xưởng để học hỏi thôi sao? Chẳng lẽ tổng giám đốc lại giả vờ? Nhưng lúc này mặt tôi không biến sắc. Tôi cười nói, “Tôi biết Cố Đại Nhân phải ra nhà xưởng, thì cứ cho là tôi sẽ tiếp quản phòng kế hoạch, trước kia Cố Đại Nhân làm thế nào, thì nay tôi cũng sẽ theo ý của anh ấy mà làm”. Ý của câu đó là cho dù Cố Đại Nhân phải ra nhà xưởng, tôi vẫn phải làm việc theo sự sai bảo của anh ấy. Theo tôi lý giải, bản thân đã theo Cố Đại Nhân thì cứ kiên định theo lập trường của mình, không nên dễ dàng thay đổi điều đó.

Đàm Kỳ Vĩ lắc đầu cười, “Tôi vẫn chưa nói xong, phản ứng của cậu cứ như không muốn nghe lời người khác vậy!”

“Được, anh nói đi, tôi nghe đây!”

Đàm Kỳ Vĩ hạ giọng hỏi, “Vô Y, chắc cậu cũng biết cơ cấu nhân sự của công ty chúng ta chứ?”. Tôi ngạc nhiên đáp, “Không phải bên trên là tổng giám đốc, sau đó là các giám đốc phòng ban các anh sao?”. Đàm Kỳ Vĩ hỏi lại, “Vậy cậu có biết ông chủ của công ty là ai chứ?”. Tôi đờ người, “Ông chủ? Hình như tôi chưa từng gặp qua!”. Đàm Kỳ Vĩ cười nói, “Ừ, có lẽ cậu chưa từng gặp ông chủ, nhưng điều này không còn quan trọng nữa, vì bây giờ ông chủ của công ty đã đổi rồi”. Tôi mơ hồ không biết là anh ta muốn nói điều gì với tôi đây? Đàm Kỳ Vĩ nói tiếp, “Cậu cho rằng cái công ty thương mại điện tử của chúng ta có thể có nhiều tiền như vậy để mua nhà xưởng sao?”. Tôi dần người hỏi, “Thay ông chủ rồi à? Thay ai vậy?”. Đàm Kỳ Vĩ cười, “Tất nhiên là người đã đầu tư tiền của lần này rồi!”. Tôi lăm bầm, “Vậy có nghĩa là công ty đã bị mua rồi sao?”. Đàm Kỳ Vĩ lắc đầu, “Không hoàn toàn là mua, mà đang từng bước bị mua!”

Tôi không phản ứng lại điều đó mà hỏi, “Vậy liên quan tới tôi?”. Đàm Kỳ Vĩ ung dung, “Bây giờ mới nói với cậu, đó là chuyện liên quan đến cả tôi và cậu”. Ngừng một lát anh ta nói tiếp, “Tổng giám đốc sau này sẽ không chịu trách nhiệm về những việc ở công ty bên này, mà sẽ chịu trách nhiệm về những việc bên nhà xưởng”. Tôi hỏi, “Vậy không phải là bị cướp quyền sao?”. Đàm Kỳ Vĩ gật đầu, “Thực tế thì hai năm lại đây, các mối khách hàng của công ty đã bị tôi nắm trong tay, Cố Đại Nhân bị điều đi lần này là ý của tổng giám đốc, tôi thấy lần này đến bản thân tổng giám đốc cũng khó mà đảm bảo”. Tôi tiếp lời, “Nếu Cố Đại Nhân phải đi, rất có thể là vì sự thất bại trong đấu pháp giữa tổng giám đốc và ông chủ lớn”. Ánh mắt Đàm Kỳ Vĩ lộ vẻ tán thưởng, “Ừ, cậu đoán đúng rồi đấy”.

Vừa thấy sự rắc rối mà Cố Đại Nhân gặp phải, lòng tôi bỗng thấy lo lắng, “Cảm ơn anh, tôi về văn phòng đây”. Đàm Kỳ Vĩ kéo tay tôi lại, “Cậu cho rằng bây giờ nói với Cố Đại Nhân thì có tác dụng sao? Với lại tôi vẫn chưa nói xong”. Tôi nói, “Vẫn còn gì chưa nói?”. Đàm Kỳ Vĩ đáp, “Việc lần này của Cố Đại Nhân không ai giúp được, trừ phi ông chủ ra mặt can thiệp, chẳng lẽ cậu không nhìn thấy đây là ý của tổng giám đốc sao?”. Tôi im lặng không nói, với tính cách của Cố Đại Nhân, tổng giám đốc ngày trước lại là sếp trực tiếp của anh ta, nếu đổi tôi là Cố Đại Nhân, anh ta là tổng giám đốc, chẳng lẽ tôi có lý do để không gánh vác khó khăn với anh ta sao? Đàm Kỳ Vĩ nói tiếp, “Tôi phải nói chuyện này với cậu là vì, sau khi Cố Đại Nhân và tổng giám đốc đến nhà xưởng, nếu ông chủ thực sự loại bỏ họ ra khỏi công ty thì cậu sẽ là chủ quản của phòng kế hoạch, tôi cũng sẽ được lên làm phó tổng, cậu có hiểu ý tôi không?”. Tất nhiên là tôi hiểu ý của Đàm Kỳ Vĩ, đó là muốn sau khi Cố Đại Nhân và tổng giám đốc đi rồi, tôi toàn sức phối hợp công việc với anh ta, như vậy thì vị trí phó tổng của anh ta cũng được ổn hơn. Xem động tác này của anh ta, thì có lẽ anh ta đã làm như thế với không ít chủ quản của các phòng ban khác rồi.

17. Chương 09 Phần 2

Trong lòng tôi thấy rối bời, chẳng lẽ cứ mở mắt nhìn Cố Đại Nhân đi vào chỗ chết sao? Thấy tôi có chút mâu thuẫn, Đàm Kỳ Vĩ nói, “Tôi biết thường ngày anh Cố rất quan tâm đến cậu, nhưng nếu cậu toàn lực phối hợp với tôi, thì đến cuối năm, tôi sẽ cất nhắc cậu lên làm giám đốc, cậu hãy suy nghĩ đi!”. Nói xong, vỗ tay vào vai tôi rồi định bước đi, tôi vội hỏi, “Tại sao anh đột nhiên lại quan tâm tới tôi vậy”. Đàm Kỳ Vĩ cười đáp, “Cậu có biết khi tôi chuyển Lý Nhược đến phòng nghiệp vụ, tôi đã đồng ý điều gì với cô ấy không?”. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Đồng ý điều gì?”. Đàm Kỳ Vĩ không quay đầu lại nói, “Đồng ý sẽ quan tâm đến kẻ gốc là cậu!”.

Một mình trong phòng, tôi hút liền mấy điều thuốc, cố gắng để mình bình tĩnh hơn. Những lời nói vừa rồi của Đàm Kỳ Vĩ làm tôi suy nghĩ, hai ngày trước tổng giám đốc còn hùng hồn nói về tiền đồ của công ty với giọng đầy hưng phấn, vậy mà không ngờ ngày hôm nay lại xảy ra một giả tưởng – công ty sẽ bị mua. Điều càng làm tôi lo lắng hơn là, nếu thực sự Cố Đại Nhân phải ra công xưởng, rất có thể sẽ cùng với tổng giám đốc, chẳng trách tổng giám đốc lại điều Cố Đại Nhân ra nhà xưởng, chứ không phải là Đàm Kỳ Vĩ hay là người ở phòng nào khác, bởi vì chỉ có người ở phòng kế hoạch mới cùng mạo hiểm với anh ta.

Theo cách nói của Đàm Kỳ Vĩ thì thủ đoạn mà ông chủ mới đến áp dụng không phải là loại bỏ nhân viên ngay ở lần thứ nhất, mà áp dụng chính sách lung lạc cách ly. Những người cần dụng chạm đến thì lựa chọn ra và để sang một bên, sau đó áp dụng biện pháp để giải quyết, như vậy không tạo ra sự rối loạn trong công ty. Cùng lúc đó sẽ đưa Đàm Kỳ Vĩ lên làm phó tổng, cũng là để làm yên lòng các công nhân viên trong công ty, hơn nữa trước đây thằng cha Đàm Kỳ Vĩ này là giám đốc phòng nghiệp vụ, khả năng và nguồn tư liệu trong tay anh ta đều là những cái công ty cần, việc anh ta lên làm phó tổng tự nhiên như nước vào chỗ trống, tôi không ngờ anh ta có thể may mắn đến vậy. Lòng tôi rối như tơ vò, những điều kiện mà Đàm Kỳ Vĩ đưa ra thật hấp dẫn, đến cuối năm có thể lên làm giám đốc, chỉ vắn vắn trong vài tháng mà nhảy lên đến hai cấp, đó là điều rất hiếm gặp trong việc thăng chức. Nhưng tôi vẫn phải cẩn thận, cái việc qua cầu rút ván, giết người diệt khẩu kiểu này thì tiểu thuyết và trên ti vi đã có rất nhiều. Tôi thở dài, Cố Đại Nhân thân mến, chẳng lẽ tôi lại mở mắt nhìn anh bước vào vực sâu sao? Hay là chờ sau khi anh đi rồi, bước một bước lên thẳng mây xanh? Trong một lúc tôi cảm thấy rất đau đầu. Sự việc tối qua rồi lại thêm chuyện hôm nay khiến tôi cảm thấy không thể chịu nổi, rút cuộc nên làm thế nào đây? Tại sao trước mặt tôi luôn là sự lựa chọn, chứ không phải là thuận buồm xuôi gió, như mây bay nước chảy. Xem ra phải đi lễ Phật thôi, chứ nếu cứ tiếp thế này sớm muộn gì đầu tôi cũng nổ tung ra mất.

Đến giờ tan ca mà tôi cứ ngồi lì trên ghế, Cố Đại Nhân và tổng giám đốc rời khỏi văn phòng tự bao giờ tôi cũng không biết. Cả văn phòng còn lại một mình tôi, do không bật điện trong phòng, nên ánh đèn từ ngoài tòa nhà hắt vào qua cửa sổ làm cả văn phòng mờ mờ ảo ảo, khiến nó trở nên kỳ lạ và lạnh lẽo. Tôi khẽ thở dài nghĩ đến Hình Văn, và cả Lý Nhược nữa. Không biết bây giờ Hình Văn đã khỏe chưa, đã ra viện chưa, còn Lý Nhược? Không biết sự hiểu nhầm của cô ấy với tôi còn không?

Tôi cầm điện thoại bàn gọi cho Hình Văn, người nghe điện thoại là mẹ Hình Văn, tôi không nói gì liền gác máy. Cái tát tôi qua vẫn còn hằn sâu trong trí nhớ của tôi. Nếu để mẹ Hình Văn biết là tôi gọi đến, chắc chắn tôi lại bị trách mắng nữa cho xem. Hình Văn đã xuất viện chưa nhỉ? Hay là đang nghỉ ngơi ở nhà rồi? Trong đầu tôi nảy ra vô số những suy đoán. Tôi thần thờ đi vào thang máy, ra khỏi công ty, tôi cứ bước không định hướng trên đường. Khi đi đến một tòa nhà cao tầng, tôi ngẩng đầu lên, đó là nơi Hình Văn làm việc, do dự một lát, cuối cùng tôi vẫn quyết định bước vào trong. Tôi thấy choáng ngợp bởi sự sang trọng nơi đây. Quầy tiếp tân tinh tế đẹp đẽ, cầu thang máy hiện đại. Tôi thấy như thoang thoảng đâu đây mùi nước hoa của Hình Văn. Chẳng lẽ tôi lại vẫn mặt dày đến nhà tìm cô ấy sao? Cứ cho là thế thì cũng là tự mình chuốc lấy rắc rối, huống hồ tối hôm đó tôi còn rất lịch sự cự tuyệt họ. Đang đứng thần thờ ở đại sảnh, tôi bỗng nghe thấy giọng của một người đàn ông đằng sau, “Đây không phải là Vô Y sao?”

Tôi quay đầu lại, thì ra là Chu Hoàn, tôi cười nói, “Là anh à, trùng hợp quá!”. Vẫn đôi kính gọng vàng cũ, Chu Hoàn mặc cả bộ vest màu trắng. Mấy năm trở lại đây gần như không có ai dám mặc vest trắng, mà nếu có mặc sẽ tạo cho người ta cảm giác không phải là người hiểu biết, hoặc là đang tham gia biểu diễn gì đó. Nhưng khi Chu Hoàn mặc lại không vậy, ngược lại càng thể hiện sự cao quý và nho nhã của anh ta, đến tôi là đàn ông cũng phải thầm khen.

Hai tay Chu Hoàn đều xách túi, tư thế có vẻ hơi uể oải, “Trùng hợp à? Cậu đứng ở đại sảnh dưới công ty

tôi, nên không phải dùng câu này đâu.” Tôi cố tình ngạc nhiên hỏi, “Thì ra anh làm việc ở đây?”. Chu Hoàn bật cười nói, “Đừng có ra vẻ với tôi như vậy, cậu mà lại không biết Hình Văn làm việc ở đâu à”. Tôi cười gượng, “Tôi tan ca rồi, không có việc gì nên tiện đường ghé vào đây xem thế nào!”. Chu Hoàn bước đến trước mặt tôi, khẽ thở dài rồi bước qua người tôi đi ra cửa, vừa đi vừa hỏi, “Hôm nay Hình Văn không đi làm, xem ra cậu đã mất công đến đây rồi”. Tôi cười gượng, “VẬY à, thực ra tôi cũng không phải...”. Tôi chưa nói xong thì Chu Hoàn cười lớn nói, “Đừng có nói với tôi là cậu tiện đường! Chúng ta cũng lâu rồi không gặp, tìm một chỗ nói chuyện đi”. Thấy sự thân thiết của Chu Hoàn như vậy, tôi buột miệng nói, “Gần đây tôi và Hình Văn có chút rắc rối rồi”. Chu Hoàn nhìn tôi một cách bí hiểm, mỉm cười nói, “Là tại thằng khốn Tử Lô à?”. Tôi lắc đầu, “Rắc rối hơn”. Chu Hoàn sững sờ, “Vẫn còn gì nghiêm trọng hơn sao?”. Tôi gật đầu, hai chúng tôi cùng nhau đi về hướng quán cà phê. Gặp được Chu Hoàn tôi giống như bắt được phao cứu sinh, không chỉ là về vấn đề tình cảm, mà chuyện trong công ty cũng có thể thỉnh giáo anh ta, dù sao anh ta cũng là quản lý cấp cao của một công ty lớn.

Quán cà phê rất đông khách, nhưng không quá ồn ào. Tôi chọn một chỗ tương đối yên tĩnh, Chu Hoàn không phản đối điều đó. Hai chúng tôi đều gọi cà phê và hút thuốc, rồi cứ im lặng ngồi như thế một lúc. Chu Hoàn nhẹ nhàng thổi làn khói thuốc trước mặt, cử chỉ tinh tế tỉ mỉ làm cho người ta có cảm giác anh ta giống như một cô gái. Anh ta cười, nhẹ nhàng nói, “Cậu nói đi, cuối cùng là có chuyện gì làm cậu cảm thấy rắc rối, để xem tôi có thể giúp gì được cho cậu”.

Tôi uống một ngụm hết cốc cà phê, vì không có đường nên hơi đắng, tôi nhú mồm, từ tốn nói, “Hôm nay Hình Văn không đi làm, anh có biết tại sao không?”. Chu Hoàn đáp, “Người ta là thiên kim của ông chủ, sao tôi có thể biết được?”. Ngừng một lát, anh ta nói tiếp, “Nhưng tôi thấy hôm nay tâm tính tổng giám đốc Vương rất không tốt, dễ nổi nóng khi họp, đó là điều rất ít khi gặp”. Tôi thở dài, “Đó là vì hôm qua Hình Văn phải nhập viện”. Chu Hoàn ngạc nhiên rồi lo lắng hỏi, “Hình Văn làm sao? Không có chuyện gì chứ?”

Tôi cười gượng, “Vì hôm qua cô ấy đã đứng trong mưa chờ tôi, bị sốt rồi ngất!”. Ngón tay run run của Chu Hoàn nắm chặt lấy cái cốc, rồi nhẹ nhàng buông ra, anh ta lắc đầu, thở dài nói, “Nếu lúc này ở đại sảnh cậu nói với tôi, thì tôi và cậu đã không ngồi ở đây”. Nghe ngữ khí của anh ấy thì có thể thấy anh ta đang rất tức giận, tôi uể oải nói tiếp, “Tôi biết tất cả mọi tội lỗi đều do tôi, nhưng anh có biết trong lòng tôi cũng có rất nhiều ức chế đau khổ không?”. Chu Hoàn ngạc nhiên nói, “Chẳng lẽ cậu có nỗi khổ tâm? Để rồi để cho Hình Văn chờ cậu đến ngất đi?”. Nghe đến đây, sự thiện cảm của tôi với Chu Hoàn càng tăng lên nhiều hơn, nếu trước mặt tôi bây giờ là Tử Lô, chắc đã đứng dậy túm lấy tôi mà đánh cho tơi bời rồi. Tôi rót tiếp cà phê vào cốc mình rồi uống hết bằng một ngụm và nói, “Thực ra nguyên nhân Hình Văn ngất là do tôi không đi gặp cô ấy, nhưng cô ấy lại cứ đợi tôi. Song, anh có biết tại sao tôi không gặp cô ấy không?”. Chu Hoàn cười, như là vừa phát hiện ra vùng đất mới vậy, “Cậu nói đi!”. Tôi nói, “Vẫn không phải vì anh và Tử Lô!”

Chu Hoàn tắt nụ cười, khẽ nói, “Liên quan gì đến tôi? Nhưng tôi lại biết Tử Lô có nhúng tay vào việc của hai người, cậu lại nói tôi làm sao?”. Tôi kể cho Chu Hoàn nghe lại lần nữa chuyện tối hôm đó ba chúng tôi nói chuyện với nhau tại khu vườn hoa ở nhà Hình Văn và chuyện của Tử Lô và Hình Văn đi cùng nhau, nghe xong Chu Hoàn cười to lên. Tôi cảm thấy rất tức giận, lạnh lùng nói, “Tôi biết tôi không xứng đáng với Hình Văn, nhưng các anh cũng không cần hạ thấp tôi như vậy”. Chu Hoàn cười nói, “Tổng Vô Y, năm nay hai mươi lăm tuổi, là một nhân viên trong phòng kế hoạch của một công ty, mới làm ở công ty được một năm, mấy hôm trước đã được thăng chức trưởng phòng, cấp trên là Cố Đại Nhân, gần đây công ty vừa thay ông chủ mới”. Tôi lập tức há miệng, trợn mắt, Chu Hoàn tắt nụ cười, nói một cách nghiêm túc, “Từ sau khi cậu đến nhà Hình Văn, tôi và Tử Lô chia thành hai ngả để điều tra về cậu, thậm chí bệnh viện cũng sai người đi điều tra về cậu”. Tôi bức tức nói, “Có điều tra được gì không? Tôi có lừa ai không?”. Chu Hoàn nói một cách vui vẻ, “Ừ, những gì cậu nói với chúng tôi và những gì chúng tôi điều tra được đều trùng khớp”. Tôi tức giận, “Đây là phong cách làm việc của giới thượng lưu các anh sao? Chẳng lẽ các anh nghi ngờ tôi tiếp cận Hình Văn là có mục đích gì sao?”

Thấy tôi nổi giận như vậy, Chu Hoàn không hề để ý, mà nói, “Thực ra sau khi điều tra rõ ràng, tuy ba chúng tôi đều biết rằng, điều tra cậu là vì Hình Văn, nhưng chúng tôi đều chưa hề thương lượng với nhau để đưa ra hành động tiếp theo. Suy cho cùng thì từ đầu tới giờ, chuyện của Hình Văn và cậu đều do Hình Văn tự nguyện. Cậu cũng tốt với Hình Văn. Vương bá phụ rất yêu chiều Hình Văn, chắc chắn họ sẽ không

phản đối chuyện hai người, nhưng cậu nói rằng Tử Lô tiếp cận Hình Văn, còn tôi lại thấy Tử Lô cho rằng cậu không có tư cách theo đuổi Hình Văn nên mới gần gũi với cô ấy đến vậy”. Tôi thở dài, “Tối qua khi bố mẹ Hình Văn và Tử Lô đến bệnh viện, tôi còn bị mẹ của cô ấy tát ột cái”. Chu Hoàn cười, “Bây giờ để tôi phân tích, cậu cũng không nên vội vàng, mọi người đều đang nóng giận, trước tiên cậu chưa cần tìm Hình Văn vội, tôi sẽ lưu ý việc này thay cậu”. Tôi gật đầu, “Chu Hoàn, anh có thể kể tôi nghe chuyện của Hình Văn và bạn trai trước của cô ấy không?”. Chu Hoàn nở một nụ cười gương gạo, lắc đầu nói, “Chuyện này tôi sẽ không kể, cũng không muốn nhắc đến, sau này cậu tìm Hình Văn, cô ấy sẽ nói cho cậu biết”.

Hai chúng tôi cứ thế ngồi im lặng rất lâu, không ai nói lời nào. Chu Hoàn đứng dậy thanh toán, “Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, đây là danh thiếp của tôi”. Tôi nhận danh thiếp của anh ta, rồi đưa lại cho anh ta danh thiếp của mình. Tôi nhìn theo bóng của Chu Hoàn, một lúc sau mới chợt nhớ ra là vẫn chưa thỉnh giáo anh ấy chuyện của công ty. Không biết bây giờ tôi nên đi đâu nhỉ? Sau khi uống hết cốc cà phê còn lại, tôi thần thờ bước ra khỏi quán cà phê, và cứ thế bước đi trong cái thành phố này. Trên đường đi có một người đàn ông bị tàn tật đang tự đàn hát, tôi đứng lại nghe một lúc rồi bước lên phía trước bỏ vào trong mũ của anh ta năm đồng tiền giấy. Anh ta vừa hát vừa cười gật đầu tỏ vẻ cảm ơn. Tôi bước lên tàu điện về nhà, nằm trên sofa ngủ từ lúc nào không biết, cho đến khi tiếng chuông điện thoại kêu, đó là hiển thị của Bluetooth.

Tôi giật mình, có nên nhận không nhỉ? Trong lòng tự nhiên thấy lạnh lạnh, bây giờ tôi đang ở nhà, không phải ở những nơi có nhiều người hay trên tàu điện ngầm, liệu có phải là có người đột nhập vào nhà tôi không, hay lại có ma? Tôi toát mồ hôi lạnh cầm điện thoại ném xuống ghế, và nhìn ra ban công, không có ai cả, sau đó tôi rón rén bước vào phòng ngủ, cảm thấy có cái gì đó kỳ quái trong nhà mình? Tôi đẩy cửa phòng ngủ, cũng chẳng có ai, vậy nhất định là trong phòng tắm hoặc bếp. Tôi bỗng phát hiện mình vẫn cầm cái gạt tàn thuốc, tuy lúc này cũng hơi sợ, nhưng vẫn thấy buồn cười cho hành động của mình. Chạy vội ra ngoài ban công tìm một cây gậy dài, tôi cầm gậy lên vung thử, rất có khả năng sát thương. Tay trái tôi cầm gạt tàn thuốc, tay phải cầm gậy, rón rén tiến vào nhà vệ sinh, vẫn không có ai. Tôi quay người đến bếp, gào to, “Ai ở trong đó?”, rồi phi thẳng vào những cửa phòng bếp vẫn khóa, không có ai cả. Tôi đứng thần người, dùng hết sức đá vào khóa cửa, xem ra mai phải thay khóa, nếu không cuối tháng quản lý căn hộ lên kiểm tra, tôi lại không biết phải bàn giao thế nào.

Ngoài cửa chính có tiếng chuông, thì ra suốt từ nãy đến giờ người ấy vẫn ở ngoài cửa, chẳng trách tôi tìm không thấy. Tôi toát mồ hôi, cầm lấy vũ khí rồi bất ngờ mở cửa ra, chưa nhìn rõ là ai đã nghe thấy có tiếng cười lớn.

Cây gậy và cái gạt tàn thuốc trên tay tôi rơi xuống đất, người đang đứng trước tôi là Hình Văn, tôi đưa tay lên dụi mắt, vì vẫn chưa dám tin lắm. Hình Văn cho hai tay ra phía sau, ngó người nhìn vào trong phòng, mỉm cười nói, “Anh đang làm gì đấy?”. Tôi nhìn ánh mắt đang cười của Hình Văn, trong lòng bỗng thấy rất cảm động. Trong đêm khuya, cô ấy vì tôi mà bị ngắt, cũng vì điều này mà tôi bị người nhà cô ấy đuổi đi, bây giờ nhìn thấy Hình Văn, tôi không thể nói ra niềm vui và sự áy náy của mình. Tôi bất ngờ ôm cô ấy, rồi đôi môi tôi lướt tìm môi cô ấy. Trời đất quay cuồng, tôi và Hình Văn say đắm trong nụ hôn nồng cháy đó. Những gì là sự vô tình lãng mạn, những gì là tình yêu trong sáng, đều không chân thật, không đầy đủ thỏa mãn bằng sự khoái cảm về xác thịt. Tay tôi luồn vào eo cô ấy, dùng sức kéo cô ấy sát vào ngực mình, cái lưỡi của tôi giống như con rắn nước tự do bơi lội giữa đôi môi và hàm răng cô ấy... Chúng tôi cứ hôn nhau cho tới khi không thở được nữa, tôi mới phát hiện ra rằng tay tôi đã mò vào ngực cô ấy. Hình Văn nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra, nhưng tôi lại cho rằng cô ấy đang muốn tiếp tục, thế là liền bế cô ấy vào phòng rồi nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó đè cô ấy xuống sofa.

Mặt mũi và tai Hình Văn đỏ như lên, cổ họng tôi rất khát, tôi giống như một con dã thú đang phát điên vội vàng tìm nơi trút giận, tôi đưa nụ hôn của mình xuống chiếc cổ trắng nõn và đẹp đẽ của cô ấy, rồi đưa tay vào áo trong tiếp xúc với làn da mịn màng của Hình Văn. Hình như Hình Văn bị sự cuồng nhiệt của tôi cuốn theo, nên cũng từ từ nhắm mắt lại...

Đúng lúc ấy thì điện thoại đổ chuông. Tôi rửa thơm, nửa đêm mà còn có điện thoại, lại ngay vào thời khắc quan trọng thế này nữa chứ. Tôi đưa tay tắt điện thoại, nhưng chuông vẫn cứ đổ, tôi lấy điện thoại ra nhìn vào màn hình, sao lại mờ mờ ảo ảo thế nhỉ, tôi lại tắt đi, tiếng chuông vẫn đổ, Hình Văn cười nói, “Anh sao vậy?”

Tôi nhìn thấy gương mặt của Hình Văn đỏ ửng, tôi cầm điện thoại ném sang một bên, nhưng quay lại nhìn gương mặt Hình Văn thì lại thấy đó là gương mặt của Lý Nhược, thấy tôi đang đề lên, cô ấy gào lên, “A! Đồ khốn, dám cưỡng hiếp tôi...” Nói xong, xoay người đẩy tôi xuống đất, trong khi cái điện thoại trên tay tôi vẫn đổ chuông.

Trong ánh sáng mờ mờ, tôi thấy đầu mình rất nặng, mũi cũng bị tắc, tôi mở mắt ra, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào phòng khách, lúc đó tôi mới phát hiện ra mình đã để nguyên quần áo đi làm để ngủ ngay trên sofa, trên tay vẫn đang cầm điện thoại, trên màn hình đang hiển thị đồng hồ báo thức. Tôi gượng cười đứng dậy, không hiểu sao tự nhiên mình lại nằm mơ như thế? Tôi nhìn mình vào gương, bỗng nhiên giờ tay đâm vào gương, trong lòng thầm quyết định: Hôm nay nhất định phải đi tìm Hình Văn! Tất nhiên không phải để tiếp tục giấc mộng như ngày hôm qua, mà để xem cô ấy đã khỏe chưa, đồng thời cũng giải thích cho bố mẹ Hình Văn. Tôi nghe lời khuyên của Chu Hoàn là tạm thời tránh sự tức giận của người ta sang một bên.

18. Chương 10

Chương 10:

Sự hiểu lầm ngại ngùng

Sau khi nhìn thấy tôi, câu đầu tiên Tiểu Du nói là Cố Đại Nhân đã đến nhà xưởng, sau đó đưa cho tôi một đồng tư liệu sắp xếp kế hoạch sản xuất để ký, tôi bảo Tiểu Du chuẩn bị một số tài liệu, và bảo cho cô ấy biết ba nhân viên mới đến trong hôm nay.

Tôi tháo ra một bản phân công công việc cho ba nhân viên mới, sau khi Tiểu Du xem xong gật đầu hài lòng. Tôi không để ý hành động của cô ấy như vậy là phản ứng của một cấp trên, dù sao tôi cũng quen rồi. Sau khi ký xong các đơn từ kế hoạch, tôi gọi điện cho Đàm Kỳ Vĩ, người nhận điện thoại là Lý Nhược, vì việc có liên quan đến Cố Đại Nhân, nên tôi bảo Lý Nhược chuyển điện thoại giúp, Lý Nhược nhẹ nhàng thở dài, “Cô ấy đã đỡ chưa?”. Tôi rất không muốn trả lời, nên nói; “Anh không biết”. Lý Nhược hỏi; “Tại sao anh lại không biết?”. Tôi cười gượng, “Bây giờ không phải là lúc nói chuyện của cô ấy, anh tìm Đàm Kỳ Vĩ có việc, nhờ em đấy, được không?”.

Lý Nhược đồng ý, giúp tôi chuyển điện thoại cho Đàm Kỳ Vĩ, “Vô Y à, đã nghĩ thông chưa?”. Tôi nhẹ nhàng nói; “Giám đốc, có thể nói với tổng giám đốc một câu không?”. Đàm Kỳ Vĩ nổi nóng; “Lúc này, tổng giám đốc không nghe ai đâu, cậu muốn cầu cứu thì tốt nhất là chỉ có tìm ông chủ thôi”. Tôi khó xử, “Vậy ông chủ ở đâu?”. Thấy tôi cố chấp như vậy, Đàm Kỳ Vĩ càng tức giận, “Đừng nói tôi không cho cậu cơ hội, lần này cậu không lên cùng thuyền với tôi thì đừng trách tôi không giúp cậu. Muốn tìm ông chủ, cậu tự đến văn phòng anh ta mà tìm”.

Chẳng lẽ một mình xông đến văn phòng ông chủ? Tôi quay đầu lại, thấy Tiểu Du đang đứng sau mình, tôi có một chút gượng gạo, “Sao vậy?”. Tiểu Du nhẹ giọng nói, “Ba người kia đã đến rồi, tôi để họ xem tài liệu ở phòng họp”. Tôi nói, “Ừ, xem xong thì bảo ba người họ tìm vị trí của mình mà ngồi, tôi vẫn còn vài việc phải giải quyết”. Hình như Tiểu Du đang định nói điều gì đó, tôi không để ý nên đứng dậy, bước ra khỏi văn phòng. Nghe nói phòng làm việc của ông chủ là tầng riêng, nếu gặp ai trong thang máy thì không tốt lắm, cho nên tôi quyết định đi cầu thang bộ. Lên tầng, sau khi dò trên sơ đồ công ty tôi đã tìm thấy văn phòng của ông chủ ở đầu hành lang, do dự một lát, tôi nghiêng răng gõ cửa. Chờ rất lâu mà không thấy ai trả lời, tôi nhẹ nhàng mở cửa ra, đập vào mắt tôi là một văn phòng được bài trí rất chuyên nghiệp và sang trọng. Tôi rửa thầm, đây đâu phải là phòng làm việc, giống phòng trong khách sạn năm sao thì đúng hơn! Không nhìn thấy ai trong đó, tôi liền đóng cửa lại và quay xuống phòng làm việc của mình.

Lúc xuống, thấy Tiểu Du đứng ngay dưới chân cầu thang chờ, tôi ngạc nhiên hỏi, “Sao cô biết tôi ở đây?”. Tiểu Du lạnh lùng đáp, “Vô Y, không cần làm những việc tốn công như vậy đâu, chuyện của Cố Đại Nhân lần này không ai có cách gì giúp được cả”. Tôi càng ngạc nhiên, “Cô biết được những gì?”. Tiểu Du nhìn xung quanh chắc chắn không có ai rồi nói nhỏ, “Tôi biết công ty đã bị mua rồi, cũng thay cả ông chủ rồi, tổng giám đốc phải đến nhà xưởng, Cố Đại Nhân đi cùng thì cũng sẽ xảy ra chuyện” . Tôi lập tức hiểu

ngay những gì đang xảy ra, “Tại sao cô biết? Rút cuộc cô là ai?” . Tiểu Du đẩy cặp kính lên, “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi không muốn anh làm những việc ngốc nghếch” . Tôi tức giận, “Việc ngốc nghếch? Cô có biết Cổ Đại Nhân là như thế nào với tôi không?” . Tiểu Du ngheo đầu sang một bên lạnh lùng đáp, “Không phải là cấp trên của anh sao?”. Tôi bước lên vài bước, nhìn chăm chăm vào mắt cô ấy rồi đồng dục nói, “Trong công việc, anh ấy là cấp trên của tôi, nhưng trong cuộc sống, anh ấy là anh em của tôi! Cô đã quên mất lần chúng ta xảy ra chuyện rồi ư? Cô không nhớ ai đã nhảy ra để chịu trách nhiệm trước tổng giám đốc ư?”

Tiểu Du hừ một tiếng rồi không nói gì. Tôi nghĩ những lời Tiểu Du vừa nói chứng tỏ hoàn cảnh của cô ấy nhất định không đơn giản, nên hỏi, “Cô là ai? Chuyện này rút cuộc là như thế nào?” . Tiểu Du cười nhạt nói, “Đã thế này rồi thì tôi cũng không giấu anh nữa, thực ra tôi là người mà ông chủ phái đến để mua công ty này!” . Tôi thần thờ, hỏi tiếp, “Nghĩa là thế nào?” . Tiểu Du nói, “Anh vẫn chưa hiểu à? Trước khi tiến hành mua công ty này, tôi đến đây để làm việc, mục đích là để điều tra tình trạng tài chính của công ty” . Tôi trợn mắt ngạc nhiên, trong lòng hoảng loạn vô cùng, và cũng hiểu những gì mà Tiểu Du nói, nhưng lại cảm thấy những gì Tiểu Du nói có rất nhiều chỗ mâu thuẫn. “Bất kể ông chủ sau lưng cô muốn làm gì, thì bây giờ tôi vẫn muốn giữ Cổ Đại Nhân lại, nếu thực sự không được thì hãy để tôi cùng tổng giám đốc ra nhà xưởng”. Tiểu Du cười, “Thực ra tôi thấy anh nên đồng ý với những yêu cầu mà Đàm Kỳ Vĩ đưa ra, hơn nữa điều kiện của yêu cầu ấy cũng rất tốt, lên làm giám đốc!”

Tôi tức giận nắm lấy cánh tay cô ấy rồi nói, “Bây giờ cô giúp tôi đi tìm ông chủ!”

Tiểu Du bị tôi nắm tay chặt quá đến mức bực mình gắt lên. “Anh làm tôi đau rồi đấy, mau bỏ tay tôi ra!”. Tôi lập tức đổi giọng, “Tiểu Du, cô đến phòng kế hoạch làm việc cũng hơn hai tháng rồi, cô thấy tôi và Cổ Đại Nhân đối xử với cô thế nào?”. Tiểu Du hất mạnh tay tôi ra, bực dọc nói, “Đối với tôi rất tốt!”. Tôi cười giả tạo, “Vậy giúp tôi đi, cô cũng không đành nhìn Cổ Đại Nhân bao năm vất vả làm việc cho cái công ty này, cuối cùng lại bị đào thải như vậy chứ?”, Tiểu Du nhẹ giọng nói, “Được, tôi chỉ có thể nói cho anh biết ông chủ ở đâu, công ty này chỉ là một trong rất nhiều công ty của ông ấy mà thôi, bởi vậy ông ấy rất ít đến đây. Động thái trước mắt của ông chủ là sa thải bớt nhân viên, sau đó tuyển thêm người phù hợp”. Tôi thở dài, “Rút cuộc thì ông chủ muốn gì? Ông ta đã nhiều tiền như vậy còn muốn mua công ty này làm gì nữa?”. Tiểu Du nhìn tôi cười đầy ẩn ý, sau đó nói cho tôi biết tên của một công ty, và còn nói tên của ông chủ là Lý.

Cho đến tận trước khi tan ca, tôi vẫn không có chút thời gian nghỉ nào để đi tìm chủ tịch hội đồng quản trị Lý, một là do Cổ Đại Nhân không có ở đây, nên tôi là người chịu trách nhiệm chính, hai là phải phân công việc ấy người mới, như thế, trong trường hợp tôi và Cổ Đại Nhân không ở lại thì văn phòng vẫn sẽ vận hành công việc như bình thường. Khi tôi bước ra khỏi công ty, người bảo vệ vỗ vai hỏi, “Cô gái lần trước thế nào rồi?”. Tôi cười, “Đã khỏe hơn rồi”.

Người bảo vệ thở dài, “Hãy giữ lấy cô ấy, người ta đối với cậu thực sự rất tốt đấy!”. Đến anh ta cũng nói như vậy, xem ra tôi đã phụ Hình Văn nhiều quá rồi. Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Chu Hoàn để hỏi xem Hình Văn có tới công ty không, Chu Hoàn nói cô ấy không đi làm, tôi nghĩ Hình Văn ở nhà để nghỉ ngơi. Giấc mơ đêm qua lại hiện lên trong đầu làm cơ thể tôi nóng hết lên. Ở đây tự than trách không bằng trực tiếp đến nhà Hình Văn. Nghĩ là làm, tôi lập tức bắt taxi đến nhà Hình Văn.

Đến khu nhà Hình Văn ở, người bảo vệ không lục vấn tôi nữa, có lẽ đã thấy tôi quen rồi. Tôi đứng trước cửa nhà Hình Văn, lấy điện thoại ra gọi cho cô ấy trước, vì sợ người nhà cô ấy mà thấy tôi thì sẽ đuổi tôi đi, nhưng điện thoại của cô ấy lại tạm thời không liên lạc được. Bỗng nhiên nhớ lại giấc mơ đêm qua, thế là tôi lại lấy điện thoại ra viết một tin nhắn, “Hình Văn, em đang ở đâu?”. Sau đó tôi dùng Bluetooth để tìm, quả nhiên tìm thấy tên của Hình Văn: Candy. Tôi rất mừng, vội vàng gửi tin nhắn đi, vài giây sau màn hình hiện lên chữ đã nhận. Tôi dựa người vào tường trước cửa nhà Hình Văn, chờ tin từ đầu điện thoại kia.

Vài phút sau có tin nhắn từ Bluetooth đến, tôi vội vàng bấm nút nhận, mở tin nhắn ra đọc, một hàng chữ hiện lên, “Anh đang ở trước cửa nhà em à? Hai ngày nay em ở nhà nghỉ ngơi, sim điện thoại của em bố mẹ lấy đi rồi, vì không muốn em liên lạc với anh, may mà anh đến nhà em rồi dùng Bluetooth!”.

Tôi trả lời, “Anh xin lỗi, thực sự rất xin lỗi em!”

Hình Văn nhắn tin lại, “Anh ngốc lắm, tại sao lại nói xin lỗi?”.

Tôi thở dài đáp lại, “Anh đã không bảo vệ được em, hơn nữa lại còn hiểu lầm em”.

Hình Văn trả lời, “Việc cũng đã qua rồi, phải rồi, sao anh lại muốn tìm em?”.

Tôi đáp, “Vì anh mơ thấy em!”.

Hình Văn nhún vai, “Lại nói linh tinh đấy, nhưng cũng may là anh không gõ cửa, bây giờ bố mẹ em đang rất tức giận, không cho em liên lạc với anh”.

Tôi đáp, “Đúng vậy, hôm đó mẹ em còn tát anh nữa!”

Hình Văn trả lời, “Vậy sao? Em thật sự xin lỗi anh!”.

Tôi nhún vai, “Khi nào thì em đi làm?”.

Hình Văn đáp, “Khoảng hai ngày nữa, lúc đó em sẽ tìm anh, vẫn còn vài chuyện hôm đó em chưa nói hết với anh”.

Tôi nhún vai, “Để lúc đó rồi nói, hai ngày nay thực sự anh rất lo lắng cho em”.

Hình Văn nói, “Anh lo lắng cho em thôi à, không phải là muốn gặp em sao?”.

Tôi mỉm cười lắc đầu, đang chuẩn bị nhún vai thì cánh cửa thang máy trước mặt mở ra, Tử Lô trên tay cầm một bó hoa tươi bước ra.

Thấy tôi đang dựa vào tường nhắn tin bằng điện thoại, Tử Lô lạnh lùng cười nói, “Tổng Vô Y, mặt cậu kể ra cũng dày thật đấy. Làm cho Hình Văn ra nông nổi này mà vẫn còn mặt mũi đến nhà cô ấy. Tại sao cậu không vào trong mà tìm cô ấy? Sợ bị đuổi ra à?”. Tôi có chút bí từ, nhưng không cam tâm để anh ta tiếp tục châm biếm mình, rất muốn đáp trả, song không tìm được lý do gì, nên đỏ mặt nói, “Tôi chỉ muốn đến tìm Hình Văn để nói xin lỗi!”. Khuôn mặt của Tử Lô sầm xuống, anh ta bước đến trước mặt tôi, giơ tay nắm lấy cổ áo tôi, nhắc tôi đứng lên rồi nói, “Tôi giết chết cậu rồi nói xin lỗi, cậu thấy thế nào?”.

Tôi không phản kháng gì, Tử Lô lại nói: “Một thằng nhân viên quèn như cậu, không nhà không xe, tháng lương được bao nhiêu? Có bốn nghìn tệ, đó là sau khi cậu lên chức trưởng phòng, ngày trước chỉ là hai trăm rưỡi thôi!”. Tôi giống như một kẻ ăn mày bị quẫn thành túm được, đang chờ bị làm nhục. Tôi có một chút không hiểu, tại sao Chu Hoàn thì gần gũi thân thiết, còn Tử Lô lại lạnh lùng nóng nảy đến vậy. Thấy tôi không nói gì, anh ta buông tôi ra, nói tiếp, “Vô Y, cậu biết ngày trước vì sao tôi khách khí với cậu đến vậy không? Vì cậu đã mở được trái tim lạnh giá của Hình Văn, xét về tình về lý, tôi đều phải cảm ơn cậu. Nhưng bây giờ tôi đối với cậu như thế này, là vì cậu không thể mang lại hạnh phúc cho Hình Văn, hơn nữa cậu còn làm Hình Văn bị tổn thương, đó là điều tôi không thể tha thứ!”.

Tôi cười gượng, “Tại sao tôi có thể mở được trái tim lạnh giá của Hình Văn, mà không phải là anh. Anh thì có đủ tư cách để mang lại hạnh phúc cho cô ấy sao?”. Tử Lô gần giọng, “Đúng là tôi không thể mở được trái tim lạnh giá của Hình Văn, nhưng tôi có thể mang lại được hạnh phúc cho cô ấy. Cậu cũng biết những gì tôi có đấy, gấp hàng vạn lần cậu! Cậu hiểu không?”. Tôi nói, “Tôi hiểu, anh thấy anh có thể làm cho Hình Văn vui vẻ được không?”. Tử Lô cũng không tìm được lời để nói, “Cậu có biết vui vẻ là thế nào không? Là mỗi tháng cầm một chút đồng lương như cậu là có thể làm cho Hình Văn vui vẻ ư? Đến một chiếc nhẫn cậu cũng không mua nổi cho cô ấy”. Tôi nói, “Niềm vui mà Hình Văn cần không phải là vật chất”. Tử Lô tức giận cười mỉa, “Cậu cho rằng giống như trong phim chắc? Chẳng lẽ cô ấy chỉ cần niềm vui về tinh thần sao? Là một thằng đàn ông, tôi hỏi cậu, cậu chỉ mang lại cho cô ấy niềm vui về tinh thần, vậy có gọi là một thằng đàn ông thành công không?”. Tôi nín thở dài, đúng vậy, tất cả những gì tôi mang lại cho Hình Văn không thể đầy đủ, tôi chỉ có thể mang lại cho cô ấy niềm vui về tinh thần, trong khi Tử Lô có thể đem lại cho cô ấy sự đầy đủ về vật chất. Tôi thần người ngồi thụp xuống đất, Tử Lô thở dài, giọng có vẻ nhẹ nhàng hơn, “Hãy làm tốt chức trưởng phòng của cậu đi, hãy nỗ lực thật nhiều vào. Hình Văn không phù hợp với cậu đâu, nhưng sẽ có những người con gái khác phù hợp với cậu, ví dụ như cô gái tên Lý Nhược đó”. Nói xong anh ta bước đến cửa nhà Hình Văn bấm chuông, tôi đứng dậy với dáng vẻ thất thế chuẩn bị bước vào thang máy, bỗng nhiên màn hình điện thoại sáng lên, là tin nhắn của Hình Văn, tôi nhẹ nhàng bấm nút nhận. Khi mẹ Hình Văn ra mở cửa cũng là lúc thang máy đóng lại, tất cả đều rất đúng lúc. Hình Văn viết, “Vô Y, đối thoại giữa anh và Tử Lô em đã nghe thấy hết rồi, anh đừng dễ dàng từ bỏ tình cảm của chúng ta như thế được không? Tuy em biết giờ anh đang rất khó xử, nhưng em hy vọng anh hãy tiếp tục kiên trì”.

Cố Đại Nhân gấp dài bước ra khỏi văn phòng chuẩn bị đi ăn cơm, thấy tôi đang ngồi vẽ lên giấy cái gì đó, anh ấy phá lên cười nói, “Vô Y à, một ngày không gặp mà đã thấy cậu gầy đi nhiều rồi đấy! Cơm vẫn phải ăn chứ...”. Tôi kìm nén nỗi buồn vừa xong xuống, cười nói, “Hôm qua anh đến nhà xưởng, cơm ở đó thế nào?”. Cố Đại Nhân nhíu mày nói, “Cũng bình thường, cả một nồi cơm to, ăn đầy miệng đều là mùi ngũ vị hương, làm tôi nhớ lại những bữa cơm ở căng tin thời đại học”. Tôi mỉm cười nói, “VẬY Đại Nhân chắc chắn rất nhớ thời sinh viên rồi!”. Đột nhiên Cố Đại Nhân nói, “Đi! Hoài niệm trả về hoài niệm, hôm nay đã quay lại rồi, thế chúng ta đi ăn gì nhé!”. Tôi lắc đầu, “Tôi ra ngoài có chút việc”. Nói xong đưa mắt nhìn Tiểu Du, ý nói đi tìm chủ tịch Lý, Tiểu Du đứng dậy, “Đại Nhân, để mấy người chúng tôi đi cùng anh, vừa khéo có ba nhân viên mới đến”.

Cố Đại Nhân vui vẻ đáp, “Ừ, được! Chúc mừng những đồng chí mới đến, hôm nay tôi làm tiệc vui! Vô Y lại không có phúc phận hưởng thụ chiêu đãi rồi!”. Tôi lắc đầu bước ra trước, nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy, Cố Đại Nhân vui vẻ như vậy, chứng tỏ giám đốc đã giấu anh ấy rất nhiều chuyện. Ra khỏi công ty, tôi đi tới công ty mà Tiểu Du đã nói, cách công ty tôi cũng không xa, chỉ đi bộ vài phút là đến.

Nếu như thực sự gặp được chủ tịch Lý, tôi sẽ đề nghị để Cố Đại Nhân ở lại, nếu không được thì đổi để tôi ra nhà xưởng. Dù sao chức trưởng phòng này cũng do vận may mà có được, nếu bị khai trừ đi cùng tổng giám đốc thì tôi cũng chấp nhận, mình vẫn còn trẻ mà. Nghĩ đến đây tôi càng quyết tâm hơn để bước vào thang máy, đi lên văn phòng chủ tịch Lý, cô lễ tân vội vẻ mặt khó coi nói, “Bây giờ đã hết giờ làm việc, chủ tịch Lý sẽ không tiếp khách đâu, mời anh chiều đến”.

Tôi đưa mắt nhìn đại sảnh rộng lớn, xem ra công ty này cũng giống công ty tôi, vừa đến giờ nghỉ trưa là tất cả vội vàng đi ăn cơm. Tôi nói, “Xin hỏi cả tên của chủ tịch Lý là gì vậy?”. Cô lễ tân nhìn tôi chằm chằm như người ngoài hành tinh. Tôi thấy buồn cười, chẳng lẽ hỏi một cái tên mà cũng làm cô ấy sợ đến vậy sao? Đúng lúc này thì tôi thấy một cách tay vỗ vào vai tôi và một giọng nói cất lên, “Cả tên là Lý Tử Lô!”.

Tôi quay đầu lại đối diện với Tử Lô, không nói câu thứ hai, tôi quay người im lặng đi ra cửa. Bây giờ tôi chỉ muốn quay lại công ty, thu dọn ngay đồ đạc của mình và biến thật nhanh khỏi đó. Thấy tôi phản ứng như vậy, những lời châm biếm định thốt ra của Tử Lô bị mắc nghẹn ở giữa cổ họng. Chờ tôi đi đến cửa thang máy, Tử Lô bước lại cười nhạt nói, “Gặp chủ tịch hội đồng quản trị mà không chào, đây có đúng là trưởng phòng Tổng Vô Y của chúng ta không nhỉ?”. Tôi ngẩng đầu nhìn vào đèn báo của thang máy, lạnh lùng nói, “À, tôi nhớ rằng hình như tối qua chủ tịch Lý có nắm lấy cổ áo tôi và gào thét lên với tôi”. Tử Lô cười bước đến cạnh tôi nói, “Ăn cơm chưa? Có cùng đi ăn cơm với tôi không? Dù sao cậu cũng tìm tôi có việc mà”. Trong khoảnh khắc, tôi lại thấy chẳng hiểu ý của anh ta là gì, mối quan hệ với anh ta đến lúc này đã trở nên phức tạp quá rồi. Từ đầu hai người là tình địch, đến bây giờ, lại là quan hệ cấp trên cấp dưới quá cách xa nhau. Tôi buồn phiền nói, “Không có gì, tôi gặp anh là để nói tôi không làm nữa”. Tử Lô tròn tròn mắt lên, “Không phải là phải làm thật tốt sao?”. Cửa thang máy mở, hai chúng tôi cùng bước vào, tôi lại nói, “Thì chính là phải làm tốt nên tôi mới không muốn làm nữa”. Tử Lô bật cười, “Có phải sau khi phát hiện ra tôi là ông chủ của cậu, cậu mới không muốn làm nữa không?”.

Tôi quay đầu lại, “Để điều tra về tôi, anh thấy nếu mua công ty này thì cuộc chơi sẽ rất vui sao?”. Tử Lô há miệng làm ra vẻ rất ngạc nhiên, dáng điệu đó khiến tôi chỉ muốn tát cho anh ta một cái. Tử Lô nghiêm túc lại nói, “Tổng Vô Y, cậu phải nhớ rằng, tôi là thương nhân, điều tôi cần theo đuổi là lợi ích, thu mua công ty đối với tôi chỉ có tốt, không có xấu”. Tôi không đáp lại, cũng chẳng muốn nghe anh ta nói. Bị người khác trêu đùa như vậy, đúng là lần đầu tiên gặp phải, tôi lại thấy kỳ lạ là vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện với anh ta được. Ra khỏi thang máy, tôi đi về phía công ty, Tử Lô đứng nguyên vị trí nói, “Cậu có thể không làm, nhưng tôi không đảm bảo Cố Đại Nhân và Lý Nhược cũng cần làm đâu”. Nghe xong tôi thở dài, quay người lại rồi đi thẳng tới trước mặt anh ta, cho tới khi chỉ còn cách anh ta vài centimet, tôi mới nghiêng rằng mà nói rằng, “Thương nhân! Anh là một thương nhân bỉ ổi!”. Tử Lô cười to, quay ra đằng sau vẫy tay, một chiếc xe con sang trọng chạy tới, anh ta ra hiệu cho tôi lên xe. Tôi thấy chẳng còn cách nào khác, đành bước theo vào.

Ngồi trong xe, Tử Lô đưa cho tôi một điều thuốc, nhưng tôi không nhận, Tử Lô nói, “Xem ra cậu vẫn kiêu ngạo gớm nhỉ!”. Tôi quay đầu nhìn ra ngoài, lạnh lùng nói, “Tuy anh là chủ tịch hội đồng quản trị, nhưng ở đây không chỉ có một công ty của anh, tôi có thể đi bất cứ lúc nào”. Tử Lô châm thuốc, hút vài hơi rồi nói, “Để tôi nói lại cho cậu lần nữa, cậu muốn đi thì rất dễ nhưng chắc chắn sẽ có người đi cùng cậu!”. Giống như quả bóng bị nổ tung ra khi nghe câu đó, tôi không chịu được liền hỏi, “Thế cuối cùng anh muốn thế

nào?”. Tử Lô trầm giọng nói, “Tiếp tục làm tốt công việc của cậu, công ty đó vẫn là công ty ngày trước. Tôi nghĩ hôm nay cậu đến tìm tôi, chắc là do Tiểu Du nói với cậu phải không?”. Tôi gật đầu, Tử Lô nói, “Nói đi, có chuyện gì, xem tôi có thể giúp cậu được gì không?”.

Tinh thần tôi phấn chấn, “Anh có thể dừng để cho Cố Đại Nhân ra nhà xưởng được không?”. Tử Lô đáp, “Tại sao, đó chẳng phải là sắp xếp của tổng giám đốc sao?”. Tôi nghĩ thầm, anh còn giả vờ, “Nghe nói tổng giám đốc cũng ra nhà xưởng, trong khi anh đang loại bỏ những nhân viên quản lý cấp cao của công ty, nên việc Cố Đại Nhân đi cùng chắc chắn sẽ bị đào thải”.

Tử Lô gật đầu, “Xem ra thì cậu đã biết hết rồi, nhưng tôi nghĩ tất cả những điều này đều rất có lợi cho cậu mà, cấp trên của cậu là Cố Đại Nhân, nếu anh ta đi thì tự nhiên cậu sẽ trở thành chủ quản của phòng đó”. Tôi cười khẩy nói, “Nghe anh nói vậy, thì có nghĩa là dù sao Cố Đại Nhân cũng phải đi. Nếu tôi đi, anh ấy cũng vẫn phải đi, vậy chúng ta còn gì để nói nữa?”.

Tử Lô lớn tiếng cười, tiếng cười vang làm tôi chói cả tai, anh ta nói, “Thật không ngờ cậu vẫn là người trọng tình trọng nghĩa đến vậy, rất tốt!”.

Tôi giận dữ nói, “Có những tình cảm mà những người thượng lưu như các anh không thể hiểu được đâu”. Tử Lô quay đầu lại nhìn tôi nói, “Vậy à? Tôi chỉ nghĩ nếu Cố Đại Nhân mà đi thì cậu có thể lên chức giám đốc, như vậy quả cân để cậu theo đuổi Hình Văn cũng nặng thêm chút rồi đấy!”. Tôi ngẩng đầu nói, “Nếu phải lựa chọn giữa tình huynh đệ và bạn gái, tôi thà sẽ lựa chọn tình huynh đệ. Anh quên rằng anh em như chân tay, còn bạn gái như quần áo sao?”. Tử Lô lạnh lùng nói, “Cậu dám coi Hình Văn như một cái áo?”. Tôi lấy vẻ kiên cường, “Vị trí của Hình Văn trong lòng tôi, cơ bản là không như những gì anh đang tưởng tượng. Có thể là anh, thậm chí cả gia đình Hình Văn đều nghĩ rằng tôi theo đuổi Hình Văn là vì cái gì đó. Tống Vô Y tôi chẳng có gì cả, đối với tôi mà nói, Hình Văn là duyên phận mà ông trời ban tặng cho tôi. Hiện thực đã như vậy, tôi đành phải theo sự sắp đặt của ông trời mà thôi”. Dừng một lát, tôi vỗ vai người lái xe ra hiệu cho xe dừng lại, Tử Lô cũng không phản đối gì, khi xe dừng, tôi lại nói tiếp, “Thực ra cho đến bây giờ, tôi chưa hề nghĩ sẽ làm tổn thương Hình Văn. Cục diện hiện nay, đều là vì ngay lúc đầu tôi đã quá nóng vội tạo ra! Anh nói đúng, tôi thực sự không thể mang lại hạnh phúc cho Hình Văn, nhưng đó chỉ là bây giờ, tôi đã đồng ý với Hình Văn, tôi sẽ cố gắng!”.

Nói xong tôi đẩy cửa xe bước ra, Tử Lô nói với theo đằng sau, “Việc của Cố Đại Nhân tôi có thể xem xét lại”. Câu nói này của anh ta, nếu như nghe được trước khi lên xe, tôi chắc chắn sẽ vui mừng đến phát điên, thậm chí sẽ cảm tạ anh ta, nhưng sau cuộc đối thoại vừa rồi, tôi không muốn tiếp tục ở lại công ty của Tử Lô, bên cạnh đó còn có Tiểu Du và cả tên khốn kiếp Đàm Kỳ Vĩ nữa. Không chắc đến một lúc nào đó họ sẽ liên kết lại để bức ép tôi. Tôi quay người lại và nói với Tử Lô, “Cảm ơn anh, chủ tịch Lý!”.

Tử Lô hơi dờ người, có một chút bất ngờ với phản ứng của tôi, đôi mắt lộ vẻ như không hề quen biết tôi. Tử Lô nói, “Cậu rút cuộc cảm ơn tôi?”. Tôi nhún vai ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Những áng mây trôi sao mà cao, mà xa thẳm, đúng là vì bầu trời đủ rộng. Quyết định vừa rồi khiến tôi thấy mình như những áng mây kia, không phải chịu sự phiền phức của họ nữa. Tôi thở dài nói, “Việc của Cố Đại Nhân, tôi thực sự rất cảm ơn anh, và tôi cũng cảm ơn tất cả những gì anh đã nói hôm qua và hôm nay, làm tôi ý thức được những khó khăn trước mắt của bản thân mình”. Nói xong tôi bước nhanh về phía công ty.

19. Chương 11 Phần 1

Chương 11:

Anh chỉ là một cái bóng

Lúc tôi quay về công ty đã là ba giờ chiều. Tôi không gọi taxi, cũng không ngồi tàu điện ngầm, bởi tôi cảm giác những phương tiện giao thông đó sẽ gắn chặt tôi với thành phố này, thậm chí cả xã hội này đều có quá nhiều sức ép và áp lực khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Những ngôi nhà cao cấp và khu biệt thự hào hoa đẳng xa kia, lúc nào cũng nhắc nhở chúng tôi – những người làm thuê – phải không ngừng kiếm tiền, không

ngừng nỗ lực, mới có thể kẻ sát được tới hạnh phúc. Chẳng lẽ chúng ta phải tiêu phí hơn nửa đời người nỗ lực vì một ngôi nhà sao? Sau đó kết hôn và sinh con, lại chứng kiến đời sau của chúng ta lặp lại những việc chúng ta đã làm?

Khi nhìn thấy tôi, Cố Đại Nhân cười nói, “Cậu đến muộn, trừ nửa ngày lương”. Lòng tôi bỗng thấy ấm áp, Cố Đại Nhân thân mến, vậy là sau này có thể anh phải một mình chỉ huy chiến trường rồi. Tôi cười hì hì, “Bị mất phương hướng trên đường đời nên đến muộn”. Cố Đại Nhân lườm tôi cười, sau đó quay vào phòng của mình. Tiểu Du nhẹ nhàng đến sau tôi nói, “Mọi việc thế nào?”. Tôi quay người cười nói. “Đã giải quyết xong rồi!”

Khuôn mặt Tiểu Du lộ vẻ vui mừng, tôi thầm thở dài. Tuy Tiểu Du là gián điệp do Từ Lộ điều đến, nhưng theo phản ứng lúc này của cô ấy thì có nghĩa cô ấy đã có những tình cảm với phòng kế hoạch này rồi, nếu không cũng sẽ không cho tôi biết việc của Từ Lộ. Nghĩ đến việc sắp rời xa công ty, lòng tôi bỗng thấy chua xót. Làm việc ở công ty đã một năm, vậy mà mùi vị của nó chỉ có mình mình biết. Nhân lúc còn vài tiếng nữa mới hết giờ, tôi gọi ba nhân viên mới vào phòng họp, nói với họ chi tiết một lần nữa chức trách công việc và những điều cần chú ý, hãy coi đó là việc của chính bản thân mình.

Xong việc là lúc tan ca, Cố Đại Nhân vặn vẹo lưng nói, “Cuối cùng thì cũng tan ca, về nhà với vợ con thôi”. Tôi rất muốn kéo Cố Đại Nhân lại để kể cho anh ấy tất cả mọi chuyện nhưng thật khó mà mở miệng ra được. Cứ như tính cách của Cố Đại Nhân, nếu anh ấy biết chuyện thì chắc chắn sẽ gầm lên và cùng tôi rời khỏi công ty này, nếu vậy bao nhiêu tâm huyết của tôi thành vô ích. Tôi giấu cợt nói, “Mấy ngày rồi không trả bài sao?”. Cố Đại Nhân mỉm cười nói, “Ngày nào cũng trả bài”. Văn phòng chỉ còn lại tôi và Tiểu Du, vì tôi quyết định ngày mai xin nghỉ nên ở lại sắp xếp tài liệu, cũng là muốn có buổi tăng ca cuối cùng ở công ty này.

Thấy Tiểu Du vẫn chưa về, tôi liền hỏi. “Hình như hôm nay không có việc gì để tăng ca đâu, cô vẫn chưa về à?”. Tiểu Du thở dài, “Tôi cảm thấy những điều anh nói không đơn giản như vậy”. Tôi hỏi, “Ý cô là gì?”. Tiểu Du đi đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng nói. “Có phải anh có chuyện giấu tôi không?”. Tôi nói, “Câu này lẽ ra phải để tôi hỏi cô mới đúng, thưa cô em gián điệp”. Tiểu Du lắc đầu, “Những gì nên nói với anh, tôi đã nói hết rồi, từ lúc về công ty đến giờ, tinh thần anh hình như không được tốt lắm, không như anh thường ngày”. Tôi cười, “Cô đã biết thường ngày tôi thế nào nhanh thế cơ à?”. Tiểu Du trả lời, “Anh là người có công việc là có thể quên đi những chuyện không vui. Nhưng tôi cảm thấy việc anh dằn dò kỹ lưỡng cho ba nhân viên mới đến cứ như đang sắp xếp hậu sự ình vậy”.

Tôi cười phá lên, “Tôi là trưởng phòng, tất nhiên phải có nghĩa vụ đào tạo những người mới cho công ty”. Tiểu Du giọng dịu dàng nói, “Có phải anh muốn đi không?”. Tôi ngẩn người. Đúng vậy, mai tôi phải đi rồi, phải rời xa cái công ty này. Có thể quên được những người ở đây không? Ví dụ như Cố Đại Nhân, Lý Nhược, Tiểu Du, thậm chí cả cô gái lăm chuyen ở phòng nhân sự kia. Thấy tôi không nói gì, Tiểu Du nói tiếp, “Hà tất anh phải khổ vậy?”. Tôi cười gượng, “Tôi có sự lựa chọn không? Cứ cho là tôi không đi thì ở lại đây, vậy chẳng nhẽ để Lý Từ Lộ tiếp tục đùa giỡn và coi thường sao?”. Tiểu Du còn định nói thêm điều gì đó, nhưng đã bị sự cương quyết của tôi làm cho đứt đoạn. Tiểu Du cầm điện thoại lên và bấm số. Tôi vội vàng hỏi, “Cô định làm gì thế?”. Tiểu Du giận dữ nói, “Tôi gọi cho Cố Đại Nhân”.

Tôi tức giận, “Cô điên à?”. Nói xong liền giật điện thoại từ tay Tiểu Du ra. Tiểu Du đưa tay đẩy tôi ra, tôi càng tức giận lao vào cô ấy giật lấy điện thoại. Kết quả là cả hai chúng tôi đều ngã xuống đất. Hình như tôi đã đè lên cô ấy. Tôi giật lấy điện thoại, “Việc gì tôi đã giải quyết thì không ai có thể thay đổi được”. Đôi kính của Tiểu Du không biết văng đâu mất, cô ấy lấy hết hơi hết lên, “Anh thật là xấu xa, có buông ngay tôi ra không?”. Tôi cười lớn, người của Tiểu Du rất thơm. Tôi đưa tay kéo cánh tay cô ấy, cả hai chúng tôi cùng đứng lên, không ngờ phía ngoài có một người nhìn thấy chúng tôi.

Tiểu Du hốt hoảng đẩy tôi ra vài bước, gương mặt đỏ dừ lên, bối rối, “Lý Nhược...”, Sau đó, không biết nói gì nữa. Tôi nhìn Lý Nhược, gượng gạo cười, trong lòng nói thầm thật không đúng lúc tí nào. Sự hiểu lầm này thật khó mà giải thích được. Lý Nhược tiến lên vài bước, không nhìn Tiểu Du mà nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mặt lạnh lùng nói. “Những gì cô ấy nói đều là thật sao?” Tôi ngạc nhiên, “Cái gì là thật là giả?”. Lý Nhược lại hỏi tiếp, “Anh thực sự sẽ rời công ty sao?” Những gì cô ấy nói tất nhiên là tôi đã nghe thấy hết. Tiểu Du đứng cạnh nhẹ nhàng nói, “Lý Nhược, chị hãy khuyên anh ấy đi”. Vừa nói cô ấy vừa xoa xoa cái mũi của mình, rồi cầm túi rời khỏi văn phòng.

Văn phòng chỉ còn lại tôi và Lý Nhược. Đường như thời gian lại trở về những ngày tăng ca trước kia, Lý Nhược cũng đứng ở vị trí này, cầm cốc cà phê húng khởi chăm chú nhìn tôi miệng cắn bút chì gõ bàn phím. Tôi không muốn mở miệng, còn Lý Nhược đang chờ câu trả lời của tôi. Cứ im lặng thế đến vài chục giây, dài như một thế kỷ. Cuối cùng tôi cũng thở dài gật đầu nói, “Ngày mai anh sẽ xin nghỉ”. Nghe xong hai mắt Lý Nhược đỏ lên. Tôi nhẹ nhàng, “Em đừng như vậy được không?”. Lý Nhược cắn mạnh môi, lắc đầu. Tôi lại nói, “Anh biết, em muốn hỏi anh tại sao, nhưng có những chuyện anh rất khó giải thích với em”. Lý Nhược mếu máo nói, “Anh còn nhớ trước kia đã nói gì với em không?”. Chưa chờ tôi có phản ứng gì, Lý Nhược nói tiếp, “Nhưng thứ của em không hề mất đi mà sẽ luôn luôn ở cạnh em.”

Lòng tôi bỗng thấy cay đắng, đêm mưa đó, khi tôi quyết định sẽ đi bên Lý Nhược thì Hình Văn lại chờ tôi trong mưa, rồi sau đó lại bỏ Lý Nhược ở lại trong mưa. Tôi khó khăn đến trước mặt Lý Nhược muốn nói với cô ấy vài lời an ủi, thì bỗng Lý Nhược khóc to hơn, nước mắt rơi xuống như mưa vậy, sau đó thì sà vào lòng tôi, hai tay ôm chặt lấy cổ tôi. Trong nháy mắt, nước mắt của cô ấy đã thấm ướt áo tôi, làm ướt cả phần ngực của tôi.

Tiếng khóc giống như cơn biển động cuộn lại, đập vào thế giới nội tâm đang hỗn loạn của tôi. Đối diện với Lý Nhược và Hình Văn, cân cân tiểu ly tình cảm của tôi cứ lắc qua lắc lại, hình như bên nào đối với tôi tốt một chút thì quả cân lòng tôi lại nghiêng về bên đó. Tôi dùng tay vỗ nhẹ vào lưng Lý Nhược rồi nhẹ giọng nói, “Em đừng có như vậy được không?”. Lý Nhược nức nức, “Tại sao anh phải đi?”. Tôi thở dài, “Vi công ty bây giờ đã không phải là công ty ngày trước nữa”.

Tôi kể hết chuyện phát sinh gần đây cho Lý Nhược nghe, trong đó bao gồm tất cả những việc của Từ Lô và Đàm Kỳ Vĩ. Nay tôi đã quyết định ra đi thì tất cả những điều này không còn quan trọng nữa. Sau khi nghe xong, Lý Nhược ngược gương mặt đầy nước lên, yếu ớt hỏi tôi, “Cố Đại Nhân có biết không?”. Tôi lắc đầu cười gượng nói, “Anh không dám nói với anh ấy, cứ theo tính cách anh của Đại Nhân thì anh ấy nhất định sẽ làm náo loạn lên, anh không muốn chứng kiến Cố Đại Nhân xảy ra chuyện. Đàm Kỳ Vĩ chỉ cần một người cùng hội cùng thuyền, vừa khéo Cố Đại Nhân có thể đảm nhiệm được. Lần này Từ Lô chỉ muốn nhằm vào tổng giám đốc, “Ừm, cũng vì chuyện Hình Văn bị ngắt hôm đó, nên bây giờ anh ta cũng rất giận anh”. Lý Nhược hỏi, “Không phải anh ở bên Hình Văn sao?”.

Tôi thở dài, “Thực ra hôm đó sau khi đến bệnh viện, anh đã bị người nhà cô ấy đuổi ra, trong đó có cả Từ Lô”. Ngừng một lát, thấy Lý Nhược không khóc nữa, tôi cười nói, “Không sao chứ, hôm nay anh kể cho em nghe thì em không nói với ai nữa đâu nhé”. Lý Nhược cười e thẹn, nhưng vẫn không buông vòng tay ở cổ tôi ra, “Vậy anh sẽ giải thích thế nào với Cố Đại Nhân đây?”. Tôi hơi sững người, “Ừ nhỉ, ngày mai sẽ giải thích với Cố Đại Nhân thế nào đây?”. Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng gõ cửa, tôi thẫn thờ, “Lại là ai đây?”.

Đứng ở ngoài cửa là Cố Đại Nhân, tôi thẫn thờ đúng là gián điệp Tiểu Du đây, rất có thao tác nghề nghiệp. Lý Nhược đỏ mặt chạy ra khỏi cửa, trước khi ra khỏi cửa còn quay lại nhìn tôi. Cố Đại Nhân nghiêng mắt nhìn Lý Nhược rồi mỉm cười đi về phía tôi, sau đó đột nhiên cầm các tài liệu trên bàn, ném mạnh về phía tôi, tiếp đó là tiến tới nắm cổ áo tôi và gầm lên, “Cậu là đồ ngốc, là thằng khốn nạn!”. Tôi thấy rất buồn, lại bị người khác nghe thấy rồi. Xem ra lần sau nếu có nói với ai thì nhất định phải chú ý đến xung quanh.

Tôi cố giả bộ trấn tĩnh, “Cố Đại Nhân, có chuyện gì vậy?”.

Đôi mắt Cố Đại Nhân như đang bốc lửa, anh dùng chân đá bay chiếc ghế bên cạnh, tôi nghe thấy rõ một tiếng kêu rất lớn khi chiếc ghế đáp xuống. Tôi thấy buồn cười. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Cố Đại Nhân dùng mạnh và điên cuồng đến vậy, khác hẳn với thái độ nhõm nhợ cười cợt hàng ngày của anh ta.

Thấy tôi vẫn bình tĩnh như vậy, Cố Đại Nhân nắm lấy cổ áo tôi giận dữ nói, “Những người khác cậu không đụng đến, sao lại đụng đến Tiểu Du, không phải cậu có Lý Nhược sao? Có Hình Văn sao? Cậu trêu chọc Tiểu Du xong còn đứng đây để cùng Lý Nhược nói về tôi nữa à?”.

Trong phút chốc, tôi cứng đờ hết người, mơ hồ nói, “Chờ đã, Đại Nhân, anh nói gì cơ? Tôi đụng đến Tiểu Du?”. Cố Đại Nhân đẩy tôi rồi tức giận nói, “Lúc này tôi ăn cơm ở cạnh công ty, Tiểu Du gọi điện cho tôi rồi nói sẽ không làm nữa. Tôi hỏi cô ấy tại sao, cô ấy nói cậu đã làm vài việc với cô ấy. Cô ấy không còn mặt mũi nào để ở lại công ty nữa, còn nói cậu sẽ trốn tránh tội mà rời khỏi công ty. Bình thường tôi dạy cậu thế nào? Tôi ủng hộ việc làm của cậu lần trước là vì tôi thấy hai người cũng xứng đôi, nhưng lần này

không dễ dàng gì có được một trợ lý giỏi, tại sao cậu lại đụng chạm tới cô ấy?”.

Nghe những lời Cố Đại Nhân nói tôi đã hiểu, cô gái Tiểu Du nham hiểm này, không nói thẳng với Cố Đại Nhân mà lại dùng phương thức này để nói cho anh ta biết. Kế sách này thực sự là rất cao tay, vừa làm tôi có thể che giấu được việc làm gián điệp của cô ấy, vừa có thể làm cho Cố Đại Nhân tìm tôi để hỏi cho rõ ràng. Nghĩ đến đây, tôi biết phải làm gì rồi. Dù sao thì mai cũng sẽ rời khỏi công ty, vậy thì tôi sẽ nói với Cố Đại Nhân, ngày mai đỡ khỏi viết đơn xin nghỉ việc. Tôi trầm giọng nói, “Đại Nhân, tôi thực sự phải rời khỏi công ty”.

Cố Đại Nhân thở dài, “Bây giờ đi tìm Tiểu Du đi, xem giải quyết thế nào, đừng để cô ấy báo cảnh sát”.

Tôi phá lên cười. Cố Đại Nhân giận dữ, “Cậu còn cười được à? Không biết con mắt của cậu thế nào? Tiểu Du không đáng yêu dịu dàng như Lý Nhược, lại không cao quý sang trọng như Hình Văn. Vậy mà sao cậu cũng không tha cho?”.

Tôi cười đến nỗi không thể thở được, “Cứ để cô ấy đi báo cảnh sát đi, cô ấy chẳng có chứng cứ gì cả”. Vừa nghe xong, Cố Đại Nhân ngạc nhiên, “Chẳng lẽ, cậu lại bỏ ra ngoài cơ thể?”.

Lúc này thì tôi không thể chịu được nữa, buồn cười đến nằm lăn cả lên bàn.

Cố Đại Nhân chép miệng, nhìn tôi ngơ ngác. Một lúc sau, tôi cố nhịn cười đi đến chiếc ghế lúc này bị Cố Đại Nhân đá mang đến trước mặt anh ta, ra hiệu cho anh ngồi. Tôi hít một hơi dài, cố gắng để bình tĩnh trở lại. Không chờ tôi mở lời, Cố Đại Nhân nói, “Cuối cùng thì có chuyện gì?”. Tôi thở dài đáp, “Đại Nhân, Tiểu Du nói không sai đâu, đúng là tôi sẽ không làm nữa”.

Dừng lại một lát thấy dường như anh ta định nói điều gì đó, tôi vội xua tay, “Tiểu Du đã lừa anh đấy, vì tôi bảo cô ấy đừng nói với anh, cho nên cô ấy mới dùng kế đó để anh đến gặp tôi”. Cố Đại Nhân trầm tĩnh nói. “Cậu hãy cho tôi một lý do. Tại sao lại không làm nữa?”. Tôi nói, “Anh đã biết công ty ta thay đổi ông chủ rồi chứ?”

Cố Đại Nhân gật đầu, “Điều này tôi không biết, không ngờ cậu lại biết”.

Tôi lại nói, “Anh có biết ông chủ là ai không?”.

Cố Đại Nhân lắc đầu, “Thay ông chủ thôi là chuyện bình thường, đừng có nói với tôi là cậu sẽ từ chức trưởng phòng, sau đó phút chốc là ông chủ của tôi”. Tôi cười nói, “Vị chủ tịch hội đồng quản trị này tôi biết”.

Cố Đại Nhân hỏi, “Sao tôi lại biết?”.

Tôi im lặng thở dài rồi nói, “Anh ta là Lý Từ Lô, là bạn của Hình Văn”. Cố Đại Nhân hiểu ra, “Cậu rời công ty là vì Lý Từ Lô cũng là người theo đuổi Hình Văn, anh ta là tình địch của cậu nên cậu thấy nếu tiếp tục làm nữa sẽ bị anh ta hành hạ?”.

Tôi ừ ừ, có lẽ dùng lý do này cũng có thể qua loa cho xong chuyện được, không cần phải giải thích với Cố Đại Nhân về những việc liên quan đến tổng giám đốc nữa.

Tôi gật đầu. Cố Đại Nhân đột nhiên phá lên cười. Lần này thì đến lượt tôi dẫn người nhìn anh ấy.

Cố Đại Nhân nói, “Vô Y, đến giờ cậu còn giấu tôi sao?” Tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ anh ấy biết hết rồi sao?

Cố Đại Nhân lại nói, “Dù thế nào cậu cũng do tôi đưa ra, nên trên miệng cậu có bao nhiêu sợi lông tôi đều biết hết”. Tôi nhúm mày hừm một tiếng.

Cố Đại Nhân lại lạnh lùng nói, “Cậu đừng có hừm, vừa thấy Lý Nhược khóc như vậy thì chắc chắn cô ấy đã biết được sự tình. Cậu sẽ kể cho cô ấy chuyện chủ tịch là tình địch của cậu chứ? Cô ấy không điên lên mới là lạ. Còn khóc đến nỗi đáng thương như thế”.

Tôi nghĩ xem ra không có cách gì để giấu Cố Đại Nhân, uể oải nói, “Đại Nhân, nếu cho anh lựa chọn việc đi ra nhà xưởng với tổng giám đốc, anh có đi không?”.

Cố Đại Nhân không hề suy nghĩ trả lời, “Tất nhiên là đi, tại sao lại không?”. Thế là tôi đem tất cả mọi chuyện kể cho Cố Đại Nhân nghe, kể cả chuyện xảy ra gần đây với Hình Văn, tất nhiên là tôi không tiết

lộ ra chuyện Tiểu Du là gián điệp. Sau khi nghe xong, sắc mặt Cố Đại Nhân như được lộ ra từ lò lửa với muôn vàn khó nhọc.

Rất lâu sau, Cố Đại Nhân khàn giọng nói, “Vô Y, hãy cho tôi thời gian...”. Tôi thở dài, “Đại Nhân, tình trạng đã như vậy rồi, anh có cách gì không? Dù sao Lý Từ Lô đã đồng ý không để anh ra nhà xưởng nữa, người cần đối phó cũng chỉ là tổng giám đốc mà thôi, việc rời khỏi công ty của tôi chỉ là sớm hay muộn thôi”.

20. Chương 11 Phần 2

Cố Đại Nhân bực dọc nói, “Hỗn lảo, cậu coi tôi là huynh đệ, cậu có biết tổng giám đốc cũng coi tôi là huynh đệ không? Nếu sự tồn tại của tôi được đổi từ sự cầu cứu và chúc vạ của cậu, vậy sao tôi có thể xứng đáng với chính bản thân mình đây? Sao tôi lại có thể xứng đáng với người anh em là cậu?”.

Làn gió đêm từ cửa sổ thổi vào làm tờ giấy A4 dưới đất cuộn lên, trong phút chốc, văn phòng bao phủ một không khí lạnh lẽo thê lương. Cố Đại Nhân đi thẳng ra cửa, trầm giọng nói, “Vô Y, nếu cậu đã coi tôi là anh em, thì hãy cho tôi thời gian là một đêm, qua đêm nay, cậu quyết định lại vẫn chưa muộn”.

Thấy dáng vẻ bi hùng của Cố Đại Nhân như vậy, tôi gật đầu.

Cố Đại Nhân lại nói thêm một câu, “Tạm thời không nên liên lạc với Hình Văn của cậu, cậu hơi hồ đồ rồi...”.

Nói xong anh ấy biến mất sau khung cửa.

Nghĩ lại câu nói cuối cùng của Cố Đại Nhân, tôi lẩm bầm, “Hình Văn!”, đúng lúc đó thì điện thoại của tôi đổ chuông. Đó là Hình Văn. Lúc này tôi mới nghĩ ra là hôm nay Hình Văn đi làm và cô ấy còn nói sẽ chủ động liên lạc với tôi. Lời nói chân thành của Cố Đại Nhân đã không thể mạnh bằng nụ cười tươi đẹp của Hình Văn. Tôi nhận điện thoại, nhẹ giọng nói, “Em đã khỏe nhiều rồi chứ?”.

Hình Văn dịu dàng đáp lại, “Vâng, khỏe hơn nhiều rồi. Anh đang ở đâu đấy?”.

Tôi trả lời, “Anh đang ở dưới cổng”.

Hình Văn nói, “Vậy thì mười phút nữa em chờ anh ở dưới cổng ty nhé”.

Sau khi dọn dẹp đồ đạc, tôi khóa cửa và bước vào thang máy, đúng lúc này thì điện thoại lại đổ chuông, là của Chu Hoàn. Tôi chợt nhớ ra lần trước nhờ anh ấy lưu ý hộ Hình Văn bao giờ đi làm, đến bây giờ anh ấy mới nói với tôi, phải chăng anh ta cũng có ý đồ gì đó với Hình Văn?

Tôi nhận điện thoại, giọng Chu Hoàn vang lên, “Là Tổng Vô Y à?”.

Tôi cười đáp, “Vâng, sao anh lại gọi cho tôi vậy?”.

Chu Hoàn hỏi, “Cậu có thời gian không, ra ngoài nói chuyện một lát được không?”. Tôi bật cười, “Tôi không có thời gian rồi”. Chu Hoàn im lặng vài giây rồi nói, “Có phải cậu hẹn với Hình Văn không?”. Tôi trầm nghĩ, anh ta biết rồi mà còn tìm tôi, không có ý định phá vỡ đây chứ? Tôi vừa vào thang máy vừa cười nói, “Đúng vậy, tôi có hẹn với cô ấy”. Chu Hoàn thở dài, “À, Vô Y, cậu không gặp Hình Văn được rồi”.

Tôi lưỡng lự, chẳng lẽ đến Chu Hoàn cũng coi thường tôi cho rằng tôi không xứng với Hình Văn? Thấy tôi không nói gì, Chu Hoàn giải thích, “Cậu đừng hiểu lầm, chỉ là một lời nói chân thành. Có rất nhiều việc, không thể chỉ nhìn bề ngoài. Tôi hy vọng cậu có thể hiểu được”.

Tôi lạnh lùng, “Tôi hiểu cái gì? Anh không nói rõ gì cả. lúc nào cũng chỉ nói có nửa câu”.

Chu Hoàn nói với ý tứ sâu xa, “Thực ra Hình Văn chỉ coi cậu như một cái bóng...”.

Tôi phát cáu, “Đó là do trước kia tôi nghĩ như vậy, giờ Hình Văn đã nói với tôi rồi. Tôi cũng muốn hỏi anh tại sao lần trước anh không nói như vậy với tôi, mà chờ Hình Văn khỏi bệnh mới nói? Thực ra anh và Từ

Lô đều giống nhau, đều khinh thường tôi, Chu Hoàn, anh hãy nói với Từ Lô, đừng cho rằng anh ta mua được công ty của tôi rồi có thể uy hiếp tôi, ngày mai tôi sẽ xin nghỉ”.

Không chờ cho Chu Hoàn phản ứng lại, tôi giận dữ tắt máy, trầm nghĩ, cho dù không thích Hình Văn thì tôi cũng theo đuổi cho bằng được cô ấy, không lẽ để các anh xem thường tôi sao?

Ra khỏi cửa chính, Chu Hoàn gọi lại cho tôi. Đắng xa ánh đèn xe của Hình Văn chiếu rọi tới, tôi vừa đi đến chỗ cô ấy, vừa nghe điện thoại, “Tôi không mang được hạnh phúc cho cô ấy, nhưng chỉ là bây giờ”.

Chu Hoàn cười gượng trong điện thoại, “Hình Văn đã thay đổi, không còn giống Hình Văn của ngày trước nữa, cô ấy chỉ muốn tìm lại hồi ức đã mất, tình yêu đã mất, cậu sẽ phát hiện thấy rằng cho dù cậu có nỗ lực đến đâu thì cậu cũng chỉ là một cái bóng, ha ha... một cái bóng”. Tôi lạnh lùng, “Anh chắc chắn như vậy à?”.

Chu Hoàn nói, “Cậu cho rằng Hình Văn yêu cậu đến mức chờ cậu hơn một tiếng trong mưa sao? Cậu hãy so sánh lại bản thân mình đi, sẽ tự biết”. Không chờ tôi phân biệt lời nào là thật, lời nào là giả trong lời nói của Chu Hoàn, anh ta đã tắt máy, và tôi cũng đi đến trước xe của Hình Văn. Trong xe, Hình Văn đang nhìn tôi cười. Hôm nay cô ấy không búi tóc mà xõa xuống tự nhiên, nhìn cô ấy bây giờ giống hệt như trong bức ảnh mà tôi xem được.

Tôi cười, “Đã lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau”.

Hình Văn vui vẻ, “Vâng, đúng vậy, anh đã ăn cơm chưa?”.

Tôi lắc đầu, Hình Văn lại nói, “Vậy chúng ta cùng đi ăn nhé”.

Tôi thở dài. Sự việc bây giờ đã phức tạp quá rồi. Cố Đại Nhân chắc cũng đã đến nhà tổng giám đốc để thương lượng, trong khi tôi ở đây vì vài câu nói của Chu Hoàn mà gieo quyết tâm trong lòng. Đồng thời với việc Cố Đại Nhân tìm ra kế sách, tôi cũng sẽ làm rõ mọi việc với Hình Văn.

Nghĩ đến đây, tôi quay ra nói với cô ấy, “Đừng đi ăn cơm vội được không? Anh có vài chuyện muốn nói với em”.

Hình Văn gật đầu, tỏ vẻ chú ý lắng nghe. Tôi thở dài quay ra nhìn cửa sổ nói, “Hình Văn, anh đã nhìn thấy tấm ảnh đó rồi. Khi em ở trong bệnh viện, anh đã nhìn thấy nó trong túi của em”.

Khuôn mặt Hình Văn không đổi sắc, đôi lông mày hơi nhíu lại, muốn nói là tôi hãy nói tiếp đi. Thấy Hình Văn như vậy, trong lòng tôi thấy có chút hối hận, chẳng lẽ lại rơi vào mưu kế của Chu Hoàn? Nhưng lời đã nói ra nên đành phải nói tiếp, “Em có thể kể cho anh nghe chuyện trước kia của anh ấy được không?”.

Hình Văn nhẹ nhàng đưa bàn tay ra nắm lấy tay tôi, buồn buồn nói, “Tại sao anh muốn hỏi chuyện anh ấy? Không phải em đã nói với anh rồi sao?”.

Tôi nói một cách đau khổ, “Vì anh muốn biết em của trước kia. Vì bố mẹ em, Từ Lô, Chu Hoàn đều nói với anh em vì anh ấy mà sống khép mình lại”.

Hình Văn không nói gì, tôi cũng không biết nên tiếp tục hay nên thỏa hiệp. Bỗng nhiên, Hình Văn mỉm cười, hôn nhẹ vào môi tôi, rồi lấy điện thoại ra nói, “Anh có nhớ chúng ta đã quen nhau như thế nào không?”. Tôi gật đầu.

Hình Văn lại nói tiếp, “Trước khi quen anh, ngày nào em cũng giống như mộng du vậy, không biết là tại sao phải sống, tại sao phải tồn tại trên cái thế giới này, anh có biết phải dùng phương pháp gì mới có thể quên đi những hồi ức sâu sắc không?”. Tôi ưỡn oải trả lời, “Thời gian!”. Hình Văn chăm chú nhìn tôi, sau đó mỉm môi lại, lắc đầu bật cười nói, “Nếu thời gian có thể làm quên mọi thứ, vậy thì người ta đã không phải uống thuốc để quên...”. Tôi thấy mơ hồ, Hình Văn lại nói tiếp, “Rất nhiều người cho rằng hồi ức giống như một vết tích khắc bằng dao trên đá, và thời gian như dòng nước, sau bao ngày vỗ vào thì dòng nước cũng sẽ xóa đi được vết tích trên hòn đá...”. Tôi nghẹn ngào, lẩm bẩm đọc, “Ai nói tình yêu lãng quên lâu, thấy mùa xuân đến, buồn rầu lại như xưa...”. Hình Văn quay đầu nhìn ra cửa sổ, đôi mắt mơ màng nhẹ nhàng đọc, “Buồn rầu lại như xưa... như xưa...”. Thấy Hình Văn có vẻ tâm đầu hợp ý với mình, tôi kéo cô ấy ngã vào vai, giọng cô ấy lại nhẹ nhàng, “Nếu như một người có thể dùng thời gian để quên đi mọi thứ, em tình nguyện dùng cả đời để quên anh ấy đi”.

Trái tim tôi như có muôn vàn nhát kéo vào, lúc này đây, tôi và cô ấy đang gần nhau trong xe của cô ấy, nhưng trái tim cô ấy lại không thuộc về không gian bé nhỏ này, tôi nói, “Nếu đã không thể quên được, tại sao không thể đối diện với nó?”. Đến lúc này thì tôi không còn lòng dạ nào để đếm xỉa đến cảm nhận của bản thân mình nữa, chỉ hy vọng Hình Văn có thể thoát ra được cái gồng xiềng xích tình cảm mà cô ấy đang chịu đựng, bất kể cô ấy có ở bên tôi nữa không, tôi đều không để ý, chỉ mong cô ấy được sống vui vẻ, hạnh phúc. Đàn ông là một loại động vật rất đáng thương, khi phát hiện ra người mình yêu thực sự không thuộc về mình, thì điều duy nhất họ có thể làm là chúc cô ấy hạnh phúc. Nhưng cần bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu thời gian thì mới có thể cảm thấy thoải mái với lời chúc phúc đó đây?

Hình Văn nhẹ nhàng thở dài, rồi ngẩng đầu lên khởi động xe, sau đó dịu dàng nói, “Em xin lỗi, Vô Y, những lời nói lúc này của em có thể làm anh tổn thương, hãy cho em thời gian một đêm, em mới có thể biết rằng bản thân có dũng khí để đối diện với điều đó không?”.

Tôi đứng ở đầu đường gần công ty nhìn theo chiếc xe của Hình Văn chạy đi, hơi nóng của chiếc ô tô xe phả vào người tôi. Lúc đó trăng đã giấu mình trong đám mây, hình như nó cũng không nhẫn tâm nhìn thấy sự bế tắc của tôi. Tôi thở dài, quay người đi về phía ga tàu điện ngầm, ánh đèn đường chiếu rọi lên bóng dáng của tôi. Đêm nay, tôi chia thời gian cho Cố Đại Nhân và Hình Văn, còn kết quả thế nào thì chẳng ai biết được, tôi đành lắc đầu, gượng cười bước đi. Tôi bỗng nghĩ đến tên béo trong một trò chơi điện tử có phải trong lòng ai cũng có một khẩu súng để yêu cầu bản thân đi tìm không? Tại sao nhất định phải là thời gian một đêm? Có lẽ cho đến tận cuối đời cũng không thể tìm ra khẩu súng đó. Tên béo đó tìm được khẩu súng của mình chỉ trong một đêm là vì anh ta là cảnh sát, Cố Đại Nhân trong một đêm thì vì cái gì? Hình Văn trong một đêm thì vì cái gì? Trong cuộc đời dài đằng đặc này, chúng ta đã đánh rơi biết bao nhiêu khẩu súng, và tìm lại được bao nhiêu khẩu?

Đi được chừng mười mấy mét thì tôi thấy có một dáng người nho nhỏ đứng ở phía trước, bước đến gần nhìn rõ, tôi cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, vì tối nay những người đến ngoài dự kiến của tôi rất nhiều, tôi uể oải nói, “Anh vẫn đến à?”. Không chờ người này trả lời, tôi cười, “Quả nhiên anh vẫn đứng, đến bây giờ tôi vẫn chỉ là một cái bóng!”.

Người đứng trước mặt tôi là Chu Hoàn. Chờ cho tôi đến gần, anh ta nhún vai nói, “Tôi cũng không chịu được mà đến đây”. Hai chúng tôi cùng đi đến bến cảng nhỏ ở giữa những tòa nhà cao tầng. Nếu như bạn là người đi đường bạn sẽ thấy, một người đàn ông mặc bộ quần áo trắng với vẻ mặt nho nhỏ ung dung, bước đi thong thả mang một dáng vẻ cao quý, còn một người với bộ quần áo đen, đầu óc rối bời, bước đi mệt mỏi, không sức lực, với dáng vẻ đáng thương. Hai người chúng tôi chậm rãi bước tới cuối cầu cảng, lối rẽ lại là một bến cảng nhỏ sơn màu đen.

Chu Hoàn nhìn gương mặt cười mà không nói của tôi, thở dài nói, “Tại sao lại dừng lại không đi tiếp?”. Tôi cười, “Anh hỏi bước chân của tôi bây giờ hay là chuyện của tôi và Hình Văn?”. Chu Hoàn quay lại nhìn tôi, “Cậu đã gặp Hình Văn rồi à?”. Tôi gật đầu, “Anh đoán xem tôi có nên cảm ơn anh?”. Chu Hoàn ngạc nhiên hỏi, “Tại sao cậu lại hỏi vậy?”. Tôi đứng dưng đáp, “Thực tế là tôi sẽ không cảm ơn anh, cũng không trách anh. Lời nói chân tình của anh là tạo cơ hội cho anh theo đuổi Hình Văn mà? Từ Lô nói đúng, tôi và các anh là những người của hai thế giới, cứ như Hình Văn không coi tôi là một cái bóng, cứ cho là cô ấy sẽ mang lại cho tôi nhiều sự khích lệ, thì tôi cũng không thể dựa vào cô ấy, cũng như ánh đèn đường và ánh trăng màu kia, đứng ở cùng một góc độ mà nhìn, thì cả hai đều có ánh sáng như nhau, độ lớn như nhau, nhưng một được treo tít trên trời với vợi, một lại treo dưới trần gian tầm thường”. Chu Hoàn ngẩn người, “Cậu cho rằng tôi theo đuổi Hình Văn sao?”. Tôi đáp lại, “Chẳng lẽ không phải? Anh đã dùng hết cả tâm sức để khuyên can tôi, chẳng lẽ không phải vì điều đó sao?”. Chu Hoàn bật cười, “Nếu như vài năm trước, tôi sẽ không bỏ qua Hình Văn”.

Tôi không hiểu hỏi, “Đó là vì sao?”. Chu Hoàn nói, “Khi một người con gái bị tổn thương thì tinh thần sẽ dễ dàng trở nên trống rỗng, khi cô ấy tỉnh lại thì tất cả đã đổ vỡ hết rồi.”. Tôi cười nhạt, “Ý anh nói tôi là kết cục của sự đổ vỡ sao?”. Chu Hoàn nói một cách nghiêm túc, “Tình trạng của cậu không giống như vậy, cô ấy đã khổ cực đứng trong mưa chờ cậu như thế, tôi tin rằng cô ấy đã tỉnh ra, nhưng sự tỉnh ngộ này không phải là vứt bỏ quá khứ đi, mà là sự tỉnh ngộ đem quá khứ lặp lại trên con người cậu mà thôi”. Ngừng một lát, anh ta nói tiếp, “Con người là một loài động vật kỳ lạ, khi tình yêu lên đến cực điểm, biết rõ bản chất của sự việc không phải như vậy, nhưng lại vẫn ngập sâu vào cơn mơ của bản thân”. Tôi thầm thở dài, Chu Hoàn đã chỉ ra một cách rất sắc bén bản chất trong tình yêu của con người. Thời gian đầu khi

mới yêu nhau, sức hấp dẫn chiếm hai mươi phần trăm, biết được mọi viễn cảnh trong tương lai chiếm tám mươi phần trăm còn lại; khi yêu nhau say đắm, thiện cảm chiếm ba mươi phần trăm, hiểu được viễn cảnh trong tương lai chiếm bảy mươi phần trăm còn lại; sau khi kết hôn, trách nhiệm hiện thực chiếm bốn mươi phần trăm và nghĩ về tương lai là sáu mươi phần trăm. Nói cách khác tình yêu vĩnh hằng của con người chỉ tồn tại với tuổi thọ rất ngắn, không ai lại lãng phí cả một đời để đi tìm tình yêu. Có một câu nói rất hay thế này: Những gì không có được mới là đáng quý nhất. Tại sao ai cũng biết câu này? Bởi vì không ai có thời gian để chỉ đi tìm tình yêu thực sự, trong khi cái gọi là hôn nhân và tình yêu đẹp, chỉ là nghĩa tối mà cả hai bên nam nữ áp đặt cho bản thân mình, và được người khác gọi là tình yêu hoàn mỹ.

Chu Hoàn đưa cho tôi điều thuốc, tôi đưa tay nhận lấy, rồi nói, “Tôi chỉ có thời gian là một đêm, qua đêm nay có lẽ Hình Văn sẽ thực sự hồi tỉnh lại, cũng có thể quay về sống khép kín như ngày xưa, có thể tôi sẽ rời khỏi công ty này...”. Nói xong tôi cười, Chu Hoàn nhìn tôi với ánh mắt đồng cảm, “Sao nhiều có thể thế? Cậu xem, đến chính bản thân mình cậu cũng không nắm bắt được”. Tôi nhìn thẳng vào Chu Hoàn, nói từng câu, từng chữ rành rọt, “Tôi hôm nay tôi vẫn chưa biết về bạn trai trước kia của Hình Văn, nhưng bây giờ tôi thấy không cần thiết nữa. Nếu Hình Văn lại quay về sống khép mình, tôi cũng hi vọng anh có thể giúp đỡ tôi”. Chu Hoàn ngạc nhiên, “Tôi giúp cậu như thế nào? Vô Y cậu cho rằng cậu là người cứu vớt Hình Văn sao? Thực ra cậu có thể lựa chọn Lý Nhược”. Tôi thở dài, “Thực ra tôi đã phụ Lý Nhược rất nhiều”. Ngừng một lát, trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh của Lý Nhược, Lý Nhược ơi, Lý Nhược, anh đồng ý chuyện của em, chung quy lại vẫn không thể thực hiện được! Tôi im lặng, Chu Hoàn bật cười, tôi lại nói, “Không phải tôi cứu vớt Hình Văn, mà chỉ hy vọng cô ấy thoát khỏi ký ức. Mục đích của tôi chỉ là vậy, còn Từ Lô nghĩ thế nào cứ để anh ấy nghĩ vậy, đến bây giờ tôi cũng không muốn quan tâm đến anh ta nữa”.

Chu Hoàn nhún vai, “Ừ, hy vọng qua đêm nay, mọi người sẽ đều tốt hơn!”. Nói xong chúng tôi bắt tay nhau, sau đó tôi đi về phía tay phải, Chu Hoàn đi về phía tay trái, bước đi dứt khoát và khuất dần nơi bến cảng.

21. Chương 12

Chương 12:

Xin nghỉ

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi ngẩng đầu nhìn ra bầu trời đang nắng đẹp ngoài cửa sổ, một đám mây an nhàn trôi trên bầu trời, có lẽ nó đã từng là một vầng mây. Sau khi hóa thân vào cơn mưa rơi xuống trần gian, lại lặng lẽ âm thầm thông qua ánh nắng mặt trời biến thành đám mây trắng. Theo tôi thì quy luật tự nhiên của đám mây trắng này tương ứng với sự tuần hoàn âm dương trong đạo gia. Tất cả những gì là đau khổ, hạnh phúc, thành công, thất bại, đó chỉ là sự tuần hoàn mà thôi. Nghĩ đến đó, tôi ngáp dài rồi bước xuống giường rửa mặt súc miệng. Có lẽ sau khi ngủ dậy, người ta hiểu ra được một đạo lý, nên hôm nay tinh thần tôi vô cùng tốt, tất cả sự đấu tranh quyền lực trong công ty, tranh chấp trong tình yêu, cũng chỉ là con đường mà cuộc đời cần trải qua, vậy thì hà tất gì tôi phải oán trách?

Tôi bước vào công ty với gương mặt rạng rỡ vui vẻ. Nhìn thấy người bảo vệ đang nhìn ngang ngửa. Tôi liền hỏi, “Không phải anh làm ca đêm sao?” Sao lại làm ca sáng thế này?”. Người bảo vệ cười nói, “Tôi có ánh trăng, nhưng tôi vẫn hiểu được ánh mặt trời”. Từ lúc nào, mà đến anh bảo vệ cũng làm thơ thế nhỉ? Tôi ngăn người bước vào thang máy đang đóng cửa lại thì có một bóng người lao vào. Đó là anh cấp trên thân mến tôi, Cố Đại Nhân. Thấy tinh thần của anh ấy có vẻ thư thái, vẻ mặt nhẹ nhõm, tôi nghĩ, chẳng lẽ tôi qua anh ấy đã tìm ra cách để lật lại cục diện tồi tệ rồi sao? Hai chúng tôi nhìn nhau cười, nhìn thấy trong mắt nhau niềm vui và sự yên bình.

Khi chúng tôi bước vào văn phòng thì ba nhân viên mới đã ngồi vào vị trí làm việc, tất cả đều thể hiện quy củ. Văn phòng bữa bộn hỗn loạn ngày hôm qua, đã được Tiểu Du thu xếp gọn gàng sạch sẽ. Thấy tôi bước đến, cô ấy có vẻ hơi chột dạ, có lẽ sợ tôi tức giận với những gì tồi qua cô ấy đã nói với Cố Đại Nhân, nên cầm tập tài liệu định lần đi, tôi mỉm cười nói, “Tại sao nhìn thấy tôi lại chạy? Người ta thường nói một điều ân nghĩa trăm năm vợ chồng, ít nhất cô cũng nên hầu hạ chồng một lần cuối cùng chứ!”. Mặt Tiểu

Du trở nên đỏ dừ, nói, “ Tôi không hiểu anh nói gì cả!” Tôi cười, “Không hiểu? Vậy chúng ta là lại một lần nữa như những gì hôm qua nói với Cố Đại Nhân nhé”. Cố Đại Nhân đứng ở cửa phòng mình nói, “ Được rồi, Vô Y, đừng làm khó Tiểu Du nữa, cậu vào đây, tôi muốn nói chuyện với cậu”. Tôi gật đầu, quay lại giao việc cho ba nhân viên mới. Trước khi bước vào phòng Cố Đại Nhân, thấy ánh mắt lo lắng của Tiểu Du cứ đứng ngẩn người với câu nói của tôi.

Cố Đại Nhân kéo tất cả rèm cửa xuống, trong phòng hiện lên một bầu không khí tối tăm nghiêm trang, khiến hai khuôn mặt thư thái của chúng tôi cũng bạc nhược theo. Sau khi ngồi xuống, Cố Đại Nhân đưa cho tôi một điều thuốc. Anh ấy châm thuốc, hút một hơi dài, trầm mặc một lúc rồi đột nhiên nói, “Hôm qua tôi lại cãi nhau với vợ một trận”. Tôi không nói gì vì cho rằng anh ấy còn nói điều gì nữa, nào ngờ anh ấy lững ở đó giải thích, “Hôm qua ba giờ đêm tôi mới trở về nhà, vợ tôi cho rằng tôi đã đi chơi bởi đâu đó”. Ngừng một lát, đôi mắt anh ấy có vẻ dừng dừng nói, “Vô Y, có phải thực sự cậu không muốn làm nữa không?”. Tôi ngạc nhiên nhìn Cố Đại Nhân gật đầu, Cố Đại Nhân nói, “Vậy lát nữa cậu viết đơn xin nghỉ việc đi, đưa cho Tiểu Du, như vậy cậu có thể thanh toán tiền lương rồi”.

Tôi cười, nhưng trong lòng như có dao xuyên vào, tôi tự mắng sự khờ khạo của bản thân, thế mà còn cứ cho rằng Cố Đại Nhân sẽ nghĩ ra cách gì đó giữ tôi ở lại công ty để cùng chiến đấu với anh ấy. Tuy tôi không muốn làm nữa, nhưng tận tai nghe thấy những lời nói dối đó của Cố Đại Nhân khiến lòng tôi như đồng tro tàn. Tại sao người cấp trên tôi vẫn kính trọng lại có thể đối xử với tôi như vậy? Cho dù tôi chưa nói lý do xin nghỉ với anh ấy thì anh ấy cũng không nên đối xử với tôi như vậy, ít nhất cũng nên níu những lời an ủi tôi chứ, tôi nhìn Cố Đại Nhân rồi nói, “Đại Nhân, cố lên!”. Cố Đại Nhân cúi đầu thở dài, “Vô Y, có những chuyện không thể chống lại sự thật, tôi còn có vợ, còn có con, có lẽ những gì tôi nói ngày hôm qua là đang trong lúc quá xúc động, thực sự rất xin lỗi cậu.” Cổ họng tôi đắng ngắt, đến nước này thì tôi nghĩ, mình chẳng có ai để oán trách nữa, tuy kết cục này mình đã dự liệu được , nhưng bây giờ vẫn muốn khóc. Cố Đại Nhân tiếp tục nói. “Sau khi rời công ty cậu định đi đâu?”. Tôi nghe xong lắc đầu, “Tôi không biết, thực sự không biết!”

Vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa, tôi hít một hơi dài, quay sang cười nói, “Vậy tôi ra ngoài trước” Cố Đại Nhân gật đầu. Cửa được mở ra, đó là tổng giám đốc, thấy tinh thần của tôi có vẻ chán chường, tổng giám đốc vỗ vào vai tôi nói. “Lâu rồi không gặp, Vô Y!” Tôi dừng dừng đáp, “Vâng! Chào tổng giám đốc, Cố Đại Nhân đang ở bên trong, hai anh cứ nói chuyện, tôi có chút chuyện bận đi trước!”. Nói xong tôi định bước về chỗ của mình để thu dọn đồ đạc thì tổng giám đốc giữ lấy vai tôi và lôi tôi trở lại văn phòng của Cố Đại Nhân. Sau khi cửa phòng đóng lại, căn phòng lại trở nên tăm tối, tổng giám đốc nhíu mày nói, “ Có việc gì vậy? Tại sao không bật đèn lên? Cố Đại Nhân đứng dậy cười nói “Tôi đang thưởng thức không khí thương cảm!”. Nghe xong, tổng giám đốc nói, “ Cậu Cố này, cậu giống như đàn bà vậy, còn hưởng thụ không khí mẹ gì, thương cảm mẹ gì?” Tôi cảm thấy kỳ lạ, tại sao tổng giám đốc lại lôi tôi vào phòng? Chẳng lẽ lại có chuyện gì muốn nói nữa sao? Nhưng Đại Nhân đã đồng ý cho tôi nghỉ việc, việc này là thế nào? Tôi vừa suy đoán, vừa nghe cuộc đối thoại hai người trước mặt. Tổng giám đốc chỉ tôi rồi nói với Cố Đại Nhân, “Tại sao tinh thần của Vô Y chán chường đến vậy? Cậu mắng cậu ấy à?” Cố Đại Nhân lắc đầu nói, “Không có, đó là việc của cậu ấy” Tôi cười, “Tôi phải đi sắp xếp đồ đạc, hai anh cứ nói chuyện đi”. Tổng giám đốc ơ một tiếng, nhíu mày nói, “Tất cả đều làm theo chỉ thị của anh!”. Tổng giám đốc đột nhiên nhìn tôi cười nói, “Vô Y, sau này làm tốt vào, tôi rất coi trọng cậu”. Tôi ngượng cười, “Xin lỗi tổng giám đốc, tôi chuẩn bị xin nghỉ không làm nữa đâu nhưng Cố Đại Nhân, tôi đã không cảm thấy uống phí công.

Sau khi nghe xong, tổng giám đốc không hề tỏ ra ngạc nhiên hỏi. “Nhanh chóng làm thủ tục cho xong đi, chúng tôi đến ngay sau đó thôi”. Tôi nghẹn ngào nói, “Cái gì ạ?”. Cố Đại Nhân đứng cạnh bật cười to, cười đến nỗi đau cả hai bên sườn, giống tôi qua tôi cười lúc anh ấy điên lên vậy. Tổng giám đốc lầm bầm, “Vô Y, gọi điện thoại đến bệnh viện đi”. Tôi ngạc nhiên, “Gọi đến bệnh viện làm gì ạ?”. Tổng giám đốc lạnh lùng nói “Cậu không nhìn thấy ở đây có một người bị thần kinh à?” Cố Đại Nhân ôm cái bụng đau vì cười nói, “Cuối cùng đã báo được mối thù hôm qua rồi!” Tôi và tổng giám đốc đưa mắt nhìn nhau kinh hãi rồi đồng thanh nói, “Việc gì vậy Cố Đại Nhân?” Cố Đại Nhân nói với tổng giám đốc, “Không sao ạ, tôi chỉ trêu Vô Y một chút thôi, vì tôi qua cậu ấy đáng ghét quá!”

Tổng giám đốc lạnh nhạt nói, “Tôi mặc kệ các cậu, tất cả mọi việc phải làm cho nhanh chóng, đừng để lỡ việc, biết chưa? Cậu Cố!” Nói xong, anh ta để chúng tôi ở lại và đi ra khỏi cửa. Tôi quay sang nhìn Cố Đại Nhân, nếu ánh mắt có thể giết chết người thì tôi tin Cố Đại Nhân lúc này đã bị tôi giết một vạn lần rồi.

Nhìn thấy như vậy, Cồ Đại Nhân đưa tay đầu hàng nói, “Được rồi, chớ có dùng ánh mắt của tên đồ tề nhìn tôi thế, hãy nghe Cồ Đại Nhân tôi nói chi tiết cho cậu nghe...”

Vài phút sau, tôi thần thờ, nét mặt hết từ trắng chuyển sang đỏ, cuối cùng là nghiêng răng nói, “Cồ Đại Nhân, hãy tha lỗi cho sự mạo phạm của Vô Y!” Nói xong, tôi giống như con hổ đen đang móc tim con vật khác, Cồ Đại Nhân kêu lên đau đớn, tôi vẫn không do dự, tiến nhanh vài bước rồi siết chặt tay vào cổ Cồ Đại Nhân, ấn anh ấy xuống sofa, rồi giận dữ nói, “Đây là kết cục của việc anh trên tôi!”

Tôi ngồi vào vị trí viết đơn xin việc, trong đầu vẫn nhớ lại chuyện Cồ Đại Nhân vừa nói với tôi, đại khái là cả đêm qua Cồ Đại Nhân đã tìm được tổng giám đốc, và sau khi cả hai thảo luận một cách kỹ càng, cuối cùng đã đưa ra một quyết định, đó là cả ba người đều xin nghỉ, sau đó tổng giám đốc sẽ lập ra một công ty thương mại, tính chất cũng giống như công ty này. Dù sao tổng giám đốc và Cồ Đại Nhân cũng ở công ty làm việc bao nhiêu năm rồi, cho nên khách hàng đều nắm trong tay, nếu so thân phận và kinh nghiệm cũng như tư cách của tổng giám đốc với giám đốc Đàm Kỳ Vĩ thì đúng là khác nhau một trời một vực, trong khi Cồ Đại Nhân sẽ cùng chiến đấu với sự nghiệp, tất cả sự khác nhau là trách nhiệm với từng phòng của mỗi người sẽ phải rộng hơn, bất luận là kinh nghiệm rèn luyện hay mức lương của tôi, đều sẽ thay đổi. Điều đáng buồn cười là, trước đó tôi còn thấp thỏm lo lắng chuẩn bị tìm việc.

Nói thật một câu, trong lòng tôi vẫn rất khâm phục tổng giám đốc, dù vui hay buồn, cũng rất hiên ngang, khoáng đạt bước ra công ty, chứ không chấp nhận bị chôn vùi trong công ty một cách miễn cưỡng. Nghĩ đến đây, tôi quay sang nhìn phòng của Cồ Đại Nhân, cửa vẫn đóng, tôi không nhìn được cười, chẳng nhẽ anh ấy đang thật sự hưởng thụ cảm giác thương cảm sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính tôi cũng cảm thấy một chút đau buồn, dù sao cũng đã cố gắng hơn một năm ở công ty hưởng hồ gì Cồ Đại Nhân đã ở trong công ty này mấy năm rồi, vợ anh cũng là do quen biết ở công ty. Tôi thở dài, xem ra vì bản thân cũng có tấm lòng lương thiện nên cuối cùng cũng có được cục diện không tồi.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, hài lòng nhìn vào tờ đơn xin nghỉ việc, bỗng tôi phát hiện thấy không biết từ bao giờ Tiểu Du đã đứng đằng sau tôi, tôi cười ngượng, “Xin cô đấy, cô giúp cho, đừng có ngày nào cũng như ma xuất hiện sau lưng tôi vậy, có được không?”. Tiểu Du lạnh lùng nói, “Anh ấy vứt bỏ anh à?”. Tôi lắc đầu mỉm cười, “Anh ấy có tôi khi nào ấy nhỉ? Sao lại vứt bỏ được?” Tiểu Du lại nói “Anh tận tâm vất vả bảo vệ cho anh ấy, cuối cùng lại rơi vào kết cục nghỉ việc, đây là cái mà anh gọi là anh em sao?”. Tôi đứng dậy vui vẻ nói, “Anh em là anh em, việc này chỉ có cánh đàn ông chúng tôi mới hiểu được.”

Tiểu Du hỏi, :”Anh việc gì phải ngốc thế? Anh không biết nghĩ cho tiền độ của mình à? Anh cứ thế này mà ra đi thì Lý Nhược của anh sẽ thế nào? Anh đành lòng sao?”. Tôi im lặng vài giây, trong lòng nghĩ Tiểu Du thật là biết ăn nói, từng câu từng chữ cứ như viên đá to ném vào đầu tôi, làm tôi cảm thấy khó thở. Tôi đưa đơn xin việc cho Tiểu Du rồi thở dài nói, “Tôi sẽ giải thích với cô ấy cô cứ giúp tôi giải quyết cho xong cái thứ này đi, tôi hy vọng hôm nay có thể xong xuôi hết”.

Tiểu Du cầm tờ đơn xin việc của tôi, quay người đi về phía phòng của Cồ Đại Nhân, tôi vẫn nghe cô ấy lầm bầm, “Để tôi xem bộ mặt thật của anh”. Tôi nghĩ, cứ cho là cô biết thì đã sao? Hôm nay tôi đi, vài ngày sau Cồ Đại Nhân cũng sẽ đi, tiếp theo tổng giám đốc cũng đi nốt, tôi thì lại nghĩ xem Lý Tử Lô sẽ phản ứng ra sao khi biết được kết quả sự việc. Ôi, sẽ nổ như sấm hay là nôn ra máu mà chết? Nhưng khi nghĩ đến Lý Nhược, tôi không biết sẽ giải thích như thế nào với cô ấy đây, chẳng lẽ lại đưa cô ấy đi cùng? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng nếu không có được sự đồng ý của Cồ Đại Nhân, tôi tuyệt đối không thể tùy tiện đưa vấn đề này ra, hưởng hồ cũng không biết Lý Nhược có đi theo tôi hay không, sau khi cô ấy còn có Đàm Kỳ Vĩ. Sau sự thay đổi nhân sự lần này, người được lợi nhiều nhất chắc chắn là thằng cha thối tha đó. Tuy nhiên khi công ty mới của chúng tôi bắt đầu đi vào hoạt động, chắc chắn tôi sẽ phải có nhiều ngày gian khổ đây.

Thấy Tiểu Du mặt đỏ ửng từ phòng của Cồ Đại Nhân ra, tôi biết chắc chắn cô ấy đã bị Cồ Đại Nhân chính lý. Tôi đi đến bên cô ấy, cười hỏi, “Anh ấy ký chưa?” Tiểu Du điều chỉnh lại hơi thở, đẩy cặp kính của mình lên cười nói, “Vô Y, Cồ Đại Nhân đã dứt khoát, nhưng tôi đoán ra được gì đấy”. Mặt tôi tỏ ra rất vui nhưng trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, chỉ dựa vào vài hành động đơng giản là đoán được ra sau lưng của chúng tôi, thật đúng là người có thiên bẩm làm gián điệp, tôi cười nói, “ Cô thích đoán thì đoán, dù sao hôm nay tôi cũng rời công ty, sau này rảnh rỗi thì tìm tôi uống trà nhé!”

Tiểu Du mỉm cười nói, “Được, vậy bây giờ tôi cầm đơn xin nghỉ việc của anh đưa cho phòng nhân sự, tiện thể đưa cho chủ tịch Lý!”. Nhìn theo dáng cô ấy, trong lòng tôi không khỏi thương xót, “Người con gái rất

thông minh, đáng tiếc lại làm gián điệp”. Lúc đó Cố Đại Nhân đứng tựa ở cửa phòng nói, “Hình như cô ấy không đành rời xa cậu”. Tôi mỉm cười nhún vai, Cố Đại Nhân lại nói, “ Sau khi cô ấy đưa đơn nghỉ việc của cậu cho tôi, thấy tôi ký vào tờ đơn không một chút do dự liền chất vấn tôi tại sao để cậu đi, xem ra sức hấp dẫn của cậu quả nhiên vẫn còn nhiều lắm”. Tôi mỉm cười, “ Người ta là người có tình nghĩa, không giống người vô tình như anh”. Cố Đại Nhân cười lớn, “Nhân lúc vẫn còn thời gian, nhanh nhanh đi làm nghỉ thức từ biệt với các đồng nghiệp khác đi, chà, Lý Nhược lại khóc cho xem..”

Tôi thở dài, Cố Đại Nhân nói tiếp, “Cậu nghỉ thoáng ra đi đến bảy giờ việc của Hình Văn cậu chưa giải quyết xong, lại còn muốn đưa Lý Nhược đi cùng”. Tôi giật mình, nhìn chăm chăm vào mắt Cố Đại Nhân, “ Sao anh biết tôi định đưa Lý Nhược đi cùng?” Cố Đại Nhân ngáp dài nói: “Nói bao nhiêu lần rồi, trên mông cậu có bao nhiêu sợi lông tôi còn biết nữa là...” Tôi nhún mày hỏi, “Thế anh có biết tôi có bao nhiêu lông mũi không?”

Tôi lấy hết giấy tờ ra, gọi một cậu nhân viên mới đến giao cho cậu ta những tài liệu quan trọng, cậu ta bê tập tài liệu rồi hỏi, “Trưởng phòng, anh đi thật à?” Tôi vỗ vai cậu ta, “Làm cho tốt nhé, công ty rất cần các cậu!”. Bây giờ thì tôi cảm nhận được những tâm tình khi tổng giám đốc vỗ vai tôi, đó là cảm giác rất khó diễn tả được bằng lời, nó giống như một lời chúc phúc, lại vừa mang những điều khó nói, và còn rất nhiều những cảm xúc khác ẩn chứa trong đó nữa. Khi ra khỏi phòng kế hoạch, tất cả đồng nghiệp trong văn phòng lớn vốn đang rất náo nhiệt, vừa nhìn thấy tôi, trong phút chốc bỗng trở nên im lặng. Tôi cười thầm, xem ra chắc chắn đây là kết quả tuyên truyền của cô gái phòng nhân sự kia rồi. Tôi đưa mắt nhìn qua tất cả mọi người, thấy sự nuối tiếc và kinh ngạc trong mắt họ. Cò lẽ họ đều không ngờ tôi vừa thăng chức trưởng phòng đây hai tháng đã xin nghỉ việc. Sau khi chào đồng nghiệp ở các phòng, tôi đi đến phòng hút thuốc, trong đó có hai người là Đàm Kỳ Vĩ và Lý Tử Lô, họ đang vừa hút thuốc vừa nói chuyện và cười rất vui vẻ, tôi gõ cửa và nói “Chào hai vị, đang hút thuốc à?”

Đàm Kỳ Vĩ nhìn Lý Tử Lô, rồi hạ giọng nói với tôi, “Trưởng phòng Tổng, đang làm việc mà cậu lại đến đây mò cá à?”. Tôi rửa thầm anh đứng là đồ chó, mấy ngày trước vừa cùng nhau hút thuốc ở đây xong. Tử Lô bên cạnh nhìn tôi không tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi nháy mắt, nói với Tử Lô, “Tử Lô, tan ca tôi sẽ đi tìm Hình Văn, có đi cùng không?”. Nghe xong Đàm Kỳ Vĩ rất ngạc nhiên, vì anh ta không nghĩ rằng tôi lại dám gọi chủ tịch hội đồng quản trị như vậy, và càng không nghĩ rằng Hình Văn mà anh ta biết lại có quen biết với Tử Lô, “nhưng anh ta vốn là một người hoạt bát, nên trong nháy mắt đã hiểu ra điều gì, sau đó anh ta không nói gì nữa, đành hậm hực hút thuốc. Tử Lô không hề tỏ ra tức giận khi tôi gọi anh ta như vậy trước mặt Đàm Kỳ Vĩ mà còn mỉm cười nói, “Chuyện của cậu tôi đã biết rồi, đường đi là do cậu chọn, cũng đành chúc cậu may mắn!”

Tôi đáp lại, “Cám ơn lời chúc của anh!”. Lý Tử Lô khẽ hỏi, “Chuyện của Hình Văn tôi cũng không muốn nói nhiều nữa hy vọng cậu tự biết mình”. Đàm Kỳ Vĩ dán mắt vào nhìn tôi, xem ra việc nắm bắt tin tức của anh ta cũng không tốt lắm, tôi sắp rời công ty mà anh ta cũng không biết, còn Tử Lô thì do có gián điệp Tiểu Du thông báo rồi. Tử Lô tắt điếu thuốc rồi đi ra khỏi cửa chính. Chờ cho Tử Lô ra khỏi cửa, Đàm Kỳ Vĩ mới bước đến cạnh tôi, khẽ nói, “ Có chuyện gì vậy?” Tôi vỗ vai anh ta cười nói, “Làm cho tốt nhé, Kỳ Vĩ, anh là nhân tài quan trọng của công ty đấy!”. Sau khi nghe xong, Đàm Kỳ Vĩ hiểu ngay ra chuyện gì, “Cậu là loại...”

Nói xong anh ta đi thẳng ra cửa không quay đầu lại.

Những dòng xe tấp nập ở bên ngoài như dừng cả lại trong mắt tôi, từng chiếc, từng chiếc hồi hải theo thời gian chạy đủ, tinh thần vốn bình tĩnh của tôi lại bị gợn lên từng đợt sóng bởi tờ đơn xin việc. Tôi thở dài, không biết từ bao giờ Cố Đại Nhân đã đứng sau tôi, thấy tôi im lặng không nói gì liền hỏi “Đang nghĩ gì vậy?” Tôi không quay người lại, mắt nhìn vào đàn chim đang sải cánh trên mấy tòa nhà cao tầng đối diện, chúng đã bay rất lâu mà vẫn chưa bay ra được khỏi nóc của mấy tòa nhà đó, cũng giống như con người ở trần thế này, không cách nào thoát khỏi sự mê hoặc của danh lợi. Tôi mỉm cười nói, “Đại Nhân, anh có tin vào vận mệnh không?” Cố Đại Nhân nhìn theo hướng ánh mắt tôi nói, “Tôi chỉ biết mưu sát tại nhân thành sự tại thiên thôi!”. Tôi lắc đầu, “Đó chỉ là suy nghĩ tiêu cực của con người, lúc nào cũng cho rằng mình đã cố gắng hết sức rồi, sau đó lại đổ kết quả tội tệ lên ông trời”. Dừng một lát, tôi quay người lại, ngẩng lên nhìn vào mắt Cố Đại Nhân nói, “Tại sao cứ phải nói trước là mưu sự tại nhân, sau đó mới là thành sự tại thiên? Như thế chẳng hóa mình bắt đầu bằng sự tan vỡ, tối tăm, chưa làm việc mà trong đầu đã có xu hướng nghiêng về thất bại rồi sao?”

Cố Đại Nhân mỉm cười, “Có lẽ đó là đạo đối nhân xử thế của người Trung Quốc chúng ta!” Tôi gật đầu. “Vài nghìn năm lịch sử trở lại đây, người đời luôn luôn chịu ảnh hưởng của ba học thuyết gây đau khổ là Phật, Đạo, Nho giáo, ba học thuyết này đã biến tướng làm lòng tự cường chiến thắng của dân tộc ta bị tiêu diệt hết, chỉ có thiểu số, họ không câu nệ điều này, nên sau rất nhiều nỗ lực, cuối cùng cũng đứng lên được đỉnh núi của quyền lợi. Điều đáng buồn cười của con người ngày nay là, khi có người nào thành công, thì dùng mọi cách chèn ép, bưng bít họ lại để bảo vệ quyền lợi của mình!”. Cố Đại Nhân điềm tĩnh nói, “Cậu đã hiểu chưa? Vậy cậu đã biết phải làm thế nào rồi chứ?”

Tôi nhún vai, “Hiểu thì làm sao, đọc thì đã trúng nặng lắm rồi, chỉ có thể còn lại vài điều gây cười thôi”. Cố Đại Nhân cười, “Không ngờ cậu vẫn suy nghĩ sâu đến thế. Mà tín ngưỡng tôn giáo của cậu cũng phải nghiên cứu triệt để đi chứ?” Tôi bật cười, “Từ trước đến giờ tôi chưa hề sung bái cái gì, sự vật hoàn mỹ, chạy theo tín ngưỡng chỉ làm con người lầm lạc của tâm linh mà thôi”. Nói xong tôi vỗ nhẹ vào vai anh ta, đi về phía Tiểu Du ngồi. Nhìn tờ giấy trên tay cô ấy, chắc là tờ đơn xin nghỉ việc cần phải ký. Đến lúc phải đi rồi!

Sau khi ký tên lần cuối cùng ở công ty vào tờ đơn xin nghỉ việc, tôi ôm cái hộp đựng các vật dụng cá nhân của mình bước về phía thang máy, Cố Đại Nhân mỉm cười đi cùng tôi, xem chừng sẽ tiễn tôi ra khỏi công ty, Tiểu Du cũng lặng lẽ đi bên cạnh tôi. Tôi mỉm cười nói, “Tiễn đến cửa thang máy là được rồi, không phải định tiễn tôi đến tận Tây Thiên lấy kinh đấy chứ? Đúng rồi, Ngô Không, Ngô Tĩnh?”

Hai người họ phá lên cười, ba chúng tôi đi qua văn phòng của công ty, chuẩn bị đi ra ngoài thì nhìn thấy Lý Tử Lô và Tổng Giám Đốc cùng Đàm Kỳ Vĩ đang đứng ở cửa, Tôi quay lại nhìn Cố Đại Nhân, chúng tôi nhìn thấy sự gượng gạo trong mắt nhau. Đến trước mặt họ, tôi cười nói, “Mọi người không cần long trọng như vậy đâu, tôi là người bị đào thải khỏi công ty này, lại không phải là đến thăm khách hàng”. Trong lời nói có ý nghĩa, làm người nghe mỗi người hiểu một kiểu. Tổng giám đốc cười nói, “Nói gì vậy, cậu cũng vất vả vì công ty này nhiều rồi” Tôi gật đầu ra về khách khí, Lý Tử Lô đứng cạnh với khuôn mặt lạnh tanh nói, “Vây kính cẩn chờ anh!” Đàm Kỳ Vĩ không nói gì, có lẽ có những điều anh ta không cần nói tôi cũng hiểu. Lúc này chắc chắn tâm trạng của Lý Nhược không tốt, sự giận dữ trong mắt Đàm Kỳ Vĩ, trước mặt mọi người, cười nói với anh ta, “Tôi đi rồi, anh chắc sẽ vui lắm!” Nghe xong Đàm Kỳ Vĩ không hề tỏ ra tức giận, mà còn nói một cách chân thành, “Vô Y, hãy cố gắng nhé!” Tôi giật mình, trong lòng thấy xấu hổ đến toát cả mồ hôi. Tại sao bản thân mình lại ích kỷ, nhỏ nhen đến vậy? Để mối quan hệ của Lý Nhược sang một bên không nói, đến tận hôm nay anh ta cũng không hề thù hận, oán giận tôi điều gì. Tôi cười ngược nói, “Cám ơn anh!” Nói xong tôi bước nhanh ra khỏi văn phòng trong lòng cảm thấy buồn bã. Tạm biệt những người đã từng là bạn và kẻ thù của tôi. Khi cửa thang máy đóng lại, những biểu cảm mất mát của Tiểu Du, nụ cười nhơn nhơn của Cố Đại Nhân đều sẽ không còn được thấy trong thời khắc này. Đặt thùng giấy xuống đất, tôi cảm thấy kỳ lạ vì Lý Nhược không đến tiễn tôi, là cô ấy đang bị tổn thương hay đang tức giận? Hy vọng là cô ấy đang bị tổn thương, nguyên nhân thì tôi cũng đã nói cho cô ấy biết rồi, sao có thể giận tôi được? Đã làm thuê ở công ty thì việc người đến người đi là chuyện hết sức bình thường, trong khi tôi cũng thầm quyết định, sau khi mở được trái tim của Hình Văn rồi, bất kể là cô ấy yêu tôi hay không, tôi cũng sẽ quay về bên cạnh Lý Nhược, bởi chỉ có Lý Nhược mới phù hợp với tôi. Đáng tiếc là những lời này tôi chỉ giấu trong lòng. Không thể nói với Lý Nhược hay Hình Văn được, càng không thể nói với Cố Đại Nhân nhưng một người ngoại lệ, đó là Chu Hoàn. Anh ấy giống như một cơn gió đến rồi lại đi một cách thất thường, vào lúc cần thiết nhất sẽ mang lại cho người ta cảm giác ấm áp không giống như những đòn cảnh tỉnh của Cố Đại Nhân, lúc từng bừng như uống phải rượu mạnh, lúc lại lạnh lẽo như nước, làm người ta không cần khắc sâu.

Khi cửa thang máy mở, thời gian còn cách giờ tan ca nửa tiếng nữa, tôi bế cái hộp đứng trước mặt bảo vệ, anh ta cười toe toét nhìn tôi, tôi nói một cách vui vẻ, “Tôi bị đuổi đi rồi người anh em ạ!” Người bảo vệ thở dài, “Tôi có ánh trăng, có mặt trời nhưng có tác dụng gì đâu. Cuối cùng thì vẫn mất em” Tôi đâm vào vai anh ta, anh ta cầm lấy cổ tay tôi ung dung nói, “Không cần nói câu nào nữa, có thời gian thì đến thăm tôi nhé!” Tôi dẫn người, ngay lúc đó thì không biết trả lời thế nào.

Ra đến khỏi cổng lớn, người bảo vệ chợt nhớ ra điều gì đó nên hỏi, “Cậu sẽ đi đâu?” Tôi lạnh lùng đáp, “Tôi vẫn chưa biết” Người bảo vệ nhún mày, “Có cơ hội hãy để cho tôi được cậu tan ca cùng trong đêm cùng ánh trăng!” Nghe xong tôi thấy chân mình mềm nhũn ra, chút xíu nữa là ngã xuống đất. Đúng lúc đó, trong làn bụi mờ ảo, chiếc xe quen thuộc của Hình Văn dừng ngay lại trước mặt tôi. Hình Văn đang ngồi trong xe, trong cô đẹp như đóa hoa lan trong đêm tối, và nở nụ cười trong

sự kinh ngạc của tôi. Nhưng nụ cười ấy tắt ngay sau khi nhìn thấy tôi bê thùng giấy, giống như kiêu, một giây trước thì phong hòa nhật lệ, trăm hoa đua nở, một giây sau tuyết rơi khắp nơi, đóng đông sương mù.

22. Chương 13 Phần 1

Chương 13:

Sự thật muộn màng

Tôi bê thùng giấy bước vào xe, Hình Văn nhíu mày hỏi, “Anh có chuyện gì vậy?”. Tôi không trả lời câu hỏi của cô ấy, “Tại sao em biết mà đến công ty anh?”. Hình Văn trả lời, “Hôm nay em không đi làm nên đến trước nửa tiếng để chờ anh tan ca, anh vẫn chưa trả lời em, rút cuộc là có chuyện gì vậy?”. Tôi quay đầu ra nhìn những tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ, thở dài nói, “Anh không làm việc nữa!”

Có lẽ Hình Văn không biết Lý Tử Lô đã vào công ty tôi, mà tôi cũng không muốn nói cho cô ấy biết, còn về nguyên nhân tại sao thì tôi cũng không biết. Hình Văn cũng không hỏi nhiều, cô khởi động cho xe chạy đồng thời đưa tay nắm lấy tay tôi. Đây là sự an ủi sao? Hay là một sự khích lệ? Tôi cảm nhận được hơi thở trong cái nắm tay của cô ấy, nên nhẹ nhàng hỏi, “Qua một đêm, em đã suy nghĩ kỹ chưa?”. Hình Văn lặng lẽ thu bàn tay của mình lại, đôi mắt chăm chú nhìn về phía trước. Tôi thở dài, nhìn vào đôi vai gầy của Hình Văn, một nỗi thương xót dâng trào trong lòng tôi, ông trời đã ưu ái ban tặng cho cô ấy điều kiện tốt như vậy, nhưng lại trói cô ấy vào cái xiềng xích tình cảm thế này, như vậy có công bằng không?

Chiếc xe cứ thế chạy chậm rãi không có đích tới trong thành phố, không biết là bao nhiêu lâu, cuối cùng Hình Văn cũng hỏi, “Sau này anh định đi đâu?”. Tôi cười nói, “Anh cũng chưa biết. Nhưng bây giờ anh đang muốn nghỉ ngơi, anh thực sự rất mệt mỏi”. Tuy tổng giám đốc và Cố Đại Nhân nói sẽ rời công ty sau tôi, nhưng tôi cũng biết rằng, từ cấp giám đốc trở lên, nếu muốn xin nghỉ việc thì cũng phải báo trước ít nhất một tháng hoặc lâu hơn, cho nên kế hoạch của tôi là nghỉ ngơi trước đã, sau đó mới xem xét tình hình của hai người đó. Hình Văn nói, “Em cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian, anh có muốn đi cùng em không?”. Tôi bật cười, “Lúc nào anh chẳng bên em!”. Hình Văn nói một cách mơ màng, “Tuy anh ở bên em, nhưng lại không thể xóa đi trong đầu em sự trùng lặp của anh và anh ấy”. Hình Văn nói xong thì chiếc xe cũng dừng lại, tôi quay đầu nhìn ra cửa, trước mặt tôi là một bãi biển.

Bãi biển về đêm đẹp vô cùng. Hai chúng tôi đứng trên con đường quốc lộ chạy dọc bờ biển, tất cả đèn xe đều được bật sáng, chiếu vào bãi biển vốn đang chìm trong màu đen, trong nháy mắt, khu vực mà ánh đèn bao phủ và bóng tối bên cạnh được vạch ra làm hai thế giới rõ ràng, một sáng rực rỡ, một yên ắng âm u. Nghe tiếng sóng vỗ vào bãi cát, tôi cảm nhận được hơi lạnh có mùi tanh tanh của gió biển. Phía xa xa, mấy ngọn hải đăng đang chiếu sáng. Trên bầu trời, những ánh sao và vầng trăng đáng yêu đang chơi đùa vui vẻ giữa những tầng mây. Tất cả đều làm cho người ta rất cảm động. Tôi quay đầu nhìn Hình Văn đang đứng bên cạnh, cơn gió biển thổi vào chiếc áo khoác của cô ấy, mái tóc cũng bị làn gió thổi bay, đôi mắt của cô ấy và quang cảnh của biển hòa lẫn vào nhau. Hình Văn đang đứng bên cạnh, nhưng khi nhắm mắt lại, tôi không thể nào cảm nhận thấy hơi thở của cô ấy, có lẽ tâm hồn của Hình Văn đã bay ra khỏi thể xác và bước vào mặt biển rộng lớn kia.

Khi tôi mở mắt ra, Hình Văn đã đứng trên bãi cát đang bị sóng biển vỗ vào tận phía xa, sau lưng cô ấy là những vết chân do chính mình để lại. Tôi biết, Hình Văn của lúc này đang chìm sâu vào ký ức, giống như bức ảnh cô ấy đứng cùng người yêu trước kia. Đáng tiếc là cảnh còn đây mà người không thấy đâu nữa, người con trai trong tấm ảnh đã thay bằng tôi.

Hình Văn vuốt lại mái tóc, cho hai tay vào túi, cúi đầu nghĩ điều gì đó. Một cơn sóng lớn xô đến, như muốn nuốt chửng lấy thân hình mảnh dẻ của cô ấy. Tôi bước nhanh đến, khẽ hỏi, “Em có lạnh không?”. Hình Văn lắc đầu cười, “Em không lạnh, à, anh lấy điện thoại ra đi”. Tôi ngẩn người hỏi, “Để làm gì? Em định gọi điện à?”. Hình Văn nói, “Anh cứ lấy ra đi”. Trong giọng nói của cô ấy ẩn chứa một chút nũng nịu. Tôi lấy điện thoại ra, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô ấy, cảm thấy có điều gì đó rất khác lạ trong ánh mắt đó. Hình Văn cũng lấy điện thoại ra, nhẹ nhàng nói, “Anh mở Bluetooth ra đi, sau đó anh đi về phía đầu bãi

biển”. Tôi ngạc nhiên, “Đi đến đó làm gì?”. Hình Văn cười không nói, tôi gượng cười vài tiếng rồi bước ra khỏi ánh sáng đèn, bước vào nơi tối tăm. Đi khoảng hai mươi mét, quay người lại nhìn Hình Văn, tôi bỗng lạnh hết cả người, đầu như có một luồng điện chạy qua, cảnh tượng đang diễn ra trước mặt tôi kia, có lẽ cả đời này tôi khó mà quên được.

Cả ánh đèn xe đang bao trùm lấy Hình Văn, càng làm cô ấy đẹp đến lạ thường, cô ấy đang chăm chú nhìn tôi. Mái tóc dài đen của cô ấy bị gió biển thổi, rối tung lên, đuôi áo khoác tím cũng bị gió thổi, đang tung bay trong gió. Ánh đèn màu vàng chiếu trên bãi cát, những bọt sóng trắng xóa bắn lên bao phủ cả màn sương mù, rồi chậm chậm bay trong ánh đèn, giống như một quầng sáng bao quanh lấy Hình Văn. Nhìn từ xa, cô ấy giống như một tiên nữ, cười đám mây đầy màu sắc đáp xuống trước mặt tôi, trong khi tôi giống như một kẻ phạm phu tục tử, đang đứng trong bóng đêm trên bãi cát để ngắm cảnh tượng kỳ vĩ đó.

Hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau rất lâu, Hình Văn cúi đầu viết gì đó trên điện thoại, vài giây sau, tôi nhận được một tin nhắn bằng Bluetooth của cô ấy, “Vô Y, em xin lỗi, qua một đêm suy nghĩ em vẫn không thể nào đối diện được.”

Tôi thở dài, trả lời, “Tại sao lại không thể đối diện, con người mà cứ sống trong hồi ức là một việc thật xót xa”.

Hình Văn trả lời, “Em phải làm thế nào đây?”

Tôi trả lời, “Ông trời đã sắp xếp cho chúng ta gặp nhau bằng Bluetooth, cũng là có dụng ý của ông ấy. Nếu có thể, lần này chúng ta hãy sắp xếp thời gian, anh sẽ cùng em đi tìm anh ấy, để trái tim em được rộng mở”.

Bỗng nhiên Hình Văn dùng tay phải che mặt, còn tay trái nhắn tin, đôi vai cô ấy run lên, những sợi tóc dài rối tung che lấy đôi mắt của cô ấy. Lúc đó tôi không biết có phải cô ấy đang khóc không. Vài giây sau, tin nhắn của cô ấy được truyền tới điện thoại của tôi, chỉ với vắn vện mấy chữ, “Anh ấy chết rồi!”

Đọc xong mấy chữ đó, chiếc điện thoại của tôi tuột khỏi tay một cách vô thức. Hình Văn ngồi rũ xuống, dùng hết sức vùi điện thoại xuống bãi cát. Một cơn gió thổi đến, mang theo cả tiếng khóc thút thít của Hình Văn. Vậy là Hình Văn đã khóc, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy khóc. Tôi không lập tức chạy ngay đến bên cô ấy, mà cứ đứng ngẩn người ra nhìn. Lúc đó, đã không thấy ánh trăng trên bầu trời đêm nữa.

Không biết tự lúc nào tôi đã yên vị bên Hình Văn. Rất lâu sau, Hình Văn ngẩng mặt lên nhìn tôi, nước mắt đầm đìa, nói, “Thanh Đài, là anh sao?”. Nghe vậy, tôi chỉ biết thở dài, quỳ một đầu gối xuống, “Đã muộn lắm rồi, chúng ta về thôi”. Hình Văn lắc đầu, nhẹ nhàng ngã vào ngực tôi, tôi không thể biết được thân phận của mình bây giờ là ai. Điều tôi sợ hãi nhất cuối cùng cũng đã xảy ra, sau vài tháng quen biết tôi, Hình Văn của ngày nay vẫn hoàn toàn không thể khống chế được những ý niệm của bản thân, vẫn trở về với hồi ức của cô ấy. Đối mặt với tình cảnh này, những lời nói của Chu Hoàn lại hiện lên trong đầu tôi. Hình Văn nhẹ nhàng nói, “Em cứ cho rằng mãi mãi không bao giờ gặp lại anh nữa, anh có biết không? Trong giấc ngủ, lúc nào em cũng mơ thấy hình ảnh chúng ta bên nhau trên bãi biển, vì anh đã từng hứa với em, chúng ta sẽ viết lên tình yêu vĩnh hằng bằng dấu chân của chính mình trên bãi cát màu bạc...”

Tôi không nói gì, vì có nói gì vào lúc này cũng vô nghĩa. Tôi chỉ có thể diễn một vai là lắng nghe và mong Hình Văn có thể sớm tỉnh lại. Hình Văn lại nói, “Thanh Đài, trong những ngày không có anh, em đã quen một người có tên là Tống Vô Y. Anh ấy cũng bước bình ngang ngạch giống như anh ngày trước, nụ cười thẹn thùng của anh ấy làm em cứ tưởng là anh, nhưng em vẫn cho rằng nhất định sẽ có ngày anh quay lại. Bây giờ, cuối cùng em đã có thể ôm anh, cùng nghe tiếng sóng biển, cùng chờ để ngắm mặt trời mọc... Anh đồng ý với em, được không? Sau này không được xa em nữa!”. Nói xong, cô ấy vòng tay ôm lấy cổ tôi, những hạt cát còn dính trên bàn tay cô ấy rơi vào trong áo tôi, lạnh giá đến thấu xương, nhưng không bao giờ có thể sánh được những lời mà Hình Văn vừa nói ra.

Có lẽ hai nụ hôn ban đầu là đến từ những ảo giác, tôi thấy rất xót xa, nhưng lại không thấy hối hận, vì cuối cùng tôi đã bước được vào thế giới nội tâm của cô ấy, tuy quá trình đến với tôi có chút tàn nhẫn. Hình Văn đẩy nhẹ vào ngực tôi, nũng nịu nói, “Đồng ý với em đi, được không?”

Cổ họng tôi bật ra được vài câu ừ ừ, và nụ hôn cũng được bắt đầu. Hình Văn hôn rất mãnh liệt, tôi biết mình không nên thả theo sự phóng túng của cô ấy, để đưa chính mình kéo dài vào kỷ ức. Mê man trong trời

đắt quay cuồng, tôi đã đáp lại nụ hôn nồng cháy của Hình Vần, bàn tay vốn đặt trên vai trượt dần vào ngực cô ấy. Tôi ý thức được bản thân mình chỉ là người thừa, nhưng tên đã trên đây cung, không thể không bản.

Cuối cùng, hình như Hình Vần cảm nhận thấy tôi đang mạo phạm cô ấy, cô ấy rên lên một tiếng và kết thúc nụ hôn. Ánh mắt mơ màng trước đó bỗng nhiên trở lại bình thường trong khi tay tôi vẫn trong ngực của cô ấy, không kịp rút ra. Hình Vần đẩy mạnh làm tôi ngã nhào xuống bãi cát rồi đứng phắt dậy và đi thẳng về phía bãi biển đen ngòm. Tôi vừa thấy may mắn, vừa thấy ngại ngùng, may mắn vì có thể kìm ngựa trước vực thẳm, ngại vì hành động đen tối của mình bị phát hiện.

Tôi lại thở dài, đứng dậy và đi đến sau lưng cô ấy, nhẹ nhàng gọi, “Hình Vần...”. Lời vừa dứt thì thấy Hình Vần quay phắt lại, một cái tát đau điếng hạ xuống mặt tôi, tôi đỡ đầu quay lại nhìn vào ánh mắt đang rất tức giận của cô ấy. Hình Vần lạnh lùng nói, “Đồ bỉ ổi!”. Chưa kịp nghe tôi giải thích, Hình Vần nhanh chóng nhặt chiếc điện thoại và đi về phía xe ô tô. Tôi nhìn theo dáng cô ấy cho đến tận khi cô ấy mở cửa xe định bước lên, mới gào to, “Hình Vần!”. Hình Vần hơi khựng người lại, nhưng ngay sau đó vẫn bước vào xe. Cô ấy khởi động xe, xem chừng cô ấy vứt tôi ở lại đây rồi. Đó là sự hiểu nhầm sao? Tôi lại thở dài, tia sáng xung quanh dần dần mờ mịt theo chiếc xe của Hình Vần. Bãi biển với ánh sáng rực, chỉ trong nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo u ám. Tôi cười gượng với hành động đen tối vừa rồi của mình, trong lòng cảm thấy thật khó tả, tuy bản thân mình ôm cách nghĩ hy sinh vì nghĩa lớn để cứu lấy Hình Vần, nhưng lại quên mất rằng bản thân mình cũng là con người, đều có dục vọng trong đó. Hơn nữa gương mặt vô tình vừa rồi của Hình Vần, có lẽ là hình dáng thường ngày của cô ấy. Trong khi dáng vẻ trước kia đối với tôi chỉ là sự phơi bày lập lại trong ký ức của cô ấy mà thôi. Sau khi Hình Vần đã phân biệt rõ ràng tôi với người tên Thanh Đài, và còn tặng cho tôi một cái tát, điều ấy chứng tỏ cô ấy càng lún sâu hơn vào ký ức hay đã hoàn toàn khỏi bệnh?

Sau rất nhiều phán đoán, tôi mới phát hiện ra mình đã ngồi ở bãi biển rất lâu. Tôi nên đi đâu đây? Ngày mai tôi sẽ đi đâu đây? Cuộc đời tôi nên theo hướng nào? Tôi cứ đi dọc theo bờ biển, bước trên đường quốc lộ về phía thành phố. Phía trước hiện lên thấp thoáng vài ánh đèn đường. Nghĩ lại phản ứng vừa xong của Hình Vần, đó là dục vọng ẩn chứa trong lòng tôi, hay đó là tư tưởng bất an mơ màng của cô ấy? Quen biết Hình Vần cho đến bây giờ, đã ba lần hôn cô ấy, nhưng đã được nhận trả hai cái tát tai. Chẳng lẽ đây là cái giá phải trả cho tình yêu, cho sự cứu giúp sao? Đi bộ khoảng một tiếng, cảm thấy hai chân mình nặng trĩu, mỗi nhứ, tôi ngẩng đầu nhìn biển báo đường, rồi cười gượng. Cứ theo tốc độ đi bộ của tôi bây giờ thì khoảng vài tiếng nữa sẽ về đến nhà. Tôi lại bắt đầu tức giận vì sự tuyệt tình của Hình Vần. Nghĩ lại, giờ tôi mới nhớ ra cái thùng đựng đồ của mình vẫn trong xe cô ấy. Cả đoạn đường quốc lộ ven biển này, xem ra chẳng có chiếc xe nào, nếu có cũng là xe tải chở hàng. Tôi thở dài, lúc này bảo ai đến đây đón tôi được đây? Cổ Đại Nhân à? Chu Hoàn? Nghĩ một lúc, cuối cùng tôi vẫn chọn Chu Hoàn, dù sao cũng không muốn Cổ Đại Nhân nhìn thấy tình cảnh thê thảm của tôi lúc này, trong khi Chu Hoàn có thể hiểu khi tôi giải thích rằng đã bị Hình Vần bỏ rơi.

Tôi gọi điện cho Chu Hoàn, nhưng anh ta nói bây giờ không tiện đi, kể cả nói chuyện thể này cũng phải rất cẩn thận, chắc là có người rất quan trọng đang ở bên cạnh anh ta. Nhưng Chu Hoàn vẫn hỏi rõ địa điểm của tôi, và nói sẽ bảo Tô Tầm đến đón tôi. Đầu tôi nghĩ ngay đến cô tiếp viên lẳng lơ kia, và cả anh chàng béo Đại Dũng nữa. Có lẽ chuyện bạn trai của Hình Vần, Tô Tầm sẽ biết ít nhiều. Khoảng hai mươi phút sau, một chiếc xe đỗ trước mặt, tôi cúi đầu nhìn người trong xe, đó là Tô Tầm, không phải là anh chàng béo kia. Tô Tầm hạ cửa kính xuống rồi nói, “Tội nghiệp quá, ai lại bỏ rơi anh thế này?”. Tôi đứng đờ trơ trọi, “Vì tôi nhớ cô quá, nên phải chạy xa như thế này để chờ cô”. Thấy giọng nói đứng đắn, không có một chút cười đùa của tôi như vậy, Tô Tầm nhẹ giọng, “Thế sao? Vậy tôi hạnh phúc quá!”

Bước vào xe, sau khi thắt dây an toàn, tôi thở dài, “Thực ra là vì Hình Vần”. Tô Tầm nghe xong, chỉ vào mặt tôi và cười, “Vẫn còn dấu năm ngón tay này! Anh đã làm việc không nên làm à?”. Tôi gượng cười, “Cô ấy hôn tôi, tôi sờ soạn vào cô ấy, chỉ có vậy thôi”. Tô Tầm bật cười ngạc nhiên, “Cái gì cơ?”. Tôi cười, “Được rồi, lái xe đi, về đến nơi tôi sẽ kể cho cô nghe”. Tô Tầm hỏi, “Đi đâu bây giờ?”. Tôi nhìn về phía trước, nói một cách bình tĩnh, “Về nhà tôi”.

Sau khi rót mời Tô Tầm một cốc nước, tôi xoa mặt trầm tư nói, “Hãy kể cho tôi nghe mọi chuyện của Hình Vần đi, tất cả!”. Tô Tầm nhướn đôi lông mày thanh tú của mình lên, rồi nhìn vào cốc nước nghiêm giọng nói, “Anh muốn biết chuyện gì?”. Tôi cảm thấy rất tức giận, Lý Tử Lô, Chu Hoàn, kể cả Hình Vần, cứ che giấu điều gì vậy? Tôi cao giọng, “Cô là bạn của cô ấy, tại sao mọi người lại mặc kệ cô ấy vậy?”. Tô Tầm

cười khẩy, “Bạn bè? Ai là bạn của cô ấy?”. Tôi ngẩn người, Tô Tắm nói tiếp, “Trong lòng cô ấy đã không có bạn bè rồi, lần trước anh nhìn thấy tôi ở nhà cô ấy, là do cô ấy mời chúng tôi đến, chỉ có một nguyên nhân, đó là sự xuất hiện của anh, chỉ là cô ấy muốn chia sẻ với chúng tôi niềm vui trong sự ảo tưởng của mình mà thôi”. Tôi kiên trì nói, “Bất kể là thế nào! Cô hãy kể chuyện của cô ấy cho tôi biết trước đi”.

Tô Tắm thở dài, đứng dậy đi ra phía cửa, đồng thời quay lại nói, “Nếu sắp tới anh có thời gian, tôi sẽ đưa anh đến một nơi, đến lúc đó sẽ kể cho anh sau. Tôi phải về đây”.

Tôi gật đầu, “Tôi lúc nào cũng có thời gian, vì bây giờ tôi đã thất nghiệp rồi”. Tô Tắm cười nói, “Có muốn đến chỗ tôi làm thêm làm không?” Đại Dũng có thể sắp xếp cho anh”. Tôi cười, “Để tôi suy nghĩ đã, cô đi đường cẩn thận, tôi không tiễn nhé, thế mà cứ cho rằng cô sẽ ở bên tôi một đêm cơ đấy”. Tô Tắm lườm tôi mỉm cười rồi bước ra khỏi cửa.

Giống như rất nhiều người khác, sau khi nghỉ việc, mấy ngày liền tôi chỉ ngủ. Tôi nằm trên giường, để mặc cho ánh nắng chiếu vào người, thật khó nói ra được sự mãn nguyện và ấm áp vào lúc này, tôi giơ ngón tay lên đếm ngày mà Cổ Đại Nhân và tổng giám đốc rời công ty, vẫn còn nửa tháng nữa. Nghĩ đến đây, tôi cầm điện thoại lên và gọi theo số mà tối đó Tô Tắm cho. Nhưng nghe máy lại không phải là Tô Tắm mà là giọng ồm ồm của một người đàn ông, tôi hơi bối rối hỏi, “Đây có phải là điện thoại của Tô Tắm không?”. Người đàn ông đó hỏi, “Cậu là ai?”. Tôi ngồi phắt dậy, “Tôi là Tống Vô Y”. Người đó bật cười lớn nói, “Vô Y à? Tôi là Đại Dũng! Nghe Tô Tắm nói cậu đã xin nghỉ không làm nữa, sau đó còn nói cậu có ý muốn đến hộp đêm làm thêm. Mức giá của cậu ằm ở chỗ chúng tôi không thấp đâu, cứ theo dáng vẻ của cậu thì tôi có thể đóng gói thành một cậu ằm vàng đấy...”. Tôi dở khóc dở cười với sự tiền cử của tên béo đáng chết đó, trong lòng rửa thắm sự chơi xấu của Tô Tắm, nên vội vàng nói, “Không phải tôi muốn làm cậu ằm, mà tôi...”. Đại Dũng ngạc nhiên cắt lời, “Chẳng lẽ cậu muốn làm tướng công? Xin lỗi, nhưng chúng tôi là hộp đêm chính quy, không cung cấp loại hình dịch vụ này!”

Tôi nghe xong giật mình, càng ngày sự hiểu nhầm càng kéo ra xa, tôi nghiêng răng nói, “Tôi tìm Tô Tắm là có chuyện liên quan đến Hình Văn”. Nghe xong, giọng của Đại Dũng có vẻ hơi thất vọng, “Thì ra là vậy, tối nay cô ấy đến chỗ tôi, cậu qua đây đi, Vô Y, những gì tôi vừa nói cậu có thể suy nghĩ!”

Tôi im lặng. Thật may, trước khi tôi nổi điên lên thì tên béo đáng chết đó đã tắt máy.

Trong ánh đèn rực rỡ chói sáng, tôi bước vào hộp đêm. Cô gái tiếp tân xinh đẹp bước đến, tôi đứng dưng nói, “Tôi tìm anh Đại Dũng”. Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng cười của tên béo đáng ghét đó, tôi quay lại nhìn anh ta nghĩ thầm, nếu anh ta còn nhắc đến chuyện cậu ằm ra đây, tôi chắc chắn sẽ chẳng kiên nhẫn gì nữa. Thấy sắc mặt của tôi không lương thiện lắm, Đại Dũng cười híp mắt nói, “Tô Tắm chờ cậu lâu lắm rồi đấy, đi theo lối này”. Đi theo sau anh ta, tôi lại nghe thấy anh ta nói, “Vô Y, đây là lần đầu tiên cậu đến đây à?”. Tôi trả lời, “Lần thứ ba, hai lần trước đều đến cùng đồng nghiệp”. Đại Dũng gật đầu, “Ừ, Tô Tắm hình như đang ở chỗ mấy đồng nghiệp trước kia của cậu”. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Dáng người thế nào?”

Đại Dũng trả lời, “Mấy người đàn ông ấy, hay bây giờ qua đó xem thế nào?”. Tôi nói một cách dứt khoát, “Chờ chút, gặp Tô Tắm trước rồi nói”. Chúng tôi đi qua mấy hành lang, hai lần trước đến đây tôi chưa để ý kỹ hộp đêm này, hôm nay mới thực sự kinh ngạc trước quy mô của nó. Tôi thở dài nói, “Hộp đêm này lớn thật, phải có vài chục cô gái ấy nhỉ?”. Nghe xong câu hỏi của tôi, tên béo quay cái thân hình béo ú của mình nhanh như gió lốc lại, “Mấy chục người? Đó chỉ là một bộ phận thôi! Ở đây chúng tôi kết hợp một cách có hiệu quả ưu thế của các khu vực với nhau, khi cần phối hợp giúp đỡ, tối thiểu cũng phải vài trăm người!”. Nghe xong câu trả lời của anh ta, tôi thầm nghĩ sẽ không nói những điều linh tinh với anh ta nữa.

23. Chương 13 Phần 2

Trong phòng nghỉ, Tô Tắm cầm cốc rượu hồng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ quần áo đang mặc không phải là đồng phục của hộp đêm nữa, Đại Dũng bước vào nói, “Tô Tắm, Vô Y đến rồi đây”. Tô Tắm chỉ rượu đang bày trên bàn, ý nói tôi hãy uống một cốc, tôi đứng dưng đáp, “Tôi không uống. Cô nói đưa tôi đến một nơi, là đây sao? Vậy hãy kể tôi nghe đi”. Tô Tắm không trả lời câu hỏi của tôi, “Đây là rượu do Đại

Dũng cất giữ nhiều năm, không uống thì đáng tiếc lắm đấy”. Đại Dũng bật cười đưa tay xoa vào vai cô ấy, hai người họ cùng nhìn tôi.

Tôi thở dài, bước đến cầm cốc rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Tô Tầm và Đại Dũng nhìn nhau cười nói, “Làm gì vội vàng vậy, vẫn còn có người đến nữa mà”. Tôi ép hơi rượu xuống, khàn khàn giọng nói, “Chẳng lẽ không phải ở đây à? Vẫn còn ai nữa?”. Đại Dũng tiếp lời, “Thực ra là do Chu Hoàn muốn cậu đến đây. Anh ta sẽ nói hết cho cậu nghe”. Đúng lúc đó ngoài cửa vang lên giọng của Chu Hoàn, “Đại Dũng, Vô Y tới rồi à?”

Dưới sự sắp xếp của tên béo đó, mấy người chúng tôi ngồi trong phòng, uống loại rượu mà tên béo thề thốt thành khẩn là cất giữ rất nhiều năm. Bầu không khí lúc đó có vẻ hơi buồn, tôi lại nâng cốc rượu lên uống cạn, Chu Hoàn rót tiếp vào cốc cho tôi, cười nói, “Không làm việc nữa, cậu có dự định gì không?”. Tên béo đang định mở miệng nói thì bị cái lườm sắc nhọn của tôi làm im bật.

Tô Tầm cười nhẹ, nói lảng, “Vô Y chẳng lẽ đã có kế hoạch rồi sao? Nhìn anh chẳng có chút gì là lo lắng cả”. Tôi nâng cốc rượu lên, lắc lắc vài cái, dưới ánh đèn chiếu, những giọt rượu hồng sẫm ánh không mang một chút tạp chất, mùi rượu thật nồng. Tôi nói khẽ, “Đúng là rượu ngon!”. Tên béo ngay lập tức nói, “Đây là rượu tôi chỉ chuẩn bị cho Tô Tầm”. Tô Tầm đẩy nhẹ anh ta một cách đáng yêu, về mặt dễ thương đến động lòng người.

Chu Hoàn gượng cười, “Hai người có cần phải ra ngoài tán tỉnh nhau không?”. Tô Tầm nũng nịu nói, “Người ta chỉ muốn làm không khí ấm áp lên chút thôi mà. Gian phòng có bốn người, vậy mà vẫn cứ thấy lạnh lẽo thế nào ấy”. Tôi cười lên vài tiếng, “Tô Tầm đoán đúng rồi đấy, đúng là tôi đã tìm được công việc rồi”. Ba người họ đều nghiêng tai lắng nghe một cách hiếu kỳ câu nói của tôi. Thấy họ chăm chú như vậy, tôi nói, “Mấy người làm sao đấy? Tôi thất nghiệp thì không thấy ai ý kiến gì, ngược lại tôi tìm được công việc thì mọi người lại ngạc nhiên, chẳng lẽ muốn tôi chết đói à?”. Tên béo làu bàu, “Tôi hy vọng cậu đến giúp tôi...”. Nhìn gương mặt thanh tú của Tô Tầm, tôi giả vờ như không nghe thấy gì, Chu Hoàn cười, “Tốt rồi, cậu có công việc là tốt rồi, cứ sợ cậu suy sụp tinh thần”. Tôi nói, “Tôi là người rất lạc quan mà”. Tô Tầm đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, “Đúng rồi, lúc này tôi nhìn thấy các đồng nghiệp cũ của anh, hình như là Cố Đại Nhân lần trước đã gặp”. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Anh ấy cũng ở đây à? Đi cùng ai?”. Tô Tầm nhún vai thon thả, ý nói không quen biết, tôi đứng dậy nói, “Tôi qua đó chào hỏi họ đã”. Tô Tầm nói, “Tôi gọi Chu Hoàn đến đây là vì tôi không có thời gian”. Tên béo với giọng ồm ồm của mình cũng nói, “Tôi cũng phải đi kiểm tra công việc đây”. Tôi chớp mắt, trong lòng thầm nói, đâu có hỏi anh. Chu Hoàn ngẩng đầu dựa vào sofa, nhìn lên trần nhà, hai chân gác lên bàn uống trà, tư thế rất bừa bãi, tùy tiện, nhưng lại không hề thấy có một chút mất lịch sự nào. Sau khi uống một ngụm rượu anh ta quay lại nhìn tôi cười nói, “Chân tướng của sự việc tối nay tôi tạm thời chưa nói với cậu, đợi ngày mai tôi sẽ đưa cậu đến một nơi, cuối cùng thì vẫn là tôi đưa cậu đi”.

Tôi nâng cốc rượu lên mỉm cười không nói và bước ra khỏi cửa, tự lúc nào mà đến Chu Hoàn cũng học cách trêu chọc tôi. Theo số phòng Tô Tầm nói, tôi nhanh chóng tìm ra căn phòng có Cố Đại Nhân trong đó. Định đẩy cửa bước vào, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, lúc này làm sao Cố Đại Nhân lại có tâm trạng đi uống rượu cùng mọi người trong công ty được cơ chứ? Chẳng lẽ là tiệc chia tay? Nhưng cũng không thể sớm thế này. Tôi kéo người nhân viên đứng chờ ngoài cửa hỏi, “Bên trong có mấy người?”. Cậu nhân viên trả lời, “Anh muốn hỏi số cô gái hay chỉ số khách không? Hỏi số khách là đàn ông, hay phụ nữ?”. Tôi ngần người, đang định phát câu lên, thì cậu ta vội nói, “Bên trong mới có ba người”. Tôi hậm hừ, giọng điệu thẳng thắn này sao mà giống tên béo kia thế. Tôi lặng lẽ nghĩ, sau đó nói thầm vào tai cậu nhân viên đó vài câu, cậu ta liền bước vào trong, vài phút sau, cậu ta bước ra, nhìn tôi cười nói, “Tôi vừa nghe được vài câu, chỉ biết bên trong có một người tên là anh Cố, một người tên là anh Kỳ và một người là tổng giám đốc!”. Tôi gật đầu, lấy ra một trăm đồng rồi đút vào túi áo cậu ta, cười nói, “Bây giờ cậu đi vào, đừng ra ngoài nữa, hãy ghi nhớ cho tôi tất cả những gì mà họ nói với nhau, sau đó tôi sẽ tìm cậu, hiểu chưa?”. Cậu nhân viên gật đầu lia lịa. Sau khi nhìn cậu ta bước vào trong, tôi mỉm cười quay người bước về phòng của Tô Tầm. Lúc này tôi không cần phải nghi ngờ cái gì cả, mà tôi cũng lười để nghĩ điều đó, điều tôi cần nhất bây giờ là chân tướng sự thật.

Khi quay về phòng, đã thấy Chu Hoàn mặt mũi đỏ gay gắt nằm ngủ say trên sofa, Tô Tầm đã đi đâu đó, tên béo mặt mũi nhăn nhó với lấy chai rượu không, tôi bật cười nói, “Hết rượu rồi, nhưng người vẫn còn, ít nhất thì anh vẫn còn người yêu, đúng không?”. Nghe xong tên béo giật mình, đôi mắt vốn đỏ đẫm của anh

ta bỗng chốc sáng lên, cảm động nói, “Câu nói này nghe hay đấy, tôi đang suy nghĩ xem có nên thêm chai nữa không, vừa đúng lúc cậu đến anh em ta cùng uống”. Lúc này thì đến lượt tôi nhần nhó, tôi bất lực nói, “Tha cho tôi đi. Anh không thấy Chu Hoàn vẫn đang nằm kia à?”. Tên béo thở dài, “Thực ra tôi và Tô Tắm không phải là bạn trai bạn gái gì đâu”.

Tôi ngạc nhiên trộm nghĩ, nếu thế thì hai người là mối quan hệ tình nhân, đúng lúc đó, ngoài cửa có một nhân viên mang đến thêm một chai rượu hồng, tên béo nhận lấy và mở ra, sau đó lại rót vào cốc, uống vài hơi hết sạch, anh ta ngồi xồm xuống đất lằm bằm, “Cậu có biết tôi quen biết với Tô Tắm, Hình Văn, Lý Tử Lô và Chu Hoàn thế nào không?”. Tôi lắc đầu, chờ đợi tên béo nói phần tiếp của câu chuyện, nghe ngữ khí của anh ta, có lẽ là một câu chuyện buồn. Tên béo lấy một viên đá bỏ vào cốc rượu, sau đó lại rót rượu vào và uống sạch. Một lúc sau, anh ta quay sang nhìn Chu Hoàn đang ngủ say rồi mở miệng nói, “Năm đó mấy người bọn họ hay đến đây chơi lắm, lâu ngày rồi tự nhiên cũng trở thành bạn bè, lúc đó tôi vẫn còn là một nhân viên trưởng”. Tôi rất muốn trêu chọc cậu ta là cậu ấm phải không, nhưng nhìn đôi mắt đang đỏ ngầu của anh ta, sợ anh ta sẽ nổi điên và xảy ra chuyện không hay.

Tên béo nói tiếp, “Lúc đó Thanh Đài là nhân viên phục vụ vừa đến làm, mọi người nhìn anh ta khá thuận mắt nên mỗi lần đến đều chiêu đãi anh ta”. Tôi im lặng trong lòng thấy kinh ngạc, cuối cùng cũng được nghe chuyện bạn trai của Hình Văn trước kia rồi. Tôi với tay lấy chai rượu rót đầy vào cốc cho gã béo và cũng rót đầy ỉnh một cốc. Tên béo thở dài rồi nói tiếp, “Vô Y, cậu có biết tại sao tôi luôn muốn cậu đến chỗ tôi làm việc không? Vì trong thời gian đó, Thanh Đài đã luôn làm tôi rất vui, đó là thời gian tôi vui vẻ nhất trong cuộc đời mình”. Giữa câu nói, đôi mắt của anh ta tràn đầy niềm hạnh phúc khó nói thành lời. Tôi cầm cốc rượu lên uống hết. Tên béo không uống mà nói tiếp, “Lúc đó Hình Văn cũng có thiện cảm với Thanh Đài nên cô ấy rất hay đến đây, tôi cảm thấy vui vì thường xuyên được nhìn thấy Tô Tắm, tuy tôi chỉ là một nhân viên trưởng, dưới tay chỉ có vài cô nhân viên, nhưng điều này không hề vấy bẩn vào tâm hồn trong sáng của tôi...”. Tôi không bật cười, tên béo nói tiếp, “Sau khi Thanh Đài xảy ra chuyện, Hình Văn thay đổi, Lý Tử Lô cũng thay đổi, Tô Tắm cũng thay đổi”. Tôi ngạc nhiên, “Hình Văn và Lý Tử Lô thay đổi thì tôi hiểu, nhưng Tô Tắm thay đổi thì tôi không hiểu lắm”.

Tên béo hậm hừ, thở thật trên mặt giắt giắt, “Cậu vẫn không hiểu à? Vì Lý Tử Lô yêu Hình Văn, mà Tô Tắm lại yêu Lý Tử Lô. Điều làm người ta cảm thấy buồn cười là, sau khi Hình Văn và Thanh Đài yêu nhau, thì Lý Tử Lô và Tô Tắm lại không hề có phản ứng gì, cho đến tận khi Hình Văn khép mình, thì Tử Lô cũng lạnh lùng vô tình, Tô Tắm vì tức giận với sự tuyệt tình của Tử Lô mà quay sang tôi, bây giờ thì cậu biết tại sao Tô Tắm lại làm thêm chỗ tôi rồi đấy...”. Tôi thở dài, thật không ngờ sự phiền phức yêu ghét của mấy người này rắc rối đến vậy. Tên béo với tay lấy chai rượu uống ừng ực vài ngụm. Anh ta học tư thế của Chu Hoàn, giữa mặt và nằm lên sofa, than thở, “Cô ấy ở bên tôi thì sao? Tôi có được cô ấy thì sao? Mãi mãi tôi không bao giờ có được trái tim của cô ấy”.

Tôi ngồi xuống đất, nói với ý tứ sâu xa, “Có những tình yêu, tuy có được trái tim người ấy, mà lại không có được thể xác của cô ấy, nhưng lại có những mối tình, tuy giành được thể xác của người ấy, nhưng lại không có được trái tim của họ. Được như anh cũng là rất hạnh phúc rồi, anh đừng quên rằng, có những người không thể có được cả trái tim và thể xác của họ”. Tên béo phá lên cười, lại uống thêm vài ngụm rượu nữa, “Đại Dững tôi lại cứ muốn có được cả hai, cho nên tôi xin cậu nhất định phải mở trái tim băng giá của Hình Văn ra, để cô ấy ở bên Lý Tử Lô, như vậy Tô Tắm sẽ quên được anh ta và có thể mãi mãi ở bên tôi”. Tôi cười nhạt, “Thì ra lòng dạ anh sâu xa như vậy”. Tên béo đột nhiên đứng dậy, đến ngồi cạnh tôi, vỗ vào vai tôi rồi nói, “Xin lỗi, Vô Y, không phải tôi không coi trọng cậu và Hình Văn, tôi chỉ hy vọng Tử Lô có thể ở bên cô ấy. Anh thấy tôi rất tội nghiệp mà. Tôi thực sự rất yêu Tô Tắm...”. Người thấy mùi rượu từ hơi thở của anh ấy, nhìn thấy ánh mắt chân thành của anh ấy, trong giây phút, tôi cảm động cho Tô Tắm khi có người yêu mình sâu sắc đến vậy. Ngay lúc đó, Chu Hoàn trên sofa ngáp dài, từ từ ngồi dậy và đi ra khỏi cửa, đồng thời nhẹ nhàng nói, “Đại Dững, đừng quá miễn cưỡng như vậy, có được tình yêu từ sự vứt bỏ của người khác, cậu thấy vui lắm à? Tô Tắm sẽ thật lòng sao?”. Nói xong anh ta nhẹ nhàng bước đi.

Nghe xong tên béo bạc nhược lặn xuống đất, cuộn tròn thân hình béo mập của mình lại giống như con cừu bị thương. Tôi với tay nắm lấy chai rượu, dốc thẳng vào miệng, khê thở dài rồi đi ra khỏi cửa. Lúc này tôi không thể an ủi anh ấy. Mọi người đều có tình yêu của mình, chẳng ai có thể thâm nhập vào vương quốc tình yêu của ai, người có thể giúp anh ta, chỉ có thể là Tô Tắm và bản thân anh ấy. Sau khi đóng cửa phòng, tôi quay người lại nhìn vào trong phòng, Tô Tắm đang ở đó, tôi hỏi, “Cô nghe thấy hết rồi à?”. Tô Tắm

căn môi, đôi mắt đỏ ngầu, cứ đứng yên lặng vậy, tôi lắc đầu mỉm cười đi về phía phòng của Cố Đại Nhân, không chú ý đến đôi oan gia phía sau nữa.

Đi đến cửa phòng của Cố Đại Nhân, thấy cậu nhân viên đang một tay dựa vào tường, một tay chống sườn chờ đợi. Thấy tôi đến, cậu ta cười nói, “Khách trong phòng về hết rồi”. Tôi gật đầu, lôi cậu ta vào phòng vệ sinh, không chú ý đến các cô gái và những người khác ở hành lang, làm cậu nhân viên mặt mày trắng bệch. Đến phòng vệ sinh, hai tay anh ta ôm ngực, đứng với vẻ cảnh giác, tôi không chịu được bật cười, “Đừng có sợ, tôi không hứng thú gì với cậu đâu, lôi cậu đến đây, là muốn biết cậu đã nghe được những gì”.

Lúc này, cậu nhân viên mới chuyển sang trạng thái thoải mái hơn, “Thực ra sau khi tôi bước vào, họ cũng không nói gì, chỉ có cái ông tổng giám đốc và anh Đàm gì đấy nói với nhau tương đối nhiều”. Tôi dần giọng nói, “Họ nói gì?”. Cậu nhân viên trả lời, “Ông tổng giám đốc nói, “Lý Tử Lô nói như vậy với cậu à?”. Anh Đàm đáp, “Vâng, chủ tịch Lý nói anh và anh Cố có thể không đi, ở lại công ty, sau đó giao hết quyền lực cho anh. Nếu cần thiết có thể giao cho ba chúng ta một nửa cổ phần của công ty”. Lúc đầu tổng giám đốc và anh Cố không nói gì, ba người im lặng rất lâu. Anh Đàm lại nói, “Thực ra tổng giám đốc ạ, anh cũng biết mở công ty mới sẽ gặp rất nhiều khó khăn, phải có vốn, có đội ngũ, thời gian đầu tư thực sự rất khó khăn, hơn nữa chủ tịch Lý cũng đã nói, chỉ cần các anh dám thành lập công ty sẽ sử dụng những gì có trong tay để đối phó với các anh”. Nghe xong câu nói đó, tổng giám đốc đứng dậy kéo anh Cố đi”. Những lời của cậu nhân viên vừa kể khiến lòng tôi bỗng trào lên một cơn sóng lớn, cả người tôi như bần thần hết cả.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy mình giống như một cái cây yếu ớt lung lay trong gió lạnh. Tại sao tôi luôn phải chảy nước theo sóng, mà không thể làm việc theo ý nguyện của bản thân mình thế này? Chuyện công việc như thế, chuyện với Hình Văn cũng vậy, luôn phải thay đổi theo buồn vui của cô ấy, không có nguyên tắc của bản thân, chẳng lẽ đó là số kiếp của tôi sao?

Tôi đứng trong phòng vệ sinh với gương mặt xanh xám, cậu nhân viên đã bỏ đi từ lúc nào, rất lâu sau, tôi bước ra khỏi phòng vệ sinh và đi về phía cửa chính. Chỉ có tìm Cố Đại Nhân hỏi cho rõ mới là việc bây giờ nên làm, chứ không phải đứng đây mà hoang mang rồi không biết làm thế nào. Cứ cho là họ vứt bỏ tôi, điều tôi mất đi chỉ là công việc, cũng chỉ là một người bạn, đã ra ngoài làm việc, đương nhiên phải đối mặt với những nhân tố phụ như lừa bịp, chèn ép, phản bội, con người không phải lúc nào cũng có quý nhân phù trợ. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi cảm thấy thoải mái hơn. Đi đến cửa chính của hộp đêm, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Du, lúc này, hành tung của mấy người Cố Đại Nhân chắc chỉ có cô ấy mới giúp tôi hỏi được và dẫn đi dẫn lại cô ấy rằng không được nói là tôi đang tìm anh ấy. Tôi nghĩ tôi không trực tiếp gọi điện cho Cố Đại Nhân, một là không thể chịu được khi nghe anh ấy lừa tôi, hai là tôi muốn gấp nói chuyện trực tiếp với anh ấy. Quả nhiên vài phút sau, Tiểu Du rất rõ việc tôi điều tra Cố Đại Nhân, nhưng tôi giả bộ cười nhún nhún nói vợ của anh ấy đang tìm anh ấy, Tiểu Du cũng tin luôn, sau vài câu trêu đùa, tôi bắt taxi đến quán cà phê, nơi mấy người Cố Đại Nhân đang ở đó, khuôn mặt vốn đỏ dừ vì rượu của tôi, bây giờ đã trở lại bình thường.

Đến trước cửa quán cà phê, nhìn thấy xe của tổng giám đốc, tôi thầm thở dài, nhưng vẫn lặng lẽ kéo cao cổ áo khoác lên, che lấy cả cằm dưới, trông giống như sát thủ hành động trong phim, rồi bước vào quán cà phê mờ ảo. Tôi nhìn quanh và nhận ra ngay dáng người quen thuộc của Cố Đại Nhân. Tôi bước lại gần, kín đáo chọn một chỗ hơi tối, sau đó kéo một cô nhân viên nói thầm vào tai cô ấy, cô ấy liền đi tới vị trí đằng sau mấy người Cố Đại Nhân đang ngồi, tắt ngọn nến trên bàn đi, ngay lập tức vị trí đó trở nên đen kịt, đó chính là điều mà tôi muốn.

Nhân lúc Cố Đại Nhân và tổng giám đốc đang hút thuốc, gương mặt đang nói gì đó vẻ rất nghiêm trọng, tôi chậm rãi đi đến vị trí đó, thản nhiên đứng dừng, lọt thỏm vào bóng tối. Cách một chỗ ngồi, tôi đã có thể nghe được tiếng thở dài của Cố Đại Nhân, anh ấy nói, “Kế hoạch lần này coi như đã thành công, chỉ tiếc cho Vô Y”. Tổng giám đốc cười khì khì nói, “Làm sao? Không đành rời xa cậu ta à?”. Cố Đại Nhân trầm lặng một lúc rồi bạc nhược nói, “Dù sao cũng là người do mình tuyển dụng đào tạo nên cũng có tình cảm”. Tổng giám đốc nói một cách nặng nề, “Tình cảm? Chẳng lẽ cậu vì một chút tình cảm đó mà bằng lòng rời xa công ty, nơi mà cậu phải nỗ lực năm, sáu năm qua sao? Sau đó là chẳng có gì cả và lại bắt đầu từ đầu à? Nếu muốn vậy thì cậu có thể rời công ty, tôi ở lại? Nhưng đáng tiếc là cậu Cố ạ, tôi biết cậu sẽ ở lại vì cậu là người tôi tuyển dụng và đào tạo, tôi hiểu rõ suy nghĩ của cậu”.

Ngừng một lát tổng giám đốc nói tiếp, “Lần này cậu làm rất tốt, rất kịp thời với những thương lượng mà

tôi hôm đó tôi và cậu đã nói, tôi thấy lần này Lý Tử Lô cũng không còn cách nào nữa, mua cái công ty này, trước tiên là khai thác triệt để cậu Đàm, sau đó muốn loại trừ những người như chúng ta, hơn nữa tôi thấy hẳn lợi dụng cậu Đàm để nói cho Vô Y. Chúng ta đã lợi dụng sự đa tình mềm yếu của Vô Y để cậu ta cho rằng, chúng ta cũng rời bỏ công ty để thành lập công ty mới sau đó tự động xin nghỉ. Nếu để Vô Y kết hợp với Đàm Kỳ Vi thì công ty sau này chẳng có việc gì để chúng ta làm nữa. Vô Y vừa đi, chúng ta tung ra tin đồn sẽ thành lập công ty mới, đương nhiên Lý Tử Lô sẽ không thể ngồi yên được và tất nhiên sẽ phải lựa chọn thỏa hiệp với chúng ta”. Nói xong hai người cùng phá lên cười. Trong bóng tối ngón tay đang cầm điều thuốc của tôi run lên bần bật, tàn thuốc với đốm lửa nhỏ tạo ra một vòng cung tuyệt đẹp trong không trung sau đó nhún nhua rơi xuống bàn, điều đó giống như sự ảm đạm trong lòng tôi bây giờ.

24. Chương 14 Phần 1

Chương 14:

Gặp Thanh Đài lần đầu

Không biết từ lúc nào tôi đã phát hiện thấy, cả thế giới này đều đảo ngược hết cả, hoặc có thể nói là bị méo mó hết rồi. Những người đối tốt với mình chưa chắc đã thật sự là tốt, có thể sau lưng sẽ tuôn chảy ra một mạch nước ngầm và giết chết ta, những người không tốt với ta chưa chắc đã là không tốt hẳn, có thể sau lưng lại lặng lẽ ủng hộ ta. người tốt đối với mình chưa chắc đã tốt hẳn, giống như Cố Đại Nhân. Bây giờ người xấu đối với mình chưa chắc đã xấu hẳn như Lý Tử Lô. Nghe mưu kế của tổng giám đốc và Cố Đại Nhân trong việc tiếp tục chiếm đoạt quyền lực trong công ty, sắp xếp cơ cấu nhân sự để mong giành được càng nhiều lợi ích, tất cả đều ở trong tay tôi nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa.

Từ trước tới giờ tôi rất thích tung hô sự vĩnh cửu của tình bạn, đã từng thề thốt thành khản trước mặt Tiểu Du về tình huynh đệ, để rồi vứt bỏ những lời nói chân tình của người ta sang một bên, để rồi bây giờ phát hiện ra rằng, “Con người không vì bản thân thì sẽ bị trời chu đất diệt”. Chỉ dưới tiền đề thoả mãn lợi ích của bản thân mình thì những gì là tình bạn, tình yêu mới đạt đến giới hạn vô tư được. Tôi lặng lẽ đứng dậy bước ra khỏi bóng tối, trong lòng bỗng dưng loé lên một ý nghĩ, nếu ngay lúc này tôi đột nhiên bước tới đến đứng trước mặt hai người họ thì họ sẽ phản ứng như thế nào đây. Nhưng tôi sẽ không làm vậy, mà chỉ có thể kéo cao cổ áo của mình bước nhanh ra cửa. Kể từ lúc này, hai người sau lưng tôi sẽ không còn một chút quan hệ gì với tôi nữa hết. Tôi nghĩ cách làm của Cố Đại Nhân, tổng giám đốc cũng không có gì là sai, người ta cũng là vì bản thân mình, nếu nói sai thì chỉ nên trách chính bản thân mình mà thôi.

Bước ra khỏi quán cà phê, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, nhưng ánh trăng giữa tháng lại có một chút ảm đạm. Tôi xua đuổi những hận thù tích trữ trong lòng mình, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, bỗng nhiên trong trái tim bước ra một người, một Lý Nhược với nụ cười đầy dịu dàng ẩn ý.

Do dự một lúc, cuối cùng tôi cũng không gọi điện cho Lý Nhược. Mình đã là một thằng đàn ông thất nghiệp, vài ngày nữa cũng phải đi xin việc để đảm bảo không bị chết đói, bây giờ tình yêu đối với tôi mà nói là một cái gì đó xa vời. Ngoài ra, cuộc hẹn ngày mai với Chu Hoàn tôi cũng phải suy nghĩ xem có nên đi hay không? Tôi uể oải với cái cơ thể mệt mỏi của mình lê bước về nhà. Khi mở cánh cửa ra, tôi ngẩn người với khung cảnh đập vào mắt mình, một phòng khách vốn gọn gàng sạch sẽ, bỗng trở lên lộn xộn, ngay lúc đó trong đầu tôi hiện lên một suy nghĩ là đã bị kẻ trộm vào khu vực sạch rồi.

Bỏ nhào vào phòng ngủ, tôi mới thấy tất cả đều là sự thật, chiếc máy tính hàng ngày tôi lên mạng đã không còn thấy nữa, tất cả quần áo trong tủ đều bị ném lên giường, chiếc đàn tự mua ình vào sinh nhật năm ngoái cũng biến mất.

Nhìn vào căn phòng bừa bộn, tâm trạng đang rất kiên cường mạnh mẽ của tôi, trong nháy mắt bỗng tan vỡ bởi sự công kích của cái tát tai và sự rời đi của Hình Văn, bởi sự lừa dối của Cố Đại Nhân, tổng giám đốc và Đàm Kỳ Vi, ba người họ đang nhẹ nhàng cười một cách dữ tợn với tôi, tôi sợ hãi chạy ra khỏi công ty, Lý Nhược ở phía sau gọi tên tôi. Tôi rất muốn quay lại nhìn cô ấy, nhưng trong chốc lát tôi đã đứng dưới tầng của công ty, người bảo vệ đứng đờng nhìn tôi, không còn chút nhiệt tình ban đầu, trước cửa còn xuất hiện

Chu Hoàn đang tựa người vào cửa xe mỉm cười với tôi. Lý Tử Lô đứng sau cũng nhìn tôi, trong khi Hình Văn với bộ quần áo trắng tinh mái tóc xoã ngang vai, đang bần thần bước ra ngoài đường quốc lộ, mặc cho những dòng xe đang chạy xung quanh. Nhìn thấy một chiếc xe tải chạy đến gần cô ấy, tôi vội vàng chạy đến, nhún người đẩy Hình Văn sang bên cạnh, ngay lúc đó bỗng thấy mặt mũi xa xăm lại, cơ thể đau buốt như bị xé ra từng mảnh, tôi hét lên một tiếng to, tiếng điện thoại êm ả bên tai đổ chuông, kéo tôi ra khỏi cơn ác mộng.

Mở mắt ra tôi thấy mình đang cuộn tròn trong cái ga giường và nằm dưới nền nhà giữa đồng đồ đạc bừa bãi, quay ra nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đã quá trưa rồi. Tôi cầm điện thoại lên nghe, thấy giọng rất nhỏ nhả nhẹ nhàng của Chu Hoàn, “Chờ cậu nửa ngày rồi đấy, rút cục là cậu có đi không?”. Nghe xong tôi mới nhớ ra có hẹn với Chu Hoàn. Tôi thở dài nơi, “Chờ tôi nửa tiếng nữa, bây giờ tôi mới dậy”. Chu Hoàn cười vài tiếng và tắt máy.

Nhìn mình trong gương, mái tóc vốn mềm mại óng mượt rối tung, điều kinh ngạc hơn trên mặt dường như bao phủ một lớp bụi đất, dùng khăn mặt lau nhưng không sạch. Sau một đêm bạc nhược cảm đã mọc lởm chởm râu ria, nhìn mình như già hơn vài tuổi. Sau khi vệ sinh qua loa. Tôi bước ra khỏi cửa, thềm cười với dáng vẻ của mình bây giờ, chắc chắn sẽ làm Chu Hoàn rất ngạc nhiên. Tôi có nên kể cho Chu Hoàn nghe tình trạng tồi tệ của mình không nhỉ? Có thể anh ta sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng tôi có nên tin bất kì ai nữa không?

Rất nhanh sau đó tôi đi đến nơi Chu Hoàn đang chờ, thấy anh ta đang đứng dựa vào cửa xe để đọc báo. Tôi cất tiếng chào. Chu Hoàn quay người lại nhìn tôi đến vài giây rồi bỗng lắc đầu cười gượng, sau đó hai chúng tôi cùng lên xe. Không để Chu Hoàn hỏi, tôi dừng dừng nói, “Đi thôi, đến nơi chúng ta cần đến”. Chu Hoàn gật đầu, lái xe trên đường quốc lộ khi ra khỏi thành phố hoa lệ, tôi nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Xe chạy khoảng hơn một tiếng thì giọng Chu Hoàn cất lên, “Đến rồi, dậy đi thôi!”.

Dưới ánh chiều tà, cảnh sắc giữa sông núi được tôn lên rất đẹp, hai bên đường là hàng cây không tên thẳng tắp, gió thổi đến tạo ra những tiếng xào xạc, thỉnh thoảng một vài chiếc lá vàng rơi xuống. Tôi chỉ ra ngoài, “Ở đây à? “, Chu Hoàn cười, “Ở phía trước! Tôi chỉ dừng xe ở đây thôi”. Theo tay anh ấy chỉ, tôi nhìn thấy một cánh rừng xanh tươi đẹp kéo dài theo đường quốc lộ, phía cuối hiện ra thấp thoáng một ngôi nhà lớn màu trắng, trong tình cảnh này, thật khó nói ra rõ sự lạnh nhạt nghiêm trang ở đây. Hai chúng tôi xuống xe, cũng song song bước trên những chiếc lá xộp mềm rơi dưới đất và đi về phía ngôi nhà màu trắng. Chúng tôi nghe thấy được cả hơi thở của núi rừng, cùng với đó, những nỗi buồn trong lòng tôi cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tôi vừa thưởng thức cảnh đẹp phía xa, vừa hỏi, “Đây là nơi nào?”. Nghe xong sắc mặt Chu Hoàn bỗng sầm lại, rất lâu sau mới thốt ra được một câu, “Viện an dưỡng!”. Tôi bật cười hỏi lại, “Cái gì?”. Cứ nghĩ rằng Chu Hoàn sẽ đưa tới nghĩa địa, không ngờ lại là viện an dưỡng, ngay lúc đó trong lòng tôi hiện ra vô số những dấu hỏi.

Đi bộ vài phút, hai chúng tôi đến trước ngôi nhà màu trắng, cổng lớn được làm bằng sắt với kiểu dáng đã rất cũ, so với đồng lá bên lề đường, xem ra vẫn giản dị trầm lặng hơn. Cả viện an dưỡng yên tĩnh đến lạ thường, ngoài một người ngồi gác cửa lớn, không nhìn thấy bóng dáng ai nữa. Chu Hoàn tiến đến gần trạm gác, gật đầu với người bảo vệ sau đó đưa tôi vào trong. Xem ra Chu Hoàn rất thường xuyên đến đây, nếu không, không thể chào một câu là có thể vào như vậy được.

Tôi thật sự ngạc nhiên với sự sắp xếp hoa lệ bên trong ngôi nhà, nó hoàn toàn khác hẳn với sự giản dị bên ngoài, đúng là một trời một vực. Không chờ tôi hỏi, Chu Hoàn đưa tôi đi qua một hành lang, đi ngang qua mấy người mặc áo dài trắng, có thể đó là bác sĩ hoặc y tá gì đó, nhưng qua những gian phòng bệnh, không hề ngửi thấy có mùi thuốc. Viện an dưỡng này có gì đó thật lạ lùng. Cửa của mỗi gian phòng tuy đều là kính có hoa văn, cho nên bên ngoài thường không nhìn thấy rõ bên trong, cũng làm tôi khó mà nhìn thấy được viên an dưỡng này chăm sóc những người bệnh như thế nào. Mọi người đều biết, viện an dưỡng phân làm nhiều loại, có nơi chỉ chăm sóc người già, có nơi chăm sóc người bệnh, có nơi là bảo vệ sức khỏe, có nơi là phục hồi chữa trị, nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa biết nơi này thuộc loại nào. Hai chúng tôi đi đến cuối hành lang, đẩy cửa một phòng đã ngửi ngay thấy một mùi rất khó tả, làm cho chiếc mũi của tôi ngứa ngứa, thấy chua chua ở giữa cổ họng, Chu Hoàn không bước vào, tôi cũng lặng lẽ đứng sau anh ta. Chu Hoàn biến vào trong, nhẹ giọng hỏi, “Thanh Đài, tôi đưa Vô Y đến rồi”.

Có phải tôi nghe nhầm không vậy? Hay là Chu Hoàn nói nhầm? Hôm trước ở bãi biển chính Hình Văn đã

nói Thanh Đài đã chết rồi cơ mà? Tại sao vẫn còn trên trần gian này? Tôi nghiêng người nhìn thấy một người mặc bộ quần áo màu trắng, người rất gầy, đang ngồi trên ghế lắn, quay mặt ra phía cửa sổ ngắm ánh chiều tà, bức tường vốn màu trắng đã thành màu vàng dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời.

Nghe thấy giọng của Chu Hoàn, người thanh niên tên Thanh Đài bám hai tay vào thành xe lắn, run rẩy đứng lên. Nhìn cảnh tượng đó, tôi rất muốn đến giúp đỡ anh ta đứng lên, nhưng Chu Hoàn không có một chút ý định đó, tôi ở phía sau cũng cứ trân trân đứng nhìn. Qua dáng vẻ phía sau của Thanh Đài thì có thể thấy anh đang bị bệnh, mà còn là bệnh rất nặng, người gầy như que củi. Tôi đang quan sát thì anh ấy đã đứng dậy, mà còn đứng rất thẳng giống như cái lao đứng thẳng trước cửa sổ, có vẻ như chiều cao cũng cao bằng tôi. Chu Hoàn quay lại nhìn chằm chằm vào tôi, sau đó bước vào, tôi cũng bước theo anh ta. Ở đầu giường có một lọ hoa được cắm một bó hoa tươi, bên trên còn vương một vài giọt nước, chắc có người đến thăm.

Thanh Đài đột ngột quay người sang nhìn tôi, ánh mắt của hai người khi nhìn nhau giống như tia chớp trong mưa gió trộn lẫn vào nhau giữa đêm tối và loé sáng. Nếu hôm qua tôi gặp người này, chắc chắn không thừa nhận anh ta giống tôi, nhưng hình dạng của tôi hôm nay cũng tiêu tụy không kém, mặt mũi ảm đạm, trong ánh mắt của Chu Hoàn, tôi và Thanh Đài quá giống nhau, chẳng trách chiều nay khi nhìn thấy tôi anh ấy lại cười.

Thanh Đài đầu tóc rối bời, đôi lông mày vốn hình lưỡi mác bị trùng xuống bởi hốc mắt thâm quầng bên dưới, hai xương gò má lõm vào và đôi môi nhợt nhạt cho thấy có lẽ anh ấy không sống lâu được nữa. Hai chúng tôi cứ chăm chú nhìn nhau đến mười mấy giây, Thanh Đài bỗng nhiên ho mạnh lên vài tiếng, tôi quay sang nhìn Chu Hoàn, ánh mắt đầy lo lắng và ngạc nhiên, Chu Hoàn buông tay cười gượng. Sau khi ho xong, Thanh Đài hít một hơi dài rồi chậm rãi nói, “Xem ra cậu đã nghe rất nhiều chuyện về tôi”. Tôi thầm thở dài, người đứng trước mặt giống tôi như đúc, đó là nguyên nhân tại sao Hình Văn đã hôn tôi một cách cuồng nhiệt đến vậy trên bãi biển tối hôm đó.

Thanh Đài đưa bàn tay gầy lõ xương của mình ra định bịt cái miệng sắp ho tiếp, nhưng đáng tiếc là không ngăn được một tràng ho dữ dội tiếp phát ra. Lúc này Chu Hoàn mới lên tiến lên, vỗ nhẹ vào lưng anh ấy, Thanh Đài ngẩng đầu lên gượng gạo nói, “Ngại quá, phải để cậu lo lắng”. Một câu nói mà mang hai tầng ý nghĩa, làm tôi thấy cảm động, câu nói này có lẽ là ám thị tôi và Hình Văn. Tôi nhìn Chu Hoàn với ánh mắt cầu xin giúp đỡ, Thanh Đài lại nói tiếp, “Việc tôi ở đây, Hình Văn không hề biết, có phải cô ấy nói với cậu tôi đã chết rồi phải không?”.

Tôi gật đầu, Thanh Đài nhíu mày thở dài, “Có lẽ đó là sự trừng phạt của ông trời với tôi, tất cả đều đến rất khéo, và đã khiến Hình Văn chịu khổ quá”. Tôi hỏi, “Tại sao anh lại rời xa cô ấy? Chẳng lẽ anh không thấy cô ấy đau khổ thế nào sao?”. Thanh Đài lộ vẻ khó xử nói, “Cậu cho rằng tôi có thể gặp cô ấy với dáng vẻ thế này sao?”. Tôi thở dài, “Bất luận là thế nào, Hình Văn cũng yêu anh, sao anh lại nhẫn tâm để cô ấy khổ vì anh đến vậy?”. Thanh Đài lắc đầu, “Tôi không còn mặt mũi nào mà gặp cô ấy nữa, hơn thế tôi đã hứa với gia đình cô ấy là sẽ không gặp cô ấy nữa”. Tôi hỏi, “Tại sao?”. Ánh mắt Thanh Đài lộ vẻ hối hận, anh ấy quay người ngồi lên xe lắn, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đã khuất sau núi, gian phòng vừa có màu vàng bây giờ đã chuyển sang màu hồng tím tối, gương mặt trắng bệch của Thanh Đài được lướt qua một tia nắng màu đỏ, rồi lại quay về màu xám, đôi tay của anh ấy bám chặt thành xe, chắc anh ấy đã phải dùng hết sức mình để nói, “Ngày đó tình cảm của tôi và Hình Văn đã đến giai đoạn hai nhà bàn đến chuyện kết hôn, tôi cũng đã gặp bố mẹ cô ấy, cũng rất cảm ơn họ không màng đến xuất thân nghèo hèn của tôi để đưa vào công ty và học rất nhiều thứ, nhưng xuất thân của tôi là ở quán rượu, quen biết rất nhiều bạn bè. Sau khi đi nghỉ ở nước ngoài cùng Hình Văn về, tôi không cần thận nên đã sa vào hút heroin. Tôi đã hứa với cô ấy sẽ cai, nhưng điều đáng ghét là tôi không cai được, cũng bởi vậy mà tôi lựa chọn rời xa cô ấy. Nếu là cậu, thì cậu vẫn để cô ấy chịu khổ vì cậu sao?”. Ngừng một lát anh ấy nói tiếp, “Có lẽ cậu sẽ nói rằng cai xong thì bắt đầu lại từ đầu, nhưng bây giờ đã quá muộn rồi. Bác sĩ nói vì tôi hút quá nhiều, nên chức năng nội tạng và thần kinh trong người sắp bị huỷ hoại hết rồi. Chu Hoàn đã kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện về cậu, nếu như có thể, tôi hy vọng cậu có thể thay tôi chăm sóc cô ấy”.

Trong lòng tôi vừa thấy tội nghiệp vừa tức giận vì anh ta đã đối xử không công bằng với Hình Văn, “Anh đối xử như vậy có công bằng với cô ấy không? Có công bằng với tôi không?”. Thanh Đài nghe xong ngẩn người ra một lúc rồi im lặng không nói gì, thấy thần thái anh ấy như vậy, tôi lại thấy mềm lòng, Chu Hoàn nhẹ giọng nói, “Vô Y à, bác sĩ nói Thanh Đài sẽ không qua nổi mùa đông này”. Tôi nhìn gương mặt trắng

bệnh của Thanh Đài , khi con người biết được ngày tận thế của bản thân thì tất cả những gì thể hiện bên ngoài đều không quan trọng. Thanh Đài ngẩng đầu nhìn tôi, gượng cười nói, “Đồng ý với tôi được không? Hãy thay tôi chăm sóc cô ấy!”. Tôi đứng đờ đẫn, “Tôi chỉ có thể cô ấy bước ra khỏi sự băng giá, chờ cô ấy tốt hơn, tôi sẽ rời xa cô ấy, tôi và cô ấy không phải là người của một thế giới”.

Thanh Đài ngạc nhiên hỏi, “Tại sao không chăm sóc cô ấy? Cậu không yêu cô ấy à?”. Tôi thở dài cười nói, “Anh có biết anh đã gây sốc với cô ấy thế nào không? Đến hôm nay cô ấy vẫn sống trong cái bóng của anh, đẩy tôi vào trong ký ức của anh sao? Tuy tôi cũng yêu cô ấy, nhưng anh phải biết rằng tôi cũng là đàn ông, anh nói không có tư lợi là không đúng, chỉ là tôi không chịu được khi anh đang phải đấu tranh bệnh tật ở đây, mà vẫn muốn tìm người thay thế hình bóng của mình để yêu thương Hình Văn”. Thanh Đài gật đầu, dường như rất hiểu những cảm nhận mà tôi vừa nói, sự kinh ngạc trên khuôn mặt bỗng chốc biến thành nụ cười gượng gạo, lần này thì đến lượt tôi ngạc nhiên. Nếu lúc này thay quần áo của anh ấy vào, thì chắc chắn tôi và anh ấy sẽ giống nhau như đúc.

Cùng Chu Hoàn ra khỏi viện an dưỡng, tôi chợt nghĩ ra điều gì đó, liền quay sang hỏi Chu Hoàn, “Thanh Đài vẫn chưa chết, vậy tại sao Hình Văn lại cho rằng anh ấy đã chết?”. Chu Hoàn tiện tay bẻ một cây ven đường nghịch nghịch, chậm rãi nói, “Một năm trước , sau khi cai nghiện thất bại, anh ta liền biến mất khoảng một tháng, sau đó nói với tôi. Trong một tháng đó đã rất cố gắng để cai nghiện nhưng vẫn không thể cai được, ngược lại càng dần sâu vào hơn, cuối cùng là toàn thân bị suy sụp. Sau khi gia đình Hình Văn biết chuyện liền yêu cầu anh ấy phải rời xa Hình Văn, Thanh Đài biết kết cục đã định sẵn, liền nhận số tiền mà bố Hình Văn đưa cho và đến viện an dưỡng này. Trong khi Hình Văn như điên dại tìm anh ấy, sau khi thương lượng, tôi và Tử Lô đã viết ra một kịch bản, nói dối Hình Văn và gia đình cô ấy là khi Thanh Đài đi du lịch với chúng tôi, đã không may xảy ra chuyện, sau đó chúng tôi làm một hộp tro đặt lên mộ giả. Người biết Thanh Đài còn sống chỉ có tôi và Tử Lô”. Tôi trầm giọng hỏi “Vậy Hình Văn rất thường xuyên đến ngôi mộ đó phải không?”. Chu Hoàn trả lời, “Điều này thì tôi không rõ lắm “Tôi thở dài, “Tiện thể bây giờ có thời gian, anh đưa tôi đến ngôi mộ đó một chút”. Chu Hoàn tò mò hỏi, “Tại sao?”. Tôi cười gượng, “Tôi đoán chắc chắn lúc này Hình Văn đang ở đó”.

Chu Hoàn mỉm cười , “Không cần vội vàng thế đâu, tôi có thể giúp cậu hẹn gặp Hình Văn” . Tôi bật cười, “Anh vẫn chưa biết là Hình Văn quay mặt lại với tôi à?”. Chu Hoàn ngạc nhiên, “Nghiêm trọng vậy sao?”. Tôi nói tiếp, “ Nghiêm trọng hơn nữa là tôi không có công việc”. Chu Hoàn nhún mày nói, “Cậu vốn đã không làm việc mà” . Tôi thở dài , “Trước kia tôi có nói với anh tôi đã tìm thấy công việc nhưng đáng tiếc tất cả chỉ đều là lừa dối....”. Dưới sự truy vấn của Chu Hoàn, tôi đã kể chuyện của mình cho Chu Hoàn nghe. Chu Hoàn buông chiếc lá đã bị anh ấy xé vụn trong tay xuống đất nhìn chúng bay theo làn gió trong không trung, rồi nói, “Thật không ngờ Tử Lô đang giúp cậu, đến tôi cũng nhìn nhầm.” Tôi vui vẻ nói, “Giúp tôi nói với anh ấy, tôi cảm ơn rất nhiều.”

Chu Hoàn hỏi, “Vậy công việc của cậu thì thế nào?”. Bước chân tôi bỗng dừng chậm lại, thấy thế Chu Hoàn an ủi, “Không sao đâu, có gì cần giúp đỡ cậu cứ nói ra”. Dứt lời, chúng tôi cũng đi đến nơi đỗ xe, Chu Hoàn lại hỏi, “Có đi đến mộ của Thanh Đài không?”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn cảnh sắc núi rừng vốn là màu xanh tươi đẹp, bây giờ có chút gì đó làm người ta sợ, tôi nhẹ giọng nói, “Đi lúc này liệu có muộn quá không?”. Chu Hoàn im lặng vài giây, rồi bật ra một câu, “Cậu sợ ma à?”. Tôi lộ vẻ lúng túng, “Có một chút....”

25. Chương 14 Phần 2

Xe lại chạy vào thành phố hoa lệ, đến gần công ty, nơi làm tôi thấy vừa quen thuộc, vừa thấy buồn rầu. Tôi chau mày, Chu Hoàn nói, “Việc đã vậy, có nghĩ nhiều cũng chẳng để làm gì, thời gian còn dài? Điều cần làm bây giờ làm ngay bây giờ là cho cái bụng đỡ đói đã, tôi mời cậu” .Không chờ tôi trả lời, anh ta liền lái xe đi. Ngẩng đầu lên nhìn nhà hàng, đó là nơi trước kia tôi và Lý Nhược đã đến ăn, Chu Hoàn đứng lại, quay đầu cười nói, “Xin mời người anh em Vô Y”. Tôi bật cười, “Anh khách sáo quá, xin mời!”. Chu Hoàn khoác vai tôi, mỉm cười nói, “Tôi và cậu đã thân nhau như vậy rồi, còn khách sáo gì nữa?”.

Hai chúng tôi bước vào nhà hàng, chọn vị trí gần cửa sổ, đang gọi đồ ăn, tôi chợt nhìn thấy cách đó không xa có mấy dáng người quen thuộc, đó là Lý Nhược, ngồi gần cô ấy là Tiểu Du, đối diện là người lâu lắm tôi không gặp, Đàm Kỳ Vi. Thấy tôi chăm chú nhìn, Chu Hoàn nói, “Sao thế?”. Tôi thông thả trả lời, “Không có gì, đằng kia có mấy đồng nghiệp trước kia của tôi”. Chu Hoàn quay đầu lại nhìn, giọng cợt nói, “Có cần qua đó ngồi cùng họ không?”. Tôi cũng do dự một lát. Lúc đó, tôi giống như người gặp cảnh hoạn nạn bị chìm trong biển nước, chỉ còn một cái phao cũng trôi đi mất, hít hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, nhưng lại càng căng thẳng hơn, tôi cố giả vờ nở nụ cười bước qua đó, trong lòng chỉ muốn bật khóc. Lý Nhược, rút cuộc thì em cũng chọn anh ta, rút cuộc thì em vẫn không cần đoạn trường tình yêu này. Bước đến nơi, Đàm Kỳ Vi cười chào tôi, “Vô Y, lâu lắm rồi không gặp!”. Tiểu Du nhẹ nhàng vỗ vào vai tôi, nũng nịu nói, “Anh chẳng gọi điện gì cho bọn tôi cả, tưởng anh chết rồi cơ đấy”. Xem vẻ nhiệt tình của Đàm Kỳ Vi, thì có vẻ anh ta đã không bận khoản gì về tôi nữa, nguyên nhân là vì anh ta đã cô được trái tim Lý Nhược rồi. Lúc đó tôi rất hi vọng, cái vỗ vai của Tiểu Du có thể vỗ cho tôi xuống sâu dưới đất, không lên được nữa.

Tôi cười gượng, “Được gặp mọi người, tôi thật sự rất vui”. Nói xong tôi liếc mắt qua Lý Nhược, thấy cô ấy không nói năng gì. Đàm Kỳ Vi ngạc nhiên nói, “Vô Y, sao dáng vẻ của cậu lại thành ra thế này?”. Tiểu Du cũng ngạc nhiên kêu lên, “Trời ơi, hình như còn có cả tóc bạc nữa, sao nhìn anh thê thảm thế!”. Lý Nhược nghe vậy cũng nhướn mày lên nhìn, thế là cuối cùng cô ấy cũng ngẩng lên nhìn tôi. Lý Nhược hỏi, “Sao anh lại thành ra thế này?”. Chu Hoàn mỉm cười nói, “Vô Y vừa xảy ra một vài chuyện, đang rất buồn”. Lý Nhược lạnh lùng, “Là vì Hình Văn à?”. Ngoài Chu Hoàn là người hiểu tôi ra thì Đàm Kỳ Vi và Tiểu Du đều cho rằng Lý Nhược nói đúng. Tôi thở dài, chẳng nhẽ bắt tôi ngay trước mặt Đàm Kỳ Vi lên án gay gắt sự lừa bịp của mấy người Cổ Đại Nhân và chuyện bị trộm đồ sao? Thấy tôi không nói gì, Lý Nhược quay sang nhìn Đàm Kỳ Vi mỉm cười nói, “Anh Đàm, em thấy hơi khó chịu, đưa em về đi”. Đàm Kỳ Vi hơi ngần người trả lời, “Vô Y, lần sau có thời gian nói chuyện tiếp nhé”.

Lý Nhược đứng dậy, một tay nắm lấy Đàm Kỳ Vi, bước đi, về mặt của Tiểu Du có gì đó hơi kỳ lạ, hình như muốn nói điều gì đó, nhưng kìm nén lại, sau đó lại thở dài cùng đi với họ. Ánh đèn điện trong nhà hàng lúc đó bỗng nhiên tối lại, thấy tình cảnh thế này, Chu Hoàn lắc đầu kín đáo bước vào bóng tối phía sau tôi, bỏ lại một ánh đèn xanh nhạt chiếu rọi xuống người tôi, khiến linh hồn đang tan vỡ của tôi giống một tờ giấy bị xé nhỏ ra. Đến lúc này tôi mới hiểu ra tất cả đều là sự thật. Tôi rất muốn gào to tên Lý Nhược, sau đó hỏi cô ấy tại sao lại như vậy, nhưng cơ thể lạnh giá và sự mệt mỏi trong tâm hồn đã làm tôi không thể mở miệng ra được. Vận đen trong mấy ngày liên tục đến cuối cùng cũng không bỏ qua chuyện tình cảm của tôi. Nghĩ đến đây, tôi thấy đầu mình đau kinh khủng, mồ hôi cứ thế tuôn ra, ngay lúc đó cổ họng trào ra một cái gì đó nóng nóng, chảy qua đầu lưỡi, chậm chậm trào ra khỏi miệng, chảy xuống dưới bàn, đó là máu tươi. Tôi thở gấp chống hai tay xuống bàn, cố gắng không để cơ thể mình đổ xuống, nhìn theo dáng vẻ bên ngoài đang cách tôi chỉ vài mét của Lý Nhược, lầm bầm nói, “Anh không hề rời xa em, tại sao em lại rời xa anh?”.

Nghe thấy thế, Lý Nhược dừng bước, nắm cánh tay Đàm Kỳ Vi càng mạnh hơn, hình như cô ấy đang giãy giụa, cuối cùng thì cũng cúi đầu buồn buồn nói, “Từ trước tới giờ em vẫn đợi anh. Nhưng anh đã coi em là gì? Sau khi rời khỏi công ty, anh đã không hề liên lạc với em, cho nên em biết, người anh yêu thực sự là Hình Văn”. Dừng một lát, giọng nói càng có vẻ buồn trách hơn, “Trước sự lựa chọn giữa người mình yêu hay chọn người yêu mình, em đã không còn sức để chờ đợi một tình yêu mà với em chỉ có thể dùng sự xa xỉ để hình dung ra nó. Tình yêu của anh, em chưa hề cảm nhận được. Bây giờ em chỉ có thể nói, hy vọng anh sẽ sống hạnh phúc, đừng để tiêu tụy như ngày hôm nay nữa, có những việc không nên nghĩ quá nhiều, vậy nhé”. Những lời nói của cô ấy giống như hòn đá to đập vào đầu tôi, tôi ngẩng đầu lên, dùng hết sức gào to, “Lý Nhược, em tuyệt tình với anh quá”. Nói xong, tôi gượng cười đau khổ, cả cơ thể mềm nhũn ra, rồi ngã xuống đất, trong ý thức còn lại của mình, tôi nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc của Chu Hoàn, đỡ lấy tôi trước khi cơ thể tôi chạm đất, hình như tôi còn thấy ba người đám Lý Nhược run sợ quay người lại, tôi chìm vào hư vô mờ ảo....

Khi mở mắt ra, đập vào mắt tôi là toàn màu trắng, đây có phải là thiên đường không? Tôi nhẹ nhàng thở dài, con người dần trở lại bình thường, nhìn thấy giữa màu trắng toát đó có một ngọn đèn điện, giờ thì biết tôi đang ở trong bệnh viện. Giọng thân mật của Chu Hoàn vang lên, “Vô Y, cậu tỉnh rồi à?”. Tôi quay lại nhìn, thấy Chu Hoàn đang ngồi trên sofa bên cạnh giường bệnh, đôi mắt dưới cặp kính của anh ấy thăm quàng lại, xem ra anh ta đang rất mệt mỏi, làm tôi thấy vô cùng áy náy và thất vọng.

Áy náy là Chu Hoàn đã vất vả vì tôi, thất vọng vì tỉnh lại không thấy Lý Nhược đâu. Hình như Chu Hoàn hiểu được tôi đang nghĩ gì, mỉm cười nói, “Lý Nhược vừa đi rồi”. Nghe vậy tôi nhắm mắt lại, hỏi, “Tôi đã ngủ lâu chưa?”. Chu Hoàn trả lời, “Bây giờ là chiều rồi. Cậu bị ngất từ hôm qua, làm chúng tôi lo chết đi được, sao cậu lại bị nôn ra máu? Nhưng vẫn may là bác sĩ nói cậu không sao cả, nôn ra máu và bị ngất đều là do gần đây suy nghĩ và căng thẳng quá mức”. Tôi cười gượng, “Thực sự làm phiền anh quá”. Chu Hoàn cười, “Đừng nói những lời lung tung như vậy, cậu nghỉ ngơi trước đi, Lý Nhược nói, tối sẽ quay lại thăm cậu, tôi cũng phải quay về công ty chút đã”. Tôi truy vấn anh ta một câu, “Ngôi mộ của Thanh Đài ở đâu?”. Chu Hoàn nhìn tôi chăm chú một lát và nói địa chỉ cho tôi nghe, sau đó đi ra khỏi phòng.

Tôi bỗng nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nghĩ về một người giống như tôi bây giờ, cũng đang yếu ớt bất lực, người đó là Thanh Đài. Nếu đêm qua không phải là tôi ngất đi, mà vĩnh viễn không tỉnh lại nữa thì liệu Hình Văn có thay đổi gì không? Hay có cảm ngộ gì không? Và Lý Nhược, liệu cô ấy có hồi tâm chuyển ý không? Chu Hoàn nói lát nữa cô ấy đến thăm tôi, điều này có tác dụng gì không? Việc đã đến nước này, tôi lại là kẻ ăn mày tình yêu, tình cảm có được nhờ sự cầu xin, không thể so được với tình yêu chân thành tự nguyện, mà ngược lại quá miễn cưỡng. Người phụ nữ khi đã thay lòng đổi dạ thì hãy để cô ấy đi, cuộc đời của mỗi người đều có thể có rất nhiều cuộc tình, nhưng chỉ có một mối tình khiến người ta cười vui vẻ nhất và cũng khiến người ta khổ nhiều nhất.

Nghĩ một lúc, bỗng thấy cửa mở ra, một bác sĩ bước vào, câu đầu tiên là hỏi thăm. Tôi dừng dừng hỏi, “Tôi có thể ra viện được chưa?”. Vị bác sĩ sững sờ, “Cậu không đùa đấy chứ, điều cậu cần bây giờ là phải nghỉ ngơi”. Tôi ngửi thấy mùi thuốc xung quanh nên nhúm mày hỏi, “Nếu không có chuyện gì thì tôi muốn ra viện”. Thấy tôi kiên quyết như vậy, vị bác sĩ đành nói, “Trước khi bạn cậu đi có dặn dò tôi phải chăm sóc tốt cho cậu”. Tôi cầm chiếc áo khoác vút ở đầu giường, sau đó ngồi dậy đi giày vào, “Cảm ơn bác sĩ, nếu có người đến thăm tôi, thì nói với họ tôi về nhà rồi”. Vị bác sĩ gật đầu và không nói gì nữa.

Tôi tiện tay lấy bọc thuốc mà bác sĩ đưa và cho vào túi, chậm rãi bước ra cửa, thấy đầu mình vẫn hơi đau, nhưng tôi không muốn ở lại đây nữa, gặp những người đó chỉ làm tôi buồn hơn. Tôi thở dài đưa tay vặn chốt cửa, cửa vừa mở ra đã thấy ngay một người đang đứng trước cửa, dừng dừng nhìn vào sự ngạc nhiên của tôi, đó là Lý Tử Lô. Tôi cười gượng nói, “Sao biết tôi vào bệnh viện nhanh thế?”

Lý Tử Lô nói, “Đây chính là bệnh viện cậu đưa Hình Văn đến lần trước. Sao ra viện sớm thế?”. Tôi lạnh lùng đáp, “Ở đây để các anh cười tôi à?”. Lý Tử Lô bật cười, “Bác sĩ đã cho phép cậu về thì chắc cậu không có gì nghiêm trọng lắm. Có thời gian không, nói chuyện với tôi một lát?”. Tôi đáp, “Anh tha cho tôi đi, tôi sợ một lát nữa lại nôn ra máu mà chết mất”. Nói xong, tôi đi thẳng ra cửa chính của bệnh viện, Lý Tử Lô đi ngay sau tôi, về uể oải nói, “Cậu đến viện an dưỡng rồi à?”. Tôi cố gắng bình tĩnh trả lời, “Những gì cần biết tôi đã biết rồi, ý tốt của anh, tôi cũng đã ghi nhận”.

Lý Tử Lô cười giễu cợt, “Ngay lúc đầu tôi đã nói với cậu, đối tốt với mình mới thật sự là tốt, trong xã hội này không có nhiều tình bạn thật sự đâu”. Tôi hậm hừ không nói được gì với những lời châm biếm này của anh ta. Hai chúng tôi đi qua chỗ để xe của bệnh viện, Lý Tử Lô tiến lên vài bước rồi quay người lại đối diện với tôi nói, “Thực sự không có hứng thú để nói chuyện với tôi à?”. Tôi uể oải, “Anh muốn nói về cái gì? Công việc? Hình Văn? Công việc thì tôi nghĩ là không cần thiết nói đến, tôi không muốn gặp lại họ nữa, còn Hình Văn, có cơ hội tôi sẽ đi tìm cô ấy”.

Tử Lô mỉm cười, “Nếu trong lòng cậu đã hiểu ra, tôi cũng không cần nói nhiều nữa. Đúng rồi, tôi biết cậu ở đây là do Chu Hoàn nói với tôi và tôi cũng đã nói với Hình Văn rồi, có thể cô ấy sẽ đến thăm cậu đấy”. Tôi nhúm mày, “Anh đúng là một người kỳ lạ, nghe thấy Hình Văn đến thăm tôi mà không nổi giận, lại còn có ý bảo tôi ở lại chờ cô ấy”. Lý Tử Lô cho hai tay vào túi quần nghiêng đầu nhìn cảnh vật bên cạnh, “Chuyện cậu gặp Thanh Đài, Chu Hoàn cũng nói với tôi. Cái kết cục rắc rối này tôi và cậu ta đều chẳng có cách nào giải quyết được. Ngược lại, sự xuất hiện của cậu, có thể sẽ cải thiện được một ít, cho nên tôi sẽ không nói gì nữa”. Tôi giễu cợt nói, “Trong rắc rối này có phải cũng có Tô Tâm nữa không?”. Nghe thế Tử Lô quay lại nhìn tôi, ánh mắt ngạc nhiên, nghiêng rằng nói, “Tại sao cậu lại biết?”, Tôi không trả lời câu hỏi của anh ta, “Kết cục rắc rối này giống như một ván cờ, vị trí của mỗi con cờ đều liên quan mật thiết đến vận mệnh của những con cờ khác, không còn nào có thể loại bỏ hết được, điều duy nhất mà anh và tôi chỉ có thể làm được là chờ cho sự phát triển của ván cờ, làm tốt vai trò mà bản thân phải làm”. Lý Tử Lô nói, “Vậy cậu sẽ làm thế nào?”. Tôi nhún vai cười, Lý Tử Lô lại gào lên, “Vô Y”. Tôi lẩm bẩm hát, “Đa tình chỉ có trắng đầu đình, vì người xa cách mà rơi xuống hoa...”. Mặc kệ anh ta, tôi biến mất vào dòng người tấp nập.

Về đến nhà, tôi thu dọn căn nhà bữa bọn như bãi chiến trường của mình, ăn qua loa một chút đồ ăn trong tủ lạnh. Nhìn bên ngoài chắc cũng đến sáu rưỡi chiều rồi, chắc lát nữa sẽ có điện thoại cho xem. Nguyên nhân rất đơn giản đó là Lý Nhược, Hình Văn không thấy tôi ở bệnh viện, chắc chắn sẽ gọi vào điện thoại tìm tôi. Vừa nghĩ xong thì đúng là điện thoại đổ chuông thật, cầm điện thoại lên xem, đó lại là Cố Đại Nhân. Do dự một lát, tôi vẫn không nghe máy. Vài phút sau, điện thoại lại đổ chuông, lần này lại là Lý Nhược. Lại thêm một lần do dự và mâu thuẫn, làm đầu tôi lại hơi đau một chút, cuối cùng tôi vẫn nghe máy, trong cuộc điện thoại hai chúng tôi mới đầu không biết nói gì, tôi nên hỏi thăm cô ấy, hay cầu xin một cách tội nghiệp bảo cô ấy quay lại đây?

Cuối cùng thì Lý Nhược cũng nói, ‘Sao anh không ở lại bệnh viện nghỉ ngơi?’. Tôi nghĩ thầm, đây là sự quan tâm của em đối với tôi sao? Vậy tại sao hôm qua em lại làm tôi tổn thương đến vậy? Tôi lầm bầm, ‘Anh không sao’. Lý Nhược hỏi một cách yếu ớt, ‘Em muốn hỏi anh một câu có được không?’ Tôi trầm giọng, ‘Em hỏi đi’. Lý Nhược hỏi, ‘Anh có từng thích em không?’. Tôi cười, hôm qua tôi vì cô ấy mà nôn ra máu, điều đó có thể thấy lòng tôi rất thích cô ấy! Lý Nhược lại hỏi, ‘Có phải anh yêu cô ấy?’. Tôi thở dài, ‘Lý Nhược, em đã lựa chọn người yêu em, anh nghĩ em không cần thiết phải để ý đến cảm nhận lúc này của anh, cũng không cần thiết hỏi sâu về việc trước kia anh có từng thích em không’. Lý Nhược im lặng một lúc lâu, sau đó lặng lẽ tắt máy. Tôi tắt máy rồi chui vào chăn. Ngay lúc này tôi chỉ muốn nghỉ ngơi. Nếu cứ tiếp tục đối diện với những con người và sự việc như này, có lẽ đến sinh mạng tôi cũng khó mà giữ được.

Không biết tôi ngủ được bao lâu thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. Tôi mơ màng mở mắt nhìn ra ánh sáng như thủy ngân trút đổ vào đầu giường, cả gian phòng như chìm vào không gian của một thế giới khác. Tôi ngồi dậy, mở điện thoại ra xem, bây giờ mới hơn mười một giờ, thế là đã ngủ hơn ba tiếng đồng hồ. Lúc này còn có ai gõ cửa nữa nhỉ? Tôi ngáp dài rồi mặc áo khoác đi ra ngoài phòng khách, ‘Ai vậy?’. Ngoài cửa im lặng, tôi nghĩ đây không phải giấc mơ chứ? Chẳng nhẽ lại đang mộng giống như lần trước? Tôi đưa tay véo lên mặt mình, đau thật, không phải là mơ, đi đến cửa phòng, tôi nhẹ nhàng vặn chốt cửa, tò mò muốn biết ai lại tìm tôi muộn thế này, chốt cửa mãi không mở được, tự rửa thầm mình ngủ mơ rồi, quên cả bật điện. Ngay lúc đó nghe thấy giọng yếu ớt của một người con gái ngoài cửa thốt lên, ‘Là anh à Vô Y?’.

Tôi lớn giọng hỏi, ‘Ai ở ngoài vậy?’. Tiếc là cửa phòng không lắp mắt nhìn, mà cứ cho là có thì tôi cũng không dám nhìn, vì bây giờ đã là canh ba nửa đêm. Người đó lại nói, ‘Là em, Lý Nhược!’. Nghe xong tôi thở dài nhẹ nhõm, bật điện lên và đang định mở cửa thì Lý Nhược nhẹ nhàng nói, ‘Anh đừng mở cửa. Em chỉ muốn nói chuyện với anh qua một cánh cửa, có được không?’. Tôi đến sát cửa nói, ‘Muốn nói gì thì cũng mở cửa ra để nói chứ?’. Nói xong, tôi mở khoá cửa, Lý Nhược với giọng vội vàng và khàn khàn nói, ‘Đừng, anh đừng mở cửa được không?’. Tôi dừng tay để trên nắm cửa, dựa đầu vào cửa nói, ‘Đã đến đây rồi, tại sao không muốn nhìn anh? Không phải em cho rằng trong phòng anh có cô gái nào đó chứ?’.

Lý Nhược buồn bã nói, ‘Không phải, em rất lo lắng cho anh, không nhẫn tâm nhìn dáng vẻ của anh như vậy....Em đã làm tổn thương anh, làm anh thành ra thế này, là em không tốt, em sai rồi...’, giọng nói dần dần chuyển thành tiếng khóc, nghe tiếng khóc của cô ấy, tôi đau khổ đập trán vào cánh cửa, ‘Thực ra anh rất thích em, lúc nào em cũng ở trong trái tim anh. Tại sao rồi công ty anh không liên lạc với em, vì anh xảy ra chút chuyện, không tiện nói với em, nếu vì vậy làm em hiểu nhầm rằng anh không yêu em, thì thật sự không công bằng với anh’. Dừng một lát, tôi gượng cười, ‘Nhưng bây giờ, nói ra thì có tác dụng gì? Chẳng nhẽ Tống Vô Y anh lại đẩy người khác vào chỗ khó sao, anh cũng không muốn em sẽ bỏ thí tình yêu cho anh...’ Hai người im lặng trong sự ngăn cách của một cánh cửa, tôi có thể nghe thấy cả hơi thở của cô ấy, cô ấy cũng có thể ngửi thấy mùi thuốc lá phảng phất trên cơ thể tôi. Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không thể trực diện mà nói được.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa ra, Lý Nhược đã không còn ở đó nữa, dưới ánh đèn điện hành lang, tôi nhìn thấy dưới đất những giọt nước mắt của Lý Nhược còn in trên đó, ánh trăng thuần khiết cũng đang soi mình trong đó. Tôi quỳ gối xuống, chạm vào những giọt nước mắt của Lý Nhược và bôi lên cơ thể mình với sự ấm áp và thương cảm, ngửa mặt nhìn vào ánh đèn điện, tựa như không để mình mềm yếu, cô ấy đã có người yêu thương rồi, tôi không nên quá đa tình và si mê. Trong cơn gió lạnh của đêm sâu, tôi bỗng nhận ra rằng, tình yêu của con người trên trần gian này đúng là làm cho người ta khó mà quên được. Trăm năm sau, thậm chí sau khi thế giới có bị diệt vong, những phân tử tình yêu còn lại trong không gian liệu có biến mất đi, hay lại cùng với phân tử trong linh hồn của con người nhanh chóng tìm một không gian khác?

Tôi không thể biết được, nhưng bây giờ tôi cảm thấy mối tình với Lý Nhược sẽ làm tôi khắc cốt ghi tâm. Không thể tìm được lý do để không nói rằng tôi còn trẻ, trên đường đời sau này vẫn có thể gặp được tình yêu sâu sắc hơn, ngọt ngào hơn, nhưng tôi chỉ muốn đắm chìm trong thời khắc thương xót này. Nước mắt đã giàn giụa trên mắt, tôi lắc đầu đứng dậy thở dài, trong lòng bỗng trào lên rất nhiều động lực. Cuộc đời con người rất ngắn, sao tôi không hưởng thụ cho tốt những cảm động, giận dữ, hạnh phúc mà cuộc đời mang lại? Hoặc sao không cùng quyết đấu một trận với các con cờ trong ván cờ này?

26. Chương 15 Phần 1

Chương 15:

Sự cố yêu nhau

Sáng sớm sau khi tỉnh dậy, tôi đi tắm rồi sửa sang lại cái hình dáng mệt mỏi từ hôm bị suy sụp tinh thần đến giờ. Sau đó, nhìn lại gương mặt đã sạch sẽ tươi sáng của mình, thấy tinh thần phấn chấn lên rất nhiều. Nhưng điều làm tôi hơi buồn là trong mái tóc vốn đen mượt của mình đã xuất hiện vài sợi bạc, xem ra việc nôn ra máu ngày hôm đó đã ảnh hưởng tương đối đến sức khỏe, nhưng vì vậy mà nhìn tôi bây giờ trưởng thành và phong trần hơn. Sau khi kiểm tra lại sổ tiền đang có của mình, tôi phát hiện ra nếu trả hết tiền nhà và tiền điện nước thì số còn lại chẳng là bao nữa. Xem ra hôm nay phải đi phỏng vấn xin việc thôi, nếu không khi chưa kịp thoát khỏi khó khăn của biển tình thì đã chết đói ở đầu đường rồi.

Tôi ngồi trên tàu điện ngầm đến nơi tuyển dụng để xin việc. Vẫn là một chợ người đông đúc. Đúng là trái đất tròn, mới cách đây không lâu, bản thân còn là người đi tuyển dụng nhân viên, hôm nay đã là một người đi xin việc. Nhưng tôi tin với kinh nghiệm mấy năm trong nghề thì sẽ không khó lắm để tìm một công việc. Ngay từ sáng sớm, sau khi đã cố gắng chen giữa dòng người đông đúc để đưa hồ sơ cho bốn, năm công ty, tôi đều nhận được câu trả lời của họ vẫn là về nhà chờ tin. Tôi gượng cười thầm, đây toàn là những câu mà trước kia tôi cũng đã nói với người khác. Đang vừa tức giận vì sự bất công của xã hội, vừa vung vẩy bộ hồ sơ trên tay, thì tôi nhìn thấy đằng xa là bàn của một công ty tuyển dụng đang rất vắng vẻ, trong lòng tôi thấy mừng thầm, xem ra lần này có thể phỏng vấn ngay mà không phải chen lấn xô đẩy. Tôi bước đến, người đàn ông ngồi ở bàn tuyển dụng ngẩng đầu lên nhìn tôi, chúng tôi cũng nhìn nhau.

Người trước mặt tôi là Cố Đại Nhân, tôi cố gắng gượng cười, “Chào anh, Đại Nhân!”.

Bỗng chốc, sắc mặt của Cố Đại Nhân trở nên ngưng ngù, thấy tôi chào, anh ta đứng đưng hỏi, “Sao cậu lại đến đây?”.

Suýt nữa thì tôi quên hôm nay mình đến đây để xin việc, mà nguyên nhân tôi mất việc, có một nửa là vì người anh em đang ngồi trước mặt tôi đây, nhưng tôi vẫn cố gắng mỉm cười trả lời, “Tôi đến tìm việc”.

Nghe xong, miệng của Cố Đại Nhân giật giật lên, thấy tôi không nhắc gì đến chuyện công ty mới mà lại đến đây xin việc, anh ta càng tỏ ra ngại ngùng, “Việc của công ty mới có thể chậm lại một chút, tôi và tổng giám đốc đang...”

Không chờ cho anh ta nói xong, tôi đứng đưng nói, “Phiền phức quá thì thôi, không phải bây giờ các anh đang rất tốt sao? Đâu cần phải vất vả để lập công ty mới nữa chứ?”.

Lời nói đó của tôi bao hàm hai nghĩa, anh ta nghe xong mặt mũi bỗng đỏ hết lên. Tôi nhìn bốn phía xung quanh rồi nói, “Sao hôm nay anh lại có thời gian để đến đây tuyển dụng nhân viên vậy?”. Cố Đại Nhân thờ dãi trả lời, “Bên trên nói vẫn phải tuyển vài người cho phòng kế hoạch”.

Vừa dứt lời thì trong phòng bước ra một người con gái, cô ấy vừa cúi xuống đọc hồ sơ, vừa nói, “Đại Nhân, sao tuyển cả ngày trời mà vẫn không có được ai thích hợp vào vị trí của Vô Ý trước kia vậy?”. Đó là Tiểu Du. Không chờ cho cô ấy ngẩng đầu lên, tôi nói, “Không phải tôi đến đây rồi ư?”

Nghe giọng nói bất ngờ của tôi, Tiểu Du vội vàng bịt miệng lại, kinh ngạc quay sang nhìn tôi, sau đó lại quay sang nhìn Cố Đại Nhân.

Cố Đại Nhân như già đi vài tuổi, anh ta gượng cười với Tiểu Du nói, “Hôm nay Vô Y cũng vừa khéo đến đây”.

Tiểu Du đẩy cặp kính lên, quan tâm hỏi tôi, “Vô Y, anh đỡ hơn nhiều rồi chứ?”

Cố Đại Nhân tròn mắt lên nhí, tôi nhún vai cười nói, “Tôi không sao, đã đỡ nhiều rồi, không cần phải lo lắng cho tôi đâu.”

Tiểu Du quay sang nhìn Cố Đại Nhân một cách đầy ẩn ý, rồi giũu cợt nói, “Dứt khoát là để cho Vô Y về công y nhé?”.

Tôi và Tiểu Du nhìn Cố Đại Nhân, chờ anh ta một câu trả lời. Cứ theo những việc đã xảy ra trước kia thì việc tôi trở về công ty sẽ chẳng có vấn đề gì hết, Tử Lô nhất định cũng sẽ rất vui. Điều tôi muốn biết bây giờ là Cố Đại Nhân nghĩ gì trong đầu. Sau vài giây suy nghĩ, Cố Đại Nhân mím môi, nói một cách khó khăn, “Theo chính sách của công ty, thì những nhân viên tự động xin nghỉ và bị đuổi việc đều không thể quay lại công ty”.

Tiểu Du thất vọng nhìn tôi, tôi cười lớn nói, “Tiểu Du à, cô cũng thật là, hôm nay tôi đến đây là để điều tra xem tỉ lệ thất nghiệp trong thành phố này là bao nhiêu, chứ không phải là đến xin việc, cô đừng làm khó cho Đại Nhân nữa”.

Gương mặt đỏ gay của Cố Đại Nhân đột ngột xám xịt, nhưng vẫn gượng cười nói, “Cậu ăn cơm trưa cùng chúng tôi nhé, lâu lắm rồi chúng ta chưa gặp nhau”.

Tôi lắc đầu nhún nhơ nói, “Không cần đâu, việc tuyển dụng nhân viên này tôi đã làm qua rồi, nên tôi biết sẽ rất mệt mỏi, tôi sẽ không làm phiền mọi người nữa đâu”. Việc tuyển lần đó là công việc đầu tiên khi tôi nhậm chức trưởng phòng, lời nói này mà nói ra thì sẽ có chút hơi tàn nhẫn với Cố Đại Nhân, nên tôi không nỡ. Tôi giơ hai tay tạm biệt anh ta rồi bước ra phía cửa lớn, Cố Đại Nhân và Tiểu Du cùng gọi to, “Vô Y!”. Tôi đứng lại quay đầu nhìn họ, Cố Đại Nhân nhú mày lại, hình như anh ta đang định nói điều gì đó, nhưng sau một lúc mới bật ra được, “Vô Y, hãy bảo trọng!”, Tiểu Du đứng bên cạnh nói, “Tôi có vài lời muốn nói với anh, là chuyện liên quan đến Lý Nhược”. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Cô ấy có chuyện gì vậy?”. Tiểu Du nói, “Nói ở đây không tiện, chúng ta ra ngoài nói”. Nói xong, cô ấy quay sang nhìn Cố Đại Nhân, Cố Đại Nhân gật đầu, tỏ ý nói cô ấy có thể đi với tôi.

Hai chúng tôi len qua dòng người đông đúc, ngửi thấy cả mùi mồ hôi của những người đi qua. Bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh tôi và Tiểu Du trong phòng thay đồ lần đó, nên tôi cười nói, “Mùi này giống như mùi nước hoa của cô vậy”.

Tiểu Du quay sang lườm tôi rồi phá lên cười, sau đó vỗ nhẹ vào vai tôi nói, “Anh thật là đáng ghét”. Tôi nói, “Được rồi, chuyện gì của Lý Nhược thì nói cho tôi nghe đi”.

Tiểu Du thở dài nói, “Lúc đó anh đã không nghe lời tôi, để đến bây giờ ai cũng biết anh đã bị lợi dụng, tại sao anh lại ngốc nghếch như vậy chứ?”. Tôi quay lại nói với cô ấy, “Tất cả điều đó đã qua rồi, trong lòng tôi hiểu, cô nói về vấn đề chính đi.”

Tiểu Du dường như không chịu được ánh mắt cương quyết của tôi, quay mặt sang phía khác nói, “Hôm đó không phải là anh và người có tên Chu Hoàn đã gặp chúng tôi ở nhà hàng sao? Sau đó anh bị nôn ra máu...”. Tôi lăm bằm trong bụng, “Cô muốn nói cái gì? Là tôi sao không nôn hết máu mà chết đi à?”.

Tiểu Du quay mặt lại nói, “Thực ra cô ấy và Đàm Kỳ Vĩ chưa có gì, đó là cô ấy cố ý trêu chọc để anh biết rằng cô ấy rất hận anh!”.

Tôi ngạc nhiên hỏi, “Sao cô biết?”. Nghe xong những lời nói của Tiểu Du, lòng tôi như có ánh sáng rọi vào, tôi cảm thấy vui như bước vào cõi bồng lai. Tiểu Du đứng dừng nói, “Vì tôi và Đàm Kỳ Vĩ đang yêu nhau!”.

Tôi ngạc nhiên bật cười hỏi, “Cái gì cơ?”. Tiểu Du nhướn lông mày nói, “Xem phản ứng của anh thì có vẻ như anh ấy không xứng với tôi à?”.

Câu nói này của cô ấy chút xíu nữa làm tôi ngã nhào xuống đất, đây thực sự là việc không ai nghĩ tới. Cứ theo như tính cách của Đàm Kỳ Vĩ thì bất luận là anh ta có theo đuổi một cô gái, hay đi tới KTV, thì tiêu chuẩn của anh ta đều là, dịu dàng, trong sáng, nhưng chẳng lẽ anh ta lại yêu Tiểu Du sao? Những lời nói

của Tiểu Du làm tôi không san nín được cười. Tôi gật đầu cười nói, “Hai người rất xứng đôi, thực sự rất xứng đôi”.

Sau khi tạm biệt Tiểu Du, tôi đi bộ trên đường, niềm vui trong lòng cũng biểu lộ cả trên khuôn mặt. Thật không ngờ thế sự lại trêu ngươi con người đến vậy. Nhưng tôi cũng cảm thấy áy náy với Lý Nhược, tôi tin rằng tâm trạng của cô ấy cũng chẳng dễ chịu gì khi cố tình trêu chọc tôi, chỉ là cô ấy không ngờ điều đó lại gây sốc với tôi đến thế. Nhưng lúc này, việc bày ra trước mặt tôi không phải là khó khăn trong tình cảm, mà phải tìm được việc mới để có thể đem lại hạnh phúc cho người tôi yêu và người yêu tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn trời, cũng đã sắp trưa rồi, xem ra buổi chiều vẫn phải tiếp tục đi tìm việc. Tôi thở dài bước sang quán ăn bên đường, gọi một suất mì nước, đang chuẩn bị ăn thì có tiếng chuông điện thoại, là của Chu Hoàn gọi. Chắc chắn anh ta lại kêu tôi sao không ở bệnh viện nghỉ ngơi, chưa nói câu tạm biệt đã đi rồi.

Nhận điện thoại, tôi cười nói, “Tôi đã khoẻ rồi, anh đừng lo lắng nữa”. Chu Hoàn bật cười, “Biết ngay là cậu sẽ trả lời tôi như vậy mà, bây giờ cậu đang làm gì thế?”. Tôi cầm đôi đũa, khuấy vào bát mì, gượng cười nói, “Đang ở nơi tuyển dụng để tìm việc. Nếu vẫn không tìm được việc thì tôi chết đói mất”. Chu Hoàn chậm rãi nói, “Chiều nay cậu đến công ty tôi đi, có người muốn gặp cậu”. Tôi ngẩn người, “Không phải anh định nói có người muốn tôi vào công ty anh làm việc đấy chứ?”. Chu Hoàn cười lớn nói, “Đúng vậy, cậu rất thông minh”. Tôi dừng dừng nói, “Xin lỗi, tôi sẽ không đi đâu”, Chu Hoàn ngay lập tức tắt nụ cười, rất lâu sau mới nói tiếp, “Tại sao cậu không đến? Chẳng lẽ cậu cho rằng sự kiêu ngạo của mình có thể ra cơm cho cậu ăn sao?”. Tôi thở dài nói, “Có thể là tôi ngốc nghếch, đã từng bị người khác lừa bịp, đã từng bị lợi dụng, tất cả những điều này đều đã qua rồi, tôi không muốn lại dựa dẫm vào người khác, tôi chỉ muốn dựa vào sự cố gắng của bản thân để giành lấy thành công. Trong cuộc sống của mỗi chúng ta, điều quan trọng nhất không phải là đạo lý này sao?”. Chu Hoàn thở dài, “Cậu suy nghĩ kỹ đi, sau đó gọi lại cho tôi”.

Ăn qua loa xong bát mì, tôi bước trên đường xem kỹ lại một lần nữa bộ hồ sơ của mình, sau đó chạy đến cửa hàng photo gần đó. Xong việc thì cũng đến giờ tuyển người buổi chiều. Tôi hít một hơi dài, chui vào dòng người đông nghịt trong khu tuyển dụng, cố gắng hết sức đưa được bộ hồ sơ của mình cho công ty trước mặt và dùng tiếng Anh bồi để trả lời phỏng vấn. Đến tận năm giờ chiều vẫn không thu được tin tức gì, vậy là bộ hồ sơ đành phải vứt xuống đáy biển vậy. Nhìn dòng người tản đi dần, các công ty tuyển dụng cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc, những người được tuyển thì vui vẻ, hớn hỏ, còn những người không được tuyển thì cũng giống như tôi. Một mỗi đọc những tấm bảng quảng cáo tuyển dụng, tôi vẫn hy vọng vào một điều kỳ diệu có thể xảy ra.

Tôi tiện tay ném bộ hồ sơ cuối cùng ra sau lưng, thở dài nói lỏng cà vạt ra, bước ra khỏi khu tuyển dụng với bộ quần áo không mấy gọn gàng. Bên ngoài trời rất lạnh, khác hẳn với không khí nóng nực trong khu tuyển dụng. Vừa bước ra khỏi cổng thì tôi nhìn thấy Chu Hoàn đang chống tay lên chiếc xe con bên cạnh với bộ quần áo màu trắng. Thấy vậy, tôi ngạc nhiên nhìn chăm chú vào xe, kính xe được kéo xuống, trong xe là một người đã lớn tuổi với gương mặt nghiêm trang gật đầu cười chào tôi, thì ra đó là bố của Hình Văn, cũng là chủ tịch Vương của công ty Chu Hoàn. Chu Hoàn cúi đầu nghiêng tai nghe chủ tịch Vương dặn dò điều gì đó, sau đó quay người sang đi về phía tôi cười nói, “Chủ tịch Vương mời cậu vào xe nói chuyện một lát”. Tôi không nói gì, thấy vậy Chu Hoàn tiến đến sát tôi rồi nói nhỏ, “Là anh em của tôi thì nghe lời tôi đi! Đừng có ngốc như thế nữa, bố của Hình Văn chỉ đến đây để chờ cậu thôi đấy”. Tôi vốn định không đi qua đó, nhưng nghe thấy Chu Hoàn nói mấy câu bố của Hình Văn, tôi đành gật đầu đồng ý, rồi ngẩng đầu tự tin bước về phía chiếc xe.

Chủ tịch Vương đón tôi với nụ cười hiền hậu, hỏi, “Vô Y, cậu đang tìm việc à?”. Tôi bật cười, “VẬY chủ tịch Vương cho rằng cháu đến đây để làm gì?”.

Ánh mắt của chủ tịch Vương có gì đó ngạc nhiên, rồi nói, “Hình như trước kia cậu vẫn gọi tôi là bác Vương, sao hôm nay lại chuyển thành chủ tịch Vương thế?”. Tôi cười gượng, “Cháu còn tư cách gì mà gọi chủ tịch Vương là bác Vương nữa, bác không trách cháu chuyện lần trước đã hại Hình Văn đến nỗi cô ấy phải vào bệnh viện đấy chứ?”

Chủ tịch Vương ừ ừ, sau đó châm điếu thuốc thơm, hút một hơi rồi nói, “Chuyện của Hình Văn tôi nghĩ cậu đã biết được nhiều rồi, tôi cũng không muốn truy cứu thêm chuyện xảy ra lần trước nữa”. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Tại sao chủ tịch Vương lại cho rằng cháu biết rất nhiều chuyện?”.

Chủ tịch Vương nói, “Chỉ cần thấy Chu Hoàn nói cho tôi nghe rất nhiều chuyện về cậu là tôi biết cậu và

cậu ta đã rất thân nhau”. Tôi quay nhìn ra ngoài cửa xe, thấy Chu Hoàn đang đứng dựa vào cây hút thuốc, vẫn cơ nhìn lên bầu trời.

Tôi chuyển chủ đề, “Chủ tịch Vương tìm cháu không nên nói vấn đề này, như thế lãng phí thời gian của bác quá”. Chủ tịch Vương thở dài, những nếp nhăn trên gương mặt càng rõ hơn. Lần đầu tiên gặp bác ấy, tôi thấy bác chỉ như một người đàn ông trung niên, không hề có một chút già nua. Hôm nay gặp lại đã thấy bác ấy già đi rất nhiều. Nhưng nói đi nói lại, tôi cũng không tốt hơn là bao nhiêu.

Hai chúng tôi quay sang nhìn nhau và cùng bật cười, bởi đều thấy ở mỗi người sự mệt mỏi tiêu tụy. Ngón tay kéo điều thuốc của chủ tịch Vương run lên, một lúc sau ông mới nói, “Hôm nay tôi tìm cậu là có hai việc, tôi hy vọng cậu sẽ đồng ý”. Tôi gật đầu, “Chỉ cần cháu có thể giúp được, cháu sẽ cố gắng”.

Một tàn thuốc rơi xuống bộ quần áo Tây sang trọng được là phẳng tấp của ông, nhưng ông không hề để ý, chỉ tiện tay tắt điều thuốc đi rồi mệt mỏi nói, “Đã rất lâu rồi Hình Văn không đi làm, hàng ngày chỉ đi đi về về giữa nhà và mộ của Thanh Đài. Tôi cứ cho rằng sau khi quen biết với cậu. Tâm trạng của nó sẽ tốt hơn, nhưng chuyện xảy ra giữa hai đứa, làm cho tôi và mẹ nó không biết phải làm thế nào? Đến hôm nay, tôi thực sự rất hối hận vì ngày đó đã ép Thanh Đài rời đi. Tôi nói như vậy là đoán phải chăng cậu và nó đã xảy ra chuyện gì?”.

Tôi không trả lời câu hỏi của ông mà quay sang hỏi, “Không phải bác nói là có hai việc sao? Sao bác lại hỏi giữa cháu và cô ấy đã xảy ra chuyện gì?”.

Chủ tịch Vương dân lông mày, cười nói, “Sao cậu lại đổi giọng lớn tiếng với bề trên vậy?”. Tôi nhún vai thở dài, “Cháu sẽ trả lời câu hỏi của bác. Vào một buổi tối, Hình Văn đã coi cháu là Thanh Đài và hôn cháu...”. Ngừng một lát, tôi nói một cách ngập ngừng, “Nhưng cháu đã có một vài hành động hơi thái quá với cô ấy. Khi cô ấy tỉnh lại đã giận dữ và cho cháu một cái bạt tai. Cũng lâu lắm rồi cháu không gặp cô ấy”.

Nghe xong chủ tịch Vương không những không nổi giận, mà ngược lại còn giơ ngón tay cái lên cười nói, “Được!”. Tôi nghĩ thầm, hành vi của hai cha con họ đều làm người khác bất ngờ, nghe tôi nói mạo phạm đến con gái ông, vậy mà ông còn khen tôi là được.

Chủ tịch Vương hậm hừ, “Đừng cho rằng tôi không giận, vì tôi thấy cậu không che giấu mà còn rất thật thà kể cho tôi nghe nên tôi cho là cậu được! Không sợ tôi giết chết cậu à?”.

Tôi vươn vai nói, “Bây giờ cháu chẳng còn gì nữa, có khác gì chết đâu, xin bác cứ tự nhiên”.

27. Chương 15 Phần 2

Chủ tịch Vương cười, “Được rồi, bây giờ tôi nói với cậu hai việc muốn nhờ cậu giúp. Việc thứ nhất là cậu đến công ty tôi làm việc...”. Tôi nghĩ thầm, biết ngay là câu này mà, tôi vội vàng nói, “Việc này cháu sợ rằng không thể đồng ý được”. Chủ tịch Vương có vẻ hơi giận, cao giọng nói, “Bây giờ cậu đang không có việc làm, tôi có thiện ý giúp cậu, cậu lại không muốn tiếp nhận sao?”.

Tôi buông tay xuống cười gượng, “Cháu chỉ muốn tìm một công ty nhỏ để yên tĩnh làm việc”.

Chủ tịch thở dài, rất lâu sau mới nói, “Thực ra, tôi bảo cậu đến công ty tôi làm việc, là vì việc thứ hai...”.

Chu Hoàn bên ngoài thấy tôi bước ra khỏi xe, liền phẩy chiếc là rơi trên vai xuống rồi bước lại. Nhìn vẻ mặt của tôi và chủ tịch Vương đều lạnh tanh, anh ta nhỏ giọng hỏi, “Sao rồi?”. Tôi đang định trả lời thì chủ tịch Vương từ trong xe nói ra, “Ngày mai Vô Y sẽ công ty chúng ta làm việc, phải không Vô Y?”. Ánh mắt Chu Hoàn lộ vẻ vui mừng, tôi quay đầu lại nói với chủ tịch Vương, “Việc thứ nhất cháu có thể làm được, nhưng một phần trong việc thứ hai thì cháu cần có thời gian suy nghĩ đã”. Chủ tịch Vương cười gật đầu nói, “Ừ, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể gọi điện cho tôi”. Đột nhiên tôi phát hiện ra rằng, sau khi nói xong những việc đó, chủ tịch Vương dường như trẻ ra vài tuổi, có lẽ hòn đá lớn đè nặng trong lòng ông ấy bây giờ đã chuyển sang tôi rồi. Chu Hoàn vỗ nhẹ vào vai tôi, cười nói, “Sau này là đồng nghiệp rồi, quan tâm nhiều hơn nhé”.

Tôi giũu cột nói, “Đồng nghiệp? Xin lỗi, tôi có thể không cần phải thường xuyên tới công ty làm việc đâu”.

Chu Hoàn ngạc nhiên nhìn chủ tịch Vương, ông gật đầu. Tôi giơ tay chào hai người, sau đó đi về phía ga tàu điện ngầm. Giọng của chủ tịch Vương trong xe vọng ra, “Vô Y, tôi hy vọng là cậu có thể cố gắng làm được việc thứ hai”.

Bước vào ga tàu điện đông đúc, tôi vào toa cuối, nhìn đám người đông nghẹt phía trước trong đó có những người đang cầm điện thoại nghịch, làm lòng tôi thấy cảm động. Ai biết được rằng sau vài tháng tôi vô tình gặp gỡ Hình Văn bằng Bluetooth, từ đó cuộc đời tôi đã thay đổi, đồng thời làm cách nhìn về tình yêu của tôi cũng thay đổi. Nhưng dù sao những điều này cũng không thể so sánh được với chuyện thứ hai mà chủ tịch Vương đã nhờ tôi giúp, nghĩ đến đây những lời nói của chủ tịch Vương lại vang lên trong đầu tôi, “Vô Y à, hai thân già chúng tôi chỉ có một đứa con gái, chúng tôi không muốn nó cứ ngấp sâu vào ký ức với người đó. Nếu sau này hai chúng tôi không còn thì ai sẽ chăm sóc nó đây? Chẳng lẽ lại nằm trong nấm mộ của cậu Thành Đài đó sao? Có thể cậu sẽ cho rằng Tử Lô và Chu Hoàn sẽ chăm sóc nó? Nhưng người duy nhất có thể bước vào trái tim của Hình Văn chỉ có thể là cậu, bất luận Hình Văn có coi cậu là cái bóng hay không, nhưng ít nhất nó đã từng rung động trước cậu, đã từng bị tổn thương, chẳng lẽ cậu nhẫn tâm thấy nó sống một cuộc sống khổ cực và bơ vơ trợ trợ một mình sao? Cậu đã bao giờ nhìn thấy nó hoá dại đứng bên mộ chưa? Cậu là người rất trọng tình nghĩa, điều này tôi rất tán thưởng, cho nên chỉ cần cậu mở được trái tim lạnh giá của Hình Văn, tôi sẽ không để cậu chịu thiệt đâu, nếu cậu có thể kết hôn với nó thì là tốt nhất, sau này tất cả công ty của tôi đều thuộc về cậu và Hình Văn, tôi tin tưởng vào đôi mắt của mình, cậu là sự lựa chọn đúng đắn đối với Hình Văn và hai thân già chúng tôi”.

Tôi cười buồn bã, đúng là tôi không nhẫn tâm nhìn Hình Văn như vậy, nên tôi đã đồng ý với chủ tịch Vương, cho dù sự đồng ý đó chưa phải là đồng ý hoàn toàn. Nhưng còn Lý Nhược thì thế nào đây? Liệu cô ấy có chịu đựng được khi tôi ở bên Hình Văn không? Đối với Hình Văn, tôi chỉ sợ hai chúng tôi không thể kiên trì mãi, nhưng điều kiện mà chủ tịch Vương đưa ra cũng thật hấp dẫn, có người đẹp lại có cả tiền bạc, đây không phải là mục tiêu mà đàn ông cố gắng đạt được sao?

Tôi lắc đầu thật mạnh, xua đi cái suy nghĩ đen tối trong đầu mình, lúc này tàu điện dừng lại tại ga công ty, trong lòng tôi bỗng nhiên hiện lên toà nhà cao tầng đó, bây giờ có thể Lý Nhược vẫn đang ở công ty. Trước khi đối diện với Hình Văn tôi cần phải tìm Lý Nhược để nói cho cô ấy biết tình yêu với cô ấy, nỗi nhớ với cô ấy trong lòng tôi và cần phải kể hết với cô ấy những chuyện hiện giờ của tôi, sau khi để cô ấy hiểu được mọi chuyện thì tình yêu của tôi và cô ấy mới có thể tiếp tục một cách bình thường.

Tới toà nhà của công ty, thật tiếc là tôi không nhìn thấy anh bảo vệ, người hàng ngày làm bạn với mặt trời kia đâu. Tôi bước vào làm việc của công ty, đi qua dãy hành lang dài, cuối hành lang là phòng nghiệp vụ, văn phòng bên cạnh đã vắng vẻ, tất cả đã tan ca, điều này phù hợp với ý của tôi, không ai có thể nhìn thấy tôi tới công ty, và cũng không cần phải nói những lời nhảm chán. Đi đến cửa phòng nghiệp vụ đang định bước vào thì nghe thấy giọng Cổ Đại Nhân, tôi lập tức dừng bước chân lại, dựa lưng vào tường để nghe cuộc đối thoại bên trong, Cổ Đại Nhân chậm rãi nói, “Lý Nhược rút cuộc thì Vô Y bị bệnh gì?”. Lý Nhược không nói gì, Cổ Đại Nhân lại nói, “Cô nói đi! Hôm nay tôi nghe Tiểu Du nói Vô Y bị nôn ra máu và tóc của cậu ấy đã bạc đi rất nhiều”. Rất lâu sau Lý Nhược mới nói, “Anh có cảm thấy cần thiết phải biết không? Anh nghĩ xem mình đã đối xử với Vô Y thế nào? Bây giờ anh hỏi tôi anh ấy có khoẻ không, bị bệnh gì, không thấy giả dối sao?”. Bị Lý Nhược hỏi như bắn liên thanh, Cổ Đại Nhân lắp bắp, “Vô Y! Là do chính bản thân Vô Y tự đi!”. Lý Nhược hậm hừ, “Sao anh lại có thể nói thế được nhỉ, trong lòng anh hiểu rõ đấy!”. Cổ Đại Nhân không chịu được miệng lưỡi sắc nhọn của Lý Nhược. Tôi thở dài, vỗ tay vào đùi mình cho đỡ mỏi, sau đó thì nghe thấy tiếng bước chân đi ra phía cửa, tôi vội vàng tránh vào gian cách vách bên cạnh, thấy Cổ Đại Nhân bước về phía thang máy với sắc mặt xám ngắt.

Sau khi Cổ Đại Nhân đi, tôi chậm rãi bước vào phòng nghiệp vụ, nhìn thấy Lý Nhược với mái tóc xoã ngang vai cùng đôi hoa tai xinh xắn lấp lánh trên vai. Tôi nhẹ nhàng đi đến phía sau cô ấy, trong lòng bỗng nhiên thấy hơi áy náy, đã rất lâu rồi tôi không đứng gần cô ấy đến thế này. Tôi đưa mắt nhìn lên tờ giấy cô ấy đang viết dưới ánh đèn điện, đọc được vài dòng, “Cây cầu gãy cuối cơn mưa/ Một mình cô quanh, mưa dầm ướt thân/ Biệt ly làm tóc đổi màu/ Người vô tình cho liễu rủ là đà...”. Mắt tôi đỏ lên, những gì cô ấy đang viết chính là những dòng tôi viết do lần đó ám ức vì chuyện cô ấy ở bên Đàm Kỳ Vi. Đúng lúc đó một luồng gió thổi từ cửa sổ vào, mang theo một chút hơi lạnh, thổi vào mái tóc của cô ấy, rồi cũng lướt qua đôi mắt của tôi, chiếc bút trên tay Lý Nhược đang viết đến đoạn “Ánh đèn một bóng trong đêm/ Tĩnh trong giấc

mộng, chờ người đi xa/ Đường đi đã thuộc lối về/ Đã là duyên phận, mãi chờ người ơi!”. Đây chẳng phải là chế nhạo những điều kiện mà chủ tịch Vương đưa ra cho tôi chiều nay sao? Tôi thực sự giống như trong bài thơ, rời xa Lý Nhược để bước vào sống cuộc sống xa hoa sao?

Tôi rất muốn bước lên và ôm Lý Nhược vào lòng, sau đó nhẹ nhàng nói với cô ấy tôi đã yêu cô ấy đến nhường nào. Bỗng nhiên ngoài cửa lại thổi vào một luồng gió mạnh, nước mưa bắn lên bàn của Lý Nhược, Lý Nhược khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc, đôi mắt nhìn vào tờ giấy đã bị nước mưa làm nhoè chữ, xem đáng vẻ như rất tức giận. Tôi nhẹ nhàng hỏi, “Đừng lo, anh giúp em viết lại được không?”.

Nghe vậy, chiếc bút trên tay Lý Nhược rơi xuống, cô ấy từ từ quay lại rồi ngẩng mặt lên, gió thổi làm tóc cô ấy phất phơ trên gương mặt với làn da trắng mịn màng đồng thời lộ vẻ cảm động và vui mừng khôn tả, nhưng ngay lúc đó cô ấy cũng nhắm mắt lại dường như không dám tin rằng tôi lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô ấy vậy, trong mắt tôi, Lý Nhược bây giờ giống như một đoá hoa lan trong lành, cảm giác này mãnh liệt hơn trước kia gấp trăm ngàn lần, trong khi tôi giống như kẻ lãng tử đã phiêu bạt khắp nơi, sau khi đã trải qua biết bao nỗi dằn vặt, mới quay về hòn núi nhỏ, để được thưởng thức và yêu thương lại đoá hoa lan này. Nếu thời gian có thể dừng lại, tôi mong rằng giây phút này dừng lại vĩnh viễn. Nếu không có thể dừng lại, tôi mong rằng gian phòng này có thể tan chảy ra.

Ánh mắt chúng tôi như đan chéo vào nhau. Cảnh tượng trong mắt chúng tôi trôi theo tốc độ ánh sáng, chỉ còn lại người trước mặt. Bỗng nhiên tôi không biết nên nói gì, lời nói định thốt ra như có cái gì đó chặn lại, qua cánh cửa kính của cửa sổ, tôi nhìn thấy mái tóc hơi bạc của mình, rồi bù đến cả phần tóc phía sau, tôi bây giờ đã già hơn nhiều so với ngày rời khỏi công ty. Lý Nhược hít một hơi dài, mỉm cười nũng nịu, “Anh làm em giật mình, sao tự nhiên anh lại đến đây?”.

Khi nói với tôi, giọng của cô ấy rất nũng nịu, tôi ôm cô ấy vào lòng, cảm giác này giống như sao băng xuyên qua vũ trụ, cuối cùng làm cho hai linh hồn lang thang bên ngoài đập vào nhau, tôi cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể cô ấy, ngửi mùi hương thơm từ mái tóc cô ấy, tôi nói với giọng khàn khàn, “Thực ra, anh rất yêu em”.

Lý Nhược ngã đầu vào vai tôi, không hề tỏ ra ngạc nhiên với hành động điên rồ cũng như lời nói chân tình của tôi, và cũng không đẩy tôi ra, mà còn bình nói, “Không phải anh rất yêu Hình Văn sao? Tại sao hôm nay bỗng nhiên lại nói với em những lời này?”. Nghe xong, tôi không hề cảm thấy căng thẳng vì khi nói cơ thể Lý Nhược đã run lên, đáng vẻ bình tĩnh vừa xong của cô ấy chỉ là cố gắng giả vờ mà thôi. Tôi nói một cách tình cảm, “Em có biết đây là lần thứ bao nhiêu chúng mình ôm nhau không?”. Lý Nhược hỏi, “Em không biết, nhiều lần lắm rồi sao?”.

Tôi bật cười, “Vì hai lần trước đều là lúc em khóc”. Lý Nhược đáp, “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của em.” Tôi dở khóc dở cười, nếu nói rõ với cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ lục vấn, so sánh, ngược lại nếu không nói rõ, thì có nói gì cô ấy cũng chỉ nghe vậy, tôi thở dài, “Em có biết tại sao hôm nay anh lại đến tìm em không?”. Giọng nói của Lý Nhược đã bắt đầu run rẩy, không mạnh mẽ như trước, “Tại sao?”. Tôi cười gượng, “Vì thời gian của anh không còn nhiều cho nên nhất định phải gặp em một lần nữa”.

Lý Nhược vùng mạnh ra khỏi vòng tay của tôi, trân trân nhìn tôi và những giọt nước mắt cứ thế tuôn ra, buồn bã nói, “Anh không bị sao hết, bác sĩ đã nói với em là anh không sao cả, sao anh lại lừa em được!”.

Tôi ngăn người, thì ra Lý Nhược cho rằng tôi mắc bệnh gì, nghĩ đến đây, tôi cố tỏ ra đáng thương, “Không vậy thì tại sao sau khi anh tỉnh dậy lại trở thành tiều tụy thế này?”. Lý Nhược nhao vào người tôi mà nắm, tiếng khóc của cô ấy cũng to hơn, những giọt nước mắt như những giọt mưa thấm đẫm vào áo ngực tôi. Tôi tự trách bản thân là đã đùa quá, không biết nên giải thích thế nào với cô ấy đây? Nghĩ vậy, tôi ôm chặt lấy Lý Nhược rồi nhẹ nhàng nói, “Em muốn đánh chết anh à?”. Nghe vậy, Lý Nhược mới dừng tay lại, chỉ còn nghe thấy tiếng nấc của cô ấy, tôi thì thầm, “Sao lần nào ôm em, áo anh cũng bị ướt vậy?”. Lý Nhược dần người ra, tôi vội vàng nói, “Thực ra anh không mắc bệnh gì đâu? Em đừng hiểu nhầm, là anh có chuyện khác muốn nói với em!”.

Lý Nhược ngẩng đầu mặt đầy nước mắt lên hỏi, “Thật anh không sao chứ?”. Tôi gạt đầu thật mạnh, lúc đó gương mặt đẹp như hoa của Lý Nhược mới sáng lên, trong khoảng khắc, lòng tôi bỗng trào lên cảm giác hạnh phúc. Có một người con gái đã vì bạn mà khóc, điều đó chứng minh rằng trái tim cô ấy đã thuộc về bạn, Lý Nhược nũng nịu, “Sao anh cứ dọa em thế?”. Tôi nhún vai cười, “Về nhà thì giặt quần áo giúp anh,

đây là cái thứ ba rồi đấy!”. Lý Nhược không phản bác lại, còn cười rất tươi, trong lòng tôi thấy hạnh phúc vô cùng, đôi mắt cũng lộ vẻ ngọt ngào. Hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau. Gió bên ngoài cửa sổ vẫn rất mạnh, thổi bay cả những tờ giấy trong phòng, bóng đèn tuýp cũng bắt đầu nhấp nháy, nhưng hai kẻ đang chìm đắm trong tình yêu lại không hề biết gì hết. Trong nỗi đam mê, tôi tìm đến môi của Lý Nhược và hôn cô ấy. Thời khắc đó, giữa đất trời chỉ có hai tâm hồn đang giao hoà vào nhau trong mưa gió.

Tôi nghĩ, nếu tiếp sau đây mà kể mọi chuyện cho Lý Nhược nghe thì đó sẽ là sự khinh mạn với tình cảm của tôi và cô ấy, nhưng lại không thể không nói ra. Bất kể là đứng trên lập trường đạo nghĩa hay suy nghĩ, tôi đều phải có trách nhiệm đối diện với Hình Văn, trong đó còn bao gồm cả kỳ vọng của chủ tịch Vương, Chu Hoàn, Thanh Đài và Tử Lô nữa.

Tôi ôm lấy Lý Nhược, cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Lý Nhược, đồng ý với anh một việc nhé?”. Lý Nhược vâng một tiếng, tôi nói tiếp, “Ngày mai anh sẽ đi làm, làm ở công ty của bố Hình Văn”.

Lý Nhược run run trong lòng tôi, tôi vỗ nhẹ vào vai cô ấy, rồi mỉm cười nói, “Đừng lo, anh làm việc đó cũng là vì có điều kiện...”. Lý Nhược ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt trong sáng của cô ấy lộ vẻ nghi hoặc. Tôi cúi đầu chạm nhẹ vào môi cô ấy, “Hình Văn mắc bệnh, hơn thế bệnh còn rất nặng, chuyện này Tử Lô biết, Chu Hoàn biết. Những chuyện xảy ra mấy tháng trở lại đây, dường như đều có liên quan đến cô ấy, và cuối cùng, người có thể chữa khỏi bệnh cho cô ấy chỉ có thể là anh”.

Lý Nhược không chịu được nói, “Nhưng anh không phải là bác sĩ?”. Tôi thở dài, kể hết cho Lý Nhược nghe mọi chuyện gần đây, bao gồm cả chuyện của tên béo, chuyện Chu Hoàn đưa tôi đi gặp Thanh Đài. Nghe xong, Lý Nhược dần người ra một lúc lâu, mãi sau mới nói, “Thanh Đài sẽ chết à?”.

Tôi để Lý Nhược ngồi xuống ghế, sau đó chậm rãi bước về phía cửa sổ, đóng cửa lại, ngay lập tức trong phòng trở nên yên lặng. Tôi dùng tay chấm vào nước mưa, viết nhanh trên tấm kính một chữ “chết”, sau đó quay người lại gượng cười nói, “Anh cũng không biết, nhưng anh biết anh ấy và cái chết chẳng khác gì nhau, cứ cho là Hình Văn gặp anh ấy, như thế chỉ làm cô ấy bị sốc hơn”. Tôi bước đến trước mặt Lý Nhược, quỳ một gối xuống, gương mặt rất nghiêm túc nói, “Hãy để anh giúp Hình Văn, giải thoát cho cô ấy ra khỏi ký ức đau buồn nhé?”.

Sắc mặt của Lý Nhược hơi trắng bệch, đôi môi run rẩy, đưa tay xoa nhẹ vào phần tóc mai đã hơi bạc của tôi, nói, “Sau khi giúp cô ấy khoẻ lại rồi, anh sẽ lại về bên em chứ?”. Tôi bật cười, “Ngốc ạ, tất nhiên anh sẽ về bên em”. Lý Nhược im lặng một lúc, rồi đột nhiên nhẹ nhàng nói, “Vậy Thanh Đài và anh rất giống nhau sao?”.

Tôi nắm tay Lý Nhược đưa lên má mình, “Ừ, có thời gian anh sẽ đưa em tới thăm anh ấy. Anh ấy cũng đáng thương lắm”. Lý Nhược không nói gì gật đầu, tôi dịu dàng nói, “Đã sắp mười một giờ rồi đấy, chúng ta về thôi”.

Tôi cười ranh mãnh, “Em còn nhớ lần trước Cố Đại Nhân đã cảnh báo thế nào với chúng ta không? Ha ha, nói là nam nữ mà tăng ca ở công ty thì sẽ xảy ra chuyện”.

Lý Nhược nũng nịu, “Đáng ghét!”. Tôi đứng dậy, vui vẻ nói, “Bây giờ chúng ta đi ăn đêm nhé, sau đó anh đưa em về nhà”.

28. Chương 16

Chương 16:

Đổi sách cuối cùng tại nghĩa trang

Sáng sớm hôm sau nữa, tôi mặc một bộ quần áo giản dị đứng dưới tầng một của công ty Chu Hoàn, đợi anh ta đến để cùng vào công ty, trong lòng vẫn có một chút phấp phỏm không yên. Tuy chủ tịch Vương bảo tôi đến công ty làm việc, nhưng vì tính chất của mỗi công ty khác nhau, nên tôi không biết bản thân có đảm nhiệm được vị trí làm việc mà công ty mới giao phó cho không. Sau khi hút hết vài điếu thuốc, tôi mới thấy

Chu Hoàn thong thả bước ra từ chỗ đỗ xe, từ rất xa đã cất giọng chào tôi, tôi cũng mỉm cười chào lại anh ấy.

Hai chúng tôi bước vào tòa nhà, tôi ra về tiện thể hỏi, “Không biết là để tôi làm gì đây?”.

Chu Hoàn vừa mỉm cười chào những người quen hai bên lối đi vừa dừng dừng nói, “Nghe nói là làm trợ lý gì đó”. Tôi thất thanh nói: : “Cái gì?”. Tôi nghĩ thầm, đó không phải là công việc của Tiểu Du sao? Chẳng lẽ vẫn để tôi đi phát các văn kiện à?

Chu Hoàn không hề chú ý đến sắc mặt của tôi, cười lớn nói, “Nhìn phản ứng của cậu kìa, dù sao cũng rất có tiền đồ với cậu đấy!”. Tôi thấy thoải mái hơn với câu nói đó của anh ta, bỗng nghĩ đến Hình Văn, tôi liền hỏi , “Hình Văn có ở công ty chứ?”.

Chu Hoàn lắc đầu gượng cười, tôi thở dài buồn buồn. Sau khi biết tôi trở thành đồng nghiệp của cô ấy, liệu cô ấy có vui không? Hay vẫn tiếp tục giận tôi?

Vừa nghĩ đến đây thì cửa thang máy được mở ra, tôi và Chu Hoàn lần lượt bước vào, cánh cửa đang được đóng lại thì bỗng nghe thấy giọng hỗn hển từ xa của một cô gái, “Chờ một chút”.

Tôi thấy hồi hộp, sao giọng này nghe quen quen, ai thế nhỉ? Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn Chu Hoàn, Chu Hoàn bấm vào nút dừng trong thang máy, đồng thời cười nói, “Đừng có căng thẳng như thế chứ? Là Tô Tầm đấy”. Vừa dứt lời thì Tô Tầm lao vào với một mùi thơm dễ chịu, ngạc nhiên nói, “Trời ơi, sao lại là anh, Vô Y?”.

Giọng của cô ấy truyền qua thang máy vang tận lên nóc nhà, mấy người mặc đồng phục rất lịch sự đứng cạnh chúng tôi, nhú mồm nhìn cô ấy. Tôi và Chu Hoàn đều quay lưng lại, lúc này chúng tôi rất muốn là không hề quen biết cô ấy. Tô Tầm phát hiện ra sự vô duyên của mình, vội quay sang cười trừ với mọi người, sau đó kéo cánh tay tôi, ngạc nhiên hỏi, “Không phải là anh đến công ty chúng tôi làm việc chứ?”.

Tôi gật đầu, Tô Tầm thất vọng nói, “Đại Dũng nói vẫn chờ anh đến giúp anh ta làm cậu ấm”. Lúc đó tất cả mọi ánh mắt đều chuyển từ Tô Tầm sang tôi, Chu Hoàn cố gắng lẩn vào đám đông hơn. Mặt tôi càng đỏ lên gay gắt, sao lời nói của cô gái này lại có thể giống tên béo đến vậy cơ chứ, cũng không chú ý gì đến ai cả.

Tôi nhìn thấy trong mắt của Tô Tầm vẻ đùa cợt, có vẻ như cô ấy đang cố tình như vậy. Sau khi trừng mắt lên nhìn cô ấy, tôi mỉm cười, “ Tôi rất muốn đi, nhưng tiếc là Chu Hoàn không cho tôi đi, phải không Chu Hoàn?”.

Ánh mắt của mọi người lại chuyển sang Chu Hoàn, tôi cười thầm, thật ít khi thấy Chu Hoàn gượng gạo đến vậy, gương mặt thanh tú của Chu Hoàn hơi đỏ lên, rồi ngay lập tức trở lại bình thường, anh ta dừng dừng nói, “Tô Tầm, chẳng lẽ cô quên lần trước đã nói với nhau một cách rất chân thành rằng, ba chúng ta mãi mãi không bao giờ rời xa nhau sao?”.

Ngoài ba chúng tôi ra, những người còn lại trong thang máy dường như sắp phát điên lên rồi, tôi nhớ lại và thấy rất thú vị với câu nói của Chu Hoàn, đến nỗi không thể nín cười được. Tô Tầm thì cười đến rung hết cả người, tôi cứ ngẩn người nhìn cô ấy cười. Bỗng nhiên nụ cười của Tô Tầm vụt tắt, Chu Hoàn đứng bên cạnh cũng tỏ thái độ cung kính. Tôi quay đầu lại, thì ra đó là chủ tịch Vương, ông đang đứng bên trái tôi, cạnh quầy tiếp tân và nhìn chúng tôi.

Tô Tầm mỉm cười đi lên trước và lẩm vào cánh cửa, còn Chu Hoàn đi đến bên cạnh chủ tịch Vương với một thái độ thân tín, nghiêm túc. Lúc này tôi mới nghĩ ra là hôm nay đến đây để làm việc. Sự nhút nhát trong thang máy đã được giải tỏa bằng trận cười vừa xong, nên tôi bình tĩnh và tự nhiên hơn nhiều.

Tôi tiến lên phía trước, khẽ nói, “Chào chủ tịch Vương!”. Thấy tôi không vì mối quan hệ với Hình Văn mà tỏ ra khách khí, chủ tịch Vương tỏ ra rất vui mừng, ông gật đầu chào lại tôi. Tôi đi cùng hai người vào văn phòng, cảnh tượng diễn ra trước mắt làm tôi vô cùng ngạc nhiên, văn phòng này rộng lớn hơn rất nhiều so với công ty cũ, quả nhiên không phải là một công ty bình thường.

Đang nghĩ xem mình sẽ ngồi ở đâu, chủ tịch Vương đã đưa tôi vào một căn phòng nhỏ. Tuy nhỏ, nhưng sự bài trí rất hoa lệ, có lẽ đây là văn phòng cấp giám đốc. Chủ tịch Vương mỉm cười nói, “Vô Y, đây sẽ là văn phòng của cậu”.

Tôi cố gắng kìm nén niềm vui trong lòng mình, dừng dừng nói, “ Trách nhiệm của cháu là gì?”. Nói xong, tôi liếc mắt nhìn Chu Hoàn đang đứng sau chủ tịch Vương, thầm nghĩ, không phải là trợ lý của anh đây chứ? Chủ tịch Vương cười lớn nói, “Cậu là trợ lý của tôi!”.

Chu Hoàn nháy mắt ra vẻ chúc mừng, tôi cười gượng, “Cháu chưa từng làm trợ lý e rằng sẽ không được”.

Ánh mắt chủ tịch Vương hơi buồn buồn, trầm giọng nói, “Cậu đừng quên chuyện của Hình Văn, cậu cứ đi làm việc thứ hai đi, treo chức ở đây là được rồi”. Ngừng một lát, giọng ông nhẹ nhàng hơn, “Chỉ cần Hình Văn khỏe lên, tôi sẽ không để cậu thiệt”.

Nói xong, ông cùng Chu Hoàn rời khỏi văn phòng. Người ở phòng nhân sự mang đến cho tôi một đồng tư liệu phải điền, cho nên cả buổi sáng tôi tiêu tốn thời gian vào công việc đó. Đến giờ ăn trưa, tôi và Tô Tầm, Chu Hoàn tới phòng ăn ở tầng dưới, Tô Tầm nói với tôi phải mời mọi người ăn cơm. Thấy dáng vẻ của tôi không thoải mái lắm, Chu Hoàn liền an ủi, “Vô Y, cậu không sao chứ? Cậu vừa đến nên có lẽ chưa quen lắm, sau này sẽ tốt thôi”.

Tôi thở dài, “Chiều nay tôi không đến công ty, trong hai người có ai biết Hình Văn ở đâu không?”. Tôi và Chu Hoàn đều quay sang nhìn Tô Tầm đang gặm xương. Tô Tầm rút một tờ giấy ăn, cẩn thận lau đôi môi đỏ xinh của mình, rồi nói một cách bực dọc, “Sao tôi biết được?”.

Tôi cười, “Cô không biết? Vậy cô có biết Từ Lô đang ở đâu không?”. Ý của câu nói là Từ Lô luôn âm thầm săn sóc cho Hình Văn, trong khi Tô Tầm yêu Từ Lô, nên chắc chắn sẽ biết hướng đi của Hình Văn.

Tô Tầm dần người ra nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, trầm mặc nói. “Thường thì cứ ba giờ chiều là Hình Văn đến mộ của Thanh Đài, sau đó khoảng hơn năm giờ thì về nhà”.

Chu Hoàn thở dài, đưa mắt nhìn tôi, ý bảo tôi là cố gắng không nên đề cập đến chuyện của họ, để tránh việc mỹ nhân đang ngồi trước mặt đây sẽ buồn thêm. Tôi bỗng thấy buồn cho tên béo, cũng thấy thương cảm cho Tô Tầm, càng đau lòng hơn cho Từ Lô. Nhưng tất cả đều là số mệnh, ai bảo thế gian này lại tồn tại tình yêu? Yêu một người, giống như uống phải thuốc mê, trước khi chưa bước ra khỏi kết cục, ai cũng muốn được tiếp tục, cho dù có cay đắng đau khổ thế nào.

Ba chúng tôi bước ra khỏi phòng ăn, Tô Tầm có việc nên đi trước, Chu Hoàn vốn định cho tôi mượn xe, nhưng đành chịu vì tôi không lái được xe, đành để tôi ngồi xe buýt đến nghĩa trang.

Chiếc xe chậm rãi chạy một mạch từ thành phố sầm uất ra đến ngoại thành yên tĩnh. Lúc này, tôi thực sự không còn đầu óc nào mà ngắm quang cảnh bên ngoài nữa, chỉ nghĩ không biết nên xin lỗi Hình Văn thế nào đây? để sau đó có thể bước vào trái tim cô ấy, giúp cô ấy mở rộng trái tim mình.

Tôi cứ thế ngồi nghĩ, cảnh sắc trước mặt mờ dần và tôi chìm vào giấc ngủ. cho đến khi tiếng chuông báo đến bến vang lên, kéo tôi ra khỏi giấc mộng寐, tôi mới biết rằng đã tới trạm cuối cùng. Không kịp hỏi phụ xe nghĩa trang nằm ở đâu, tôi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh gần đó.

Tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh với tinh thần thoải mái, tự nhiên nhớ lại câu nói với các đồng nghiệp trước kia mỗi khi đi công tác xa: Lên xe ngủ, xuống xe đi tiểu, bỗng thấy chẳng có gì đáng cười đến vậy. Tôi lắc đầu đi ra khỏi bến xe, lúc này mới để ý, bến xe này nằm dưới góc của một dãy núi. Ánh nắng của những ngày đầu đông chiếu xuống rặng núi, vài con chim nối đuôi nhau bay trên bầu trời, sau đó biến mất dần sau những ngọn núi. Có lẽ đây là khu vực nghĩa địa, một làn gió lạnh ủa đến, mang theo ít tạp chất đập vào người tôi, tôi nhìn xung quanh đoạn đường hun hút, ngoài mấy cửa hàng bán hương và hoa tươi ra, tuyệt nhiên không thấy một bóng người nào.

Cách đó không xa là một bảng chỉ đường, bên trên viết “Nghĩa trang” và còn đánh mũi tên chỉ đường. Tôi bước ra từ một cửa hàng hoa, trên tay cầm một bó hoa huệ, sau khi hỏi lại chủ cửa hàng cho chắc chắn hướng đi, tôi bước về phía nghĩa trang. Lấy điện thoại ra xem giờ, bây giờ đã là hơn ba giờ, có lẽ Hình Văn cũng đến rồi.

Đứng trên bậc thềm của nghĩa trang, tôi nhìn xung quanh chỉ chút là những bia mộ, lúc đó, không khí bỗng trở nên thật long trọng và nghiêm trang, dường như những linh hồn đã rời khỏi thể xác đang nằm ở đây, vẫn còn luẩn quẩn, lưu luyến với cái trần gian đầy huyền ảo, hỗn loạn và cạm bẫy này. Tuy tôi không có định nghĩa rõ ràng lắm giữa sự sống và cái chết, nhưng nếu người thân hoặc người mình yêu thương nhắm

mắt xuôi tay, thì những suy nghĩ nông cạn đó chỉ như tờ giấy mỏng bị xé ra một cách yếu ớt, tất cả sẽ đổ vỡ chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại nỗi đau khôn cùng.

Bước lên bậc thềm đến gần cửa chính của nghĩa trang, tôi thấy hai dòng chữ, “Khi xuống hoàng tuyền không nên tham lam luyện tiếu/ Người ở lại hồng trần nhớ mãi khôn nguôi”.

Tôi đứng ngẩn người nhìn hai dòng chữ đó, rồi thở dài. Ai mà không tham, không quyến luyến với thế gian này chứ? Nếu thực sự phải đến hoàng tuyền, ở đó sẽ như thế nào nhỉ? Xem ra người viết ra câu này cũng thật nhọc công, muốn khuyên bảo với người đời hãy có cái nhìn tách biệt với sinh tử, nhưng thân ở hồng trần, chẳng có ai muốn đi tìm hiểu sâu xa ý nghĩa của hai câu này. Tôi có tìm hiểu không nhỉ? Khi bước qua cổng chính, thì tôi biết rằng mục tiêu bây giờ của tôi là một căn nhà, một người mình yêu thương, sau đó sống một cuộc sống an nhàn, đây có lẽ là mục tiêu của tất cả mọi người.

Đi theo con đường nhỏ giữa các ngôi mộ, tôi nhìn bốn xung quanh để tìm Hình Văn. Tìm rất lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô ấy đâu, tôi thầm nghĩ, “Chẳng lẽ Hình Văn không đến sao?”.

Tôi nghĩ ra một sáng kiến, một tay cầm bó hoa huệ, một tay cầm điện thoại rồi mở Bluetooth ra để bắt đầu công việc tìm kiếm. Vài giây sau thì thấy hiển thị Bluetooth của Candy. Tôi đưa mắt nhìn bốn xung quanh, quả nhiên thấy Hình Văn với chiếc áo khoác trắng đang đứng trước một bia mộ cạnh sườn dốc. Trong lòng tôi bỗng nhiên thấy xao động, đồng thời cũng trào lên một nỗi thương cảm: Việc gì cô ấy phải khổ đến vậy? Nếu giả sử người nằm dưới đất kia là tôi, liệu cô ấy có cảm thương đến vậy không? Tôi vừa đi vừa thầm rửa những suy nghĩ lung tung trong đầu mình, và tiến đến phía sau cô ấy.

Hình Văn mặc chiếc áo khoác màu trắng, với chiếc áo len cao cổ, càng làm cho cái cổ đẹp như thiên nga của cô ấy cao quý và thanh thoát hơn. Chỉ cần nhìn nghiêng cũng có thể thấy cô ấy gầy đi rất nhiều. Hai tay cô ấy xỏ vào túi áo khoác, đôi mắt chăm chú nhìn vào bia mộ, bên trên có viết ba chữ, “Tống Thanh Đài”. Nhìn vào tấm ảnh trên tấm bia, tôi cảm thấy thật tức giận, nhưng cũng thấy dễ khóc dễ cười, thầm nghĩ tại sao hình dáng Thanh Đài không khác đi, hà cớ gì lại phải giống tôi đến vậy? Tôi bỗng có cảm giác mình giống như ma quỷ, đang quay về phần bia mộ của mình.

Bỗng nhiên Hình Văn dừng đứng hỏi, “Vô Y, là anh à?”.

Tôi giật mình, cô ấy không hề quay đầu lại, nhưng lại biết tôi đến bên cô ấy, không phải cô ấy đang coi người trong ảnh là tôi đấy chứ?

Tôi không trả lời, Hình Văn quay lại nhìn tôi, sau đó mỉm cười. Tôi hỏi, “Sao em biết anh đến?”. Hình Văn quay đầu lại, tiếp tục nhìn chăm chú vào bia mộ, cười khẽ nói, “Bởi vì chỉ có anh mới dùng Bluetooth để tìm em, em sao có thể đoán ra anh đang ở gần em, nếu không dựa vào chế độ rung kết nối Bluetooth được”.

Tôi bước lên đứng song song với cô ấy, hai chúng tôi cúi đầu trước mộ Thanh Đài. Một làn gió thổi tới mang theo cả hơi thở của cây cối, cũng mang theo cả mùi thơm trên người của Hình Văn. Không biết đã bao nhiêu lần tôi đã chìm đắm trong hương thơm này, nhưng cuối cùng thì vẫn chọn Lý Nhược, tôi nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ để Lý Nhược bị tổn thương nữa.

Hình Văn hít một hơi dài rồi quay sang nhìn tôi, nụ cười của cô ấy giống như hoa nở trong mùa đông giá lạnh, nhưng tôi vẫn nhận ra nỗi buồn vô tận trong đôi mắt của cô ấy. Hình Văn hỏi “Sao anh biết em ở đây?”.

Tôi không trả lời mà bước lên đặt bó hoa huệ trước bia mộ của Thanh Đài, sau đó lùi lại vài bước, tôi rút một điều thuốc ra châm, rồi nhẹ nhàng nói, “Em đừng như vậy nữa được không? Hãy về nhà với anh”.

Ánh mắt của Hình Văn mơ hồ theo làn khói thuốc của tôi, cô lắc đầu nói, “Không, em phải ở bên Thanh Đài. Em và anh ấy đã hẹn nhau rồi, cả đời này sẽ bên nhau, không bao giờ rời xa”.

Câu nói này làm lòng tôi chua xót, tôi thở dài nói, “Anh ấy đã chết rồi, nhưng em vẫn còn sống, em có nhớ trên cửa vào nghĩa trang đã viết gì không?”.

Hình Văn ngạc nhiên nhìn tôi, đó là vẻ cảm nhận sâu sắc do những ký ức đau khổ mang lại. Có lúc khi con người cảm thấy đau khổ tột cùng thì những cảm nhận về điều khác chẳng có ý nghĩa gì nữa. Tôi thông thả nói, “Sinh hôn niết quy hoàng tuyền địa phủ mạc tham luyện! Em có hiểu “mạc tham luyện” là gì không? Thanh Đài đã chết rồi, bắt đầu lại một sự luân hồi mới, sao em lại không chịu nhận ra điều đó chứ?”.

Hình Văn cười nói, “Tử phách bàn lưu hồng trần thiên khuyết đài xuất hành! Vậy anh có biết “đài xuất hành” là gì không? Tuy anh ấy đã chết rồi, nhưng người sống như em vẫn lưu lại trên trần thế này, cho đến một ngày nào đó chết đi, mới có thể giải thoát được”. Nghe xong, tôi thực sự thấy kinh ngạc. Thấy cô ấy hiểu một cách rõ ràng như vậy, nên tôi hoài nghi phải chăng tôi đã hiểu sai?

Tôi búng điều thuốc đang hút dở trên tay đi, bước đến bên Hình Văn nói, “Chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn bố mẹ em tiêu tụy và già đi rất nhiều vì em sao? Em có thể làm cho cha mẹ em bên ngoài thì vui đấy, nhưng em đã bao giờ nghĩ đến cảm nhận của họ chưa?”. Ngừng một lát, tôi lại nói tiếp, “Em vẫn còn trẻ, sao lại đem hạnh phúc của cả đời mình giam giữ vào mộ người đã chết cơ chứ?”.

Hình Văn không hề phản bác lại tôi, cứ nhìn chằm chằm vào bia mộ, đôi mắt dâng trào nỗi buồn đau, cô ấy lầm bầm nói, “Thanh Đài chưa chết, chưa hề chết...”.

Tôi tức giận, đưa tay nắm lấy bờ vai mềm mại của cô ấy, nhìn vào khuôn mặt lạnh tanh như nước của Hình Văn và nói, “Nếu anh ấy không chết, vậy sao anh ấy không đến tìm em? Tại sao nhẫn tâm để em cô đơn một mình đứng ở nghĩa trang lạnh lẽo thế này?”.

Đôi mắt đang mơ màng của Hình Văn bỗng trở nên trong sáng sâu thẳm, “Anh đến tìm em là vì không nhẫn tâm nhìn thấy em thế này sao?”.

Tôi dần người, bỏ tay ra khỏi vai cô ấy, lùi lại một bước rồi nói, “Từ sau khi biết được sự thật, anh đều không nhẫn tâm thấy em như vậy, Hình Văn trong mắt anh không phải như thế”. Thấy tôi lùi bước lại, Hình Văn lại tiến lên một bước, cười hỏi, “Vậy anh cảm thấy thế nào?” Tôi thấy hai chúng tôi đã bắt đầu quay lại khoảng cách gần gũi như trước kia, nên gượng cười nói, “Dáng vẻ vui vẻ tự nhiên, chứ không phải dáng vẻ như bây giờ!”.

Hình Văn cười nhạt nói, “Vui vẻ tự nhiên, có phải ý anh muốn nói tới thời gian chúng ta ở bên nhau không?”. Tôi nghĩ thầm, thật đúng là không đúng lúc, nếu cứ tiếp tục trả lời cô ấy như thế này, rất có thể bản thân lại bị kéo vào cái bóng của Thanh Đài mất. Tôi gượng cười, “Có nhiều kiểu vui vẻ, không phải là lúc chúng ta ở bên nhau, mà còn bên Từ Lô, Chu Hoàn nữa mà”.

Sắc mặt Hình Văn trở nên lạnh lùng, “Hình như anh hơi sợ em phải không? Có phải anh cảm thấy tình thân của em không được tinh tảo lắm, nên không dám gần gũi với em?”. Tôi lắc đầu, “Nếu anh sợ thì anh đã không đến tìm em”. Hình Văn dừng dừng, “Nghe nói anh đã sang làm ở công ty nhà em, đúng không?”.

Tôi cố gắng hết sức để che giấu sự khủng hoảng của bản thân, trong lòng nghĩ không biết ai đã tiết lộ thông tin này ra mà cô ấy lại biết nhanh đến vậy?

Thấy tôi không nói gì, Hình Văn nói một cách yếu ớt, “Đến anh cũng đã thay đổi, cũng bị mê hoặc bởi danh lợi, chẳng lẽ anh đến tìm em là vì những điều này sao? Anh hãy mặc kệ em, cứ quay lại với Lý Nhược của anh đi” Tôi rất muốn giải thích, nhưng bị những lời nói của Hình Văn chặn lại không thốt ra lời được. Nghĩ lại, từ ngày quen Hình Văn, tôi đã từng yêu cô ấy thật lòng, nếu tôi không phát hiện ra mình chỉ là một cái bóng thì tôi đã không nhếch nhác lặng lẽ quay về bên Lý Nhược.

Hình Văn khẽ thở dài rồi quay người lại xuống bậc thềm, tôi bỗng thấy một nỗi tủi thân không tên dâng trào trong lòng mình, tôi gồng lên, “Anh thay đổi rồi sao? Em có biết ai mới là người thay đổi không?”.

Hình Văn dừng bước chậm lại, chiếc áo khoác phất phơ bay trong gió cùng mái tóc của cô ấy. Hình ảnh Hình Văn đứng giữa những ngôi mộ, tạo nên một cảnh tượng thật thê lương và lạnh lẽo.

Tôi quay người lại, bộc lộ ra hết những gì chất chứa trong lòng từ lâu, “Anh đã từng rất yêu em, em cũng đã từng không màng đến thân phận thấp kém, nghèo hèn của anh để nâng niu quý trọng sự gặp gỡ vô tình của chúng ta, và em còn tạo thêm cho anh dũng khí để bảo vệ chăm sóc em. Qua những điều đó, anh thấy mình chẳng có lý do gì để rời xa em. Nhưng lại là ai khi mỗi lần môi hôn anh mà trong đầu lại chỉ nghĩ đến người khác? Ai đã coi anh chỉ là vật thay thế? Đó là em! Anh nghĩ việc là vì ai? Là vì em! Anh muốn dùng chính khả năng của bản thân mình để giúp em thoát khỏi những kí ức với Thanh Đài. Nhưng em có cho anh cơ hội không? Không có! Em chỉ biết tùy hứng thay thế anh và Thanh Đài với nhau theo sự vui buồn của em! Hôm nay đứng trước mộ Thanh Đài, em lại chì chiết sự bạc tình của anh, anh lại tự hỏi, anh đã từng yêu em, còn em thì sao?”.

Giọng nói của tôi vang trong không gian của nghĩa trang, một con quạ đậu bên cạnh kêu kết một tiếng rồi bay lên, càng làm khung cảnh thêm u ám. Hai chúng tôi đứng ở hai đầu lên xuống của bậc thềm, quay lưng lại với nhau, giữa hai hòn đá được khắc chạm đứng im. Những tia nắng ấm áp của mùa đông chiếu xuống hai cơ thể, nhưng cũng không thể sưởi ấm được hai trái tim đang lạnh giá của chúng tôi.

Khu nghĩa trang nghiêm trang mang theo sự yên tĩnh của cái chết, hai chúng tôi cứ đứng thế không bước thêm một bước nào nữa. Nói xong những lời vừa rồi, tôi mới phát hiện ra rằng, trong tận sâu thẳm lòng mình vẫn còn nỗi căm hận với Hình Văn, điều này không có nghĩa là tôi phản bội lại Lý Nhược, mà đó là dư vị còn lại của tình yêu đã qua. Giống như nước chảy qua vách đá, cho dù chỉ là một thời gian rất ngắn, hay bị ăn mòn trong thời gian rất dài, thì cũng để lại vết tích trên vách đá. Con người là loài động vật kỳ lạ, trong khi tình yêu là sự kỳ diệu. Bất luận là nam hay nữ, sau bao nhiêu năm nghĩ lại mối tình đầu của mình, trong lòng đều mang nỗi đau khổ và đắng cay mờ nhạt. Giống như tôi gặp Hình Văn hôm nay, nỗi căm hận chôn chặt tận đáy lòng mới được bộc lộ ra.

Bỗng nhiên có một tiếng hừ buồn bã vang lên, như phá vỡ đi cái không gian tĩnh lặng này, giống như tiếng chuông đập vào đầu tôi, làm toàn thân cả hai chúng tôi đều run lên.

Tôi quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt u ám của Từ Lô, trên tay anh ta cũng cầm bó hoa huệ đang đứng ở đầu con đường nhỏ, nhưng rất tiếc là cánh hoa đã bị gió làm rụng đi không ít. Rất có thể anh ta đã đứng ở đó rất lâu rồi, và cũng đã nghe thấy hết cuộc đối thoại của tôi và Hình Văn.

Tôi gật đầu mỉm cười với Từ Lô, nhưng gương mặt của anh ta tỏ vẻ rất khó chịu, có lẽ anh ta đang rất giận sự bạc tình của tôi với Hình Văn. Hoặc có thể giận Hình Văn cứ quanh quẩn giữa tôi và Thanh Đài mà không để ý, quan tâm gì đến anh ta.

Hình Văn kéo cao cổ áo, rồi tiếp tục bước xuống lối ra của con đường nhỏ. Khi cô ấy đi ngang qua Từ Lô, anh ta quay sang hỏi một cách rất quan tâm, “Hình Văn, em...”.

Hình Văn không hề có một chút ý định sẽ đứng lại, mà nhanh chóng bước ra khỏi con đường đó.

Trong lòng tôi bỗng trào lên một cảm giác kỳ lạ, đó là Hình Văn sẽ không quay lại nghĩa trang này nữa.

Từ Lô lặng lẽ đi theo con đường nhỏ rồi bước lên bậc thềm, đi đến trước mộ của Thanh Đài. Anh ta cúi người xuống nhẹ nhàng đặt bó hoa trước ngôi mộ, sau đó đứng cạnh tôi, cùng nhìn vào tấm bia mộ rồi nhẹ nhàng nói, “Cậu và Lý Nhược thành một cặp rồi à?”.

Tôi nhìn những cánh hoa đang dập dờn, mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy!”. Từ Lô cười gượng, “Tại sao cậu lại từ bỏ Hình Văn?”.

Tôi cười nói, “Không phải anh luôn cảnh cáo tôi rằng đừng có đụng vào Hình Văn đấy thôi? Tôi làm vậy là giúp anh đấy chứ!”. Từ Lô thở dài, bạc nhược ngồi bệt xuống bậc thang, không hề quan tâm đến bộ quần áo sang trọng của mình đang tiếp xúc với bụi bẩn. Anh ta châm thuốc, hút một hơi dài rồi nhả ra vòng khói tròn, nhưng lại bị gió thổi đi mất.

Từ Lô trầm giọng nói, “Tôi đã từng nói với cậu rồi, cục diện này chỉ có cậu mới có thể giải thoát được, nhưng tôi không hi vọng sau khi giải thoát xong, cục diện của Hình Văn là sự tổn thương đâu”.

Tôi nói, “Anh thấy cô ấy bị tổn thương à? Hay nói để Lý Nhược chịu tổn thương?”. Ngừng một lát, tôi nói tiếp, “Thực ra tôi đâu hề muốn Hình Văn bị tổn thương? Nhưng tôi cũng không nhẫn tâm để Lý Nhược bị tổn thương, nếu có thể, tôi hi vọng chỉ một mình mình chịu đựng tất cả”.

Từ Lô không nói gì, tôi tiếp tục nói, “Anh yêu Hình Văn, vậy anh phải dũng cảm lên, chứ đâu phải đẩy tôi lên như vậy? Như thế không hề công bằng với tôi, cũng không công bằng với chính bản thân anh”.

Từ Lô đau khổ nói, “Tại sao tôi bỏ ra rất nhiều công sức, mà cô ấy vẫn không có một chút cảm giác nào với tôi? Cậu biết không? Mùi vị buồn vì tình yêu này giống như thuốc độc vậy, dần dần ngấm vào cơ thể cậu cho đến tận linh hồn cậu. Từ khi cô ấy bắt đầu yêu Thanh Đài cho đến khi làm bạn với cậu, tôi luôn bên cạnh lặng lẽ săn sóc cô ấy. Khi cô ấy không vui, tôi chạy đến dỗ dành, khi cô ấy vui, tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô ấy. Tôi chỉ mong cô ấy hiểu được tâm tư của tôi, chỉ hi vọng cô ấy có thể coi trọng tôi. Nhưng điều cuối cùng là đến một ánh mắt thương hại cô ấy cũng không dành cho tôi. Ha ha!”. Từ Lô loạng choạng

đứng dậy rồi cười lớn, con quạ kia lại cất cánh bay ra khỏi cái nghĩa trang không có gì lạnh lẽo và nghiêm trang hơn này.

Tôi thở dài không nói gì, lúc này đây, không ai có thể giúp được anh ấy, có lẽ chỉ có một người duy nhất là Tô Tầm. Chỉ có kẻ cũng đau khổ vì tình yêu mới có thể hiểu được những tâm trạng của người giống mình. Nghĩ vậy, tôi lấy điện thoại ra gọi điện cho Tô Tầm, sau đó hướng điện thoại đến kẻ đang cười những tròng dài đau khổ vì tình. Có thể sau khi nghe thấy, Tô Tầm sẽ hiểu cô ấy phải làm gì và làm như thế nào, điều này tôi không nhất thiết phải biết.

Từ Lô cười khoảng nửa phút thì im lặng, tôi ngẩng lên nhìn anh ta, nước mắt đã nhạt nhòa trên khuôn mặt. Không hề quay lại nhìn tôi, anh ta loạng choạng bước ra khỏi nghĩa trang. Trong điện thoại, Tô Tầm không hề nói câu nào, tôi nhẹ nhàng hỏi, “Nghe thấy chưa?”. Trong mơ hồ, tôi nghe thấy giọt nước mắt và tiếng sụt sịt của cô ấy.

Bước trên con đường đang bị bao trùm bởi ánh chiều tà, mấy cửa hàng xung quanh cũng đã lên đèn. Những ngọn đèn hai bên đường cũng đã được bật sáng. Tôi cảm thấy mệt mỏi, phải chăng tất cả những điều này đều đã kết thúc rồi? Trái tim lạnh giá của Hình Văn đã mở ra chưa? Tôi đã có thể an tâm đi làm, sau đó cùng Lý Nhược thành một cặp được chưa? Cuối cùng là Tô Tầm lựa chọn tên bé, hay tiếp tục đau khổ vì Từ Lô? Hàng loạt những câu hỏi cứ thế trào lên như nước thủy triều vào đầu tôi.

Tôi đứng ở trạm xe chờ một lúc, sau đó bước lên chiếc xe buýt cũ kỹ, ngoài người lái xe, chẳng có ai trên xe nữa cả. Tôi chọn chỗ ngồi gần cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Chiếc xe chậm chậm chạy trên con đường quốc lộ, những ngôi nhà trong thành phố đã thấp thoáng hiện ra từ xa, trong lòng tôi dần dần cũng yên tĩnh lại. Những vấn đề như nước thủy triều kia cũng tan dần trong đầu. Tôi không phải là thần, không thể thay đổi cục diện này, điều duy nhất có thể làm là phối hợp nhịp nhàng với cục diện này để tiếp tục triển khai. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, bỗng nhiên tôi thấy có một cảm giác ấm áp, tôi nhìn những ánh đèn sáng như sao trong những ngôi nhà giữa bầu trời đen ngòm, nghe tiếng chim thỉnh thoảng kêu giữa dãy núi, ngửi mùi không khí, trong lòng bỗng thấy bình lặng, tư tưởng giống như đã cách ly khỏi thế giới này, gia nhập vào không gian yên tĩnh, tất cả mọi cảm giác đã như đóng lại, giống như cảm giác chợt tỉnh ngộ ra vậy.

29. Chương 17 Phần 1

Chương 17:

Khi người yêu tôi bỏ đi.

Khi xe vào thành phố thì những người lên xe cũng nhiều hơn. Thật trùng hợp khi xe dừng lại ngay trạm gần nhà tôi, tôi hít một hơi dài, đang định bước xuống xe để về nhà, thì bỗng thấy chuông điện thoại đổ chuông, vừa cho lên tai thì đã nghe thấy giọng lo lắng của chủ tịch Vương, “Vô Y à? Nghe Chu Hoàn nói chiều nay cậu ra nghĩa trang tìm Hình Văn, bây giờ nó có đang ở chỗ cậu không? Tại sao điện thoại không gọi được?”. Trong điện thoại, tôi phảng phất nghe thấy tiếng than thở của mẹ Hình Văn, đầu tôi trống rỗng, thần thờ với chiếc điện thoại trong tay mà không nói được câu nào.

Chủ tịch Vương lớn giọng nói, “Cậu đang nghe đó chứ? Hình Văn có ở chỗ cậu không?”

Tôi như tỉnh lại nói, “Chiều nay cháu và cô ấy có gặp nhau ở nghĩa trang, mọi người nói chuyện một lúc, sau đó cô ấy về rồi.”

Chủ tịch Vương lo lắng, “Nhưng mà nó không về nhà, bình thường nó về rất sớm, tôi cứ nghĩ hai đứa đang ở bên nhau, đang định gọi điện thoại cho nó để xem có phải đã tốt hơn không, nhưng điện thoại của nó không gọi được...” Nói đến câu cuối, giọng bình tĩnh sáng suốt thường ngày của chủ tịch Vương lạc hẳn đi. Tôi an ủi, “Bác đừng lo, cháu cũng vừa từ nghĩa trang quay về, bây giờ cháu đi tìm cô ấy, có tin gì cháu sẽ gọi điện cho bác.”

Chủ tịch Vương dặn dò tôi vài câu rồi tắt máy. Đứng ngay đầu đường, tôi dường như đang nhìn thấy mái tóc dài tung bay của Hình Văn, cô ấy đang buồn bã giữa những ngôi mộ. Chẳng lẽ những lời nói như đinh đóng cột chiều nay của mình lại không đúng lúc?

Nghĩ đến việc không biết Hình Văn có làm chuyện ngốc nghếch gì không, lòng tôi bỗng thấy đau khổ. Tôi hối hận vì đã vui sướng tràn trề khi nói ra những lời nói chiều nay, nhưng lại không nghĩ nó gây ra hậu quả nghiêm trọng đến như vậy. Ít nhất thì khi Hình Văn sống trong ký ức, cũng là một khát vọng với cuộc sống, trong khi tôi lại tự tay đập vỡ đi ký ức của cô ấy, để đổi lại sự bạc tình khi rời khỏi cô ấy mà đi.

Nhưng tất cả những điều này là do lỗi của ai? Là Hình Văn? Là tôi? Hay là Lý Nhược? Tôi vội vàng lên taxi, đi đến phòng của tên béo trong hộp đêm, nhưng khung cảnh trước mặt tôi làm tôi thực sự kinh ngạc. Tên béo đang ngồi bệt xuống đất dựa lưng vào bàn trà với vẻ rất suy sụp, trên tay cầm một chai whisky, dưới đất còn la liệt rất nhiều vỏ chai rượu không với các chủng loại khác nhau, nhìn đáng vẻ thì anh ta đã uống nhiều rồi.

Thấy có người vào, tên béo cầm chai rượu lên, đưa về phía tôi, gần giọng, “Nào, nâng cốc!”

Nói xong lại đưa chai rượu lên miện uống mấy hơi liền, những giọt rượu trào ra ngoài chảy xuống cổ, nhưng anh ta không hề để ý đến điều đó, mà híp mắt lại rồi lớn giọng, “Vô Y, sao cậu lại đến đây? Có phải đến để chế nhạo Đại Dũng tôi không? Không thấy Tô Tâm nữa rồi, cô ấy đã bỏ tôi mà đi” Tôi bước lên phía trước, ngồi xổm xuống, rồi túm lấy cổ áo anh ta nói, “Không thấy người ta đâu thì đi tìm về!”

Câu này có lẽ là vừa nói với anh ta lại vừa nói với chính tôi. Tên béo gỡ tay tôi ra, miệng phả đầy mùi rượu, rồi gượng cười nói, “Cậu có thể nói cho tôi biết là cô ấy đang ở đâu không?”

Tôi lại túm lấy cổ áo anh ta nói, “Anh đã làm mất cô ấy, tại sao lại hỏi tôi?”. Lần này tên béo không gỡ tay tôi ra, mà đưa chai rượu lên uống một hơi hết sạch, rồi bỗng nhiên mở to mắt, quay sang chăm chú nhìn tôi, chậm rãi nói “Cậu đến chỗ tôi có việc gì vậy?”

Tôi cầm chai rượu trên bàn, uống một hơi to rồi nói, “Vì Hình Văn cũng đi đâu rồi không biết.”

Nghe xong, tên béo cười lớn, anh ta cười cho cảnh ngộ giống nhau của chúng tôi, cũng có thể là cười cho vận mệnh đau khổ của đàn ông chúng tôi.

Tôi mặc kệ anh ta, rồi ngồi trên sofa gọi điện cho Chu Hoàn, giọng điệu nho nhã của Chu Hoàn vang lên, “Tình hình chiều nay thế nào rồi? Có mở được trái tim lạnh giá của Hình Văn không?”

Tôi nhú mày, “Chiều nay có gặp Hình Văn, nhưng chủ tịch Vương vừa gọi điện cho tôi nói Hình Văn mất tích rồi.” Chu Hoàn không tỏ ra ngạc nhiên, còn đứng đưng hỏi, “Bây giờ cậu đang ở đâu?”. Tôi nhìn tên béo đang ôm chai rượu lăn lộn trên tấm thảm trải trên nền, thở dài nói, “Tôi đang ở chỗ anh béo, Tô Tâm của anh ta cũng không thấy đâu nữa rồi...”

Thấy tôi nhắc đến Tô Tâm, tên béo càng ôm chặt lấy chai rượu hơn, cười và nói trong cơn say, “Tô Tâm, Tô Tâm...”

Chu Hoàn thở dài, giọng bỗng trở nên giận dữ, “Tôi không biết hai cái đầu lợn của các cậu làm sao nữa, đặc biệt là cậu đấy, Vô Y, cậu đã để cho sự tình thành ra thế này...”

Thấy tên béo lăn lộn đến chân mình, tôi bực dọc dùng chân đá cái thân hình đầy thịt của anh ta sang một bên, “Tôi cũng không biết tại sao lại ra cơ sự này, anh có thể đến đây một lát được không? Hãy đến giúp chúng tôi.”

Chu Hoàn hậm hừ, “Tôi đến giúp các cậu? Bây giờ tôi đi đâu được? Các cô gái của hai cậu đang ở chỗ tôi đây này. Hai tên ngốc nghếch! Nhà tôi sắp bị các cô ấy đảo lộn lên hết rồi! Tôi mới chính là người mong hai cậu đến giúp đỡ đây.”

Tôi không dám tin vào những gì anh ta vừa nói, “Anh đang nói gì? Hai cô ấy đang ở nhà anh à?” Tên béo trợn tròn mắt lên khi nghe thấy thế, đôi mắt đang mơ màng của anh ta trong nháy mắt bỗng sáng lại bình thường. Nhưng có lẽ do uống nhiều quá, cho nên chỉ có thể cố gắng khó khăn bò đến chân tôi, ôm lấy hai chân rồi ngẩng lên nhìn với vẻ đầy hy vọng.

Chu Hoàn bật cười, “Đúng vậy, các cậu đến đây nhanh đi. Đúng rồi, cậu béo biết nhà tôi ở đâu đấy, cậu và cậu ta đến đi”.

Tôi đứng dậy, “Được, được, tôi đến ngay bây giờ, nhưng anh béo này hình như uống say lắm rồi, anh cứ nói địa chỉ để cho tôi...”.

Chưa dứt lời đã nghe thấy giọng lo lắng của tên béo ngoài cửa, “Đi nhanh lên!”. Quay lại nhìn tôi đã thấy tên béo hoàn toàn tỉnh rượu, tinh thần có vẻ rất phấn khởi. Bước lên xe của anh ta, tôi lo lắng hỏi, “Anh có sao không? Lái xe vẫn tốt chứ?”.

Tên béo do dự nói, “VẬY cậu lái giúp tôi đi”. Tôi xua tay, “Tôi không biết lái, hay là gọi taxi vậy”.

Tên béo hừm một tiếng rồi bước ra khỏi xe, lưng bụng trong miệng, “Không biết lái xe, thế mà cũng học tán gái”. Tôi cười phản bác lại, “Anh có biết dùng Bluetooth không?”.

Xe chạy thẳng khoảng mười mấy phút thì tới một khu chung cư lớn, nơi Chu Hoàn ở. Hai chúng tôi bước đến bậc thềm của một khu nhà. Chúng tôi vừa hút thuốc, vừa suy nghĩ xem phải đối diện với hai cô ấy thế nào. Tôi gọi điện cho chủ tịch Vương thông báo là đã tìm thấy Hình Văn để ông yên tâm, tôi nói sẽ đưa Hình Văn an toàn quay về nhà, chủ tịch Vương cảm động, nói lời cảm ơn tôi rồi tắt máy.

Tên béo nghiêng mặt nhìn tôi, “Xem ra cậu đã thành con rể quý của nhà họ rồi nhỉ?”. Tôi thở dài, không muốn giải thích với anh ta. Tên béo thấy tôi không để ý đến lời nói của anh ta, nên đành nói một mình, “Hôm nay Tô Tâm vốn đang rất vui vẻ, tại sao bỗng dưng lại bỏ đi mà chẳng để ý gì đến tôi cả”.

Tôi nghĩ thầm, thực ra cô ấy chẳng có gì là vui hết, anh ta mà biết được đó là vì cú điện thoại của tôi thì anh ta không đánh chết tôi mới là lạ!

Dưới ánh đèn, bóng của hai chúng tôi nghiêng nghiêng, dài dài, một bóng thì béo tròn, một bóng thì dài dài. Nhưng tâm tư nặng trĩu trong lòng lại giống nhau. Vài phút sau, tôi và tên béo ném đầu thuốc xuống đất, đang định bước lên nhà thì bỗng nghe thấy giọng một người đàn ông ừ ừ cất lên từ phía sau, “Sao các cậu cũng có ở đây?”. Hai chúng tôi quay đầu lại thì thấy Tử Lô với bộ quần áo xộc xệch, mặt mũi tiều tụy.

Tôi và tên béo quay sang nhìn nhau, thấy trong mắt nhau sự khó xử. Vốn là tôi và Hình Văn sẽ là một đôi, tên béo và Tô Tâm là một đôi, giờ bỗng nhiên Tử Lô lại xuất hiện, giống như các đường thẳng đang song song, bỗng nhiên có đường cắt ngang chạy qua. Cục diện này làm tất cả đều khó xử, kết quả của nó như thế nào thì chỉ khi ba chúng tôi lên nhà mới có thể biết được.

Tôi ra hiệu cho tên béo bước lên trước, sau đó quay lại cười nói với Tử Lô, để lộ hai hàm răng trắng bóng, anh ta gơ bàn tay từ phía sau lên trước mặt tôi với một túi bia. Trong khi tên béo nhàu mày nói, “Bỗng nhiên tôi thấy không được thoải mái, hai người lên đi”.

Khi Tử Lô nghe những lời nói này của tên béo, có lẽ anh ta không thể biết được ẩn ý trong đó, nhưng tôi lại hiểu rất rõ rằng tên béo đang lùi bước. Anh ta biết rằng nếu cùng Tử Lô đi lên thì nhất định anh ta sẽ nhận được sự tuyệt tình của Tô Tâm, sợ nhìn thấy sự quan tâm yêu thương của cô ấy với Tử Lô. Đúng là một người đàn ông đáng thương.

Tử Lô bước lên bậc thang, dừng dừng nói, “Vô Y, hai chúng ta lên, không say không về!”.

Nói xong anh ta đi qua người tôi và đi về phía cầu thang máy. Tôi chăm chăm nhìn vào tên béo rồi nói, “Nếu trên chiến trường tình yêu anh không dám đối mặt với kẻ thù thì anh không xứng đáng với tình yêu đó”.

Tên béo cười nhẹ rồi bước xuống bậc thềm. Lúc đó Tử Lô đã bước vào trong cửa, tôi cũng bước theo. Trong đầu tôi nghĩ tới nụ cười khó hiểu vừa xong của tên béo. Tôi và Tử Lô im lặng bước vào thang máy, tôi liếc mắt nhìn vết bẩn còn dính đàng sau quần anh ta, nghĩ thầm: Đâu rồi phong thái của chủ tịch Lý, bây giờ đáng vẻ giống như một công tử gặp nạn.

Ra khỏi thang máy, Tử Lô dẫn tôi đến mặt căn phòng phía trước. Thông qua vài milimet khe cửa, có thể nhận thấy một phong cách rất cổ xưa bên trong, khác hoàn toàn với những hình tượng về con người Chu Hoàn. Tử Lô đang định đẩy cửa vào thì tôi hỏi, “Anh có biết Hình Văn và Tô Tâm ở đâu không?”. Tử Lô

quay người lại nhanh như một tia chớp, đôi mắt lộ vẻ giận dữ, lạnh lùng nói, “Hôm nay đến đây để uống rượu, cậu đừng nhắc đến chuyện đó nữa”.

Tôi chỉ vào trong cửa nói, “Họ đều ở trong đó đấy!”. Tử Lô ghen ngào nói, “Cái gì! Sao cậu không nói sớm?”. Tôi gượng cười, “Nói sớm thì anh và tên béo đều bỏ đi à? Thế thì ai sẽ đưa tôi đến đây?”. Tử Lô ngăn người rồi hít một hơi dài, sau đó lấy lại tinh thần và bước vào trong, tôi thầm khen ngợi trong lòng: Đúng là phong cách của sếp, khả năng tiếp nhận và điều chỉnh tâm lý rất tốt, không hèn kém như tên béo kia.

Hai chúng tôi bước vào trong thì thấy Hình Văn đang lặng lẽ đứng dựa vào cửa sổ nhìn ra khung cảnh đêm. Trong khi Chu Hoàn hai tay đang ôm đầu, một dáng vẻ không hề đẹp đẽ tí nào. Tôi cười thầm, đoán chắc Chu Hoàn không thể ngờ hôm nay mọi người lại đến nhà anh ta nhiều đến vậy, hơn nữa trong đó còn có các vai diễn tình yêu nữa chứ!

Trong phòng chỉ thiếu Tô Tâm. Nghe thấy tiếng bước chân, Chu Hoàn bỗng như cởi bỏ được hòn đá to đang đè nặng, quay người lại nhìn chúng tôi, nhìn thấy Tử Lô, Chu Hoàn hỏi, “Đại Dũng đâu?”.

Tử Lô không nhìn vào Chu Hoàn và cả Hình Văn, đi thẳng đến sofa rồi ngồi xuống, lấy một chai bia và uống một mình. Tôi nói, “Anh ấy có chút việc nên không đến nữa, Tô Tâm đâu?”. Chu Hoàn chỉ vào gian phòng bên trong, ý nói Tô Tâm đang ở trong đó, sau đó anh ta ngồi xuống rồi nói, “Hôm nay mọi người đều đến nhà tôi, ngoài Vô Y là đến do có sự cho phép của tôi ra thì tất cả đều không mời mà đến, coi chỗ tôi là gì đây? Quán bar à? Hay là nhà nghỉ?”.

Tôi lặng lẽ cười, Hình Văn, Tử Lô, Tô Tâm bên trong cùng ậm ừ đáp lại sự trêu chọc của Chu Hoàn.

Chu Hoàn nói tiếp, “Tô Tâm đã uống mất chai rượu quý mà tôi cất giữ bao năm qua, trong khi Hình Văn thì chiếm dụng mất cái máy tính của tôi. Những cái này, tôi không tính toán với hai cô, tôi sẽ tìm người có trách nhiệm với hai cô để đòi bồi thường”.

Ở phía trong, Tô Tâm cười nói, “Chai rượu đó hình như là của Đại Dũng cho anh thì phải”. Hình Văn vẫn quay ra nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, không hề có ý định quay lại nhìn chúng tôi, “Máy tính của anh đang bị nhiễm virus nặng lắm, tôi đang giúp anh đấy!”.

Chu Hoàn quay lại nhìn tôi với khuôn mặt vô cùng bất hạnh. Trong khoảnh khắc đó, cả không gian bỗng trở nên im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng thở của mọi người. Không ai nói gì, hoặc có thể là chẳng ai muốn nói gì. Tử Lô ngồi uống rượu, Hình Văn ngắm cảnh, Tô Tâm không nói gì, Chu Hoàn dờ dẫm, còn tôi thì dựa vào tường. Cứ từng giây, từng giây trôi đi, dường như tất cả đều đang chờ đợi một người nào đó đến phá vỡ cục diện bế tắc này, nhưng một người nào đó lại không phải là năm người đang có mặt trong phòng.

Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa bỗng vang lên. Lúc này còn ai đến nữa đây? Tôi nghĩ thầm, không phải tên béo lại quay lại đây chứ? Chu Hoàn uể oải đứng dậy ra mở cửa, giọng anh ta lắm bầm, “Hoặc là không đến, hoặc là đến hết, vậy thì đến đi cho đủ!”. Nói xong lại quay vào ngồi trên sofa, nhìn sang Tử Lô đang ngủ vì đã uống nhiều quá.

Năm chúng tôi im lặng đứng chờ người sắp vào, rút cuộc là ai đây? Trong suy đoán của tôi, phần nhiều là tên béo đáng ghét kia. Tôi đoán chắc là anh ta đã học được lòng dũng cảm rồi đây. Tôi cảm thấy có một chút niềm vui, một chút cảm động.

Tiếng bước chân vang lên từ ngoài cửa, tai tôi giật giật, nghe ra dường như không phải chỉ có một người, lẽ nào đó lại là bạn của Chu Hoàn? Sau khi cửa được mở ra, trước mặt chúng tôi là nét mặt tươi cười của tên béo, đôi mắt híp lại lộ vẻ đắc ý. Anh ta vừa đi vừa gào lên, “Tô Tâm, em ở đâu? Tại sao lại bỏ anh mà đi ...”.

Nghe giọng của tên béo, năm người trong phòng có năm phản ứng khác nhau. Hình Văn vẫn không quay đầu lại; Tử Lô sau khi uống hết số bia của mình mang đến thì đứng dậy, lườm tên béo rồi ngồi xuống trước quầy rượu quý của Chu Hoàn; Tô Tâm càng im lặng hơn, cũng không biết là cô ấy sợ gặp tên béo hay sợ gặp Tử Lô, chỉ có tôi và Chu Hoàn là tò mò nhìn tên béo và người sẽ xuất hiện đằng sau anh ta.

Không thấy Tô Tâm trong phòng khách, tên béo bỗng dừng lại. Vì dáng vẻ béo phị của anh ta, nên chúng tôi đều không nhìn thấy người ở đằng sau anh ta. Tên béo ngạc nhiên hỏi, “Vô Y, Tô Tâm đâu?”. Tôi và

Chu Hoàn cùng chỉ vào phòng trong, tên béo nói với giọng thành khẩn, “Vô Y, xin lỗi ...”.

Tôi trợn tròn mắt lên ngạc nhiên với hàm ý trong câu nói của anh ta. Hình như Chu Hoàn nghĩ thấy mùi nguy hiểm, vẻ mặt bất hạnh bỗng chốc biến thành run sợ, anh ta quay người lại nói, “Tôi mặc kệ đấy Vô Y, cậu tự cứu mình đi! Mọi người cũng thế!”. Nói xong, bước nhanh như tên bắn vào phòng. Tôi thầm cảm nhận được người phía sau tên béo là ai. Ánh mắt tôi trở nên tức giận, “Đã gặp không biết bao nhiêu kẻ bỉ ổi vô liêm sỉ, nhưng chưa từng gặp kẻ nào vừa bỉ ổi vô liêm sỉ vừa thấp hèn như anh!”.

Tên béo cười, tiếp tục bước vào trong, làm tôi nhìn rõ người đằng sau anh ta. Điều này đủ để chứng minh tại sao lúc này Chu Hoàn lại không muốn liên quan đến vậy, cũng chứng minh những suy đoán trong lòng tôi là đúng. Tôi thở dài, “Lý Nhược, sao em lại đến đây?”. Hình Văn cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn, ánh mắt lộ vẻ hoang mang luống cuống, giống như trẻ con đang lo sợ bị cướp mất món đồ chơi yêu thích của mình.

Tử Lô uống một hơi hết chai rượu, nghiêng đầu nhìn tên béo rồi cười nhạt nói, “Đại Dũng, quả nhiên là cậu rất chăm chỉ!”. Lúc này, dáng vẻ dịu dàng của Lý Nhược mới lộ ra từ phía sau tên béo, cô ấy đưa mắt nhìn xung quanh gian phòng, sau đó nhẹ nhàng đứng cạnh tôi nói, “Vô Y ...”.

Đối với tôi, tình hình trong phòng lúc này bắt đầu ly kỳ và buồn cười.

Ly kỳ là tất cả những người trước mặt giống như đang chơi một trận đấu một mắt một còn trong một trò chơi của Nga, không ai biết viên đạn sẽ bắn vào tim ai, cũng không ai biết ai sẽ thất bại rồi khỏi chiến trường. Buồn cười là, tôi, Lý Nhược, Hình Văn, Tử Lô, Tô Tâm, tên béo, mối quan hệ sáu người chúng tôi giống như dây chuyền thức ăn vậy. Điều này cũng chứng minh rằng tình yêu trong cuộc sống của con người đúng là đầy kịch tính và thần bí.

Tôi vừa thầm nghĩ không biết nói gì để trấn an sự thấp thỏm, bất an của Lý Nhược, thì nghe thấy phòng trong có tiếng mở cửa, Tô Tâm bước ra, nét mặt xinh tươi, dễ thương hằng ngày bây giờ đổi thành vẻ mặt lạnh tanh như tuyết.

Thấy người đẹp xuất hiện, vẻ mặt tên béo lập tức âm đạm lo lắng, anh ta định bước đến để lấy lòng, không ngờ Tô Tâm lại hỏi, “Anh đến đây làm gì?”.

Tên béo giống như chuột gặp phải mèo, dừng lại, gãi đầu rồi nhẹ giọng nói, “Không thấy em nên anh đi tìm”. Tô Tâm hừ một tiếng, “Vậy tại sao anh còn đưa Lý Nhược đến đây?”. Câu nói này của cô ấy cũng là vấn đề trong lòng của mấy người bên cạnh. Tên béo quay lại ngồi lên sofa, lớn giọng nói, “Có người đã nói với anh rằng, trên chiến trường tình yêu, người không dám đối mặt với kẻ địch là người không xứng đáng để có được tình yêu, cho nên hôm nay anh sẽ quyết tâm đến cùng, để tất cả chúng ta đều được đầu xuôi đuôi lọt!”.

Tôi thầm chửi tên béo vì sự lấy ân báo oán của anh ta, ông trời cũng thật công bằng, buổi chiều tôi hại Tô Tâm rời xa anh ta, thì buổi tối tôi gặp ngay báo ứng. Tôi mỉm cười với Lý Nhược, ý nói cô ấy đừng sợ. Ánh đèn trong phòng phản vào gương mặt từng người, càng làm cho vẻ mặt mỗi người kỳ lạ hơn, càng kỳ quái hơn là, trong phòng của Chu Hoàn phát ra tiếng nhạc bi thương ai oán, dường như làm nhạc đệm cho những việc sắp xảy ra ...

Tôi quay đầu nhìn Hình Văn, cô ấy đang đứng đưng nhìn tôi và Lý Nhược, nhưng tôi lại nhìn thấy trong đôi mắt của cô ấy sự suy sụp, đau khổ. Tôi nói nhẹ nhàng với Lý Nhược, “Em đừng lo lắng, ngồi lên ghế đi”.

Lý Nhược không nói gì, ngồi đối diện với tên béo, kẹp giữa Hình Văn và Tô Tâm. Vị trí ngồi của Tử Lô đối diện với Tô Tâm, tôi đứng bên tay trái Tử Lô và bên cạnh là tên béo đáng chết. Vị trí của sáu người trong phòng lúc này cực kỳ kỳ diệu, giống như hình lục giác vậy.

Mắt tên béo bỗng sáng lên, anh ta hạ giọng nói với tôi, “Có biết tại sao tôi lại đưa Lý Nhược đến đây không?”. Tôi cười nhạt, “Chẳng qua là anh muốn sự việc càng rắc rối hơn”. Tô Tâm chen vào, “Đại Dũng, cuối cùng thì anh muốn thế nào?”.

Tên béo đột nhiên đứng dậy, gân xanh trên trán nổi lên, anh ta gào to, “Anh muốn gì à? Em không nói câu nào mà cứ thế bỏ đi, lại còn hỏi anh thế nào! Anh cũng là con người, cũng có tình yêu, tuy anh biết trong lòng em chỉ có Tử Lô, nhưng anh không để ý điều đó, anh chỉ hy vọng một ngày em có thể cảm động mà

quay về bên anh... Đáng tiếc em lại không thể. Hôm nay anh đưa Lý Nhược đến đây để xem Vô Y sẽ lựa chọn ai, anh muốn tác thành Vô Y với Lý Nhược, càng muốn tác thành Tử Lô với Hình Văn. Như vậy em mới quay về bên anh, về bên anh...”.

Có lẽ tường ngày tên béo hay cười nói trước mặt Tô Tâm, nên những lời nói vừa rồi của anh ta đã khiến Tô Tâm bất ngờ. Không chỉ có cô ấy, mà gương mặt của những người được nhắc đến đều tái nhợt đi.

Lúc này Lý Nhược mới hiểu được ý đồ mà tên béo đưa cô ấy đến đây, cô ấy thần thờ nhìn tôi, dường như muốn tôi biểu lộ thái độ. Ánh đèn ngoài cửa sổ hắt lên gương mặt bình lặng, làn gió đêm lùa vào mái tóc đen của Lý Nhược. Còn Hình Văn thì quay đầu nhìn ra phía cửa sổ, nhưng tôi lại thấy đôi môi của cô ấy hơi giật lên.

Tử Lô dựa lưng vào quầy bar, từ bóng sau lưng bình lặng của anh ta, có thể thấy anh ta không hề vì lời nói của Đại Dũng mà có phản ứng gì, vẫn đứng đưng uống rượu. Căn phòng bỗng trở nên yên ắng, chỉ còn tiếng nhạc u uất vang lên từ căn phòng của Chu Hoàn. Không khí ngọt ngào đến khó thở.

Tôi nhẹ thở dài, dựa người vào tường, định mở miệng phá vỡ bầu không khí này. Bỗng nhiên Tử Lô đập mạnh hai tay xuống quầy rượu, tạo ra một âm thanh rất mạnh, làm tất cả các cốc trên bàn đều bắn lên, sau đó anh ta ngồi lên ghế xoay, rồi từ từ quay người lại, đưa đôi mắt nghiêm nghị nhìn qua tất cả mọi người, sau đó dừng lại chỗ Hình Văn và biến thành cái nhìn đầy dịu dàng tình cảm. Anh ta mím chặt môi lại rồi dần dần giãn ra, nó trở thành một nụ cười gượng nói, “Tại sao từ lúc nào chúng ta lại trở thành thế này? Đại Dũng, cảm ơn sự tác thành của cậu! Đáng tiếc là tôi đã mệt mỏi quá rồi, tình yêu đối với tôi đau khổ giống như mò trăng đáy biển”. Dừng một lát anh ta nói tiếp, “Bắt đầu từ bây giờ, mối quan hệ giữa mọi người và tôi chỉ là bạn bè, không có vướng mắc tình cảm nào hết!”. Nói xong, anh ta quay người lại và tiếp tục uống rượu.

Đôi mắt nhỏ tí của tên béo nhấp nháy một niềm vui, Tô Tâm nghiêng thân hình mềm mại của mình lại nói, “Tử Lô, anh ...”. Tử Lô nói, “Tô Tâm, em là người hiểu rõ nhất, từ trước tới giờ anh chưa từng thích em, em hiểu không?”. Tô Tâm đau buồn nói, “Bắt đầu từ ngày học đại học em đã yêu anh, và cứ như thế cho đến tận bây giờ, vậy mà đối lại em chỉ có được câu nói này của anh, anh đã từng nghĩ đến cảm nhận của em chưa? Tuy Đại Dũng đối với em rất tốt, nhưng em cũng chưa từng đáp lại anh ấy. Hôm nay Vô Y gọi điện thoại cho em, em đã nghe thấy giọng cười chua xót đến tan nát ruột gan của anh, hãy để em ở bên anh được không? Trong lòng em chỉ có mình anh, em chưa từng yêu một ai khác”.

Vừa nghe câu nói này, tôi đã thầm nghĩ thật buồn, đến tôi cũng nghe ra sự tuyệt tình trong đó, nói gì đến sự cảm nhận của tên béo.

Quả nhiên tên béo như bị sét đánh, một chút vui vẻ vốn có bỗng nhiên biến mất và lại trở nên tuyệt vọng, sau đó anh ta nhẹ nhàng đứng dậy và đi ra phía cửa. Khi đi ngang qua người tôi, anh ta quay đầu lại nói với vẻ thành khẩn, “Vô Y, tôi vẫn thua, tôi đã đem phiền phức đến cho cậu, mong cậu tha thứ”. Rồi cứ vậy bước ra khỏi cửa.

30. Chương 17 Phần 2

Tử Lô dừng đứng nói với Tô Tâm, “Sao vẫn không đuổi theo?”. Tô Tâm không hề nhìn ra phía cửa, mà ôm lấy Tử Lô nghiêng rằng nói, “Em đã nói rồi, em chỉ yêu mình anh thôi!”. Tử Lô không gỡ cô ấy ra, mà đứng dậy nhìn thẳng vào mặt cô ấy, nhơn nhơn nói, “Thật không?”. Tô Tâm kiên trì gật đầu. Tử Lô bỗng cười lớn rồi nói, “Vậy uống cùng anh ly rượu trước, sau đó chúng ta cùng về nhà ...”. Thấy Tử Lô và Tô Tâm cùng uống rượu tại quầy bar, tôi không thể hiểu, rút cuộc là chuyện gì đây?

Quay đầu lại nhìn Lý Nhược và Hình Văn, tôi mới nhận ra rằng trận đấu một mất một còn trong trò chơi này của tôi bây giờ mới bắt đầu. Trong đầu tôi hiện ra vô số những đoạn trong phim. Nghĩ cách nào để tìm ra câu hỏi, phá vỡ đi sự im lặng của ba người. Nhưng do sự ra đi lặng lẽ của tên béo nên thấy có chút không ổn, vì tôi rất sợ thấy một trong hai người phụ nữ cũng lặng lẽ rời đi như vậy. Đang mãi suy nghĩ thì

tôi thấy Lý Nhược đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Hình Văn, cũng đứng nhìn ra khung cảnh đẹp mê hồn ngoài cửa sổ. Lý Nhược giống như một đóa hoa lan, Hình Văn lại như một đóa tuyết lan, tôi mà có được bất kỳ một trong hai đóa hoa đó đều là niềm hạnh phúc lớn nhất của cả đời tôi. Không biết Lý Nhược nói câu gì mà bỗng thấy Hình Văn như thoát ra khỏi sự lạnh giá, và cả hai cùng cười rất vui vẻ. Tôi thấy tò mò, cũng thấy chẳng hiểu gì hết, rất muốn tiến gần đến để nghe xem thế nào, nhưng tôi cũng biết mình không tiện để qua đó. Lúc này đây, tuy hai người họ đang cười rất vui vẻ, nhưng thật ra là hai cây cung với hai cái dây đang rất căng, đã hơi chạm vào nhau, nhất định sẽ quay hướng mũi tên về phía tôi, nên tôi cũng phải biểu lộ thái độ. Nếu tôi công nhiên nói thẳng ra mình thích Lý Nhược thì đòn giáng ấy đối với Hình Văn không biết sẽ thế nào. Có lẽ cô ấy sẽ cười nhẹ nhàng và rời đi, có lẽ ... nghĩ tới đây, tôi bỗng thấy sợ. Sự biểu lộ tình cảm mềm yếu của Hình Văn trước kia đến hôm nay vẫn sống trong ký ức tôi như vừa mới xảy ra, giống như khung cảnh trên bãi biển, giống như tình cảnh ở nghĩa trang

Họ lại tiếp tục nói nhỏ với nhau điều gì đó và gương mặt của cả hai người đều trở nên lãnh đạm. Tôi nghĩ không thể do dự hơn được nữa, tuy họ không thể đánh nhau, nhưng chắc chắn nếu cứ nói đi nói lại, sẽ nói tới tôi, và như vậy là xảy ra tai vạ.

Bỗng Tử Lô cất giọng lên từ quầy bar, “Vô Y, rút cuộc là cậu thích ai?”. Nụ cười trên mặt tôi tắt hẳn, câu nói trong men say của Tử Lô cũng gián tiếp nói ra vấn đề của Lý Nhược và Hình Văn.

Tôi có nên nói ra không? Nếu không nói, Lý Nhược sẽ cho rằng tôi không yêu cô ấy; nếu nói thì hành động của Hình Văn khó mà dự liệu được. Trong sự do dự mâu thuẫn, tôi bỗng nghe thấy tiếng vang lớn phát ra từ phòng ngủ của Chu Hoàn, cả năm người trong phòng khách đều ngạc nhiên quay vào nhìn, thấy Chu Hoàn lao ra rất nhanh với vẻ mặt thất thần, “Đại Dững xảy ra chuyện rồi!”.

Tôi giật mình, truy vấn, “Xảy ra chuyện gì?”. Chu Hoàn không quay đầu lại, đi qua mọi người và nói, “Tai nạn xe!”. Tôi quay sang nhìn Lý Nhược và Hình Văn rồi nói, “Hai người ở đây chờ nhé, anh và Chu Hoàn đi xem thế nào?”.

Tô Tâm làm rơi chai rượu đang cầm trên tay xuống sàn nhà “choang”, nụ cười ngọt ngào cũng biến mất, cô ấy định nói điều gì đó, nhưng cả tôi và Chu Hoàn còn tâm trạng đầu mà nghe cô ấy nói. Hai chúng tôi không đi bằng thang máy, mà chạy thang bộ ra khỏi tòa nhà. Trong bóng đêm, đáng vẻ đau khổ khi từ biệt của tên béo lại hiện lên trong đầu tôi.

Trên đường quốc lộ, cách chúng tôi khoảng năm mươi mét có một xe chở hàng, đèn xe phía sau nhấp nháy một cách khác lạ như muốn nói với chúng tôi rằng tên béo đang ở đó. Tôi không nhìn cũng biết, lúc này Chu Hoàn cũng giống tôi, đều vô cùng lo lắng.

Hai chúng tôi chạy bật mạng đến nơi, cảnh tượng trước mắt làm chúng tôi không cầm được nước mắt. Đại Dững nằm nghiêng mặt dưới đất, toàn thân đều là máu, trên đôi tay run rẩy còn cầm chiếc điện thoại, xem ra anh ta vừa gọi điện cho Chu Hoàn.

Tôi và Chu Hoàn lao lên phía trước, thấy đôi mắt của Đại Dững mở to, máu trong miệng liên tục tuôn ra, anh ta vẫn đang thở. Tôi vội vàng quỳ một gối xuống, nắm lấy tay anh ta, “Cố gắng lên, Đại Dững, chúng tôi sẽ lập tức gọi xe cấp cứu, cố gắng lên nhé!”.

Chu Hoàn cuống quýt gọi xe cấp cứu. Sau khi tắt máy, quay lại thì không thấy xe chở hàng đâu nữa, Chu Hoàn không còn giữ được vẻ lịch sự và điềm đạm thường ngày, đã chửi bậy vài tiếng. Miệng Đại Dững đã phun ra ngụm máu to, bắn lên cả người tôi, thấy có vẻ nguy kịch, tôi quay đầu lại gọi to, “Chu Hoàn, Đại Dững có thể không chịu được lâu đâu, mau gọi taxi đi!”.

Chu Hoàn lúc này mới như sự tỉnh lại, “Ngu quá, tôi có xe, chờ tôi lái xe qua, bảo Đại Dững cố một chút”. Nói xong Chu Hoàn vội chạy về phía nhà anh ta.

Lúc đó, trên đường quốc lộ không còn bất cứ chiếc xe nào, cũng không còn một bóng người, chỉ còn dãy Ngân hà sáng rực trên không trung, ngọn đèn đường lẻ loi chiếu vào Đại Dững và tôi. Đôi mắt Đại Dững chuyển dần lên khuôn mặt tôi, anh ta cười thảm thương nói, “Là cậu à, Vô Y ... Tô Tâm đến chưa?”.

Tôi mím chặt môi, cố gắng không để mình lộ ra vẻ đau thương, quay lại nhìn trên đường, Tô Tâm đã không đến cùng chúng tôi, tôi không nỡ làm Đại Dững sốc, “Anh rời khỏi nhà Chu Hoàn thì cô ấy cũng về luôn”.

Đại Dũng gật đầu thở gấp nói, “Như vậy cũng tốt, Tô Tâm đã lựa chọn người mà cô ấy yêu, ít nhất cô ấy cũng được vui vẻ, không giống như ở bên tôi, tôi chỉ đem lại cho cô ấy sự tủ thân ...”.

Tôi đau xót nói, “Anh đừng nói nữa có được không! Chờ Chu Hoàn tới, chúng ta sẽ cùng tới bệnh viện”. Đại Dũng nuốt một ngụm máu xuống, lắc đầu nói, “Vô Y, hãy để tôi nói hết được không?”. Đã rất đau lại mất nhiều máu nên sắc mặt anh ta càng nhợt nhạt.

Đại Dũng nói tiếp, “Hôm nay tôi đưa Lý Nhược đến, cậu thấy tôi rất bỉ ổi phải không?”. Tôi cười gượng lắc đầu, nghĩ thầm, Đại Dũng cũng chỉ là muốn tôi lựa chọn Lý Nhược, để Tử Lô và Hình Văn bên nhau, nhưng đáng tiếc là anh ấy không dự liệu được Tô Tâm lại có thể nói ra những lời tuyệt tình đến như vậy, cũng không ngờ Tử Lô lại bỗng nhiên rút lui.

Tôi an ủi anh ta, “Anh là một người không màng đến bản thân để giành lấy tình yêu, điều này chỉ làm tôi cảm thấy kính phục”. Miệng Đại Dũng lại phun ra một dòng máu, trên sắc mặt có vẻ như rất hài lòng, sau đó anh ấy cố gắng ngồi dậy, nhưng đã không còn một chút sức lực nào. Tôi vội vàng đỡ lấy đầu anh ta, vuốt nhẹ lên ngực.

Hai chúng tôi cứ nói vậy trong khoảng vài phút, tôi lo lắng không biết tại sao Chu Hoàn vẫn chưa đến, cứ thế này Đại Dũng sẽ nguy mất.

Đại Dũng gối đầu lên tay tôi, khuôn mặt bỗng nhiên dờ dãi, anh ta đưa đôi mắt nhìn vào không gian, lầm bầm nói, “Tô Tâm từng nói, muốn hai người ngồi trên xe đu, dưới muôn vàn những ánh sao trên bầu trời ... Cô ấy nói, chỉ có lúc đó mới cảm nhận được sự quý báu của duyên phận, cũng giống như hai ngôi sao băng gặp nhau trong hư không, sinh ra một chuyện tình thần thoại vĩnh hằng và bất diệt ... Đến tận hôm nay, tôi mới hiểu người đó không phải là tôi, tôi chỉ là bụi bặm bay lại khi sao băng bay qua mà thôi ...”.

Không biết từ lúc nào, đôi mắt của tôi đã rưng rưng nước, cùng với những lời trăng trối, sắc mặt của Đại Dũng càng lúc càng tái nhợt đi, đôi mắt bắt đầu vô hồn. Đại Dũng thều thào, “Vô Y ... hãy thay tôi chuyển lời đến Tô Tâm, tôi chúc cô ấy hạnh phúc, và nói Tử Lô hãy chăm sóc cô ấy ... Tô Tâm là một cô gái tốt, tuy có lúc tỏ ra mạnh mẽ, nhưng cô ấy vẫn rất ấm áp ... ít nhất là trong mắt của tôi, cô ấy là tốt nhất ...”.

Nước mắt tôi rơi xuống khuôn mặt đầy máu của Đại Dũng, tôi không biết nên lắc hay gật đầu, trong lòng thấy rất đau, rất buồn. Giọng Đại Dũng yếu dần, “Đừng, người yêu của tôi, anh em của tôi ...”. Nói xong, đầu của anh ta nghiêng sang một bên, hơi thở tắt hẳn, nằm gọn trong lòng tôi cùng với nụ cười méo mó. Tôi ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt nhìn lên không trung, một ngôi sao băng buồn rầu từ trên trời rơi xuống, mang theo cả linh hồn của Đại Dũng và tình yêu vô hạn mà anh ta dành cho người mình yêu.

Tôi gào to trong tiếng khóc, “Đại Dũng, anh có nhìn thấy không? Anh không phải là bụi bặm, anh là một ngôi sao băng ...”. Tôi ôm chặt lấy cơ thể lạnh dần của Đại Dũng và khuôn mặt đầy nước mắt đã được gió làm khô của anh ấy. Lúc này mới nghe thấy tiếng còi xe khẩn cấp từ phía sau. Vài giây sau, chiếc xe phanh kết lại bên cạnh tôi, Chu Hoàn từ trong xe lao ra gào lên, “Nhanh lên, khiêng cậu ta vào, bệnh viện cách đây rất gần ...”. Chưa nói xong thì nhìn thấy gương mặt đã ra đi thanh thản của Đại Dũng, cả cơ thể của Chu Hoàn dờ dãi quy xuống đất, hình như anh ấy không dám tin vào cảnh tượng trước mặt.

Tôi quay đầu lại nhìn Chu Hoàn, nấc nghẹn nói, “Anh ấy đi rồi ...”. Chu Hoàn không nói gì, đôi vai không ngừng rung lên, đồng thời ngẩng đầu lên trời, gào một tiếng như con dã thú rồi vô hồn ngồi xuống cạnh tôi.

Một cơn gió thổi đến lùa qua quần áo của ba chúng tôi tạo ra những tiếng rít, nhưng một trong ba người lại mãi mãi rời xa trần thế này.

Một lúc sau xe cấp cứu mới tới, vài người bác sĩ kéo tôi và Chu Hoàn ra một bên, sau một hồi cấp cứu và kiểm tra, các bác sĩ lắc đầu rồi chuyển Đại Dũng lên xe. Chiếc xe mờ dần trong bóng đêm, để lại tôi và Chu Hoàn lặng lẽ trên đường quốc lộ chờ cảnh sát tới.

Nhìn vết máu trên đường, tôi thấy như hư hư thực thực. Mới vài tiếng trước, Đại Dũng vẫn còn sống và đùa với tôi, bây giờ thì mãi mãi không bao giờ còn thấy được nụ cười đáng yêu của anh ấy nữa, cả tôi và Chu Hoàn đều không dám nhìn nhau, chúng tôi đều hy vọng sự việc xảy ra ngày hôm nay chỉ là một giấc mơ, ngày mai Đại Dũng vẫn còn sống khỏe mạnh và xuất hiện trước mặt chúng tôi. Đột nhiên phía sau chúng tôi vang lên giọng rất buồn của một người phụ nữ, “Đại Dũng đâu?”. Tôi quay đầu lại, thấy Tô Tâm

và Tử Lô đứng cách đó không xa. Dưới ánh đèn đường, hai người giống như đôi bạn tình trong tranh. Có lẽ Đại Dững nói đúng. Sự lùi bước của anh ta chính là tác thành cho họ, những lời trần trối trước khi anh ấy chết, lại văng vẳng bên tai tôi, “Hãy thay tôi chuyển lời đến Tô Tâm, chúc cô ấy hạnh phúc ...”. Tôi lại cảm thấy chua xót, “Anh ấy nói chúc cô hạnh phúc ...”. Tô Tâm bước lên, nhìn thấy vết máu trên đường, liền thất thần nghiêm giọng hỏi tôi, “Anh ấy ở đâu?”.

Tôi không hề để ý đến câu hỏi của cô ấy, mà nhìn thẳng vào phía trước nói, “Cô biết không? Thực ra anh ấy rất muốn ngồi xe đu cùng cô, sau đó cùng ngắm những ngôi sao trên bầu trời, anh ấy tin rằng tình cảm của cô và anh ấy giống như hai ngôi sao băng gặp nhau... Nhưng anh ấy vẫn coi trọng cô và Tử Lô, anh ấy đã ra đi rất nhẹ nhàng ...”. Chưa nói hết câu, tôi đã nắc nhen, sắc mặt Tô Tâm trắng bệch, cô ấy cứ thế lắc đầu. Đôi mắt Tử Lô lộ vẻ đau khổ, sau đó đưa tay ra ôm Tô Tâm vào lòng nói, “Đừng nghĩ ngợi quá ...”.

Tô Tâm hét lên một tiếng, đẩy mạnh Tử Lô ra, rồi chạy như điên đến cuối đường. Tử Lô cũng chạy theo, vừa chạy vừa gọi tên cô ấy.

Tôi nhìn theo bóng dáng của Tử Lô nói, “Tử Lô, tâm nguyện cuối cùng của Đại Dững là bảo anh hãy chăm sóc cho cô ấy”. Tôi cũng không biết anh ấy có nghe thấy không.

Sau khi cảnh sát tới và ghi chép xong mọi việc do tôi và Chu Hoàn cung cấp thì đã ba giờ sáng.

Chu Hoàn tiện tay ném chìa khóa nhà của anh ấy cho tôi, ý nói tôi hãy về nhà anh ấy nghỉ ngơi, trong khi một mình anh ấy lái xe mất hút trong bóng tối. Đến lúc này, tôi cũng chẳng muốn hỏi gì nữa, chỉ muốn uống một trận thật say hoặc ngủ một giấc thật dài.

Mở cửa nhà Chu Hoàn ra, tôi mới nhớ khi ra khỏi nhà đã dặn Lý Nhược và Hình Văn đợi tôi, không biết họ đã đi chưa. Đèn trong phòng khách vẫn sáng nhưng không thấy ai ở đó. Tôi thở dài, cởi chiếc áo khoác dính đầy máu ra, sau đó rửa mặt định bước vào phòng ngủ, nhưng vừa mở cửa ra, nhờ ánh đèn trong phòng khách, tôi nhìn thấy trên giường có một cô gái đang nằm. Tôi xoa xoa mũi, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong phòng đó không phải là Lý Nhược thì là Hình Văn. Tôi lại đẩy cửa một phòng khác, thấy trên giường cũng là một cô gái, tôi nghĩ thầm, vậy là chắc chắn phải ngủ trên giường của Chu Hoàn rồi. Đúng lúc đó cô gái nằm trên giường cất tiếng, “Vô Y à?”.

Tôi ngẩn người, cô gái trước mặt là Hình Văn, tôi nhẹ nhàng hỏi, “Ừ, em vẫn chưa ngủ à?”. Hình Văn ngồi dậy, vuốt lại mái tóc rồi hỏi, “Đại Dững không sao chứ anh?”. Tôi dựa người vào thành cửa, cố gắng kìm nén nỗi buồn trong lòng, ngay bây giờ tôi không muốn nói bất cứ điều gì. Trong căn phòng mờ mờ ánh sáng, đôi mắt của Hình Văn sáng lạ thường. Thấy tôi không nói gì, cô ấy lại hỏi tiếp, “Sao anh không nói gì?”. Tôi cúi đầu thở dài, rồi một mình bước lên phía trước, ngồi xuống cạnh giường của cô ấy, xoa xoa mặt rồi nói, “Anh có thể hút thuốc được không?”. Hình Văn gật đầu, tôi hít một hơi dài, không ngờ hút mạnh quá nên bị ho. Bỗng nhiên bàn tay của cô ấy nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi.

Lòng tôi hơi run, động tác này của Hình Văn làm tôi nhớ đến hôm đi xem phim cùng cô ấy, cô ấy cũng quan tâm đến tôi như thế này. Tôi ngẩng lên nhìn vào ánh mắt quan tâm của Hình Văn, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh cơ thể đầy máu của Đại Dững, bỗng nhiên nước mắt cứ thế cứ trào ra, tôi vùi đầu mình vào giữa hai đầu gối, không muốn để Hình Văn thấy nỗi buồn và sự mềm yếu của mình.

Hình Văn quan tâm hỏi, “Vô Y, anh không sao chứ?”. Tôi ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, vừa nhìn thấy, khuôn mặt Hình Văn cũng biến sắc.

Tôi nhẹ nhàng nói, “Em biết không? Đại Dững đã nằm trong ngực anh mà ra đi, trong khi anh chỉ biết trốn mất lên mà nhìn anh ấy, không có cách nào có thể thay đổi được. Anh ấy đi rất thanh thản, nhưng anh biết, cho đến khi chết rồi anh ấy vẫn yêu Tô Tâm, tại sao người yêu thật lòng lại chỉ có thể rơi xuống kết cục đau buồn? Tại sao ...”.

Hình Văn không nói gì, tôi quay đầu lại, đã thấy hai má cô ấy tràn đầy nước mắt. Tôi thở dài nói tiếp, “Cuối cùng anh đã hiểu tại sao em lại lựa chọn sống trong ký ức. Tuy anh và Đại Dững không quá thân thiết nhau, nhưng vẫn là bạn bè. Trong sự sinh ly tử biệt, cảm giác giống như con dao khoét sâu vào lòng. Hình Văn, anh xin lỗi, anh đã coi nhẹ tình cảm của em và Thanh Đài”.

Hình Văn lắc đầu, rất sau cô ấy mới nói, “Ngược lại hoàn toàn với những gì anh nói, em không còn muốn quay lại hồi ức nữa”.

Tôi nhú mày hỏi, “Nghĩa là thế nào?”. Hình Văn không trả lời, tiện tay lấy khăn giấy trên đầu giường lau nước mắt cho tôi khiến chiếc chăn từ trên ngực cô ấy tuột xuống, để lộ ra những đường cong tuyệt đẹp trên cơ thể, đặc biệt là trong bóng tối, cảnh tượng mờ mờ ảo ảo đó càng cuốn hút lạ thường.

Tôi vẫn để cô ấy giúp mình lau nước mắt, tôi cảm nhận được sự dịu dàng tinh tế trong động tác của cô ấy, lòng tôi trào lên một cảm giác tội lỗi. Hình Văn rút tay lại, nhẹ nhàng quỳ sau lưng tôi rồi vòng tay ôm lấy eo tôi, nhẹ nhàng gối đầu lên lưng tôi, dịu dàng nói, “Nếu như một ngày nào đó, em cũng ra đi như Đại Dũng, Vô Y có rơi nước mắt vì em không?”.

Tôi ngẩn người, không biết trả lời Hình Văn thế nào?

Thấy tôi không nói gì, Hình Văn lại nói tiếp, “Được rồi, em không ép anh nữa, người trong trái tim anh cuối cùng cũng không phải là em ...”. Tôi nghe mà thấy tan nát, đưa tay nắm tay cô ấy, nói một cách bình tĩnh, “Anh luôn luôn quan tâm đến em ...”.

Hình Văn truy vấn, “Vậy còn Lý Nhược?”. Tôi bỗng im bất. Hình Văn đột nhiên tiến đến gần tai tôi, thì thầm, “Anh vẫn yêu em chứ?”. Trong lòng tôi run rẩy, Hình Văn không chờ cho tôi phản ứng lại, bàn tay ôm eo tôi lúc trước không biết tự lúc nào đã xoay đầu tôi lại, đôi môi mềm mại, ngọt ngào của cô ấy dán vào môi tôi. Trong mơ màng, tôi nghe thấy giọng nói vang lên trong lòng tôi, “Bên cạnh còn có Lý Nhược, tại sao cậu có thể đối xử với cô ấy như vậy?”

Đang định đẩy Hình Văn ra thì bỗng thấy đèn trong phòng bật sáng đồng thời giọng của Lý Nhược vang lên, “Vô Y, hai người ...”.

Tôi vội đẩy mạnh Hình Văn ngã ra giữa đống chăn gối rồi quay ra nhìn Lý Nhược với vẻ run sợ. Lý Nhược quay lưng lại với ánh điện trong phòng ngủ, cho nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cô ấy, nhưng tôi biết, đã rất khó giải thích. Tôi và Hình Văn chẳng khác gì hai tên trộm bị cảnh sát bắt được. Lý Nhược lắc nhẹ đầu, loạng choạng rời khỏi phòng ngủ.

Tôi bật đứng dậy, hét lên, “Lý Nhược, nghe anh giải thích!” và lao ra khỏi phòng trong khi Hình Văn không nói gì mà cuộn tròn người trong chăn, ngón tay run rẩy nắm chặt vào chăn. Lý Nhược quay đầu lại, khóe mắt đã trào ra vài giọt nước mắt, hòa cùng nụ cười trên khóe miệng tạo ra một vẻ biểu cảm khó có gì thay đổi được. Cô ấy nói từng câu, từng chữ chắc nịch, “Hãy đối xử với chị ấy thật tốt, thật không dễ dàng gì để chị ấy trở lại như trước, đừng phụ lại sự chúc phúc của em và Thanh Đài”.

Tôi hơi lo lắng, nắm chặt bàn tay lại, Lý Nhược tiến lại gần, tôi vội vàng thả lỏng bàn tay của mình ra. Lý Nhược đưa bàn tay nhỏ của mình lên vuốt má tôi rồi nói, “Vô Y mà em biết là một người lương thiện chính trực, là người bằng lòng giúp đỡ bất kỳ người nào có nhu cầu, tuy em biết trong tình yêu không thể có lòng thương hại, nhưng em thực sự không ngờ rằng một Vô Y hoàn mỹ trong lòng em lại vì chiều ý em mà khác trước, huống hồ anh còn rất thích Hình Văn nữa”.

Tim tôi như bị đóng băng, chờ đợi nói, “Nghe anh giải thích được không?”

Những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi ra trên khuôn mặt, nhưng tôi lại vẫn giữ nguyên nụ cười điềm tĩnh, và không biết nên nói gì bây giờ.

Lý Nhược nói, “Nếu giải thích có tác dụng thì sẽ không sinh ra nhiều hiểu lầm như vậy, và trên thế giới cũng sẽ không có nhiều câu chuyện tình buồn đến thế”. Rồi cô ấy lại dịu dàng nói tiếp, “Đại Dũng là một người tốt, sao lại ra đi như vậy chứ?”. Nói xong cô buông tay đang đặt trên mặt tôi xuống đẩy cửa bước ra.

Tôi lại đưa tay kéo Lý Nhược lại, cầu xin, “Đừng rời xa anh, được không?”. Ánh mắt Lý Nhược thoáng hiện lên một chút thương hại, “Vô Y, hãy buông tay ra giống như một người đàn ông được không? Thật ra em không hề hận anh, cũng không hận chị ấy, chỉ là tự cảm thấy mình phải rời đi. Em tác thành cho anh và chị ấy, cũng là tác thành cho chính mình. Qua lần này, em đã hiểu thế nào gọi là buông tay, vì em yêu anh, nên thấy được hạnh phúc của anh, em mới cảm nhận được tình yêu của mình. Có lẽ đó là nguyên tắc tình yêu của em”.

Tôi buông tay cô ấy ra, Lý Nhược lau nước mắt, sau đó kiên quyết bước ra khỏi cửa. Khi cánh cửa đóng lại, tôi giống như cục thịt biết đi vô cảm quay người lại, thì thấy khuôn mặt tươi cười mãn nguyện của Hình Văn đang đứng trước cửa phòng ngủ. Cô ấy đang cười, hơn nữa còn cười rất vui vẻ, nụ cười vừa giống như kẻ chiến thắng nhìn sự ra đi của kẻ thất bại, vừa giống như sự thỏa mãn của kẻ vừa săn được con mồi.

Sự tức giận trong lòng tôi bùng cháy, nếu không phải vì nụ hôn nồng cháy chủ động của cô ấy thì Lý Nhược đã không rời bỏ tôi, tôi lao đến trước mặt của cô ấy, lạnh lùng hỏi, “Cô cười cái gì?”. Hình Văn vẫn cười, nụ cười ngọt ngào và thân hình mỹ miều của cô ấy trong mắt tôi bây giờ giống như một u hồn gian ác.

Tôi đưa hai tay bóp chặt lấy cái cổ thiên nga của cô ấy, nhìn vào đôi mắt của cô ấy với ánh mắt lạnh giá, “Là cô cố ý? Hãy nói cho tôi biết, là cô cố ý phải không?”. Hình Văn không có một chút phản ứng, còn dịu dàng nói, “Anh đã không yêu em, tại sao lại còn giúp em? Tại sao lại thương hại em? Tại sao mọi người lại coi em như một kẻ yếu đuối? Tại sao lại để sau khi em biết mình yêu anh thì anh lại rời xa em? Anh lúc nào cũng nói em đã thay đổi, em coi anh là cái bóng, nhưng hành vi bây giờ của anh có khác gì với em trước kia? Vô Y, em đã từng mất đi Thanh Đài, em không muốn lại mất đi anh nữa ...”.

Nghe xong những lời nói của Hình Văn, hai cánh tay tôi buông thõng xuống, hai chúng tôi cùng ngồi bệt xuống đất. Do sự tiếp xúc của cơ thể tôi vào công tắc đèn nên đèn điện trong phòng bị tắt, cả gian phòng chìm trong bóng tối. Ánh trăng ngoài cửa sổ dần dần chiếu khắp gian phòng khách, Hình Văn bắt đầu khóc, tôi nói, “Hình Văn, em yêu anh thật lòng chứ? Hay chỉ coi anh là cái bóng của Thanh Đài?”.

Hình Văn không trả lời mà vẫn khóc. Tôi thở dài nói, “Chúng ta đã vì tình yêu mà làm mất đi nhiều thứ, làm tổn thương rất nhiều người. Nếu như em thật sự yêu anh, vậy hãy cứ để chúng ta tiếp tục. Anh cũng sẽ hết mình chăm sóc em, được không?”.

Việc đã đến nước này, tôi cũng chẳng muốn thay đổi điều gì nữa, chỉ đành trân trọng người ngay trước mặt mình, để không phụ lại kỳ vọng của Lý Nhược với tôi, cũng là để không phụ lại sự quan tâm của Chu Hoàn.

Nghe vậy, Hình Văn nhẹ nhàng dựa thân hình mỹ miều của mình vào tôi, giống như một con mèo dịu dàng, cuối cùng cũng tìm thấy cái ổ nhỏ cho riêng mình.

31. Chương 18

Chương 18

Tang lễ

Ba ngày sau khi Đại Dũng xảy ra chuyện, tôi nhận được điện thoại của Chu Hoàn, bảo tôi đến nghĩa trang dự tang lễ của Đại Dũng. Ba ngày nay tôi cũng không hề đi làm, chỉ ở nhà một mình. Trong khi Hình Văn cũng ngoan ngoãn trở về bên người nhà cô ấy. Xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, tôi nghĩ mọi người cần có thời gian để suy nghĩ, để sám hối.

Tôi và Hình Văn cùng đi xe của cô ấy đến nghĩa trang. Tôi vẫn còn nhớ chuyện đã cùng tranh luận với cô ấy trước bia mộ Thanh Đài hôm đó. Bây giờ chắc Thanh Đài vẫn còn sống, nhưng không biết anh ấy sống có tốt không? Giữa nghĩa trang là một đám người, trong đó có vài người mà tôi quen, đó là Cố Đại Nhân, Lý Từ Lô, Tô Tầm, Đàm Kỳ Vi, Tiểu Du, riêng chỉ có Chu Hoàn là không thấy. Còn Lý Nhược, cô ấy lại là nỗi đau khổ âm thầm trong lòng tôi, có lẽ cô ấy sẽ không xuất hiện nữa.

Mọi người lặng lẽ đặt lên nấm mộ của Đại Dũng những đóa hoa tươi. Tô Tầm đã khóc không thành tiếng, Từ Lô đang nhẹ nhàng đỡ cô ấy, có lẽ cả hai người họ sẽ day dứt cả đời vì Đại Dũng, nhưng ở họ lúc này không phải là thể hiện của trách nhiệm, mà là minh chứng của tình yêu. Có được tình yêu bằng cái chết của một người, đó là tình yêu nặng nề và cũng thật đáng trân trọng.

Cố Đại Nhân bước đứng cạnh tôi, giọng thành khẩn nói, “Vô Y, xin lỗi!”. Tôi biết chắc chắn anh ấy rất áy náy với những việc trước kia anh ấy làm, nhưng tất cả bây giờ không còn quan trọng nữa. Thấy tôi không nói gì, Cố Đại Nhân lại cho rằng tôi đang tức giận, anh ấy ngượng ngùng đứng đó, không biết nên làm gì.

Lúc đó Đàm Kỳ Vĩ và Tiểu Du đi đến, phụ họa vào, “Vô Y, Cố Đại Nhân đã chuẩn bị từ chức rồi”. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Tại sao vậy?”

Tiểu Du vười, “Vẫn là vì anh đấy!”. Tôi quay người lại nhìn Cố Đại Nhân, đứng đưng nói, “Đại Nhân, đừng như vậy, có thể trước kia tôi đã từng trách anh, nhưng bây giờ tôi thực sự không trách anh nữa”. Cố Đại Nhân lắc đầu, “Cứ cho là cậu nói vậy thì trong lòng tôi vẫn thấy rất áy náy, tôi chỉ muốn rời khỏi công ty, vì tôi đã phản bội lại người anh em”. Tôi mỉm cười, “Được rồi, tất cả đã qua, tôi đã không để ý đến chuyện đó nữa, mọi người chẳng phải vẫn là anh em sao?”.

Cố Đại Nhân thở dài nhẹ nhõm, tinh thần thấy phấn chấn lên rất nhiều, quay sang khẽ ôm tôi, tôi nhẹ giọng nói, “Đừng như vậy, mọi người đang nhìn kia!”. Cố Đại Nhân thì thào vào tai tôi, “Thằng quý, có phải cậu đã lựa chọn Hình Văn không?”.

Tôi đẩy Cố Đại Nhân ra, cười với anh ấy. Bỗng nhiên Hình Văn đứng cạnh nắm lấy tay tôi, hai chúng tôi đi đến trước bia mộ của Thanh Đài. Hình Văn quay người lại nhìn mọi người, ánh mắt đầy sự cương quyết và khẳng định, “Thanh Đài, cuối cùng thì em đã tìm được người mà em yêu, đó là Vô Y. Anh ấy cũng dịu dàng và biết quan tâm như anh, bên anh ấy, em cảm thấy vui vẻ, rất vui vẻ, anh sẽ mừng cho em chứ? Hôm nay em nói với anh là vì em đã quyết định sẽ tiếp tục với Vô Y, Vô Y, anh đồng ý mãi mãi bên em chứ?”.

Hình Văn nhìn tôi một cách ngọt ngào, ngoài cô ấy ra, Lý Từ Lô cũng chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt mang vẻ kỳ vọng, chờ đợi tôi đồng ý. Tôi nghĩ, những người bạn bên cạnh đều đang hy vọng tôi đồng ý, bao gồm cả cha mẹ Hình Văn.

“Tôi đồng ý, tôi sẽ làm cho Hình Văn hạnh phúc, làm cho cô ấy vui vẻ, không để cô ấy phải buồn...”. Tôi chân thành nói ra những lời nói trong lòng mình với tấm bia mộ của Thanh Đài.

Tôi và Hình Văn nắm chặt tay nhau, chúng tôi cùng chắc chắn sẽ không bao giờ rời xa nhau.

“Hình Văn, xem ai đến này!” Giọng của Chu Hoàn vọng lên từ đằng xa, tất cả mọi người đều quay lại nhìn, thấy Chu Hoàn đang bước lên bậc thang cùng một người, nhưng lại chưa nhìn rõ đó là ai. Lúc này Từ Lô mới nói nhỏ, “Không được rồi!”. Rồi vội vàng chạy đến chặn Chu Hoàn lại, đồng thời nói gì đó vào tai Chu Hoàn.

Trong đầu tôi chợt hiện lên một điều gì đó, thẩn thờ dài. Người này đến sẽ nảy sinh chuyện gì đây? Sắc mặt của Chu Hoàn trắng bệch nhìn sang tôi, trên khuôn mặt lộ rõ ý xin lỗi, tôi gượng cười lắc đầu. Hình Văn mím chặt môi, mở to mắt để nhìn rõ người phía sau Chu Hoàn.

Cuối cùng thì Hình Văn cũng hất tay tôi ra, thẩn thờ nhìn về phía đó. Tôi cứ đứng yên lặng như một hòn đá. Người đó là Thanh Đài, cuối cùng thì anh ấy cũng xuất hiện, và để Hình Văn nhìn thấy. Thanh Đài đi qua Chu Hoàn, quay sang cười chào mọi người với nụ cười đáng ghét, anh ta vẫn tiêu tụy và gầy đi rất nhiều. Không hề để ý đến Hình Văn, anh ta đi thẳng tới mộ Đại Dũng và đặt bó hoa xuống, hai mắt nhắm lại và đôi vai cứ thế rung lên, giọng Thanh Đài buồn buồn, “Đại Dũng, Thanh Đài đã đến muộn!”.

Hình Văn bước những bước nặng nề đến bên Thanh Đài, đưa tay nắm lấy cổ áo anh ta, gương mặt đỏ dừ, hơi thở gấp gáp, cô ấy hỏi: “Có thật là anh không? Thanh Đài?”. Thanh Đài vừa rơi nước mắt, vừa nắm lấy tay Hình Văn, gật đầu, “Hình Văn, anh xin lỗi!”.

“Bốp”, Hình Văn tát một cái vào má Thanh Đài gào lên, “Tại sao anh còn xuất hiện? Tại sao anh không chết đi? Tại sao? Rút cuộc là tại sao?”.

Thanh Đài nắm chặt lấy vai Hình Văn, đau khổ nói, “Anh thực sự không có tư cách xuất hiện, anh càng không muốn em nhìn thấy anh thế này, anh đã coi mình chết từ lâu rồi. Nhưng Đại Dũng là người anh em tốt của anh, anh phải xuất hiện...”. Hình Văn run rẩy nói, “Tại sao anh lại rời xa em? Anh có biết em đã đau khổ thế nào không? Anh...anh có biết?”.

Trong lời nói, nước mắt Hình Văn không ngừng rơi xuống tay Thanh Đài, một cơn gió lạnh trong lòng tôi bắt đầu nổi lên.

Thanh Đài từ từ quỳ xuống, ngẩng mặt lên nhìn Hình Văn, cứ để mặc cho nước mắt cô ấy rơi xuống mặt mình, không ai phân biệt được đó là nước mắt của anh ấy hay là nước mắt của Hình Văn. Thanh Đài nghẹn ngào nói, “Anh không còn sống được bao lâu nữa, anh càng không còn mặt mũi nào để ở bên em. Trước khi

xa em, anh đã nghiện ma túy, anh đã không thể cai được. Anh hận bản thân mình, anh không đáng để em yêu, cho nên anh mới rời xa em!”.

Hình Văn cũng quỳ xuống, hai bàn tay run rẩy sờ lên gương mặt xanh xám của Thanh Đài, nghẹn ngào nói, “Vây rút cuộc anh có từng yêu em không?”. Thanh Đài quay đầu lại nhìn tôi, rồi trào nước mắt gật đầu với Hình Văn, lúc đó trái tim tôi như vỡ vụn, Hình Văn nói, “ Anh thật ngốc! Anh thực sự rất ngốc!”. Hai người họ ôm nhau và cứ thế khóc. Chu Hoàn và Cố Đại Nhân đứng hai bên tôi, như sợ tôi sẽ làm gì đó ngốc nghếch. Nhưng tôi biết, họ sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa. Trong khi tôi chỉ là một người khách qua đường, chỉ là một người khách đứng dưới bờ tường thành nhìn ánh mây tím và mặt trời chiều ôm nhau.

Tôi bỗng thấy mắt mình ướt ướt, vậy là tôi đã khóc. Cố Đại Nhân ôm chặt lấy tôi, đó là điều duy nhất anh ấy có thể làm lúc này. Tôi cúi đầu, không muốn người khác biết mình đang khóc. Hình Văn và Thanh Đài đã khóc đến nỗi không thành tiếng nữa, cả hai cứ run rẩy ôm lấy nhau.

Gió thổi đến làm khô nước mắt của tôi, nhưng lại không thể thổi hết được những muộn phiền trong lòng tôi. Tôi bỗng gạt tay Cố Đại Nhân ra rồi bước nhanh ra phía cổng của nghĩa trang. Cố Đại Nhân và Chu Hoàn không hề ngăn tôi lại, bởi họ hiểu, tất cả đều là duyên phận, đều là số phận, không ai có thể thay đổi được. Tôi bước xuống bậc thềm được vài bước thì nghe thấy giọng Thanh Đài đằng sau, “Tổng Vô Y!”.

Tôi không để ý, vẫn tiếp tục bước xuống bậc thềm, Hình Văn cũng gào lên, “Vô Y, hãy nghe em nói!”. Tôi dừng bước ngẩng mặt lên cảm nhận sự dễ chịu từ làn gió trong dây núi thổi tới, trên bầu trời cao có con quạ đang bay, dường như nó đang cười vào sự đáng thương của tôi, “Em định nói gì?”. Tôi cố gắng kìm nén tiếng khóc bật ra từ trong cổ họng. Giọng Hình Văn run rẩy, “Em xin lỗi, Vô Y, hãy cho em thời gian, cho em một chút thời gian thôi!”

Tôi lắc đầu, vì tôi đã biết được đáp án của Hình Văn. Trước kia cô ấy yêu tôi nhiều đến vậy là vì cô ấy muốn xây dựng hình bóng của Thanh Đài, bây giờ Thanh Đài đã thực sự xuất hiện, nên cái bóng là tôi đã mất hết giá trị, đồng thời tôi cũng chúc phúc cho sự gặp lại của họ. Anh có thấy không? Đại Dũng, tôi cũng có thể giống như anh, lựa chọn sự ra đi, lựa chọn sự chúc phúc!”.

Tất cả mọi người đều không ai nói gì để chờ câu trả lời của tôi. Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi đến, làm những bó hoa tươi xếp thành đồng trước mộ Đại Dũng đều bị gió cuốn vào không trung, những cánh hoa giống như mưa phủ đầy bầu trời rồi rơi xuống với đầy màu sắc, tạo ra rất nhiều bức tranh. Bức tranh bắt đầu từ buổi tối trên tàu điện ngầm, bức tranh trong đêm mưa bế Hình Văn vào bệnh viện, rồi bức tranh hôm ở bãi biển, đến nụ hôn say đắm của cô ấy trên xe, cuối cùng là bức tranh về cái đêm rời xa Lý Nhược.. Tôi không thể phân biệt rõ ràng được đâu là quá khứ, đâu là hiện tại và đâu là tương lai, chỉ biết rằng, giây phút này trái tim tôi đang tan vỡ.

Tôi quay lại nhìn Hình Văn rồi cười với cô ấy. Trong cơn mưa hoa, cô ấy giống như một con thiên nga cao quý, bây giờ thì đôi cánh của cô ấy cuối cùng đã sải ra, tôi cũng đã có thể yên tâm rời xa cô ấy. Cơn mưa hoa kia cũng cuốn đi kẻ chúc phúc và giọt nước mắt cuối cùng của tôi. Cố Đại Nhân và Tiểu Du bước đến bên tôi, vỗ vào vai tôi tỏ ý an ủi. Trong mắt họ tôi tuy thất bại trong tình yêu, nhưng tình bạn mãi còn tồn tại.

Tôi cảm nhận được sự động viên an ủi, nên cũng đưa tay quàng lên vai họ, rồi bước ra phía cổng nghĩa trang. Cố Đại Nhân khẽ nói, “Vô Y, làm việc cùng tôi nhé!”. Tôi và Đàm Kỳ Vĩ chuẩn bị ra ngoài tự làm, vài ngày nữa công ty sẽ được thành lập. Hôm nay chúng ta đi uống, cậu không cần nghĩ nhiều nữa.”

Tiểu Du bên cạnh gật đầu phụ họa theo, tôi bước nhanh qua mọi người, rồi quay đầu lại nhìn họ lắc đầu cười, Đàm Kỳ Vĩ vội vàng nói, “ Cậu không sao chứ? Vô Y, đâu chỉ có duy nhất tình yêu? Cuộc đời cậu còn có tình thân và tính bạn, cậu vẫn còn chúng tôi mà!”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nói, “Vâng, tôi biết, hôm nay tôi không đi uống rượu cùng mọi người được vì có một người đang chờ tôi”. Cố Đại Nhân ngay lập tức hiểu ra, “Vô Y, hãy đối xử tốt với Lý Nhược, bây giờ chắc chắn cô ấy đang rất buồn. Trải qua nhiều phiền phức đến vậy, hai người nên học cách biết trân trọng! Nhưng cậu đi tìm Lý Nhược thì cũng có thể đến cùng uống vài cốc nhé!”.

Tại bàn rượu, Cố Đại Nhân và Đàm Kỳ Vĩ đã say đến nỗi gục xuống bàn, hai người cùng vỗ vai tôi vừa khóc vừa cười. Tiểu Du ngồi cạnh không biết là nên giúp ai tỉnh rượu. Trong khi Lý Nhược đang ngồi cạnh tôi với khuôn mặt mộc mạc, không trang điểm. Mấy ngày không gặp, cô ấy đã gầy đi rất nhiều, trên gương

mặt trang nhã, không còn nhận ra bây giờ cô ấy đang nghĩ gì nữa, xem ra tôi càng ngày càng xa cô ấy rồi. Nghĩ lại buổi tối hôm cô ấy đi ra khỏi nhà Chu Hoàn, nỗi day dứt trong lòng tôi lại trào lên.

Trước khi bắt đầu tiệc rượu này, tôi đã không thể tìm được lý do nào để hẹn Lý Nhược đến gặp tôi, cho nên vẫn là Tiểu Du và Đàm Kỳ Vĩ ra mặt lừa cô ấy đến đây. Nếu cô ấy biết tôi đang ở đây thì chắc chắn sẽ không đến. Lý Nhược nhú mày hỏi, “Tại sao anh lại ở đây? Tại sao anh lại lừa em đến đây? Em đã buông tay để tác thành cho anh và chị ấy rồi, Vô Y, lẽ nào anh thấy làm tổn thương em như thế vẫn chưa đủ sao?”.

Tôi lắng nghe câu nói đầu tiên mà Lý Nhược nói với tôi từ lúc tiệc rượu bắt đầu, lòng thấy rối ren. Tôi nên quỳ xuống để cầu xin cô ấy tha thứ cho sự đa tình và nhu nhược của mình? Hay là nói vì Thanh Đài xuất hiện nên anh và Hình Văn không có bất kỳ mối quan hệ nào nữa?

“Nghe anh giải thích được không? Hãy cho anh mấy phút thôi, nghe xong em có thể lựa chọn ra đi hoặc ở lại, anh chỉ xin em nghe anh nói hết những lời trong lòng anh.”

Lý Nhược do dự vài giây trước khi tay tôi chạm vào tay cô ấy, nhưng cô ấy vẫn rút tay lại, dường như không muốn tôi chạm vào cô ấy nữa. Tôi ngại ngùng cầm chặt cốc rượu, uống một hơi hết sạch, rồi nhẹ giọng nói: “Anh muốn đưa em đến một nơi, em có thể đi cùng anh không?”. Lý Nhược nhìn thẳng vào mắt tôi, mơ màng nói, “Không phải anh có gì muốn nói với em sao? Bây giờ anh nói đi, nói xong thì anh có thể đi, em cũng có thể về nhà rồi.”

Tôi lắc đầu, trầm giọng nói, “Nhất định em phải đi, chỉ ở nơi đó anh mới có thể nói được”. Lý Nhược thở dài, đứng dậy xách túi rồi cúi xuống nhìn tôi, giọng kiên định, “Vô Y, cứ cho là em kiên cường, em cũng là con người, em không thể đối diện với anh, cũng không thể kiềm chế được nỗi đau khổ trong lòng mình. Hôm nay đã gặp nhau rồi, em sẽ cố gắng xóa hết những ý nghĩ về anh, em và anh sau này sẽ không còn quan hệ gì nữa”.

Tôi ngẩn người, vậy là tôi đã hoàn toàn thất bại, thế giới tình cảm từ nay chỉ còn lại một mình tôi bước, sẽ không còn ai có thể cùng nắm tay tôi bước đi. Cố Đại Nhân ngồi đối diện ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu, nói với giọng tình cảm, “Vô Y, xem ra cuộc đời cậu chắc chắn sẽ cô đơn rồi, mất đi Hình Văn, cũng mất luôn Lý Nhược, tôi nên an ủi cậu hay là mắng cậu đây?”

Lý Nhược nhìn tôi với vẻ mặt mơ màng, rồi quay sang nhìn Cố Đại Nhân, dường như không tin đó là thật. Cô ấy đã tác thành cho tôi và Hình Văn bằng cái buông tay của mình, nhưng kết quả là vẫn đổ vỡ. Tôi không còn tâm tư đâu để giải thích, cứ thế bước ra khỏi cửa với nỗi lòng như đồng tro tàn. Rút cuộc là tôi làm sao thế này? Tôi đã coi Lý Nhược là gì đây? Khi buồn mới nhớ đến cô ấy, khi cô đơn mới tìm cô ấy, tôi thật ích kỷ! Bây giờ tôi mới phát hiện ra tính cách này của mình, chuyện mình yêu ai mà cũng không hiểu rõ được, tôi là người thất bại!

Tôi hòa vào dòng người đông đúc trên đường, cách chỗ này không xa chính là nơi tôi và Lý Nhược lần đầu tiên ôm nhau. Khi đó, cũng vào thời điểm này, cô ấy đã khóc và lao vào ngực tôi để kháng nghị lại sự tuyệt tình và cố chấp của tôi, bây giờ nghĩ lại trong lòng vẫn thấy xúc động trào dâng.

“Tổng Vô Y, anh đứng lại chờ em!”

Giọng Lý Nhược vang lên phía sau, tôi thần thờ quay người lại, nhìn thấy cô ấy đang hỏn hển đuổi theo. Thời gian dường như quay lại buổi tối hôm đó, trùng lặp là bài hát quen thuộc đó cũng vang lên. Với vẻ mặt khó hiểu, Lý Nhược hỏi, “Những gì Cố Đại Nhân nói có thật không?”

Tôi gật đầu và không nói gì thêm, Lý Nhược lại hỏi, “Tại sao như vậy? Chị ấy không yêu anh, hay anh từ bỏ chị ấy?”

Tôi mỉm cười, “Em còn nhớ nơi này không? Lúc đó em đã truy vấn anh tại sao không tiếp nhận em, chất vấn anh liệu có phù hợp với cô ấy, lúc đó anh đã thật ngốc nghếch, bên cạnh rõ ràng có một người con gái rất yêu mình, vậy mà tại sao anh lại cố tình coi như không hay biết gì...”

Tôi tiếp tục đi về phía trước, Lý Nhược cứ lặng lẽ đi phía sau tôi. Đi tới trạm điện thoại trước cửa nhà hàng, tôi dừng lại quay người nhìn Lý Nhược, rồi nhẹ nhàng nói, “Em còn nhớ chỗ này không? Chúng ta đã

trú mưa ở đây, em đã ôm chặt lấy anh và cùng chạy vào nhà hàng. Anh còn nhớ anh đã nói với em, những thứ của em không hề mất đi mà sẽ luôn luôn ở cạnh em. Nhưng lúc đó, anh lại bỏ em mà đi...”

Đôi mắt Lý Nhược đỏ lên, tôi ngẩng mặt lên trời cười lớn nói, “Tại sao sau khi mất đi rồi người ta mới biết trân trọng nó? Anh cứ hướng về phía tình yêu lãng mạn, lao đầu vào những phiền phức vô hạn, để rồi cuối cùng mới nhận ra tất cả đều là giấc mơ. Khi tỉnh lại, người anh yêu, người anh muốn lại chẳng có ai bên cạnh. Anh đã từng có nhiều cơ hội lựa chọn được ở bên em suốt đời, nhưng anh lại phạm sai lầm, từ bỏ điều đó, em nói đi, có phải anh là kẻ chẳng ra gì không?”

Lý Nhược không thể kiên nhẫn thêm, vòng tay ôm chặt lấy tôi, hơi ấm của hai cơ thể bỗng chốc hòa vào nhau, trong khi nước mắt của tôi cứ tuôn ra, “Lý Nhược, anh xin lỗi, anh đã phụ em nhiều quá, anh không xứng đáng với tình yêu của em, sự ngu xuẩn của anh rút cuộc cũng chịu sự trừng phạt của ông trời!”

Lý Nhược khóc nói, “Đừng nói nữa, anh đừng nói nữa, xin anh đừng nói nữa có được không?”. Tôi nhẹ nhàng gỡ cô ấy ra, “Thanh Đài đã quay về bên Hình Văn, cuối cùng thì họ cũng bên nhau. Vậy là anh cũng đã hoàn thành lời hứa trước kia với mọi người, để Hình Văn không còn mơ hồ, để Hình Văn rút cuộc cũng chờ đợi được người mà cô ấy yêu nhất, còn anh, lại không còn tìm được đường quay về nữa, không còn tìm lại được...”

Lý Nhược bật khóc, hai tay cứ thế đâm vào ngực tôi. Tôi giữ tay cô ấy lại, “Sau này khi không có anh bên cạnh, em không được ốm, không được làm thêm quá muộn, không được khóc khi không có ai tặng hoa trong ngày lễ tình nhân, không được chạy khi nhìn thấy chó, không được quên chìa khóa, không được một mình về nhà quá muộn, không được buồn khi điện thoại bị phai màu, không được ép mình giảm cân, không được vì quá sợ hãi mà không tắt đèn, không được đi qua những con đường chúng ta từng dắt tay nhau đi, không được nhìn những bờ biển chúng ta từng ngắm, không được ngân nga những bài hát anh đã từng hát, không được nhớ những bài thơ anh từng viết cho em, không được nhớ người đàn ông như anh đã từng xuất hiện trong cuộc đời em. Nhưng nhất định em phải nhớ là hãy hạnh phúc, đồng ý với anh được không?”

Lý Nhược giơ tay lên, cầm hận tát cho tôi một cái, “Anh là một người chẳng ra gì, là một kẻ ngốc nghếch, anh biết là em yêu anh, anh cảm thấy em sẽ quên anh được sao? Tại sao ngay khi bắt đầu em đã chịu đựng sự lạnh nhạt, không quan tâm gì của anh? Em muốn tác thành cho anh và Hình Văn là vì em yêu anh! Em chỉ muốn anh sống vui vẻ, chỉ cần anh hạnh phúc, em sẽ lùi bước, em sẽ buông tay, tất cả em đều có thể chịu được, cứ cho là em sẽ đi dạo một mình, ăn cơm một mình, xem phim một mình, làm thêm một mình, em đều cảm thấy em có thể làm được. Tại sao việc đã diễn ra đến ngày hôm nay mà anh vẫn không thể đổi diện mà chăm sóc em? Em chỉ muốn biết, rút cuộc là anh có yêu em không?”

Tôi nghĩ lại Hình Văn cũng đã hỏi Thanh Đài như vậy, trong khi Thanh Đài cần một năm, thậm chí phải trả giá bằng cả tính mạng mình mới hiểu được chân lý của tình yêu, và cuối cùng anh ấy cũng đã cương quyết nói ra, vậy tại sao tôi lại không dám nói? Thấy tôi không phản ứng gì, Lý Nhược lắc mạnh người tôi. “Anh nói đi, anh nói đi. Anh thực sự muốn rời xa xem sao?”

Tôi vòng tay, dùng hết sức để ôm cô ấy, “Anh yêu em, anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa. Anh sẽ mãi ở bên em trong suốt cuộc đời này!”. Lúc đó, trời bỗng đổ mưa, mọi người trên đường đều vội vã chạy đi trú, chỉ còn lại tôi và Lý Nhược cứ đứng ôm chặt lấy nhau, cơ thể hai chúng tôi bị nước mưa làm cho giá lạnh, nhưng trong lòng lại thấy rất ấm áp.

“Đây không phải là Vô Y và Lý Nhược sao? Tại sao ôm nhau như vậy?” Giọng của Cố Đại Nhân vang lên phía sau chúng tôi, sau đó lại thấy tiếng cười của Tiểu Du, “Họ thật là lãng mạn, ôm nhau dưới mưa”. Đàm Kỳ Vi cười nói, “Có phải cũng muốn anh ôm em như vậy không? Nhưng tiếc là anh không thể đứng giữa đường để làm như thế được...”

Tôi và Lý Nhược vẫn không rời nhau, quay lại nhìn ba người đang che ô đằng sau. Tôi ngại ngùng nói, “Không phải mọi người say cả rồi sao? Sao bỗng nhiên lại chạy hết ra đây?”

Cố Đại Nhân và Đàm Kỳ Vi nhìn nhau cười và cùng nói, “ là chúng tôi giả vờ say!”. Tôi cầm cái ô Tiểu Du đưa, ôm Lý Nhược vào lòng, rồi lắc đầu bật cười, “Đại Nhân, các anh thật tâm lý, tôi rất cảm ơn mọi người!”

Lý Nhược đưa tay véo tôi một cái, khuôn mặt đỏ ửng lên nũng nịu, “Mọi người đều là những người lừa bịp!”.

Cố Đại Nhân cười nói, “Lý Nhược, đến lúc này cô hãy nói thật đi, rút cuộc là cô cảm ơn tôi hay trách tôi là một tên lừa đảo đây?”. Lý Nhược nghiêng đầu nghĩ vài giây rồi cười nói, “Em không trách anh, cũng không cảm ơn anh!”, Cố Đại Nhân hậm hừ, quay sang nói với tôi, “Vô Y, sau này cậu định thế nào?”

Tôi say đắm nhìn Lý Nhược đang e ấp trong ngực mình, trong khi Lý Nhược đang giúp tôi lau những giọt nước mưa trên cổ và trả lời, “Ngày mai tôi sẽ từ chức và cùng làm với mọi người!”.

Cố Đại Nhân vui vẻ gật đầu, Đàm Kỳ Vĩ chế giễu nói, “Vậy khi nào cậu và Lý Nhược kết hôn đây?”. Tôi xoa nhẹ vào lưng Lý Nhược, “Tôi muốn đưa Lý Nhược đi gặp bố mẹ tôi, nếu có thể, năm nay tôi và cô ấy sẽ kết hôn, Lý Nhược, em đồng ý chứ?”.

Lý Nhược ngại ngần vùi đầu vào ngực tôi. Cố Đại Nhân chắc chắn sẽ cười trong lòng đây. Tôi nói, “Tiểu Du, thế hai người định bao giờ cưới? Nói thật, tôi thực sự không ngờ Đàm Kỳ Vĩ lại thích cô”. Đàm Kỳ Vĩ đứng đưng nói, “Vô Y, cậu nên hỏi cô ấy sao lại thích tôi!”. Cố Đại Nhân cười, “Cậu Kỳ, cậu còn vờ vịt làm gì, lúc trước là ai đã chạy đến chỗ tôi nói rằng Tiểu Du là người thông minh, là cô gái hiền từ thế nào, xin tôi hãy tạo cơ hội cho cậu, sao hôm nay cậu quên hết cả vậy?”.

Đàm Kỳ Vĩ đỏ mặt, hậm hừ nói, “Anh Cố này, nể mặt tôi một chút đi, đừng có lời hết sạch gốc gác nội tình ra như vậy chứ!”. Tất cả mọi người cùng cười, cơn mưa cũng bắt đầu tạnh, vàng trắng non sang trọng dần dần lộ ra từ trong đám mây.

Ngày hôm sau, tôi đứng dưới tầng trệt của công ty, trong lòng cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng. Hôm nay tôi đến là để nói lời tạm biệt với chủ tịch Vương, cũng là để trả lời việc tôi đã từng đồng ý với ông ấy trước kia. Sau khi vào công ty, đi đến cửa văn phòng chủ tịch Vương thì tôi thấy Chu Hoàn đang đứng trước chủ tịch Vương và nói điều gì đó. Tôi gõ cửa, hai người cùng quay ra nhìn, Chu Hoàn lộ vẻ khó xử và áy náy, còn chủ tịch Vương lại tỏ ra rất bình thường.

Tôi bước đến trước mặt chủ tịch Vương nói, “Chủ tịch Vương, hôm nay cháu đến đây xin được nghỉ việc. Cháu tin bác đã biết chuyện gì xảy ra ngày hôm qua. Hai việc cháu hứa với bác giờ đã xong rồi”.

Chu Hoàn nói, “Vô Y, xin lỗi, thực sự xin lỗi”.

Tôi lắc đầu cười, “Anh đừng nói vậy, không có gì phải xin lỗi đâu, tất cả chúng ta đều là vì Hình Văn, bây giờ cô ấy đã khỏe rồi, chúng ta phải vui cho cô ấy mới phải”.

Chủ tịch Vương nói, “Vô Y, đến hôm nay tôi mới biết cậu thực lòng với Hình Văn, tôi không thể can thiệp vào sự lựa chọn của nó, chỉ có thể nói lời xin lỗi với cậu. Ở đây có tờ chi phiếu một triệu, là sự cảm ơn của tôi và mẹ Hình Văn với cậu”. Tờ ngân phiếu đang nằm trên bàn, giá trị của nó là tình cảm của tôi và Hình Văn trong mấy tháng qua, cũng bằng cả một căn nhà cao cấp, đối với một nhân viên quen như tôi, điều này thực sự là một giấc mơ. Có nó, tôi và Lý Nhược sẽ có một cuộc sống đầy đủ hơn.

Ánh mắt Chu Hoàn lộ vẻ âm u, anh ấy dường như hoàn toàn không tán đồng với hành động này của chủ tịch Vương, vì anh ấy hiểu tính cách của tôi. Tôi bật cười, “Chu Hoàn, anh thấy tôi có nên nhận không?”.

Chu Hoàn thở dài, “Vô Y, cậu cứ nhận đi, đây là tấm lòng của cả nhà chủ tịch Vương”. Tôi nhún vai cười nói, “Chu Hoàn, anh hiểu cách nghĩ của tôi, mong anh có thể trả lời giúp tôi”.

Quả nhiên Chu Hoàn quay lại phía chủ tịch Vương, lắc đầu gượng cười nói, “Chủ tịch, cháu đã từng nói Vô Y sẽ không cần đâu”. Chủ tịch Vương gật đầu không nói gì, tôi cười nói, “Cho đến bây giờ, cháu không hề oán trách ai, cũng không hận ai. Nhưng hôm nay nếu cháu nhận tờ ngân phiếu này, sẽ chỉ thêm vào ký ức và tình cảm giữa cháu và Hình Văn những vết nhơ, cháu nghĩ bác cũng hiểu, từ khi bắt đầu quen biết Hình Văn, cháu đã không hề nghĩ sẽ giành được điều gì, chỉ muốn cô ấy được vui vẻ thôi. Lòng tốt của bác cháu xin ghi nhận, nhưng mong bác đừng coi thường cháu, cháu vẫn có thể giúp khi Hình Văn cần, nhưng xin đừng đối xử với cháu như vậy khi không cần đến cháu”.

Sắc mặt chủ tịch Vương bỗng trắng bệch, rất lâu sau mới ngại ngần nói, “Chu Hoàn đã nói với tôi rồi, Thanh Đài không còn sống được bao lâu nữa, tôi rất lo lắng Hình Văn lại mất kiểm soát..”. Tôi nghe xong bật cười, “Cho nên bác đưa trước cho cháu một triệu đồng. Nếu Hình Văn lại xảy ra chuyện thì người thay thế là cháu có thể nhảy ra an ủi cô ấy bất cứ lúc nào? Chủ tịch Vương, bác đã quá coi nhẹ tình cảm của Hình Văn với Thanh Đài rồi, cháu tin rằng cô ấy biết phải trân trọng những ngày bên Thanh Đài thế nào,

Thanh Đài cũng sẽ làm cho cô ấy hiểu được đạo lý của sinh ly tử biệt. Ngoài ra, cháu cũng có cuộc sống của riêng mình, cũng có người cháu yêu, bây giờ cháu đã tìm thấy cô ấy, hơn nữa chúng cháu cũng sắp kết hôn rồi, cháu không thể giúp bác được nữa, thật xin lỗi. Thôi, cháu phải đi đây”.

Tôi quay người bước ra phía cửa, Chu Hoàn cũng đi cùng tôi, hai chúng tôi cùng bước tới thang máy, về mặt của Chu Hoàn bây giờ rất khó coi, đúng là anh ấy đang rất khổ xử, một bên là bạn, một bên là sếp của mình.

Tôi vỗ vào vai Chu Hoàn an ủi, “Anh không cần nói gì nữa đâu, thực sự không cần nói gì nữa”.

Chu Hoàn đẩy cặp kính lên nhìn vào cửa thang máy, cửa được mở ra cũng giống như anh ấy vừa trút bỏ được một gánh nặng. Vừa bước vào thang máy, Chu Hoàn vừa gật đầu nói, “Tôi nghĩ thông rồi, vừa này tôi thật ngu ngốc, nếu tôi cứ thuyết phục cậu nhận tờ ngân phiếu, vậy thì không còn là Vô Y nữa, tôi cũng không xứng đáng là anh em tốt của cậu”.

Tôi cười hài lòng, Chu Hoàn tỏ ra nhẹ nhõm, vươn vai nói, “Cậu vừa nói là sẽ kết hôn? Có thật không? Với Lý Nhược à?”. Tôi nắm vai anh ấy nói, “Đúng vậy, người anh em, qua việc xảy ra ngày hôm qua, tôi cũng đã nghĩ thông rồi, tôi không muốn tiếp tục rắc rối thêm nữa nên đã đưa ra quyết định. Còn về việc kết hôn, tôi nghĩ tôi còn phải cố gắng nhiều, vì không biết cha mẹ cô ấy có đồng ý không. Khi nào kết hôn, anh nhớ phải đến chúc mừng cho chúng tôi đấy nhé”.

Chu Hoàn cười lớn gật đầu rồi nhìn tôi bước ra khỏi công ty, nhưng trong đôi mắt vẫn ẩn chứa những nỗi buồn. Tôi nghĩ có lẽ là những lo lắng đối với Hình Văn và Thanh Đài, nhưng tôi đã không còn sức lực và đầu óc đâu mà vướng vào những chuyện đó nữa. Những ngày tiếp theo, tôi chỉ muốn cùng Lý Nhược đối diện với cuộc sống của chúng tôi mà thôi.

32. Chương 19 Phần 1

Chương 19

Hôn lễ

Tám tháng sau hôn lễ giữa tôi và Lý Nhược được tiến hành trong một khách sạn sang trọng. Sau ngày xin từ chức ở công ty Chủ tịch Vương, tôi đã đến công ty mới thành lập của Cố Đại Nhân và Đàm Kỳ Vĩ làm việc. Vài ngày sau, Lý Nhược cũng đến đó, tôi và cô ấy lại bắt đầu những ngày làm thêm và hò hẹn.

Trong thời gian đó tôi và cô ấy về quê của nhau để ra mắt bố mẹ hai bên, và đều nhận được sự đồng ý của hai bên gia đình. Cùng với sự ủng hộ của Cố Đại Nhân và Đàm Kỳ Vĩ, ngày kết hôn của chúng tôi cũng được xác định.

Còn về Hình Văn, tôi và cô ấy không gặp lại nhau từ ngày ở nghỉ trang. Chỉ thỉnh thoảng ăn cơm cùng Chu Hoàn, tôi được biết hàng ngày cô ấy đưa Thanh Đài đến bệnh viện rồi lại đưa về. Nhưng theo Chu Hoàn, cơ hội khỏe lại của Thanh Đài gần như không có, ngược lại bệnh tình ngày càng nặng hơn. Mỗi lần nhắc đến, sắc mặt của Chu Hoàn và Tử Lô đều trở nên u ám.

Trong khách sạn, các đồng nghiệp, bạn bè, thậm chí là cả khách hàng của công ty cũng đã đến. Theo như cách nói của Cố Đại Nhân thì hôn lễ của tôi là tiệc cưới đầu tiên, bởi vì mấy người bạn thân, thậm chí là bạn học cũ của Chu Hoàn và Tử Lô cũng đến tham dự. Hôn lễ lại hóa thành nơi tụ họp để mở ra một cục diện mới.

Phù rể cho tôi không phải là Đàm Kỳ Vĩ hay Chu Hoàn mà là anh bảo vệ của công ty cũ. Nhìn anh ta không ngừng tìm mục tiêu của mình trong đám phù dâu, tôi và Cố Đại Nhân không sao nhịn được cười. Phù dâu Tiểu Du đang đứng cạnh được Đàm Kỳ Vĩ trông giữ, chỉ sợ người khác sầm soi mắt của anh ta. Xem ra lần này Đàm Kỳ Vĩ cũng đã thay đổi tính cách rồi.

Tôi mặc cả bộ đồ trắng,mái tóc được chải óng mượt, tương xứng với bộ váy màu tím nhạt của Lý Nhược. Chúng tôi nhìn nhau với ánh mắt hạnh phúc và hài lòng. Thời gian trôi đi chưa lâu, tôi chỉ là một nhân viên làm thuê chẳng tài cán gì,nhưng qua những việc xảy ra trong một năm trở lại đây, tôi đã tìm được người tôi yêu nhất cuộc đời mình, mãi mãi sẽ không bao giờ lạc đường nữa.

Tiểu Du, Lý Nhược và mấy chị em nữa cùng nói cười vui vẻ với nhau, xem ra họ rất ngưỡng mộ tình yêu của Lý Nhược và tôi. Còn tôi và đám Cố Đại Nhân cùng nói chuyện, chỉ vài phút nữa thôi, tôi sẽ vĩnh biệt cuộc sống độc thân. Cố Đại Nhân cười nói: “Vô Y, cậu phải suy nghĩ cho thật kĩ nhé, bước vào lễ đường hôn nhân rồi thì sau này không còn cơ hội để đến pub chơi với tôi nữa đâu!”. Nói xong anh ấy mới phát hiện ra vợ mình vẫn đang đứng bên cạnh, vài giây sau, ngay lập tức anh ấy bị vợ kéo tai lôi vào một phòng nào đó.

Tử Lô cười nói, “Hay là Vô Y chờ đi, tôi và Tô Tắm thàng sau cũng kết hôn rồi!”. Tô Tắm mỉm cười quay sang nhìn Tử Lô với ánh mắt yêu thương, khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Chu Hoàn dường như nghĩ ra điều gì,nhanh nhẩu nói, “Để tôi nói ọi người nghe, Tô Tắm đã...” Chưa nói hết lời mặt Tử Lô đã đỏ dừ lên. Anh ta không thềm để ý đến thân phận là chủ tịch hội đồng quản trị của mình, túm lấy cổ áo Chu Hoàn và gầm lên, “Câm miệng,cậu dám nói ra...” .

Không chờ cho Tử Lô nói xong, Chu Hoàn gạt tay anh ta ra, cũng không chú ý đến thân phận của mình, chạy tán loạn vào giữa đám khách, cười lớn nói, “ Tô Tắm đã có rồi! Haha...”. Tử Lô cười nhạt rồi đuổi theo, hai người họ cứ thế đuổi nhau giữa những ánh mắt ngạc nhiên và tiếng cười của mọi người.

Tô Tắm không hề tỏ ra xấu hổ, nói to, “Ừ, tôi đã có thai ba tháng rồi đấy, đứa trẻ này sau khi được sinh ra nếu như là con trai,tôi sẽ đặt một chữ “dũng”trong tên của nó.”.

Tôi và Lý Nhược cùng khê thở dài. Tình yêu của Tô Tắm và Tử Lô được tác thành bởi sự rút lui của Đại Dũng. Nay nghe Tô Tắm nhắc đến tên Đại Dũng, mọi người đều thấy thương cảm.

Lúc đó hai bên bố mẹ chúng tôi từ sân khấu bước xuống, đến trước mặt mọi người, họ nhìn tôi và Lý Nhược với ánh mắt hài lòng. Lòng tôi bắt đầu thấy vui sướng, hôn nhân là việc đại sự của đời người,nên thấy mình rất hồi hộp.

Khi giọng của chủ hôn vang lên, tất cả quan khách đều im lặng. Chu Hoàn và Tử Lô cũng quay về đứng vị trí, tất cả yên lặng nhìn hai nhân vật chính là tôi và Lý Nhược. Cùng với sự e thẹn của Lý Nhược, chúng tôi bước vào giữa lễ đường,bước trên tấm thảm đỏ hạnh phúc. Bên cạnh là Tiểu Du và anh bảo vệ, đằng sau còn rất nhiều những em bé đáng yêu nữa. Đứng hai bên tấm thảm là bạn bè,người thân, đồng nghiệp của chúng tôi, họ cùng cười chúc phúc, vỗ tay, bắn pháo hoa cho chúng tôi.

Cha cố bắt đầu hỏi, “Tổng Vô Y, Thượng Đế đã cho con được sống trên thế gian này, con phải dùng sự dịu dàng nhẫn nại của bản thân để chăm sóc vợ con,phải yêu thương tôn trọng cô ấy, cùng chung sống với cô ấy,xây dựng một gia đình hạnh phúc, phải tôn trọn gia đình cô ấy, và cũng chính là gia tộc của con, hãy làm tốt vai trò của một người chồng cho đến cuối đời. Trước mặt thượng đế và mọi người con đồng ý làm những việc đó chứ?”.

Tôi chăm chú nhìn vào Lý Nhược, cô ấy cũng nhìn tôi. Hạnh phúc là vậy, từ nay tôi sẽ cùng cô ấy bước đến tận cuối cuộc đời. Tôi hít một hơi thở dài, quay lại nhìn cha cố và mọi người khiêm tốn, và đáp, “Trước khi con đồng ý, con muốn nói với người con gái sắp thành vợ con vài điều!”.

Lý Nhược ngạc nhiên nhìn tôi, vì đoạn này không có trong diễn tập trước hôn lễ. Cố Đại Nhân là người dẫn đầu vỗ tay trước, trong nháy mắt cả lễ đường cũng vang lên tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Tôi từ từ quỳ xuống trước mặt Lý Nhược, nói với một ý tứ rất sâu xa, “Chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều, chỉ một chút xíu nữa là anh đánh mất em, nhưng anh tin sau khi trải qua rất nhiều chuyện như vậy, tương lai của chúng ta sẽ rất hoàn mỹ và hạnh phúc.”.

Bên dưới, Cố Đại Nhân và vợ của anh ấy rơm rớm nước mắt, Tô Tắm và Tử Lô càng ôm chặt nhau hơn, phù dâu Tiểu Du rơi lệ quay xuống nhìn Đàm Kỳ Vi, khuôn mặt Chu Hoàn đầy vẻ xúc động, nghiêng người dựa vào cột,gơ tay vỗ chúc phúc cho tôi. Tiếng vỗ tay l ại vang lên như sấm. Đôi môi Lý Nhược run run, cảm giác hạnh phúc đều đã trở thành những giọt nước mắt vui sướng, cô ấy đưa tay vuốt má tôi rồi nói, “Vô Y...”.

Cha cổ gật đầu nhìn tôi nói, “ Tổng Vô Y, con hãy trả lời câu hỏi của ta!”.

Tôi cười nói, “Con...”.

“Vô Y!”. Một giọng nói dịu dàng, lạnh lạnh của một cô gái vang lên từ ngoài cửa, cắt ngang lời nói của tôi, không khí hoan hỉ của cả lễ đường bỗng chốc trở nên im lặng. Tất cả mọi người trong lễ đường đều quay ra nhìn, không ai ngờ rằng việc chỉ có thể xảy ra trong phim, vậy mà lại xảy ra trong đám cưới của tôi.

Một cô gái ăn mặc giản dị, gọn gàng, nhưng phong thái rất cao quý, đó là Hình Văn. Tôi và Lý Nhược từng người nhìn cô ấy, mấy người Chu Hoàn và Cố Đại Nhân cũng rất ngạc nhiên.

Hình Văn bước vào với những bước đi uyển chuyển, phía sau là cha mẹ cô ấy, sắc mặt hai người tỏ ra ngại ngùng và khó xử, còn thêm một chút muộn phiền nữa. Qua ánh đèn tôi thấy khuôn mặt Hình Văn trắng bệch và tiêu tụy, phần giữa lông mày mang sự lo lắng và hối hận.

Lý Nhược toàn thân run rẩy và tựa vào người tôi, gương mặt cô ấy bây giờ đang rất sợ hãi, tôi nắm chặt tay cô ấy để truyền cho cô ấy niềm tin kiên định.

Hình Văn nhẹ nhàng nói, “Anh sẽ kết hôn sao?”.

Tôi thở dài, cô ấy rút cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ không nhìn thấy cách ăn mặc của tôi và Lý Nhược hay sao mà còn hỏi? Hình Văn cười cay đắng nói, “Thanh Đài đã quay về, tuy anh ấy vẫn con yêu em, nhưng em đã nghỉ mấy tháng nay, cũng đã chăm sóc anh ấy. Hôm nay nghe tin anh kết hôn, em mới bỗng tỉnh ngộ ra rằng em không còn yêu anh ấy nữa, người em yêu là người em đã quen bằng Bluetooth trên chuyến tàu điện ngầm ngày ấy, là người lương thiện đó. Khi em mất phương hướng, người đó đã luôn bên em, đưa em đi rất xa, rất xa, sau đó đã cứu em ra khỏi sai lầm. Anh có biết người đó là ai không?”

Tất cả quan khách cùng ồ lên, bao gồm cả cha cô. Sắc mặt của tôi và cha mẹ Lý Nhược xanh xám lại, dường như chúng tôi không ai dám tin những gì đang diễn ra trước mắt.

Không ai nghĩ rằng lại xảy ra tình huống này.

Tôi lắc đầu, lúc này tôi không có bất cứ lý do gì để trả lời lời tỏ tình của cô ấy. Cha mẹ Hình Văn đứng ở cửa hội trường nhìn tôi, dường như họ đang muốn nói lời xin lỗi tôi.

Hình Văn lấy điện thoại ra, cười tươi nói, “Vô Y, anh còn nhớ chiếc điện thoại này không? Anh còn nhớ những buổi tối chúng ta chờ nhau trên tàu điện ngầm không?”.

Trong lòng tôi thấy tức giận vô cùng, Lý Nhược bên cạnh đã nhắm mắt lại không dám nhìn tiếp nữa. Cố Đại Nhân và Chu Hoàn xoa hai tay vào nhau, không biết là có phải định ngăn Hình Văn lại không. Hình Văn nói khẽ như thì thầm, «Tại sao cô ấy ngày càng gầy đi? Ngọc ngoài cửa, ngọn đuốc tàn? Lá ngô đồng từng lá tương tự, đừng đưa được vài đêm? Anh còn nhớ bài thơ này không? Đến hôm nay em vẫn lưu nó trong điện thoại, khi nhớ anh em sẽ đọc nó để không bao giờ quên anh!”.

Tôi nói, “Hình Văn, có những việc khi đã lỡ rồi, mãi mãi không bao giờ có thể quay lại, em có hiểu ý anh không?”. Hình như Hình Văn không nghe thấy tôi nói gì, “Sinh hôn niết quy hoàng tuyền địa phủ mạc tham luyến! Tử phách bàn lưu hồng trần thiên khuyết đãi xuất hành! Người sống vẫn sống tốt, sau khi chết đi nỗi nhớ này mới mất đi. Em sẽ không gò ép anh quay lại, hôm nay em đến đây chỉ mong anh hiểu được tình yêu của em dành cho anh. Em thực sự không thể quay đầu lại, cho nên em sẽ không thể để nỗi nhớ này tồn tại trên thế giới này.”.

Tất cả mọi người trong hội trường đều hiểu ý trong câu nói cuối cùng của Hình Văn, cô ấy đã không có cách nào để gỡ gắm được nỗi nhớ của mình, nên sẽ lựa chọn cái chết để xóa bỏ đi.

Bố mẹ Hình Văn gào lên, “Hình Văn, về với bố mẹ!”. Hình Văn lắc đầu nói, “Bố, mẹ, bố mẹ đã không hiểu con, hai người đã bao giờ thử chơi với giữa đêm tối mênh mông không bên bờ, không tìm thấy lối ra, nhưng một ngày bỗng có một người chịu bao gian khổ cay đắng, tận tâm đưa bố mẹ ra, sau đó lại lặng lẽ rời xa, tâm tình này ai hiểu được đây?”.

Chu Hoàn và Tử Lô đi qua đám khách, đến bên Hình Văn nói, “Hình Văn,...”.

Nước mắt Hình Văn không ngừng rơi xuống, cô buồn bã nói, “Chu Hoàn, Thanh Đài đã đi rồi, thời khắc anh ấy ra đi đã làm em không còn mất phương hướng nữa, đó là lý do tại sao em lại xuất hiện ở đây ngày hôm nay. Em không muốn lừa dối bản thân mình, cũng không muốn phụ lại sự chúc phúc của Thanh Đài. Tử Lô, các anh nên hiểu tại sao lại lựa chọn sự chúc phúc chứ?”.

Nghe xong, sắc mặt Tử Lô trắng bệch, gật đầu rồi quay về vị trí cũ.

Nước mắt Hình Văn vẫn chảy, cô cười nói tiếp, “Vô Y, em sẽ không ép anh nữa đâu, đã không thể thay đổi, em cũng sẽ lặng lẽ ra đi, chúc hai người hạnh phúc!”.

Đúng lúc đó, Lý Nhược bỗng buông tay tôi ra, tôi quay lại nhìn, không biết tự bao giờ nước mắt đã giàn giụa trên khuôn mặt cô ấy. Lý Nhược kéo mạng che mặt và cả những traâm cài trang điểm trên đầu xuống. Dưới ánh đèn, ánh mắt của cô ấy hiện ra vẻ kiên định không gì có thể sánh bằng. Vẻ đẹp của cô ấy bây giờ giống như thiên sứ, đẹp lộng lẫy, ở cô ấy như tỏa ra một ánh hào quang thiêng liêng, “Hình Văn, tôi tác thành cho chị, chị không cần phải như vậy, tôi không muốn Vô Y buồn vì chị, tổn thương vì chị, tôi không muốn những ngày sau này của tôi và anh ấy lại đau khổ vì chị, cho nên tôi tác thành cho hai người. Vô Y, hãy hứa với em, đối xử tốt với Hình Văn, chị ấy đã mất hết tất cả, hãy cho chị ấy được sống hạnh phúc! Em chúc hai người hạnh phúc!”.

Không chờ cho tôi phản ứng lại, Lý Nhược nhảy xuống sân khấu, chạy ra khỏi cửa ra khác của hội trường.

Tôi cứ đứng đần người nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, cả hội trường ồn ào náo loạn. Cha mẹ Lý Nhược đuổi theo cô ấy, trong khi cha mẹ tôi cũng thở dài đuổi theo họ. Chu Hoàn, Cố Đại Nhân và tôi cứ đứng ngẩn người ra. Tôi run rẩy bầy bước về phía Hình Văn, trong lòng không biết là tức giận hay bị thương. Tôi đã chuẩn bị tám tháng trời cho buổi hôn lễ ngày hôm nay, vậy mà lại bị phá vỡ chỉ trong tích tắc, tôi chỉ còn cách điện đường hôn lễ có vài giây nữa, bỗng chốc lại hóa trắng tay.

Bố Hình Văn bước đến cạnh tôi, nhẹ giọng nói, “Vô Y, thực sự xin lỗi. Bác đã cố gắng ngăn nó, nhưng nó đã không nghe...”.

Đúng lúc đó một tiếng thét của mẹ Hình Văn vang lên, đồng thời Chu Hoàn cũng vội vã lao đến, thì ra Hình Văn bị ngã. Bố Hình Văn thở dài, “Vô Y, bây giờ tôi chỉ xin cậu một việc, tạm thời hãy ở bên Hình Văn, mong cậu giúp!”.

Thấy Hình Văn như vậy, tôi bỗng nghĩ lại đêm mưa ngày trước, hình Văn cũng vì đợi tôi dưới mưa mà bị ngã, trong lòng tôi thấy chua xót vô cùng. Tôi trả lời, “Bác không cần nói gì nữa, cháu biết mình nên làm gì!”.

Tiểu Du lao đến hỏi, “Anh vẫn chưa đuổi theo Lý Nhược à?”.

Tôi kiên quyết nói, “Lý Nhược sẽ hiểu, tôi sẽ không để cô ấy rời xa tôi đâu! Tôi đã hứa với cô ấy, sẽ cùng cô ấy đi suốt cuộc đời còn lại!”.

Vài người vội vàng đưa Hình Văn đến bệnh viện. Hình ảnh cskia lại hiện ra trước mắt tôi, đây là lần thứ hai Hình Văn phỉ vào bệnh viện, trong khi tôi bây giờ đang mặc lễ phục, mà cô dâu lại không phải là cô ấy. Nghĩ lại câu cô ấy nói sẽ tự sát, lòng tôi thấy quặn đau. Điều này rút cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ tình yêu của tôi lại phức tạp, rắc rối đến vậy sao?

Ánh chiều buông xuống khắp nơi. Trong phòng bệnh Hình Văn đang ngủ say giấc, tôi lặng lẽ ngồi bên cạnh cô ấy, nhìn gương mặt trắng bệch của Hình Văn, tôi cảm thương đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh giá của cô ấy trong sự xót thương.

Không biết lúc này Lý Nhược đang ở đâu? Cô ấy đã khóc và chạy ra khỏi hôn lễ làm tôi day dứt vô cùng. Nhưng chắc chắn cô ấy sẽ hiểu cho tôi, gia đình cô ấy cũng sẽ hiểu cho tôi. Tôi tự nói với mình như vậy. Ngoài phòng bệnh, Chu Hoàn và Tử Lô đang chăm sóc bố mẹ Hình Văn, bây giờ tất cả mọi hi vọng của họ đều dồn hết vào tôi, tôi có thể làm được những điều này không? Tôi có thể thay đổi được gì đây? Tôi đẩy cửa bước ra, bố Hình Văn ngẩng đầu lên nhìn tôi, trông ông già đi rất nhiều, ông nắm chặt lấy tay tôi và nói, “Vô Y, lần này cậu nhất định phải giúp Hình Văn, phải giúp chúng tôi. Cậu muốn gì tôi cũng sẽ cho cậu, chỉ cần cậu nói ra, chỉ cần Hình Văn khỏe lại!”.

Tôi nhìn Chu Hoàn và Tử Lô, nhưng họ đều quay lưng lại không muốn nói gì, lúc này họ nghiêng về phía nào cũng sẽ có lỗi với phía còn lại. Tôi đáp, “Không phải bác sỹ đã nói Hình Văn không việc gì sao? Chỉ bị một mối thôi.”

Mẹ Hình Văn buồn rầu nói, “Chúng tôi hi vọng cậu có thể bên Hình Văn, để nó đừng lụy tình nữa, vì tính mà chết. Ôi! Con gái tôi tại sao lại khổ vậy?”

Tôi cảm thấy hơi tức giận, đến bây giờ họ vẫn nghĩ dùng tiền để lay động trái tim tôi, hôn lễ của tôi đã bị họ phá vỡ, Lý Nhược cũng bỏ đi, vậy mà họ vẫn xin tôi ở bên Hình Văn.

Đúng lúc tôi đang định nói hết ra những suy nghĩ của mình thì trong phòng bệnh vang ra giọng của Hình Văn, “Vô Y, là anh sao?”

Mọi người đều quay sang nhìn tôi, dưới những ánh mắt mong chờ của họ, tôi miễn cưỡng bước vào phòng bệnh.

Hình Văn nằm trên giường bệnh với đôi mắt trũng sâu, nhìn cô ấy vừa tiều tụy vừa đáng thương, làm cho nỗi tức giận vừa xong của tôi bỗng chốc biến mất. Tôi nắm tay cô ấy nhẹ nhàng nói, “Là anh, em khỏe hơn rồi chứ?”. Đôi mắt Hình Văn cứ tròn tròn nhìn lên trần nhà rồi dịu dàng nói, “Xin lỗi, em lại làm tổn thương hai người rồi.”

Tôi lắc đầu, “Em đừng nói như vậy, chỉ cần em không sao là tốt rồi!”. Đôi mắt Hình Văn đắm lệ, “Tại Sao anh lại đối xử tốt với em đến vậy? Tại sao lúc này ở hôn lễ anh không cự tuyệt em? Những lời Lý Nhược nói với em làm em cảm thấy mình vô cùng bỉ ổi. Tại sao em luôn làm tổn thương người khác?”

Tôi nghe một lát rồi an ủi cô ấy, “Hình Văn, em biết không, ông trời đã sắp xếp cho chúng ta gặp nhau qua phương thức kì diệu, thì nhất định là có ý của ông ấy. Em có thấy rằng trước khi gặp anh em như thế nào, sau khi gặp anh rồi, em lại càng buồn hơn không? Anh không muốn nói chuyện chúng ta gặp nhau là chuyện không tốt, mà việc gặp gỡ của chúng ta còn mang lại cho chúng ta rất nhiều ngọt bùi, cay đắng. Con người ta không chỉ sống vì tình yêu, duyên phận của em và Thanh Đài, cùng duyên phận với anh, có lẽ đều là do sự sắp xếp của ông trời. Tình yêu của chúng ta cũng đã từng rất đẹp, em không thấy đó là giây phút tuyệt nhất trong cuộc sống của chúng ta sao? Anh tin rằng, em và Thanh Đài bên nhau cũng sẽ như vậy, phải không?”

Hình Văn cười nói, “Bây giờ em mới nhận ra rằng, sự lý giải trong tình yêu của Lý Nhược vĩ đại hơn em rất nhiều, cô ấy luôn nghĩ cho anh, từ bỏ cũng vì anh. Chỉ có người mình yêu hạnh phúc, mình mới cảm thấy hạnh phúc! Tại sao em không thể học cô ấy? Xem ra kiếp này chúng ta không thể thành chồng vợ, nhưng mong rằng kiếp sau chúng ta có thể thành vợ chồng...” Nước mắt cứ men theo má của cô ấy chảy xuống gối, dần dần ướt thành một khoảng.

Tôi cười nói, “Ngốc, chúng ta đã có thể là vợ chồng ở kiếp trước, kiếp trước nữa, cuộc sống có thể tồn tại, linh hồn có thể luân hồi, đều là thể hiện ra đạo lý tuần hoàn của vạn vật. Tuy tình yêu và duyên phận vĩnh cửu là đáng quý nhất, nhưng lại thể hiện ở những thân phận, vị trí khác nhau, có lẽ đây là ý nghĩ tồn tại của cuộc sống. Tình yêu là vậy, tình thân cũng như vậy. Em không cần phải học cô ấy cái gì cả, đó chỉ là vị trí khác nhau trong tình yêu cầu mỗi người mà thôi.”

33. Chương 19 Phần 2 (hết)

Hình Văn đưa tay tôi lên mặt cô ấy rồi nhắm mắt lại, sau đó liên tục gật đầu nói, “Được rồi, em đã hiểu tất cả những lời nói mà Thanh Đài đã nói với em trước lúc anh ấy ra đi, còn cả lời chúc phúc của Đại Dũng với Tô Tầm nữa. Hôm nay em cũng nên nói lời chúc phúc với anh, chỉ cần anh sống vui vẻ là em cảm thấy hạnh phúc rồi. Phải rồi, Vô Y, bây giờ anh nên đi tìm lại tình yêu của đời mình đi. Bất kể khi nào, em cũng mong rằng kiếp sau, thậm chí là kiếp sau nữa, chúng ta được là vợ chồng, và chúng ta còn quen nhau qua Bluetooth nữa chứ! Anh cũng đừng lo lắng, em sẽ tìm thấy một nửa còn lại của mình trong kiếp này,

để cuộc đời chúng ta không sống uổng... Còn nữa, anh mặc bộ lễ phục này nhìn đẹp trai lắm, anh cố gắng lên, hãy tìm Lý Nhược về.”

Lòng tôi thấy vui vô cùng, đáng về bây giờ của Hình Văn làm tôi nhẹ nhõm đi rất nhiều, giống như vừa cởi bỏ được hòn đá tảng trong lòng. Những gì cô ấy vừa nói, cũng là những tâm sự trong sâu thẳm lòng tôi. Tôi đắp chăn lại cho Hình Văn, rồi định bước ra khỏi cửa. Bỗng lại nghe thấy tiếng Hình Văn nói, “Vô Y, có thể gửi cho em một tin nhắn bằng Bluetooth một lần nữa được không?”

Tôi gật đầu, đưa điện thoại của Hình Văn vào tay cô ấy. Cả hai chúng tôi cùng lặng lẽ mở điện thoại ra. Tôi và Hình Văn chỉ cách nhau vài centimet, nhưng lại phải dùng đến Bluetooth để nói với nhau những lời cảm động sau cùng.

Tôi viết, “Em hãy luôn sống vui vẻ nhé, đừng để những người quan tâm đến em phải buồn nữa, hãy hứa với anh, được không?”

“Được, em hứa!”

Tôi chăm chú nhìn Hình Văn, trong đôi mắt cô ấy bây giờ không còn sự đau khổ nữa, đổi lại là sự khát vọng và thấu hiểu cuộc sống. Tôi mở cửa, vẫn nghe thấy Hình Văn gọi phía sau, “Vô Y...”

Tôi mỉm cười, bước lại bên cô ấy, trong sự giao thoa giữa hai ánh mắt, tôi cúi xuống hôn lên môi cô ấy, sự tiếp xúc gân guốc cuối cùng của hai cơ thể, hai linh hồn, sự liêu chết cuối cùng là sự kết thúc tất cả những ân tình của kiếp trước, sự vô duyên của kiếp này, và cả những nguyện vọng của kiếp sau, cũng là để chứng minh cho ông trời biết rằng tôi và cô ấy cuối cùng đã kết thúc.

Hôn xong, cô ấy cười e thẹn và chậm chậm nhắm mắt lại, tôi vuốt lại tóc cho cô ấy. Lúc này mặt trời đã xuống núi, cả gian phòng tĩnh lặng, tôi quay đầu lại nhìn Hình Văn vài giây. Sau đó đẩy cửa bước ra, thấy Chu Hoàn, Tử Lô và bố mẹ Hình Văn đều đang đứng ngoài mỉm cười trong nước mắt.

Vội vã trở về khách sạn nơi tổ chức đám cưới, cả một hội trường đông đúc, giờ chỉ còn lại lác đác vài người, khách khứa đã về hết, còn lại vài nhân viên của khách sạn, họ đều không chú ý gì đến bộ lễ phục mà tôi đang mặc, dường như họ đã quên hết buổi hôn lễ vừa diễn ra. May sao tôi vẫn tìm thấy một người quen, đó là anh bảo vệ, anh ta đang đỡ dẫn đứng đó, xem ra tinh thần của anh ấy còn tốt hơn tôi. Tôi vội vàng chạy đến hỏi, “Người anh em, mấy người Cố Đại Nhân đâu rồi?”

Nhìn thấy tôi, sắc mặt của anh bảo vệ trở nên bình tĩnh hơn, anh ta khẽ nói, “Đều đuổi theo cô dâu rồi, tôi nghĩ các cậu sẽ quay về và tiếp tục hôn lễ, nhưng không ngờ chỉ có một mình cậu quay lại.”

Tôi vỗ vai anh ta cười nói, “Yên tâm đi, hôn lễ sẽ được tiếp tục, hãy tin tôi!” Tôi vội vã rời khỏi khách sạn, lấy điện thoại ra gọi cho Lý Nhược, nhưng điện thoại của cô ấy đã tắt. Tôi lại gọi điện cho Cố Đại Nhân, giọng lo lắng của Cố Đại Nhân trong điện thoại, “Vô Y à, bây giờ tôi và Đàm Kỳ Vi đang đi tìm Lý Nhược.”

Tôi ngăn người hỏi, “thế bố mẹ Lý Nhược đâu? Không phải họ đuổi theo Lý Nhược sao?”. Cố Đại Nhân thở dài, “Khi mẹ Lý Nhược đuổi theo cô ấy, không may đã bị sái chân, Tiểu Du đang ở bệnh viện chăm sóc bố mẹ Lý Nhược, bây giờ cậu muốn đi tìm Lý Nhược cùng chúng tôi, hay đi thăm bố mẹ cô ấy?”

Bên đầu dây này tôi không nói được câu nào. Nên đi gặp bố mẹ cô ấy không? Chính tôi đã đánh mất Lý Nhược, tôi còn mặt mũi nào đi gặp bố mẹ cô ấy, kể cả bố mẹ tôi nữa. Cố Đại Nhân nói to, “Này, cậu có nghe tôi nói gì không đấy? Cậu phải quyết định đi! Tôi rất lo Lý Nhược sẽ làm chuyện ngốc nghếch đấy”.

Nghe xong tôi như bị sét đánh ngang tai, phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ Lý Nhược thực sự sẽ làm chuyện ngốc nghếch sao? Trong nháy mắt, hình ảnh đáng yêu dễ thương của Lý Nhược hiện lên trong đầu tôi, suốt tám tháng qua, chúng tôi đã luôn bên nhau, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì tôi có nên dùng cái chết để chuộc tội không?

Cố Đại Nhân mắng, “Cậu đừng có mà ngất đấy, tôi chỉ tiện nói ra vậy thôi. Bây giờ cậu không cần đến chỗ chúng tôi nữa, đi an ủi bố mẹ cô ấy trước đi...”

Sắc mặt tôi trắng bệch, vội vàng đến bệnh viện. Bố mẹ tôi đang đứng ngoài cổng, khuôn mặt họ đang rất lo lắng và khó xử, nhưng sau khi nhìn thấy tôi, họ nhẹ nhõm hơn. Tôi bảo bố mẹ về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Việc ở đây để tôi giải quyết, hai ông bà gật đầu, dặn dò tôi nhất định phải tìm được Lý Nhược, và không phạm thêm sai lầm nữa, đồng thời còn bảo tôi phải giải thích và xin lỗi bố mẹ Lý Nhược nữa.

Khi gặp bố mẹ Lý Nhược, họ không trách mắng tôi, mà chỉ liên tục thở dài, lo lắng không biết Lý Nhược đã đi đâu. Tôi hứa với họ nhất định sẽ tìm Lý Nhược về, sau đó cùng Tiểu Du đưa họ về nhà Lý Nhược.

Lý Nhược không có ở nhà, nhưng chúng tôi lại phát hiện có một tờ giấy trên bàn trà trong nhà. Nhìn thấy tờ giấy, sắc mặt của cha mẹ Lý Nhược có vẻ tốt hơn một chút, nhưng ánh mắt tôi lại có một chút hụt hẫng. Tôi lao đến đọc tờ giấy, toàn thân như rơi vào một hầm đá lạnh, tôi thần thờ. Đó là tờ giấy Lý Nhược để lại. Phòng ngủ và tủ quần áo của cô ấy đều bị lục tung, chứng tỏ cô ấy đã mang hành lý đi rồi. Trên tờ giấy viết.

“Bố, mẹ, khi bố mẹ đọc lá thư này, con gái không làm chuyện gì ngốc nghếch đâu, bố mẹ đừng lo lắng, con sẽ không sao. Mấy ngày này, bố mẹ cứ về nhà trước đi, chờ con gái bình tĩnh lại sẽ về quê thăm bố mẹ. Con gái hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra, bố mẹ cứ yên tâm! Thời gian này, Vô Y cũng sẽ chăm sóc bố mẹ, nếu bố mẹ không ở lại, cứ giao phòng cho anh ấy. Vô Y, cảm ơn anh tám tháng qua đã luôn bên em, xảy ra nhiều chuyện như vậy, em đã hiểu ra rằng không chỉ có hai người yêu nhau là được. Em đã nghĩ lần này chúng ta có thể nắm tay nhau bước vào điện đường hôn lễ, nhưng sự xuất hiện của Hình Văn đã làm giấc mơ của em tan vỡ. Khi em nói những lời nói đó ra với chị ấy, là vì em không muốn em và anh sẽ phải sống trong cái bóng của chị ấy. Chị ấy cũng là một cô gái đáng thương, nếu so sánh với em thì ít nhất người em yêu là anh, vẫn còn sống, trong khi người mà chị ấy yêu trước kia là Thanh Đài đã rời khỏi thế gian này, chị ấy cần sự chăm sóc của anh hơn bất kì ai khác! Những lời anh đã từng nói với em, đã từng hứa với em, em sẽ khắc cốt ghi tâm tất cả, đời này kiếp này sẽ không bao giờ quên! Được rồi, nói nhiều như vậy, tóm lại vẫn là em mong anh sống vui vẻ. Kiếp này, hạnh phúc lớn nhất của em là được quen biết anh, để em cảm nhận được những cay đắng, ngọt ngào của tình yêu là em đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, ít nhất thì cho đến cuối cùng, chúng ta vẫn yêu nhau! Chỉ vì trách nhiệm của anh với Hình Văn mà em và anh xa nhau, anh đừng quá đau buồn, cũng đừng khóc, Lý Nhược sẽ ngoan ngoãn, sẽ bình an vô sự.”

Tôi ngồi sụp xuống đất, nước mắt cứ thế trào ra rơi xuống tờ giấy. Đây là kết cục của cả một câu chuyện sao? Trong lòng tôi bây giờ chỉ còn sự đau buồn và hối hận, tôi không còn chút sức lực nào mà đứng lên nữa. Tại sao em không thể chờ anh? Hình Văn đã không cần anh nữa, tại sao em không thể đợi anh? Anh đã vội vàng quay về đây, chúng ta có thể tiếp tục kết hôn mà, sẽ không có ai quấy nhiễu nữa, cũng không có ai chia cắt chúng ta nữa... Tại sao? Lý Nhược, anh cầu xin em hãy quay lại.

Tiểu Du lặng lẽ nhặt tờ giấy lên đọc rồi cũng khóc theo, đồng thời ghen ngào gọi điện cho Cố Đại Nhân và Đàm Kỳ Vĩ, nói với họ không cần tìm Lý Nhược nữa, cô ấy đã thu dọn hành lý và đi rồi. Tiểu Du đỡ tôi dậy, tôi mang theo một dáng vẻ hụt hẫng an ủi cha mẹ Lý Nhược, rồi cầm lá thư của cô ấy chậm rãi bước ra khỏi nhà. Tôi đi cùng Tiểu Du tràn vào dòng người tấp nập, dường như việc và con người trước mặt đều rất bình thường, tất cả đều không phải là chân thực, đều chỉ là tôi đang mơ.

Không lâu sau, Chu Hoàn, Tử Lô, Đàm Kỳ Vĩ và Cố Đại Nhân cũng vội vàng đến, mọi người đều chuyển nhau đọc lá thư của Lý Nhược. Đàm Kỳ Vĩ ôm lấy Tiểu Du đang đứng không vững được nữa và thở dài. Có lẽ hôm nay Tử Lô và Chu Hoàn đã rơi quá nhiều nước mắt, họ cũng mệt mỏi như tôi. Đêm nay lẽ ra là đêm tân hôn của tôi, vậy mà lại trở thành một đêm đau buồn, tất cả mọi người đã quá sốc bởi chuyện này.

Làn gió đêm thổi tới, không ai nói gì, cũng chẳng có ai cười nữa. Chỉ còn lại ánh trăng trên không trung, ẩn hiện trong đám mây đẹp đẽ, nhưng nó lại không nhìn thấy dưới bầu trời đêm, có một người đàn ông thần thờ nhìn nó, mong rằng cũng có một người con gái đang nhìn nó dưới bầu trời đêm, như vậy sẽ không cảm thấy cô đơn nữa!

“Vô Y, cô dâu đâu? Mọi người tìm thấy chưa? Mau tiến hành hôn lễ thôi!”

Đó là giọng của người bảo vệ, thấy những nét mặt thất thần của chúng tôi, anh ta không hiểu nên hỏi, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế? Cô dâu không về sao?”

Tôi tiêu tụy gật đầu không nói gì cả.

Anh bảo vệ cũng nhíu mày, ngồi xổm xuống vệ đường, nhìn dòng xe tấp nập trước mặt rồi nói, “Không thấy cô dâu đâu thì đi tìm! Cô ấy đã đồng ý lấy cậu, có nghĩa là trái tim cô ấy đã ở bên cậu. Nói như cách nói

quê nhà tôi, hai bên bố mẹ đã đồng ý hôn lễ bằng miệng thì có nghĩa là cô ấy đã là vợ cậu rồi. Bất luận là bây giờ cô ấy đang ở đâu, cô ấy vẫn là vợ cậu. Cậu là đàn ông mà còn khóc thì chỉ làm người khác cười cậu! Hãy đi tìm cô ấy đi, bây giờ không tìm thấy thì tìm cả đời! Ha ha, việc đơn giản như vậy có gì phải buồn đâu?”.

Nghe xong tôi thấy đầu óc mình như vừa được truyền thêm sinh lực, dần nuốt trôi đi nỗi buồn đau trong lòng. Cậu nói làm tôi tỉnh ra là bây giờ tìm không thấy thì tìm cả đời! Thì tìm cả đời...

Tôi đứng phắt dậy, “Thì cứ cho là bây giờ không tìm thấy, tôi sẽ đi tìm cả đời!”.

Mọi người nghe xong đều nở nụ cười ấm áp, tất cả đều nói với tôi những lời nói động viên.

Tuần đầu tiên tôi về quê Lý Nhược gặp lại bố mẹ cô ấy, nhưng tin tức nhận được cũng chỉ là họ không biết con gái mình ở đâu. Tôi không biết họ cố tình hay thực sự không biết, nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Tháng đầu tiên tôi tìm tất cả các bạn đại học của cô ấy, nhưng cũng không ai biết cô ấy đâu....

Tháng thứ ba, tôi đăng báo, lên mạng tìm kiếm, đăng lên tivi tìm người, nhưng vẫn chẳng có kết quả gì...

Tháng thứ tám, tôi đến mấy thành phố khác, nghĩ mọi cách để tìm kiếm, nhưng vẫn không có tin tức gì...

Thời gian cứ thế trôi đi rất nhanh, quy mô công ty ngày càng lớn, công nhân viên ngày càng nhiều, địa vị của tôi ngày càng cao, công việc cũng ngày càng bận rộn, nhưng hàng ngày tôi vẫn kiên trì dành hai tiếng lái xe khắp nơi để tìm cô ấy, ngày nào tôi cũng gọi điện cho cô ấy dù lúc nào cũng nghe giọng nói cầu tổng đài là đã tắt máy.

Tôi luôn tin rằng, cô ấy vẫn trong thành phố này, vẫn ở bên tôi, nhất định cô ấy biết rằng, tôi đang tìm cô ấy, nhất định cô ấy biết.

Phần kết

Đây là kết cục của chúng tôi sao?

Ba năm sau.

“Vô Y, cho tôi mượn xe một tháng, xe của tôi bị mất trộm rồi, một tháng sau mua xe mới sẽ trả lại cho cậu.”.

Cố Đại Nhân ngồi trong phòng rộng lớn sang trọng ra lệnh cho tôi như vậy.

Tôi phản kháng, “Công ty nhiều người có xe, sao lại cứ phải mượn xe của tôi? Đàm Kỳ Vĩ có xe, Tiểu Du cũng có xe mà!”.

Cố Đại Nhân giận dữ, “Tôi muốn mượn xe của cậu! Tôi thấy cậu đã ba năm rồi ngày nào cũng tiêu phí mấy tiếng đồng hồ lái xe để đi khắp nơi tìm cô ấy, cậu cũng nên thay đổi phương thức đi. Ví dụ như đi xe buýt, đạp xe, ngồi tàu điện... Việc gì ngày nào cũng phải lái xe? Vừa lãng phí vừa tốn sức, thay đổi phương tiện có lẽ sẽ có hiệu quả tốt hơn, tôi nhờ cậu đấy!”.

Tôi dừng dừng nói, “Một tháng phải không? Dừng xong nhớ trả tôi luôn đấy!”, đồng thời tiện tay ném chìa khóa xe cho anh ta.

Cố Đại Nhân hỏi, “Ý kiến của tôi vừa đưa ra rút cuộc cậu nghĩ chưa?”.

Tôi thở dài, “Được, thì ngồi tàu điện, như vậy nhanh hơn, đi làm sẽ không bị muộn, cũng gặp được nhiều người hơn, tóm lại, tôi nhất định sẽ tìm thấy cô ấy!”.

Hai mắt Cố Đại Nhân đỏ lên, nhìn đáng vẻ tiêu tụy đáng thương của tôi bước ra khỏi văn phòng.

“Tàu sắp tới bến, mời hành khách lên xuống theo trật tự xuống trước lên sau...”

Nghe tiếng loa trong tàu điện ngầm, nhìn chuyển tàu bằng nhanh, cảm nhận sự đông đúc cầu đông người, tôi bước lên chuyển tàu cuối cùng. Hôm nay là ngày cuối cùng Cố Đại Nhân mượn xe, mà tôi cũng đã ngồi tàu điện trong suốt một tháng qua. Đường như thời gian lại quay về những ngày tôi ngồi tàu điện của ba

năm trước. Ngày mai tôi lại lái xe, lại sẽ tiếp tục tìm cô ấy trong thành phố này. Nếu như kiếp này không gặp được cô ấy thì tôi thực sự có cần cả đời để đi tìm cô ấy không?

“Có kết nối Bluetooth mới, có nhận không?”

Tôi cầm điện thoại, thấy trống rỗng, cứ nhìn vào câu hỏi trên màn hình, hay bấm nút nhận? Ai biết được lại có đồ quý sứ nào đó dùng Bluetooth để tìm kiếm lung tung. Nghe nói sau khi hôn lễ của tôi thất bại, rất nhiều người trong thành phố đã biết chuyện tôi quen một người đẹp trên tàu điện ngầm bằng Bluetooth, thế là những cậu thanh niên cũng bắt đầu bắt chước theo, để hy vọng tìm được tình yêu đẹp ỉnh. Ai bảo bây giờ điện thoại Bluetooth ngày càng phổ biến.

Hiện thị lại có thêm một tin nhắn đang chờ tôi nhận, dường như đoán ra được điều gì đó, tôi lập tức bấm nút nhận. Tin nhắn được viết :

Sương Diệp Phi

Cây cầu gãy cuối cơn mưa,

Một mình cô quạnh, mưa dầm ướt thân.

Biệt ly làm tóc đổi màu.

Người vô tình cho liễu rủ la đà,

Để thân buốt lạnh, bước đi một mình.

Miệng cười để nước mắt rơi,

Hàng mi nhuốm bụi, thân này ở đâu.

Ánh đèn một bóng trong đêm,

Tình trong giấc mộng, chờ người đi xa.

Đường đi đã thuộc lối về,

Đã là duyên phận, mãi chờ người ơi.

Tôi lạnh hết cả người, trước sự ngạc nhiên của mọi người, tôi chạy khắp các toa tàu điện, gào lên trong ghen ngào, “Lý Nhược, em đang ở đâu...”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-nhac-blue-tren-chuyen-tau-dien-ngam>